TIỂU THUYẾT VIỄN TƯỞNG BÁN CHẠY SỐ 1 *NEW YORK TIMES*

MARIE LU

WARCROSS

Dịch giả: Nhóm TownH

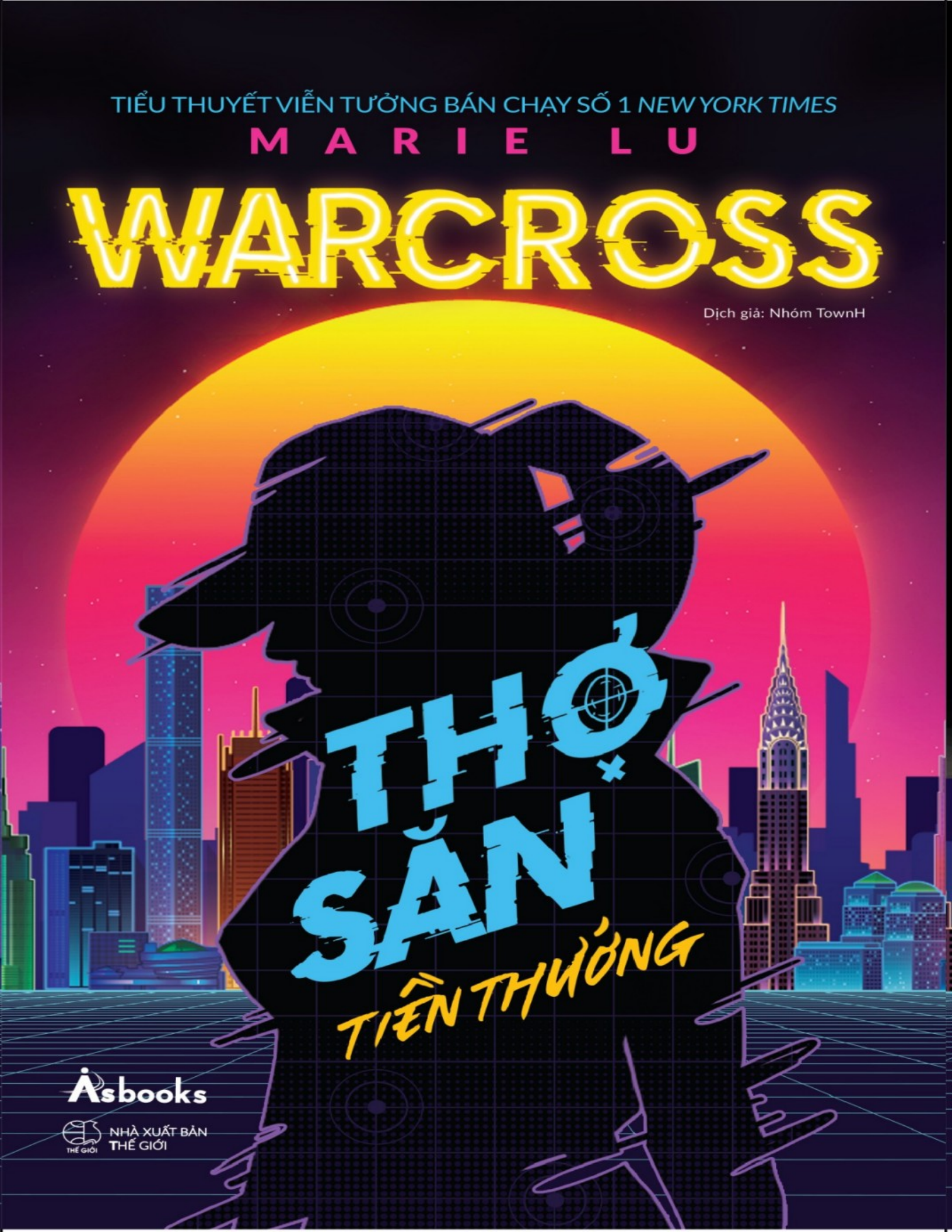

THỢ SĂN TIỀN THƯỞNG

Asbooks

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

MARIE LU

Nhóm TownH *dịch*

—★—

WARCROSS
THỢ SĂN TIỀN THƯỞNG

(Warcross, #1)

ASBOOKS & NXB THẾ GIỚI

ebook©vctvegroup | 07-08-2021

TÁC GIẢ

Marie Lu là nhà văn người Mỹ chuyên viết dòng tiểu thuyết phiêu lưu kỳ ảo dành cho giới trẻ. Trước khi trở thành một nhà văn toàn thời gian, cô là chỉ đạo nghệ thuật ở một công ty sản xuất trò chơi điện tử. Bên cạnh *Warcross*, các tác phẩm nổi bật của cô gồm có loạt truyện *Legend*, loạt truyện *Young Elites*, tiểu thuyết truyện tranh Batman: *Nightwalker*,…

Tặng Kristin và Jen

Cảm ơn vì đã thay đổi cuộc đời tôi va vì đã luôn ở đây suốt bao năm qua

01

Đúng hôm trời rét kinh khủng thế này thì phải đi săn.

Tôi rùng mình, kéo khăn choàng che miệng rồi lau đi một vài bông tuyết trên mi mắt. Đoạn, tôi giậm mạnh lên tấm ván trượt điện. Như mọi món đồ khác của tôi, tấm ván này đã cũ và mòn quá rồi. Tuy lớp sơn xanh gần như đã bị trầy hết cả, để lộ ra một lớp nhựa màu bạc rẻ tiền bên dưới, nhưng nó vẫn còn tạm dùng được. Khi tôi nhấn gót ủng thật mạnh, nó rốt cuộc cũng khởi động, kéo tôi bất thình lình về phía trước, len lỏi giữa hai hàng ô tô. Mái tóc sáng, màu cầu vồng của tôi theo gió quất lên trên mặt.

"Ê!" Một tài xế hét lên khi tôi vọt qua chiếc xe của ông ta. Tôi ngoái lại về phía cửa kính xe đang mở và thấy ổng đang dứ dứ một nắm đấm về phía tôi. "Tí thì tông vào tao rồi!"

Tôi cứ ngoảnh mặt đi và mặc kệ. Thường thì tôi không xấu tính thế này, hoặc ít nhất là cũng hét lên một câu xin lỗi thật to, nhưng sáng nay khi tôi vừa tỉnh dậy, đập vào mắt tôi đã là một tờ giấy thông báo có dòng chữ được in bằng phông chữ lớn nhất từng có:

THANH TOÁN TRONG 72 GIỜ TỚI! KHÔNG THÌ BIẾN!

Nghĩa là: Tôi đã chậm tiền thuê nhà ba tháng rồi. Thế nên tôi phải có 3.450 đô la ngay và luôn, không thì đến cuối tuần này sẽ phải ra đường ngủ.

Thông báo ấy làm tôi nẫu hết cả ruột.

Má tôi lạnh buốt vì gió rét. Bầu trời phía trên những tòa nhà vốn đã xám xịt nay ngày càng xám hơn, báo hiệu cơn mưa tuyết bất ngờ này sẽ rơi dày hơn trong vài giờ nữa. Xe ô tô tắc nghẽn cả đường phố, tạo ra một dãy dài toàn đèn phanh và tiếng còi xe, suốt từ đây đến tận Quảng trường Thời đại. Thỉnh thoảng, tiếng còi từ người kiểm soát giao thông lại nổi lên trên nền những âm thanh hỗn loạn. Không khí dày đặc mùi khí thải ô tô, hơi nước bốc lên cuồn cuộn từ một lỗ thông hơi mở gần đó. Từng dòng người đổ xô hết lên lại xuống vỉa hè. Rất dễ nhận ra đám sinh viên tan trường lẫn trong đám đông nhờ những chiếc ba lô và tai nghe nhạc cỡ bự.

Đáng ra tôi phải là một trong số đó. Đáng lẽ ra năm nay là năm đầu ở đại học của tôi. Nhưng tôi đã bắt đầu trốn tiết sau khi bố qua đời và bỏ học hẳn từ cách đây vài năm. (Rồi, thực ra, là tôi bị đuổi học, nhưng đằng nào tôi cũng bỏ học mà thôi. Sẽ bàn vụ đó sau.)

Tôi ngó xuống điện thoại một lần nữa và tâm trí tôi ngay lập tức trở về với cuộc săn. Hai ngày trước, tôi đã nhận được tin nhắn sau:

Sở cảnh sát New York
THÔNG BÁO!

Lệnh bắt giữ Martin Hamer.
Mức thưởng: 5.000 đô la.

Cảnh sát bây giờ đã quá bận vì tình trạng tội phạm gia tăng trên đường phố, tới mức không có thời gian để tìm bắt lũ trộm vặt như gã Martin Hamer này. Hắn là một kẻ bị truy nã vì đánh bạc trên Warcross, ăn cắp tiền và còn bị cáo buộc bán ma túy để giữ kèo. Mỗi tuần, cảnh sát lại đưa ra một thông báo như thế này và hứa trả công cho ai có thể bắt được tên tội phạm.

Đó là lúc tôi tiếp quản. Tôi là một thợ săn tiền thưởng - một trong số nhiều người làm nghề này ở Manhattan. Giờ tôi đang cạnh tranh để bắt Martin Hamer trước khi bị một tay thợ săn khác xí trước mất.

Bất cứ ai sa cơ lỡ vận đều sẽ hiểu ngay ra những con số đang liên tục chạy trong đầu tôi. Tiền thuê một tháng tại căn hộ xập xệ nhất ở New York: 1.150 đô la. Tiền ăn mỗi tháng: 180 đô la. Điện và Internet: 150 đô la. Số hộp macaroni, ramen, và giăm bông Spam còn trong bếp: 4. Hơn nữa, tôi còn nợ 3.450 đô la tiền nhà, chưa kể cả số nợ 6.000 đô la trong thẻ tín dụng.

Và số tiền còn lại trong tài khoản ngân hàng của tôi? 13 đô la.

Đúng ra đó không phải là điều khiến một cô gái bình thường ở tuổi của tôi phải lo lắng. Tôi đáng lẽ sẽ phải hoàng loạn với thi cử cơ. Hoặc phải nộp bài tập. Hoặc phải thức dậy đúng giờ.

Nhưng thật sự là tuổi thanh xuân của tôi không hề bình thường.

5.000 đô la là món tiền thưởng lớn nhất được đăng lên trong nhiều tháng gần đây. Đối với tôi, nó là một khoản khổng lồ. vì vậy, trong hai ngày vừa qua, tôi đã không làm gì ngoài việc dò tìm gã này. Tháng này tôi đã trượt bốn món tiền thưởng liên tiếp rồi, nên nếu lỡ thêm vụ này, tôi sẽ khốn đốn lắm đây.

“Khách du lịch lúc nào cũng làm tắc hết cả đường,” tôi thầm nghĩ khi phải đi đường vòng qua Quảng trường Thời đại và rồi phải dừng lại phía sau một đám xe taxi kẹt cứng ở lối cho người đi bộ. Tôi ngả người, phanh tấm ván lại và bắt đầu đi lần về phía sau, vừa đi vừa nhìn điện thoại.

Vài tháng trước, tôi đã xâm nhập thành công vào danh mục những người chơi Warcross ở New York và đồng bộ hóa hết thông tin vào bản đồ trên điện thoại của tôi. Việc đó không khó, bởi bạn hẳn vẫn nhớ rằng tất cả mọi người trên thế giới đều được kết nổi với nhau theo một cách nào đó. Có điều là tốn thời gian thôi. Đầu tiên, tôi phải mò mẫm trong một tài khoản, sau đó tìm kiếm mở rộng sang bạn bè của họ, rồi tới bạn của bạn họ và cuối cùng thì có thể theo dõi vị trí của bất kỳ người chơi nào ở thành phố New York. Giờ đây, khi tôi đã dò được vị trí thực tế của mục tiêu thì lại đến lượt cái máy điện thoại của tôi lên cơn hấp hối. Nó đã quá cũ, lại còn dùng pin đời cổ. Bây giờ nó đang liên tục chuyển sang chế độ tiết kiệm pin, màn hình thì tối đến mức gần như chẳng nhìn thấy gì.

“Lên nào!” tôi vừa lẩm bẩm, vừa nheo mắt nhìn mấy điểm ảnh.

May ghê, cái điện thoại khốn khổ cuối cùng cũng phát ra một tiếng rung thảm hại, rồi khẩn trương cập nhật các mốc màu đỏ đánh dấu vị trí trên bản đồ.

Tôi đi ra khỏi đám taxi bị kẹt và ấn gót chân lên chiếc ván. Nó ì ra một chút như muốn phản đối, nhưng rồi cũng phải vọt về phía trước. Tôi lọt thỏm như hạt cát trong cà một biển người đang di chuyển.

Khi đến được Quảng trường Thời đại, tôi bị choáng ngợp trong một thế giới tràn ngập ánh đèn neon và đủ thứ âm thanh. Mỗi mùa

xuân, Giải vô địch Warcross lại chính thức khởi động bằng một buổi lễ lớn, trong đó hai đội có thành viên xếp hạng cao nhất sẽ thi đấu trong một vòng đấu mở màn. Do buổi lễ khai mạc lần này sẽ diễn ra vào tối nay ở Tokyo, nên mọi màn hình quảng cáo hôm nay đều liên quan đến Warcross. Chúng chiếu đi chiếu lại hình ảnh những người chơi nổi tiếng, tiết mục quảng cáo và pha thi đấu nổi bật từ các trận năm ngoái. Video ca nhạc mới toanh và cực "điên" của Frankie Dena được chiếu ở bên mặt một tòa nhà. Cô ăn mặc như nhân vật trong Warcross của mình - một bộ đồ thuộc loại hiếm cùng chiếc áo choàng mạng nhện lấp lánh quấn quanh người - và đang nhảy cùng với một đám doanh nhân mặc vest hồng rực rỡ. Bên dưới màn hình, một nhóm khách du lịch đang hào hứng dừng lại để chụp ảnh với một người mặc đồ hóa trang Warcross.

Một màn ảnh khác thì chiếu hình của năm người chơi nổi tiếng sẽ thi đấu trong buổi khai mạc tối nay: Asher Wing, Kento Park, Jena MacNeil, Max Martin và Penn Wachowski. Tôi ngẩng cổ lên để chiêm ngưỡng họ. Từ đầu tới chân, họ đều diện những bộ đồ mốt nhất của mùa giải năm nay. Họ mỉm cười nhìn xuống tôi, với những khuôn miệng đủ lớn để nuốt chửng cả thành phố. Trong lúc tôi nhìn lên, họ đều giơ cao những lon nước ngọt và tuyên bố rằng Coca-Cola là thức uống họ chọn cho suốt mùa giải. Một dòng chữ chạy qua bên dưới:

NHỮNG NGƯỜI CHƠI WARCROSS HÀNG ĐẦU THẾ GIỚI TẬP TRUNG TẠI TOKYO, SẴN SÀNG THỐNG TRỊ THẾ GIỚI

Sau đó, tôi băng qua ngã tư và rẽ vào một con đường nhỏ hơn. Chấm đỏ biểu thị "con mồi" của tôi lại hiện trên điện thoại: hình như hắn ta đã xuất hiện ở Phố 38.

Tôi chen qua một vài khu nhà trước khi đến nơi, ghé vào lề đường bên cạnh một sạp báo. Chấm đỏ giờ xuất hiện trên một tòa nhà trước mặt tôi, ngay trước cửa quán ăn. Tôi kéo chiếc khăn quàng của mình xuống và thở phào nhẹ nhõm. Hơi thở của tôi hóa thành sương trong không khí lạnh băng. "Bắt được rồi!" Tôi thì thầm, nhoẻn miệng cười khi nghĩ về 5.000 đô la tiền thưởng. Tôi nhảy khỏi ván, rút dây ra rồi lẳng nó ra sau vai để nó đập vào ba lô. Tấm ván vẫn còn ấm sau khi sử dụng; sức nóng ấy ngấm qua chiếc áo có mũ trùm của tôi. Tôi cong lưng để tận hưởng chút nhiệt ấy.

Khi bước qua sạp báo, tôi nhìn lướt qua bìa các cuốn tạp chí. Tôi có thói quen muốn đọc tin tức về các nhân vật yêu thích của mình. Lúc nào cũng có tin mới. Dĩ nhiên, một cuốn tạp chí đăng hình anh ấy nổi bật trên trang bìa: chàng trai cao lớn đang ngồi trong văn phòng, mặc quần đen và áo sơ mi cổ cồn trắng, áo xắn lên khuỷu tay, khuôn mặt thì bị bóng tối che đi. Ở bên dưới anh ấy là biểu tượng của Henka Games, công ty mẹ sở hữu trò chơi Warcross. Tôi dừng lại để đọc tiêu đề.

HIDEO TANAKA BƯỚC SANG TUỔI 21

Phía sau cuộc đời bí mật của nhà sáng tạo Warcross

Theo thói quen, trái tim tôi lỡ nhịp trước tên của thần tượng. Thật tệ vì không có thời gian để dừng lại và coi cọp vài trang của cuốn tạp chí đó. Để sau vậy. Tôi miễn cưỡng quay lưng đi, chỉnh lại ba lô và

ván trượt cao lên một chút, rồi kéo mũ lên trùm kín đầu. Những ô cửa kính phản chiếu lại một phiên bản tôi méo mó - mặt bị kéo dài, quần bò đen bị giãn ra, găng tay đen, đôi bốt cũ nát, chiếc khăn quàng màu đỏ đã bạc phếch cuốn quanh áo nỉ đen. Mái tóc nhuộm màu cầu vồng của tôi xổ ra bên dưới mũ trùm. Tôi cố tưởng tượng hình ảnh cô gái trong gương kia trên trang bìa tạp chí.

"Đừng mơ hão nữa," tôi gạt đi suy nghĩ dớ dẩn ấy trong lúc tiến đến cửa quán cà phê và bắt đầu điểm lại danh sách các dụng cụ có trong ba lô.

1. Còng tay
2. Súng bắn dây cáp
3. Găng tay móng thép
4. Điện thoại
5. Quần áo để thay
6. Súng gây tê
7. Sách

Hồi mới đi săn, tôi từng bị một đối tượng nôn hết lên người mình sau khi hắn dính đạn súng gây tê (#6). Rút kinh nghiệm, tôi luôn mang theo quần áo để thay (#5). Có hai gã khác khác còn cắn được tôi, nên sau một vài mũi uốn ván, tôi đã quyết định mang thêm găng tay (#3). Súng bắn dây cáp (#2) dùng để đến những vị trí khó tiếp cận và bắt những kẻ ngoan cố. Điện thoại (#4) là trợ lý tin tặc bỏ túi của tôi. Còng tay (#1) thì đương nhiên phải có rồi.

Và sách (#7) dùng để giết thời gian khi chờ đợi con mồi. Thú tiêu khiển tuyệt vời mà không tốn pin.

Tôi bước vào quán cà phê ấm cúng và kiểm tra điện thoại một lần nữa. Khách xếp hàng dọc theo quầy trưng bày bánh ngọt và đợi một trong bốn máy thu ngân tự động mở ra. Những giá sách được trang trí đẹp mắt treo trên tường. Chỉ có lác đác vài sinh viên và khách du lịch ngồi ở bàn. Khi tôi đưa điện thoại lên quét, tôi thấy tên họ đang bay lơ lửng trên đầu, tức là không có ai đang đặt mình ở chế độ Riêng tư. Có lẽ con mồi của tôi không ngồi ở tầng này.

Tôi đi loanh quanh qua các giá sách và tập trung quan sát từ bàn này qua bàn khác. Hầu hết mọi người không để ý gì tới xung quanh. Nếu hỏi một ai đó bất kì rằng người đang ngồi ở bàn kế bên mặc gì, thì tôi dám chắc là họ không thể trả lời được. Nhưng tôi thì có. Tôi thậm chí có thể miêu tả lại quần áo và thái độ của từng người đứng xếp hàng đợi mua cà phê. Tôi có thể nói cho bạn bao nhiêu người đang ngồi ở mỗi bàn, họ nhún vai có mạnh không, rằng có hai người đang ngồi cùng bàn với nhau mà không nói một lời, và một gã đang cố không đụng mắt với người khác. Tôi có khả năng quan sát giống như một nhiếp ảnh gia chụp phong cảnh vậy: cứ để mắt thư giãn, cùng lúc phân tích toàn bộ những gì trong tầm mắt, tìm kiếm điểm cần chú ý và "nháy" nhanh trong đầu một bức ảnh để ghi nhớ.

Tôi tìm kiếm sự bất hợp lý trong quy luật này, tìm cái móng tay hơi dài quá mức ở trên bàn tay.

Mắt tôi dừng lại ở một nhóm bốn cậu nhóc đang đọc sách trên chiếc ghế bằng dài. Tôi nhìn chúng một lúc, chờ dấu hiệu của một cuộc nói chuyện hay giao dịch trực tiếp hoặc qua điện thoại. Chẳng có gì cả. Tôi đành hướng sự chú ý tới cầu thang dẫn lên gác. Chắc chắn các thợ săn tiền thưởng khác cũng đang ấp sát mục tiêu này -

tôi phải tiếp cận hắn trước tiên. Nghĩ vậy, nhịp chân tôi nhanh dần lên theo mỗi bước.

Có vẻ như không có ai ở đây. Nhưng rồi tôi để ý thấy có tiếng hai người thì thào ở chiếc bàn tít đằng xa, khuất sau vài giá sách, nên nếu chỉ đứng ở cầu thang sẽ không nhìn thấy được. Tôi khẽ khàng lướt tới, lén nhìn từ những khe hở trên kệ.

Ở bàn có một người phụ nữ đang ngồi chũi mũi vào đọc sách. Một người đàn ông đứng sau lưng cô ta, bồn chồn chân nọ đá chân kia. Tôi đưa điện thoại lên xem thông tin của họ. Hẳn rồi, cả hai đều đang ở chế độ Riêng tư.

Tôi trườn tới bên tường để nghe rõ hơn và tránh bị phát giác.

“Tôi không chờ đến tối mai được.” Người đàn ông nói.

“Xin lỗi anh.” Người phụ nữ lên tiếng. “Nhưng tôi chẳng làm gì hơn được, sếp tôi không bao giờ nhả cho anh sổ tiền nhiều cỡ đó mà không có thêm các biện pháp đảm bảo, nhất là khi anh đang bị cảnh sát truy nã.”

“Cô *hứa* rồi cơ mà.”

“Tôi *rất tiếc*, thưa anh.” Người phụ nữ tỏ ra bình tĩnh và độc đoán, như thể cô ta đã nói lời đó hàng ngàn lần rồi. “Giờ đang mùa giải chuyên nghiệp nên chính quyền cảnh giác cao độ lắm.”

“Còn ba trăm ngàn ngân phiếu tôi đã giao, ngần đó được bao nhiêu tiền cô biết không?”

“Có chứ. Chuyên môn của tôi mà.” Giọng nữ đanh lại. Tôi chưa từng nghe giọng nói nào vô cảm hơn thế.

Ba trăm ngàn ngân phiếu, tức là khoảng hai trăm ngàn đô la theo thời giá. Gã này hẳn là một con bạc sừng sỏ. Ở Mỹ, gần đây chính phủ đã thông qua vài điều luật nhằm kiểm soát công nghệ và tội phạm công nghệ thông tin, trong đó có việc cá cược trong Warcross bị coi là phạm pháp. Nếu thắng cược một trận Warcross, bạn nhận được một số tiền ảo trong game gọi là ngân phiếu. Nhưng đây mới là vấn đề: bạn có thể tiêu số tiền đó trong trò chơi hoặc đến gặp một giao dịch viên như người phụ nữ này. Bạn đưa ngân phiếu và cô ta trao lại tiền mặt, trừ đi một khoản hoa hồng cho người quản lý của cô ta.

"Đó là tiền *của tôi* cơ mà." Gã nọ nài nỉ.

"Chúng tôi phải bảo vệ bản thân trước đã. Tăng cường các biện pháp an ninh cũng mất thời gian lắm chứ. Tối mai anh quay lại đi, rồi chúng ta sẽ tráo đổi nửa số ngân phiếu của anh."

"Tôi đã nói rồi, tôi không chờ được đến tối mai đâu. Tôi phải chuồn ngay bây giờ."

Hai bên cứ đôi co như vậy. Tôi vừa nghe vừa nín thở. Người phụ nữ này gần như đã xác nhận danh tính của hắn cho tôi rồi.

Mắt nheo lại, tôi khẽ nhếch mép cười đắc ý. Giây phút đáng mong đợi nhất trong mỗi cuộc săn là thời điểm những manh mối ráp lại với nhau một cách hoàn hảo, khi con mồi đang đứng ngay trước mắt, chực chờ tôi ra tay. Chính giây phút này đây, tôi đã giải mã xong câu đố.

Tóm được rồi nhé.

Trong lúc cuộc đối thoại ngày càng gấp rút, tôi liền gửi ngay một tin nhắn cho cảnh sát.

[Đã bắt được nghi phạm.]

Họ trả lời gần như ngay lập tức.

[SỞ CẢNH SÁT NEW YORK NHẬN TIN]

Tôi rút súng gây tê ra, nhưng nó bỗng kẹt ở khoá kéo giây lát và khẽ phát ra một tiếng roẹt.

Phía bên kia bỗng im bặt. Từ những kẽ hở trên giá sách, tôi thấy họ nghển cổ nhìn về phía mình một cách hoảng hốt như lũ nai đứng trước ánh đèn pha. Gã kia toát mồ hôi lạnh, tóc dính bết trên trán. Chưa đến một giây trôi qua.

Tôi nhắm bắn.

Hắn vọt đi, viên đạt trượt hắn trong gang tấc. Phản xạ tốt đấy. Người phụ nữ cũng nhào lên từ bàn ăn nhưng tôi không quan tâm lắm, bởi con mồi của tôi không phải cô ta. Gã kia sải ba bậc xuống cầu thang, suýt ngã, đánh rơi điện thoại với một đống bút vung vãi. Khi tôi xuống tới tầng một là lúc hắn vừa phi ra khỏi cửa. Tôi lao qua cửa kính xoay ngay sau hắn.

Tôi và hắn chạy ra ngoài phố. Người dân kêu lên phẫn nộ khi hắn cứ thế xô ngã họ. Hắn còn đẩy một nữ du khách đang chụp ảnh, làm cô ta ngã ngửa ra. Chỉ bằng một động tác, tôi liệng tấm ván điện xuống đất, nhảy lên, dậm gót thật mạnh. Một tiếng vút rít lên khi tôi tăng tốc lao đi trên vỉa hè. Gã kia nhác thấy tôi đang đuổi riết ngay sau lưng, khoảng cách ngày một gần, thì đột ngột hoảng loạn vọt sang trái xuống lòng đường.

Tôi ngoặt theo hắn, góc cua hẹp tới mức cạnh ván trượt mài trên vỉa hè để lại một vết dài cháy đen. Tôi nhắm vào lưng hắn và bóp cò.

Hắn thét lên và khuỵu ngã, rồi lập tức lổm cồm định đứng dậy, nhưng tôi đã đuổi kịp. Hắn tóm lấy cổ chân tôi, làm tôi lảo đảo và đạp luôn phải hắn. Mắt hắn trừng trừng nhìn tôi, hàm răng nghiến chặt. Một lưỡi dao phóng tới, tôi thoáng thấy kịp lúc và vội đạp hắn ra, rồi lăn qua một bên ngay trước khi hắn kịp đâm vào chân tôi. Tay tôi nắm chặt áo hắn, tôi bắn thêm một phát súng gây tê, lần này là ở cự ly gần. Hắn đơ người, ngã vật xuống vỉa hè, run rẩy.

Tôi nhảy lên người hắn, tì mạnh đầu gối vào lưng khi hắn còn đang nằm khóc sụt sùi. Tiếng còi xe cảnh sất hú vang góc phố. Mọi người vây quanh chúng tôi, ai cũng thoải mái dùng mắt kính ghi hình vụ việc.

“Tôi vô tội,” hắn thút thít, nhắc đi nhắc lại. Giọng hắn gằn lại khó nhọc mỗi khi tôi dứ mạnh hắn xuống đất. “Người đàn bà kia… tôi xin khai tên ả.”

“Ngậm miệng,” tôi ngắt lời hắn trong lúc còng tay hắn lại.

Lạ thật, hắn ngoan ngoãn tra tay vào còng cơ đấy. Lũ khác thì ngoan cố hơn nhiều. Tôi giữ chặt lấy hắn, không thả lỏng trước khi có cảnh sát đến. Chỉ khi tôi nhìn thấy ánh sáng xanh đỏ từ xe họ quét lên tường, tôi mới đứng dậy và lùi khỏi chỗ hắn, giơ cả hai tay lên cho cảnh sát thấy. Tới lúc hai viên cảnh sát xốc mạnh cho tên tội phạm đứng dậy, da tôi vẫn còn gờn gợn cảm giác chiến thắng sau một cuộc săn thành công.

Những năm ngàn đô la! Lần cuối tôi có nhiều tiền thế này là lúc nào nhỉ? Chưa bao giờ luôn. Tôi sẽ bớt khổ sở trong khoảng thời gian tới, dùng số tiền này để trả hết tiền nhà còn nợ, để lão chủ nhà phần nào nguôi giận. 1.550 đô là còn lại vẫn là cả một gia tài. Những tờ hoá đơn lướt qua trong đầu tôi. có lẽ tối nay tôi sẽ được ăn gì đó ngon lành thay vì phải húp mì gói.

Tôi muốn nhảy cẫng lên để ăn mừng chiến thắng này. Tôi sẽ ổn thôi, cho tới cuộc săn sau.

Tôi chợt nhận thấy hình như cảnh sát đang rời đi cùng tên phạm nhân mà không đếm xỉa gì đến tôi cả. Nụ cười tôi tắt lịm.

“Thưa sĩ quan!” Tôi kêu lên và chạy đến chỗ người gần nhất. “Cô chở cháu đến đồn cảnh sát để nhận thưởng được không ạ? Hay là thế nào ạ? Hay là chấu tự đến đó gặp cô?”

Viên cảnh sất nhìn tôi như thể tôi chẳng có công trạng gì. Bà ấy có vẻ cáu bẳn, mắt thâm quầng như thiếu ngủ. “Cô nhóc không phải người đầu tiên đâu.” Bà ta nói.

Tôi khựng lại, chớp mắt liên hổi. “Cái gì cơ ạ?”

“Có một thợ săn khác đã gọi điện báo cho chúng tôi trước cả nhóc rồi”.

Trong một khoảnh khắc, tôi chỉ biết nhìn bà ấy chằm chằm.

Thế rồi tôi bật ra tiếng chửi thề. “Thật quá vớ vẩn. Các người đã chứng kiến mọi chuyện cơ mà! Chính các người đã trả lời tin báo còn gì!” Tôi giơ điện thoại lên để viên sĩ quan đọc tin nhắn tôi nhận được. Hẳn rồi, cục pin điện thoại chết tiệt nhằm đúng lúc đó để ngỏm.

Mà trưng ra bằng chứng cũng chẳng có ích gì. Viên cảnh sát còn chằng thèm nhìn vào điện thoại. “Đó chỉ là tin nhắn trả lời tự động thôi. Theo tin nhắn của tôi, thì đã có tin báo từ một thợ săn khác tại hiện trường. Tiền thưởng là của người báo trước. Miễn ngoại lệ.” Bà ấy nhún vai, tỏ vẻ thông cảm.

Đấy là tiểu tiết ngớ ngẩn nhất mà tôi từng nghe. “Còn lâu đi!” Tôi cự cãi “Thợ săn kia là ai mới được chứ? Sam à? Hay Jamie? Chỉ có họ mới săn ở khu này.” Tôi vung tay lên trời với vẻ bất lực. “Tôi cá là các người đang nói dối. Chẳng có ma nào khác ở đó ngoài tôi ra. Các người chỉ muốn quỵt tiền thôi.” Tôi bước theo khi bà ta quay đi. “Tôi đã giúp các người khỏi phải nhúng tay vào mấy vụ bẩn thỉu này. Đó là thoả thuận, đó là vì sao thợ săn đuổi theo những con mồi mà lũ lười biếng, vô trách nhiệm các người không thèm ra tay. Các người nợ tôi khoản này, các người…”

Đồng sự của bà ta tóm lấy tay và đẩy tôi mạnh tới nỗi tôi suýt ngã. “Lùi lại.” ông ta gầm gừ. “Emika Chen phải không?” Tay kia ông ta nắm chặt lấy khẩu súng đang nằm trong vỏ. “Chuẩn luôn, tao nhớ ra mày rồi.”

Tôi cũng không dại cãi nhau với khẩu súng đã lên đạn. “Được rồi, *được rồi*.” Tôi buộc phải lùi một bước, rồi giơ tay lên. “Cháu đi bây giờ, được chứ ạ? Đi luôn đây ạ.”

“Con ranh này, tao biết mày đã từng ngồi tù”, ông ta liếc tôi toé lửa trước khi cùng đi với bà cảnh sát. “Đừng có để tao cho mày ngồi thêm lần nữa.”

Tôi nghe loáng thoáng tiếng radio cảnh sát báo cho họ một hiện trường vụ án nơi khác. Tai tôi lùng bùng những âm thanh xung

quanh và hình ảnh năm ngàn đô la mờ dần tới độ tôi không còn nhận ra nó nữa. Chỉ trong vỏn vẹn 30 giây, vinh quang của tôi đã rơi vào tay kẻ khác.

02

Tôi lặng lẽ lướt ra khỏi khu Manhattan. Trời lạnh dần, tuyết rơi càng lúc càng nặng hạt, những cơn gió lạnh tê tái tạt vào mặt lại rất phù hợp với tâm trạng của tôi lúc này. Tiệc tùng đã bắt đầu nổ ra trên đường phố, mọi người diện những trang phục thi đấu xanh đỏ, cùng hò reo đếm ngược. Tôi lặng nhìn hàng đợt người ùn ùn kéo qua phố. Xa xa, cả bốn mặt tiền của Tòa Empire State đều bừng sáng và chiếu lên những hình ảnh khổng lồ của giải đấu Warcross.

Nhớ lại hồi còn ở nhà tình thương, tôi hay leo lên nóc nhà và nhìn ngắm Tòa Empire State. Tôi ngồi hàng giờ, đu đưa đôi chân gầy guộc, ngắm nhìn những hình ảnh của Warcross xoay vần ở một mặt toà nhà, cho đến khi bình minh ló rạng và tôi lại được tắm mình trong ánh nắng vàng. Nhiều khi ngắm thật lâu, tôi mường tượng ra hình ảnh khổng lồ của bản thân trên toà nhà kia. Cho đến tận bây giờ, những cảm xúc phấn khích ấy vẫn vẹn nguyên trong tôi.

Tiếng bíp từ ván trượt điện tử kéo tôi ra khỏi mộng tưởng. Tôi nhìn xuống: chỉ còn một vạch pin. Thở dài ngao ngán, tôi giảm tốc độ rồi dừng hẳn lại, quăng ván trượt lên vai, lục tìm trong túi ít tiền lẻ và đi đến trạm tàu điện ngầm gần nhất.

Hoàng hôn đã phai mờ thành một màu xám xanh khi tôi về tới khu tập thể xập xệ Hunts Point ở khu Bronx, nơi tôi sinh sống. Đây chính là mặt trái của đô thành bóng bẩy. Một mặt tòa nhà chằng chịt những hình graffiti. Những chắn song rỉ sét che chắn toàn bộ cửa sổ tầng một. Trên bậc thềm nơi lối vào, rác thải chất thành đống: cốc nhựa, vỏ hộp đồ ăn nhanh, chai bia vỡ, tất cả lấp ló dưới một lớp tuyết mỏng, ở đây không có những màn hình rực sáng, không có những chiếc xe sang chảnh phóng trên con đường nứt toác. Vai tôi trĩu xuống, còn chân thì nặng như cùm. Tôi còn chưa ăn tối, nhưng giờ thì tôi chẳng rõ mình đói hơn hay thèm ngủ hơn.

Ở đằng xa nơi cuối góc phố, một nhóm người vô gia cư đang trải chăn và dựng lều ở lối vào của một cửa hàng đã đóng cửa để lấy chỗ nằm qua đêm nay. Họ mặc những chiếc áo cũ xác xơ, lót thêm túi ni lông bên trong cho ấm. Tôi nghẹn ngào ngoảnh mặt đi, thoáng nghĩ rằng họ cũng từng là những đứa trẻ, và hẳn là đã có lúc họ từng được gia đình yêu thương và che chở. Điều gì đã khiến họ phải tới nông nỗi này? Nếu tôi ở vào tình cảnh của họ, trông tôi sẽ ra sao?

Cuối cùng, tôi cũng nhấc chân lên, bước tới bậc thang vào cửa chính, đi vào sảnh và tiến tới trước cửa phòng. Như mọi khi, trong sảnh bốc lên mùi hôi hám của nước tiểu mèo và thảm ẩm mốc. Qua những bức tường mỏng manh, tôi nghe được tiếng hàng xóm cãi nhau, tiếng TV ồn ào, cả tiếng một đứa trẻ đang gào khóc. Nhắm mắt lại, thả lỏng. Nếu may mắn, tôi sẽ không chạm mặt lão chủ nhà mặc áo ba lỗ, với khuôn mặt đỏ gay và người mướt mát mồ hôi. Ít nhất tôi có thể hưởng thụ một buổi tối yên bình trước khi phải đối mặt với lão vào sáng mai.

Một thông báo trục xuất mới đã được dán lên cửa phòng tôi, ngay chỗ tờ thông báo cũ tôi đã xé đi. Tôi liếc qua như muốn kiệt sức, rồi đọc lại lần nữa.

THÔNG BÁO TRỤC XUẤT NEW YORK

NGƯỜI THUÊ NHÀ: EMIKA CHEN
THANH TOÁN TRONG 72 GIỜ HOẶC DỌN ĐỒ ĐI.

Lão có nhất thiết phải quay trở lại và dán thêm cái thông báo nữa không vậy? Cứ như là lão cần phải cho tất cả mọi người trong tòa nhà biết hay sao? Để sỉ nhục tôi thêm nữa à? Tôi xé tờ giấy khỏi cánh cửa, vò nát nó, rồi nhìn chằm chằm vào khoảng trống. Cảm giác tuyệt vọng quen thuộc dâng lên, nỗi sự hãi căng phồng trong lồng ngực đang đập thình thịch khi tôi nghĩ tới từng món nợ. Trong đầu tôi, những con số lại nhảy loạn lên: tiền nhà, tiền ăn uống, phí sinh hoạt, nợ nần.

Tôi đào đâu ra tiền trong ba ngày đây?

"Này!"

Tôi giật nảy mình. Alsole, lão chủ nhà, bước ra từ trong nhà và giận dữ tiến tới chỗ tôi. Đôi lông mày cau lại của lão y chang một con cá, bên trên là mái tóc màu cam chĩa ra tứ phía. Nhìn đôi mắt lão đỏ ngầu, tôi biết ngay lão già này lại vừa chơi một loại chất kích thích nào đó. Hay lắm. Lại cãi nhau. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Tôi mò mẫm tìm chìa khóa nhưng đã quá trễ, nên đành đứng thẳng vai và ngửa cằm lên.

"Chào, ông Alsole." Tôi cố tình phát âm tên lão thành *asshole*.

Lão quát lên: “Mày tránh mặt tao cả tuần rồi đấy!”

“Tôi không cố ý mà,” Tôi khăng khăng. “Hiện tôi đang có việc chạy bàn ở một quán ăn vào buổi sáng và…”

“Giờ này còn ai thuê bồi bàn nữa?”, lão ta nheo mắt nhìn tôi đầy nghi ngờ.

“Chỗ này thì cần đấy, và đó là công việc duy nhất ở khu này. Chẳng còn việc khác nữa đâu.”

“Mày bảo sẽ trả tiền trong hôm nay cơ mà.”

“Tôi nhớ mình nói gì mà,” tôi hít một hơi thật sâu. “Tôi có thể đến gặp ông nói chuyện sau…”

“Tao cho mày nợ tiếp đấy à? Trả ngay đây. Thêm một trăm đô nữa.”

“Cái gì cơ?”

“Tháng này tiền thuê các phòng đều tăng. Mày không biết chỗ này là đất hot lắm à?”

“Thật không công bằng…” tôi nói, cơn giận trào lên. “Ông không thể cứ thích là tăng giá như vậy được!”

“Mày biết điều gì mới là không công bằng không?” Lão Alsole nheo mắt nhìn tôi, tay khoanh trước ngực. Cử chỉ đó làm những đốm đồi mồi trên da lão giãn to. “Là việc mày đang quịt tiền thuê nhà ở đây đấy.”

Tôi giơ hai tay lên. Máu tôi dồn lên má, nóng rực. “Tôi biết… Tôi chỉ…”

“Thế còn ngân phiếu? Mày có hơn năm ngàn ngân phiếu cơ mà?”

“Nếu có thì tôi đã trả cho ông rồi.”

“Vậy lấy cái khác ra mà trả.” Lão ta khục khặc. Ngón tay tròn lẳn, ngắn tũn như mẩu xúc xích của lão chỉ vào ván trượt của tôi. “Tao mà còn thấy nó lần nữa, tao sẽ đập nó ra cám. Bán đi, lấy tiền trả tao ngay.”

“Nó chỉ đáng 50 đô thôi!” Tôi bước dấn lên. “Nghe này, tôi sẽ làm mọi thứ, tôi thề, tôi hứa.” Tôi liến thoắng. “Xin hãy cho tôi thêm vài ngày nữa thôi.”

“Nghe này, nhãi con.” Lão giơ ra ba ngón tay, nhắc nhở tôi về số tháng tiền nhà tôi đang nợ. “Tao chán ngấy mấy trò thương hại rồi.” Lão nhìn tôi từ đầu đến chân. “Mày bao nhiêu tuổi rồi nhỉ, 18 rồi phải không?”

Tôi điếng người. “Phải.”

Lão nghiêng đầu về phía cuối sảnh. “Đến Rockstar Club mà xin việc. Mấy con bé ở đó chỉ cần nhảy nhót trên bàn cũng kiếm được 400 đô một đêm. Nếu khéo mày có thể kiếm được 500 cơ đấy. Và họ cũng chẳng màng đến tiền án, tiền sự của mày đâu.”

Tôi nheo mắt. “Ông nghĩ tôi chưa thử à? Phải đủ 21 tuổi.”

“Tao không quan tâm. Cho mày khất đến thứ Năm. Rõ chưa?” Lão cố ý nói to đến mức nước miếng văng đầy mặt tôi. “Và dọn dẹp đi, tao muốn căn hộ này bóng lộn.”

“Ngay từ đầu nó đâu có sạch sẽ gì!” Tôi hét lên. Nhưng lão đã quay lưng hùng hổ đi về phía cuối sảnh.

Tôi thở phào khi lão sập cửa phòng. Tim tôi đập thình thịch bên sườn, tay thì run bần bật.

Tôi nhớ lại hình ảnh của những người vô gia cư với đôi mắt vô hồn và đôi vai gầy guộc, rồi lại nhớ về những cô gái mà tôi thỉnh thoảng gặp ở Rockstar Club, người đầy mùi thuốc lá và mồ hôi, nồng nặc nước hoa, lớp trang điểm thì nhòe nhoẹt. Lời đe dọa của Alsole cũng là một lời cảnh tỉnh về tương lai của tôi nếu tôi không sớm gặp may, nếu tôi vẫn chần chừ không đưa ra những lựa chọn khó khăn.

Tôi cần tìm cách để khơi dậy lòng thương hại của lão. Xoa dịu lão ta. *Cứ cho tôi thêm một tuần nữa thôi, tôi thề đấy, và tôi sẽ trả nửa số tiền cho ông, tôi hứa đấy.* Tôi nhẩm những lời đó trong đầu khi tra chìa khóa vào ổ và mở cửa phòng.

Căn phòng tối om ngay cả khi có ánh đèn neon hắt vào từ bên ngoài cửa sổ. Tôi bật công tắc đèn, ném chìa khóa lên bàn bếp, còn cái thông báo trục xuất nhàu nát thì bay ngay vào thùng rác. Rồi tôi đứng yên nhìn quanh căn hộ.

Nó chỉ là một căn phòng chật hẹp, chất đầy đồ đạc, với những vết sơn nứt chạy dài trên tường. Một trong hai bóng điện của cái đèn trần duy nhất trong phòng đã cháy, bóng còn lại thì đang mờ dần và sẽ tắt ngóm nếu không ai thay. Cặp kính Warcross phiên bản cũ mà tôi thuê với giá rẻ đang nằm trên bàn ăn gấp. Hai thùng các tông chứa đầy đồ lặt vặt chồng lên nhau bên cạnh phòng bếp, hai tấm nệm nằm bên cạnh cửa sổ, một chiếc tivi cổ và một chiếc sô pha màu vàng mù tạt cũ rích chiếm toàn bộ phần không gian còn lại.

"Emi?"

Một giọng nói tậm tịt phát ra từ dưới tấm chăn trên sô pha. Bạn cùng phòng của tôi nhỏm dậy, xoa mặt và luồn tay qua mớ tóc vàng. Keira. Cô nàng đã thiếp đi khi vẫn đang đeo cặp kính Warcross, để lại

một vết hằn mờ trên má và trán, cô ấy nhăn mũi. “Cậu lại đi cùng gã nào à?”

Tôi lắc đầu và trả lời. “Không, chỉ có mình tớ thôi, cậu đã trả một nửa tiền cho Alsole như đã hứa chưa?”.

“Ừ nhỉ?” Cô ấy lảng tránh ánh nhìn của tôi, thả chân xuống đất và với lấy gói khoai tây chiên đang ăn dở chì còn một nửa. “Tớ sẽ trả ông ấy vào cuối tuần này.”

“Cậu có biết là đến thứ Năm thì ổng sẽ tống cổ chúng mình đi không?”

“Có ai nói tớ biết đâu.”

Tay tôi siết chặt chiếc ghế ăn. Cô ấy ấy ở lì trong phòng cả ngày nên chưa nhìn thấy thông báo trục xuất trên cửa. Tôi hít một hơi sâu, dặn lòng rằng Keira cũng chưa tìm được việc. Sau gần một năm cố gắng, cô ấy bỏ cuộc và giờ chỉ cuộn tròn trong phòng, dành toàn bộ thời gian đắm mình vào thế giới Warcross hòng trốn chạy thực tại.

Tôi hiểu rõ cảm giác ấy chứ, nhưng tối nay tôi đã quá mệt mỏi để có thể thông cảm. Tôi tự hỏi đến khi chúng tôi phải ra vỉa hè đứng cạnh đống đồ đạc, liệu cô ấy có ngộ ra rằng chúng tôi sẽ phải sống vất vưởng ngoài phố như những người vô gia cư tôi vừa gặp khi trước không?

Tôi cởi bỏ khăn quàng và áo khoác, chỉ giữ trên người chiếc áo ba lỗ ưa thích, đi vào bếp và đun một ấm nước. Sau đó tôi đi thẳng tới chỗ hai tấm nệm dựng trên tường.

Keira và tôi ngăn cách giường bằng một tấm bình phong làm từ thùng các-tông cũ được dán băng dính. Tôi giữ cho bên của mình ấm

cúng và sạch sẽ nhất có thể, trang trí không gian bằng những dây đèn đom đóm. Một tấm bản đồ Manhattan bọc trong đống giấy nháp được treo trên tường, cùng với những tấm bìa tạp chí có in hình Hideo Tanaka, một danh sách viết tay bảng xếp hạng người chơi Warcross nghiệp dư, và một món đồ trang trí Giáng sinh giữ lại được từ hồi bé. Tài sản có giá trị duy nhất của tôi là một trong những bức tranh cũ của bố, bức duy nhất tôi để lại và cất giữ cẩn thận bên dưới tấm nệm. Bức tranh bùng nổ với những mảng màu, lớp sơn dày và cộm lên như thể chúng vẫn còn đang ướt. Tôi từng giữ nhiều tranh bố vẽ, nhưng cứ mỗi khi quá túng quẫn, tôi lại phải bán chúng đi, làm sứt mẻ những kỉ niệm về ông chỉ để có thể tiếp tục tồn tại khi ông không còn ở đây lo lắng cho tôi.

Tôi ngồi phịch xuống tấm nệm, làm nó kêu lên kẽo kẹt. Trần nhà và tường tràn ngập màu xanh neon phản chiếu từ hàng bán rượu bên kia đường. Tôi nằm yên, lắng nghe tiếng còi báo động từ một nơi nào đó phía xa đang réo liên tục, ánh mắt tôi dừng lại ở một vệt nước bẩn trên trần nhà.

Nếu bố ở đây, có lẽ ông sẽ suốt ngày tất bật theo đúng kiểu giáo sư ngành thời trang, trộn sơn và rửa cọ trong mấy chiếc hũ. Cũng có thể ông sẽ nghiền ngẫm giáo trình cho kì học mùa xuân hoặc những kế hoạch tham gia Tuần lễ thời trang New York.

Tôi ngoảnh lại nhìn phần bên kia của căn hộ, tưởng tượng như ông đang ở đây - ông khi vẫn khỏe mạnh, không đau ốm, dáng người cao dong dỏng che đi ánh đèn ở gần lối cửa ra vào, mái tóc dày nhuộm màu xanh ánh lên trong bóng tối, bộ râu cắt tỉa gọn gàng, chiếc kính gọng đen làm khuôn mặt mơ mộng của ông trông thực tế

hơn chút. Ông mặc một chiếc áo sơ mi đen và để lộ ra những hình xăm đầy màu sắc dọc khắp cánh tay phải, và vẻ ngoài của ông thật hoàn hảo - đôi giày bóng loáng và quần âu phẳng phiu - ngoại trừ những vết sơn lốm đốm trên tay và trên tóc.

Tôi tự cười với chính mình khi nhớ về lúc tôi đang ngồi vắt vẻo trên ghế, nhìn chằm chằm vào tấm gạc trên đầu gối trong khi bố tôi đang bôi những vệt màu nhuộm tạm thời lên tóc tôi. Nước mắt vẫn còn vương trên má khi tôi từ trường chạy về nhà, nức nở vì ai đó đã đẩy tôi ngã trong giờ ra chơi và làm rách chiếc quần jeans tôi thích nhất. Bố hay ngân nga hát khi làm việc. Sau khi hoàn thành tác phẩm trên tóc tôi, ông đưa gương cho tôi ngắm. Tôi há hốc mồm, sung sướng. *Rất thần thái Givenchy, rất hợp xu hướng đấy,* bố tôi tâm đắc, gõ nhẹ lên mũi tôi, còn tôi cười khúc khích. *Nhất là khi buộc thế này này, thấy không? Ông túm tóc tôi lại thành kiểu đuôi ngựa cao. Đừng thích quá đấy nhé, mấy hôm nữa màu sẽ phai ra thôi. Nào, giờ bố con mình đi ăn pizza.*

Bố thường nói rằng bộ đồng phục ở trường cũ của tôi như một cái nhọt trên bộ mặt của New York, ông vẫn luôn dặn tôi nên ăn mặc như thể thế giới là một nơi tốt đẹp hơn bản chất nó vốn có. Ông hay mua hoa mỗi khi trời mưa và bày chúng khắp nhà. Ông thường quên lau tay khi vẽ tranh, nên chỗ nào trong nhà cũng có những dấu vân tay đầy màu sắc. Ông rót chỗ tiền lương ít ỏi của mình vào quà tặng cho tôi, vào dụng cụ vẽ tranh, vào từ thiện, vào quần áo và rượu, ông cười rất nhiều, yêu rất nhanh và say rất tự do.

Và rồi, vào một buổi chiều năm tôi 11 tuổi, ông về nhà, ngồi sụp xuống ghế, ném vào khoảng không một cái nhìn trống rỗng, ông vừa

đi khám bác sĩ. Sáu tháng sau, bố tôi qua đời.

Điều khủng khiếp mà cái chết gây ra là nó cắt qua mọi sợi dây kết nối giữa hiện tại và quá khứ được ta dày công tạo ra. Sợi dây ký ức về ngày tốt nghiệp khi bố đã trang trí hoa lên khắp nơi trong căn phòng kí túc xá của tôi. Khi ông thiết kế chiếc váy cưới cho tôi. Khi ông ghé qua ngôi nhà tương lai của tôi ăn tối vào mỗi Chủ Nhật, giọng hát vang vọng nhưng lệch tông của ông khiến bạn cười ra nước mắt. Tôi có hàng trăm sợi dây kỉ niệm như vậy, và rồi bỗng một ngày chúng trở thành nỗi đau. Cái chết của bố chẳng để lại được gì cho tôi ngoài những hóa đơn tiền thuốc và khoản nợ cờ bạc. Cái chết thậm chí còn không cho tôi nơi xả giận nữa. Tất cả những gì tôi có thể làm là ngửa mặt lên nhìn trời mây.

Sau khi bố mất, tôi bắt đầu ăn mặc như ông - hoang dại, tóc nhuộm chói lọi (những hộp thuốc nhuộm tóc là thứ duy nhất tôi sẵn sàng bỏ tiền ra mua) và một cánh tay đầy những hình xăm (người thợ xăm cũ của bố, vì thương hại, đã xăm cho tôi miễn phí).

Tôi nghiêng đầu, liếc nhìn những hình xăm đang cuộn dọc cánh tay trái, rồi vuốt lên chúng. Hình xăm bắt đầu từ cổ tay, kéo dài lên tận vai tôi, những sắc tươi sáng của màu xanh dương, ngọc lam, vàng và màu hồng của hoa mẫu đơn (loài hoa yêu thích của bố), cả những tòa nhà theo phong cách Escher nổi lên giữa làn sóng biển, những nốt nhạc, và những hành tinh trên nền vũ trụ - gợi nhắc ký ức về những buổi tối khi tôi và bố đi về vùng ngoại ô để ngắm sao. Cuối cùng, loạt hình xăm kết thúc bằng một dòng chữ mảnh mai chạy dọc xương đòn trái của tôi, câu thần chú tôi thường nghe bố nhắc đi nhắc

lại, một câu thần chú tôi tự niệm mỗi khi mọi thứ trở nên quá nghiệt ngã.

Mọi cánh cửa khóa đều có chìa để mở.

Mọi vấn đề đều có cách giải quyết.

Mọi vấn đề đều có cách giải quyết, trừ cái vấn đề đã khiến bố tôi qua đời. Trừ cái vấn đề tôi đang gặp phải bây giờ. Suy nghĩ đó đủ để tôi thu mình lại, nhắm nghiền mắt và để bản thân chìm vào nơi tối tăm quen thuộc.

Âm thanh của ấm nước sôi vừa kịp đánh thức tôi khỏi những dòng suy nghĩ ấy. *Ngồi dậy nào Emi*, tôi tự nhủ.

Tôi lê mình khỏi giường, ra bếp, lục tìm một gói mì ăn liền. (Chi phí cho bữa tối: 1 đô). Đồ ăn của tôi giờ chỉ còn vỏn vẹn một hộp mì macaroni. Tôi liếc nhìn Keira, cô ấy vẫn đang ngồi trên ghế bành và dán mắt vào vô tuyến (vô tuyến đã qua sử dụng: 75 đô). Tôi thở dài, bóc gói mì và thả vắt mì vào nước.

Tiếng nhạc và tiệc tùng ồn ào phát ra từ một nơi nào đó trong tòa nhà, còn tất cả các kênh địa phương đang chiếu những chương trình liên quan đến buổi lễ khai mạc. Keira dừng ở một kênh đang chiếu những pha xử lí nổi bật trong cuộc thi năm ngoái, rồi cô ấy chuyển qua chương trình có năm nhà bình luận trận đấu ngồi trên tầng cao nhất của sân vận động Tokyo Dome, họ tranh luận sôi nổi xem đội nào sẽ vô địch và đưa ra lý do. Bên dưới họ là hình ảnh lờ mờ chìm trong ánh sáng xanh đỏ của năm mươi ngàn cổ động viên đang reo hò. Một cơn mưa hoa giấy vàng đổ ào xuống từ nóc sân vận động.

“Chúng ta có thể đồng tình với nhau rằng chưa bao giờ cả thế giới được chứng kiến danh sách những người chơi nắm suất đặc cách như trong giải năm nay!” một nhà phân tích phát biểu. Bên dưới quá ồn ào, đến độ cô ấy phải bịt một bên tai lại để có thể nghe rõ mình nói gì. “Một trong số họ đã nổi tiếng sẵn ở lĩnh vực khác rồi.”

“Đúng vậy!” nhà phân tích thứ hai reo lên, trong khi những người còn lại gật gù. Đoạn video về một chàng trai hiện ra ở phía sau họ. “DJ Ren từng là một trong những cái tên nóng nhất của giới nhạc *underground* tại Pháp, và giờ Warcross sẽ biến anh ấy thành một ngôi sao thực thụ.”

Khi các nhà phân tích tiếp tục tranh luận về những tuyển thủ mới của giải đấu năm nay, tôi cố nuốt cơn ghen tức vào trong. Mỗi năm, 50 tuyển thủ nghiệp dư, hay còn gọi là tuyển thủ đặc cách, được một ủy ban bí mật đề cử cho quá trình tuyển lựa. Họ đúng là những người may mắn nhất thế giới, còn tôi thì đã bị loại ngay từ vòng đề cử do hồ sơ phạm tội của mình.

“Và hãy nói thêm về mức độ nổi tiếng của trò chơi trong năm nay, các anh chị có nghĩ rằng chúng ta sẽ phá vài kỷ lục không?” nhà phân tích đầu tiên bình luận.

“Hình như đã phá kỷ lục rồi ấy chứ!” người thứ ba trả lời. “Năm ngoái, có đến ba trăm triệu người đã xem vòng chung kết. Ba trăm triệu người cơ đấy! Anh Tanaka hẳn đã rất tự hào.” Trong lúc anh ta nói, màn hình phía sau đã chuyển sang hình logo của hãng Henka Games, mở đầu cho một đoạn video về nhà sáng lập Warcross, Hideo Tanaka.

Trong đoạn phim, anh ấy mặc bộ âu phục hoàn hảo, khoác tay một người phụ nữ trẻ rời khỏi một buổi khiêu vũ từ thiện, chiếc áo ngoài của anh khoác hờ trên vai cô gái. Anh ấy quá thanh tao so với tuổi 21, và khi những ánh đèn nhấp nháy xung quanh anh, tôi phải nhướn lên một chút để nhìn cho rõ. Trong vài năm vừa rồi, Hideo đã hóa thần từ một thiếu niên thiên tài mảnh khảnh thành một người đàn ông lịch thiệp với ánh nhìn sắc sảo. Lịch thiệp là tính từ mọi người đều dùng khi nói về tính cách của anh ấy. Tuy vậy, mọi thứ về anh đều chỉ là tin đồn, không ai biết rõ gì trừ phi họ là những người thân cận. Nhưng không tuần nào trôi qua mà anh ấy không xuất hiện trên trang bìa một vài tờ báo lá cải, hẹn hò với người nổi tiếng này hay người đẹp kia, lọt tốp đầu của mọi danh sách họ có thể nghĩ ra. Trẻ nhất. Đẹp trai nhất. Giàu nhất. Xuất sắc nhất.

“Hãy cùng nhìn về phía các cổ động viên trong trận khai mạc tối nay!”, bình luận viên tiếp tục. Một con số hiện lên và tất cả đều vỗ tay phấn khích. *Năm trăm hai mươi triệu người xem*, đó mới chỉ là con số trong buổi lễ khai mạc. Giải đấu Warcross giờ đã chính thức trở thành sự kiện lớn nhất hành tinh.

Tôi đem nồi mì ra ghế, ăn trong vô thức khi cùng Keira theo dõi chương trình. Nào là những người hâm mộ đang nô nức tiến vào sân vận động Tokyo Dome, với khuôn mặt tô vẽ và tay cầm những tấm áp phích tự làm. Nào là những nhân viên hậu trường đang kiểm tra đường truyền tín hiệu. Nào là những đoạn phim tài liệu theo phong cách Olympics chiếu hình ảnh và video của từng tuyển thủ thi đấu tối nay. Sau đó là cảnh quay trong trò chơi: hai đội đang thi đấu trong thế giới ào vô tận của Warcross. Máy quay lướt qua những

đám đông đang hò reo, sau đó là hình ảnh những tuyển thủ chuyên nghiệp đang đợi ở phòng riêng phía sau sân khấu, với nụ cười rạng rỡ và ánh mắt tràn đầy háo hức, họ vẫy chào khán giả.

Tôi không thể nén nổi cảm giác cay đắng dần dâng lên. Đáng ra, tôi cũng có thể ở đó và thể hiện mình như họ nếu tôi có đủ thời gian và tiền bạc để chơi Warcross cả ngày. Tôi biết chắc ấy chứ. Thay vào đó, tôi lại đang ở đây, ăn mì gói trong nồi, tự hỏi làm sao để sống sót cho đến khi có một cuộc săn khác được cảnh sát treo thưởng, còn một cuộc đời hoàn hảo sẽ ra sao nhỉ? Trở thành một ngôi sao được nhiều người yêu mến? có thể thanh toán hóa đơn đúng hạn và mua bất cứ thứ gì mình muốn?

“Phải làm gì đây, Em?” Keira phá tan sự im lặng giữa hai chúng tôi bằng giọng nói trống rỗng, cô ấy lần nào cũng hỏi tôi câu này mỗi khi chúng tôi rơi vào vòng nguy khốn, cứ như thể tôi là người duy nhất phải chịu trách nhiệm cứu vớt cả hai, nhưng tối nay tôi không sẵn lòng trả lời câu đó nên chỉ lặng thinh, dán mắt vào TV. Giờ trong người tôi chỉ còn đúng 13 đô la. Thời điểm tuyệt vọng nhất từ trước tới giờ trong đời tôi là đây.

Tôi ngả người ra ghế, để cho dòng suy nghĩ tuôn chảy. Tôi là một tin tặc có chút tài năng, nếu không muốn nói là giỏi, thế mà tôi vẫn thất nghiệp. Là do tôi quá trẻ ư? Hay do tôi có quá nhiều tội trạng? Ai mà muốn thuê một đứa bị kết án ăn cắp danh tính cơ chứ? Ai thèm mướn bạn sửa các thiết bị khi họ sợ rằng bạn sẽ ăn cắp thông tin đây? Đó là điều sẽ xảy ra khi bạn có bốn tháng trong trại giam vị thành niên không thể xóa bỏ, cùng với lệnh cấm sử dụng máy tính trong hai năm. Tất nhiên nó chẳng thể ngăn tôi lén sử dụng điện thoại

và kính đã bị bẻ khóa, nhưng nó cản trở việc ứng tuyển những công việc thực tiễn mà tôi có thể làm tốt. Chúng tôi suýt nữa cồn không thuê được căn hộ này. Tất cả những việc tôi có thể làm cho đến bây giờ là thỉnh thoảng thực hiện một vụ săn tiền thưởng cho cảnh sát và làm bồi bàn bán thời gian - cái việc mà sớm muộn cũng biến mất ngay khi chủ nhà hàng mua được người máy phục vụ tự động, còn những công việc khác đều có yêu cầu là tôi phải tham gia băng nhóm hoặc đánh cắp cái gì đó.

Tôi chẳng biết nữa. có thể tôi sẽ phải đi nước đó.

Tôi hít một hơi sâu. “Tớ không biết. Chắc tớ phải bán nốt bức tranh cuối cùng của bố thôi.”

“Emi này,…” Keira định nói gì đó nhưng lại thôi, cô ấy biết việc đó chẳng giúp được gì. Kể cả khi vét sạch mọi thứ trong căn hộ, chúng tôi cùng lắm cũng chỉ có 500 đô. Số tiền đó không đủ để chúng tôi tránh được cảnh bị lão Alsole đuổi ra đường.

Một cơn buồn nôn quen thuộc lắng xuống trong bụng, tôi với tay mân mê hình xăm chạy dọc xương đòn. *Mọi cánh cửa khóa đều có chìa đề mở.* Nhưng nếu cái này không thể mở được thì sao? Sẽ ra sao nếu tôi không thể thoát được? Không đời nào tôi kiếm được đủ tiền trả nợ đúng hạn. Hết cách rồi. Tôi cưỡng lại nỗi sợ đang dâng lên, cố trấn an để không hoảng loạn, bắt bản thân phải thở đều. Mắt tôi rời khỏi TV và hướng ra cửa sổ.

Dẫu ở nơi đâu trong thành phố, tôi luôn nhớ rõ khu nhà tình thương nằm ở hướng nào. Nếu để bản thân tự do suy nghĩ, tôi có thể tưởng tượng căn hộ này biến mất vào trong hành lang tối tăm, chật chội với lớp giấy dán tường màu vàng đang bong tróc của khu

nhà tình thương. Tôi có thể nhìn thấy lũ nhóc lớn hơn mình đang đuổi theo tôi xuống hành lang và đánh tôi chảy máu. Tôi có thể nhớ những vết rệp cắn. Tôi có thể cảm nhận được cú tát đau điếng của bà Devitt. Tôi có thể nghe thấy tiếng mình khóc thầm trên giường khi mong mỏi bố sẽ đến cứu mình khỏi nơi đó. Tôi có thể cảm nhận tay mình bám lấy hàng rào sắt khi tôi trèo qua để chạy trốn.

Nghĩ đi, mày có thể giải quyết chuyện này mà. Một giọng nói nhỏ trong đầu tôi vang lên đầy bướng bỉnh. Đây không phải cuộc đời của mày, số phận của mày không gắn với nơi đây mãi mãi. Mày đâu phải là bố.

Trên TV, ánh sáng từ sân vận động Tokyo Dome cuối cùng cũng mờ dần. Tiếng hò reo đang dâng lên thành một tiếng gầm chói tai.

"Vâng, vậy là tiết mục mở màn lễ khai mạc Warcross đã kết thúc!", một bình luận viên reo lên giọng khản đặc, rồi cùng những người khác giơ ngón tay chữ V làm dấu chiến thắng. "Các bạn cổ động viên đang xem từ nhà ơi, hãy đeo kính lên và cùng hòa mình vào sự kiện của năm nào!"

Keira đã đeo kính. Tôi cũng ra bàn ăn lấy kính của mình.

Một số người vẫn nói rằng Warcross chỉ là một trò chơi ngu ngốc, còn một số khác thì coi nó là một cuộc cách mạng. Nhưng đối với tôi và hàng triệu người khác, nó là lối thoát duy nhất để quên đi mọi phiền muộn. Tôi đã mất món tiền thưởng, lão chủ nhà sẽ đến kêu gào đòi tiền vào sáng mai, rồi tôi sẽ lại lết đến quán ăn, và tôi sẽ trở thành người vô gia cư trong vài ngày tới, không còn nơi nào để ở nữa… Nhưng đêm nay, tôi có thể đồng hành với những người khác khi đeo kính Warcross và chiêm ngưỡng sự màu nhiệm trước mắt.

03

Tôi còn nhớ như in giây phút Hideo Tanaka thay đổi cuộc đời mình.

Năm đó, tôi mới 11 tuổi, còn bố mới qua đời được một thời gian. Ngày tôi nghe đến tên anh, trời mưa nặng hạt, nước mưa dộng vào cửa kính căn phòng mà tôi ở chung với bốn đứa nhóc khác trong khu nhà tình thương. Tôi đang nằm trên giường, mãi không thể nào nhấc mình dậy để đến trường. Đống bài tập dang dở còn nằm nguyên trên chăn từ lúc tôi ngủ gật sau một hồi đăm đăm nhìn vào những trang trắng. Đêm qua tôi mơ về nhà, về lúc bố đang rán trứng và làm những chiếc bánh kếp ngập trong siro cho hai bố con, tóc ông vẫn dính đầy kim tuyến và hồ dán, cùng tiếng cười vang quen thuộc ngập tràn căn bếp và vọng ra ngoài cửa sổ. *Chúc ngon miệng nhé,* quý cô bé nhỏ! Ông cười, khuôn mặt vẫn ngập tràn vẻ mơ màng quen thuộc. Và rồi tôi hét lên sung sướng khi ông choàng tay qua người, vò tóc tôi rối bù.

Tôi tỉnh giấc. Khung cảnh vụt biến mất, để lại tôi trong căn nhà tối tăm, vắng lặng.

Tôi nằm im, không nhúc nhích. Tôi chưa từng khóc kể từ khi bố mất, kể cả lúc ở đám tang. Những giọt nước mắt đáng lẽ dành cho

bố không hề được tuôn ra, thay vào đó là cơn sốc khi tôi nhận ra số nợ của bố lớn đến mức nào. Tôi khóc khi biết ông đã lén đánh bạc trên mạng trong suốt nhiều năm, và số tiền đáng lẽ dùng để điều trị thì ông lại dùng để xoay sở trả nợ.

Từ vài tháng qua, tôi đều dành cả buổi sáng để chìm trong suy tư, và hôm nay cũng vậy. cảm xúc từ lâu đã biến mất phía sau một màn sương mờ ảo đang ngự trị trong tôi lúc này. Tôi dành mọi giây phút tỉnh táo để nhìn vào thinh không - nhìn vào tường phòng ngủ, bảng trắng trong lớp, bên trong tủ đồ, hay những đĩa thức ăn nhạt nhẽo. Phiếu báo điểm của tôi chi chít những vết mực đỏ. Tôi không cảm thấy đói, mà chỉ thấy buồn nôn liên tục. cổ tay và cùi chỏ tôi gày giơ xương, còn mắt thì thâm quầng. Ai cũng thấy rõ tôi thay đổi ra sao, còn tôi chẳng hay biết gì.

Tôi còn quan tâm tới gì khác được nữa cơ chứ? Bố mất rồi, còn tôi quá mệt mỏi. Màn sương trong lồng ngực tôi cứ ngày một dày lên, đến một lúc nào đó, nó sẽ nuốt chửng tôi, và rồi tôi cũng sẽ ra đi mãi mãi. Tôi nằm co ro, ngắm những hạt mưa tạt vào cửa sổ và bóng những nhánh cây oằn mình trong đợt gió lớn, tự hỏi phải mất bao lâu để thầy cô và nhà trường nhận ra tôi lại trốn học hôm nay.

Ngoại trừ giường ngủ thì radio đồng hồ là vật dụng duy nhất trong phòng mà chúng tôi nhận được từ đợt quyên góp của một trung tâm từ thiện. Nó đang đổ chuông báo thức, thế mà chẳng đứa nào buồn tắt đi. Tôi hờ hững nghe hàng tràng những tin tức về tình trạng kinh tế đất nước, những cuộc biểu tình ở khắp các vùng, lực lượng cảnh sát lao lực để kiểm soát tội phạm, những cuộc sơ tán ở Miami và

New Orleans, tất cả tuôn ra từ radio với chất giọng đều đều, đơn điệu.

Và rồi, phần tiếp theo là chương trình đặc biệt dài khoảng một tiếng về cậu bé 14 tuổi tên Hideo Tanaka, một gương mặt mới toanh lần đầu thu hút sự chú ý. Phải mất một lúc tôi mới bắt đầu để ý.

"Quý vị có nhớ hồi chưa có điện thoại thông minh không? Mọi thứ lúc đó ra sao nhỉ?", biên tập viên hỏi. "Lúc đó, chúng ta đang ngấp nghé bên lề của một thay đổi lớn chưa từng thấy, khi công nghệ gần - nhưng chưa hẳn - đạt đến tầm cao đáng có, và chỉ cần một thiết bị đột phá nữa để đưa nhân loại phát triển thêm một bậc. Không biết quý vị thính giả còn nhớ lúc đó không? và đây, năm ngoái, một cậu bé 13 tuổi tên Hideo Tanaka đã đưa chúng ta tới một tầng cao mới."

"Cậu ấy đã sáng chế ra một cặp kính mỏng không dây với phần gọng kim loại, ngoài ra còn trang bị thêm một cặp tai nghe có thể thu gọn. Xin quý vị đừng hiểu nhầm. Chúng hoàn toàn không giống như những cặp kính mà chúng ta từng thấy, không phải loại như hai cục gạch to đùng lắp vào mắt đang bán trên thị trường đâu. Không, cặp kính siêu mỏng này có tên NeuroLink, và bạn có thể đeo nó như mọi loại kính thông thường hiện hành. Chúng tôi có phiên bản mới nhất của cặp kính này đây" - ông ta ngừng lại giây lát để đeo kính - "và chúng tôi cam kết với các quý thính giả, đây là thứ *đáng kinh ngạc nhất* chúng tôi từng thử."

À, NeuroLink. Hôm nọ tôi có nghe bản tin nhắc đến nó. Giờ tôi mới lắng tai nghe chương trình mô tả cặp kính.

Suốt một thời gian dài, để tạo ra một môi trường thực tế ảo chân thật nhất có thể, người ta phải dựng được môi trường ảo sao cho

càng chi tiết càng tốt. Đây vốn là một việc đòi hỏi rất nhiều tiền của và sức lực. Dù hiệu ứng có tốt mấy đi chăng nữa, nhưng nếu nhìn thật kỹ, bạn vẫn thấy hình ảnh không thực tế. Mỗi giây, có hàng ngàn những cử động nhỏ trên khuôn mặt của một người, còn mỗi chiếc lá trên cây lại có hàng ngàn kiểu xao động, và đây mới chỉ là hai ví dụ cho hàng triệu tiểu tiết mà thế giới thực có sẵn, còn thế giới ào thì không, vô thức của bạn luôn biết điều này, dù bạn có nhận ra hay không, vì thế, dù có cố đến đâu đi chăng nữa, thực tế ào luôn có chút kì cục dù cho bạn không chỉ ra được lý do mọi thứ trông khác thường đến thế.

Thế nên Hideo Tanaka đã nghĩ ra một giải pháp dễ dàng hơn. Để tạo nên một thế giới thực hoàn mĩ, bạn không cần phải dựng nên cảnh ba chiều thực nhất, chi tiết nhất. Thay vào đó, chỉ cần đánh lừa khán giả nghĩ rằng đó là thật. Đoán xem thứ gì dễ bị lừa nhất? Phải rồi, não người.

Khi bạn mơ, dù giấc mơ có phi lý đến đâu, bạn vẫn tin nó là thật, như đối với âm thanh vòm, độ phân giải cao, kỹ xảo 360 độ vậy. và chúng không phải những thứ bạn đang nhìn bằng mắt thường, bộ não sẽ tạo ra một thực tế toàn diện cho riêng bạn mà không cần bất cứ thiết bị công nghệ cao nào cả.

Vậy nên Hideo đã tạo nên giao diện não - máy tính tuyệt vời nhất nhân loại từng trải nghiệm dưới dạng một cặp kính bóng bầy: kính NeuroLink.

Cặp kính này khiến não bạn dựng nên những thế giới ảo với hình dạng và âm thanh không khác gì thế giới thực. Thử tưởng tượng bạn đi dạo trong thế giới đó - tương tác, vui chơi, trò chuyện. Tưởng

tượng bạn lang thang trong một Paris ảo nhưng lại thực nhất có thể, hoặc nằm dài trên những bãi biển Hawaii giả lập. Hay thử tưởng tượng bay qua một thế giới ảo đầy rồng và yêu tinh nữa. *Bất cứ thứ gì bạn nghĩ ra.*

Chỉ cần nhấn vào một nút nhỏ ở bên gọng kính, bạn đã có thể chuyển đổi qua lại giữa thế giới ảo và thực, và khi nhìn thế giới thực qua đó, bạn có thể thấy những ảnh ảo lớn vởn phía trên những vật và địa điểm thực. Rồng bay đầy đường trong khu nhà bạn, còn cả tên các cửa hiệu, nhà hàng, con người nữa chứ.

Để minh hoạ độ ngầu của cặp kính này, Hideo đã tạo ra một trò chơi được cài đặt sẵn trong mỗi cặp kính: trò chơi Warcross.

Luật chơi tương đối đơn giản: hai đội chiến đấu với nhau, đội này cố gắng giành lấy Bảo vật (một viên đá quý) của đội kia mà không làm mất viên đá của đội mình. Trò chơi này tuyệt vời đến vậy là nhờ vào bối cảnh thế giới giả lập nơi diễn ra những trận tỉ thí ấy. Mỗi thế giới đều thực đến nỗi chỉ cần đeo kính vào, bạn như rơi vào trong đó.

Khi nghe tiếp, tôi biết thêm rằng Hideo - sinh ra ở London nhưng lớn lên ở Tokyo - đã tự học lập trình khi chỉ mới 11 tuổi. Không lâu sau đó, anh tự chế ra cặp kính NeuroLink đầu tiên ở cửa hàng sửa chữa máy tính của bố, cùng những kiến thức thừa hưởng từ người mẹ vốn là một nhà khoa học thần kinh. Bố mẹ anh cấp vốn cho một ngàn cặp kính đầu tiên và anh bắt đầu giao hàng tới người mua. Chỉ qua một đêm, một ngàn đơn hàng tăng lên thành một trăm ngàn, và rồi một triệu, mười triệu, một trăm triệu. Các nhà đầu tư liên hệ với họ và đưa ra nhiều đề nghị hấp dẫn. Kiện tụng nổ ra xung quanh bằng các bằng sáng chế của sàn phẩm này. Các nhà phê bình tranh cãi,

cho rằng NeuroLink sẽ thay đổi cuộc sống hằng ngày, và cả các ngành du lịch, y học, quân đội, và giáo dục. Cặp kính này là cảm hứng cho bài hát nhạc pop nổi tiếng “Link Up” của Frankie Dena, một bàn hit mùa hè năm ngoái.

Và mọi người - không trừ một ai - đều chơi Warcross. Có những người chơi đến mức nghiện nặng, lập đội và chiến đấu nhiều giờ mỗi ngày. Những người khác chỉ đơn thuần thư giãn trên bãi biển ảo hay thăm thú một khu động vật hoang dã ảo. Tuy thế, vẫn có những người chơi đeo kính khi đi dạo trong thế giới thực, khoe khoang lũ hổ ảo hay xếp các thần tượng nổi tiếng đứng đầy trên phố.

Dù người ta có sử dụng nó theo những cách khác nhau đến thế nào đi nữa, thì giờ nó đã trở thành một lối sống rồi.

Ánh nhìn của tôi chuyển từ chiếc radio sang mấy trang bài tập vứt lung tung trên chăn, câu chuyện về Hideo nhen lên trong lòng tôi chút gì đó, xuyên qua màn sương đang giăng kín. Làm sao mà một cậu bé chỉ hơn tôi ba tuổi có thể khiến cả thế giới chao đảo như vậy? Tôi cứ ngồi thừ ra như vậy cho đến khi chương trình kết thúc và âm nhạc nổi lên. Tôi nằm im suốt một giờ đồng hồ nữa, và rồi tôi từ từ nhoài người ra khỏi chăn và với lấy một tờ bài tập.

Tờ giấy tôi đang cầm là bài tập trong lớp Nhập môn Khoa học Máy tính. Trong bài đầu tiên, tôi phải tìm lỗi sai trong một dòng lệnh đơn giản dài ba dòng. Tôi ngắm nghía nó, thử hình dung xem cậu nhóc Hideo 11 tuổi ở vị trí tôi lúc này sẽ làm gì. Cậu ấy sẽ không nằm ườn ra và nhìn mông lung thế này. Cậu ấy sẽ giải quyết bài toán này, hết bài nọ đến bài kia.

Suy nghĩ đó gợi lên một ký ức cũ về bố tôi, khi ông ngồi trên giường và cho tôi xem hai bức vẽ trông giống hệt nhau in ở bìa sau của một cuốn tạp chí, thách thức độc giả tìm điểm khác nhau giữa chúng.

Đây là một câu đố mẹo - tôi nhớ mình đã khẳng định chắc nịch với bố như vậy với điệu bộ khoanh tay bướng bỉnh của mình. Mắt tôi nheo lại khi nhìn từng góc một mỗi hình. Hai hình này giống hệt nhau mà.

Bố cười lém lỉnh và chỉnh lại kính. Trên tóc ông còn dính hồ và sơn từ lúc ông thử nhuộm vải lúc trước đó. Tôi đã phải giúp ông cắt bỏ các đoạn tóc bết. Ông bảo tôi nhìn thật kỹ, rồi rút luôn cái bút chì lúc nào cũng gài sau tai và làm một động tác quét ngang tấm hình. *Nghĩ về những bức hoạ treo trên tường đi, ngay cả khi không dùng bất kì dụng cụ nào, con cũng thấy nó lạ lạ, dù chỉ một chút, phải không?*

Tôi nhún vai. vâng, chắc là vậy ạ.

Con người nhạy cảm như thế đấy, bố vừa nói vừa chỉ vào hai bức tranh với ngón tay lấm sơn. *Con phải học cách nhìn nhận tổng thể chứ đừng chì nhìn tiểu tiết. Thả lòng mắt ra, nhìn cả bức tranh cùng lúc.*

Tôi lắng nghe, ngả ra sau và dịu mắt lại. Đó cũng chính là lúc tôi tìm ra được điểm khác biệt, một dấu nhỏ xíu trên một tấm. *Đây rồi!* Tôi reo lên, phấn khích chỉ vào phát hiện của mình.

Bố nhìn tôi cười. *Thấy không? ông nói. Mọi cánh cửa khóa đều có chìa để mở, Emi à.*

Tôi lại nhìn xuống tờ bài tập, lời bố cứ văng vẳng trong tâm trí tôi. Và rồi tôi làm như ông bảo, ngả người về sau và quan sát toàn bộ dòng lệnh, như cách tôi làm với bức tranh xưa kia, như cách tôi tìm kiếm một điềm đáng chú ý.

Và gần như ngay lập tức, tôi tìm ra lỗi. Tôi với lấy máy tính, bật nó lên và gõ vào dòng lệnh đã sửa.

Được rồi! *Chào Thế giới!* - chương trình lập trình trong máy tôi phản hồi.

Cho đến tận hôm nay, tôi vẫn không thể nào miêu tả được hết những gì mình cảm nhận được vào giây phút tôi tận mắt chứng kiến đáp án của mình hoạt động trơn tru trên màn hình, để rồi nhận ra rằng chỉ với ba dòng lệnh bé xíu, tôi có thể ra lệnh cho cả một cỗ máy hành động theo ý mình.

Sau một thời gian kẹt cứng vì đau buồn, những bánh răng tư duy trong não tôi bắt đầu hoạt động trở lại và van nài được giải một bài toán khác. Tôi hoàn thành bài thứ hai, rồi bài thứ ba. Tôi cứ tiếp tục như vậy, càng lúc càng nhanh, cho đến khi làm hết mọi bài tập trong cuốn giáo trình, chứ không chỉ những bài được giao. Làn sương trong lồng ngực dịu đi đôi chút, hé lộ một trái tim còn ấm nóng, đang thổn thức đập đằng sau đó. Nếu tôi có thể giải quyết những bài toán này, tôi hẳn là có thể điều khiển thứ gì đó. Và nếu tôi có thể điều khiển thứ gì đó, tôi có thể tha thứ cho bản thân vì đã không thể giải được một bài toán của cuộc đời mình, cứu một con người tôi đã không thể cứu. Ai cũng có cách thoát khỏi sự tù đọng u ám của riêng mình, và giờ tôi đã biết, đây là cách của riêng tôi.

Lần đầu tiên sau nhiều tháng, tôi đã ăn hết phần cơm tối của mình. Ngày hôm sau và những ngày sau nữa, từ đó trở đi, tôi dồn hết sức lực của mình vào việc học mọi thứ về lập trình, Warcross, và NeuroLink.

Và đối với Hideo Tanaka… kể từ ngày hôm đó, cùng với tất cả những người khác trên thế giới, tôi phát cuồng về anh. Tôi dõi theo anh như thể sợ rằng chỉ cần mình chớp mắt, hay chỉ cần quay đi trong một giây, anh có thể bắt đầu một cuộc cách mạng mới bất cứ lúc nào.

04

Chiếc kính của tôi đã cũ và khá lỗi thời, nhưng nó vẫn hoạt động tốt. Tôi đeo kính lên, nhét tai nghe vào, nó khá vừa vặn và chặn hết được âm thanh của các phương tiện giao thông và cả tiếng bước chân vọng xuống từ tầng trên. Khu chung cư tầm thường cùng bao lo âu giờ chỉ còn là bóng đêm tĩnh lặng. Tôi thở hắt, thấy nhẹ nhõm khi được thoát khỏi thế giới thực một lúc. Quang cảnh trước mắt bây giờ tràn ngập màu xanh neon, còn tôi đang đứng trên đỉnh đồi, nhìn xuống ánh đèn của thành phố Tokyo ảo mà như thật. Thứ duy nhất giúp tôi phân biệt được mình đang ở trong thế giới giả lập là một cái khung trong suốt đang lơ lửng ngay trước mặt.

Chào mừng bạn trở lại, [vô danh]

Cấp độ 2M | M30 điểm

Và rồi hai dòng chữ biến mất. Dĩ nhiên, [vô danh] không phải là tên của tôi, mà trong tài khoản đã bẻ khóa, tôi có thể lang thang khắp nơi như một người chơi vô danh.

Những người chơi khác đi ngang qua sẽ chỉ thấy tôi như một tài khoản có tên người dùng ngẫu nhiên.

Ở phía sau, tôi thấy phòng chờ đầy những biểu tượng cách điệu của logo Warcross. Thường thì phòng này sẽ có hai cửa: vào chơi,

hoặc vào xem người khác chơi. Hôm nay, có thêm cửa thứ ba với hai dòng chữ lơ lửng bên trên:

Lễ khai mạc Warcross

Trực tiếp

Trong đời thực, tôi gõ lên mặt bàn. Khi chiếc kính nhận biết được cử động ngón tay tôi, một bàn phím ảo tự trượt ra. Tôi tìm tài khoản của Keira trong danh mục người chơi. Gần như ngay lập tức, tôi tìm thấy cô ấy, gửi yêu cầu kết nối, một vài giây sau cô ấy chấp nhận lời mời và xuất hiện bên cạnh tôi. Giống như tôi (và hầu hết người chơi khác), cô ấy thiết kế ảnh đại diện như một phiên bản lý tưởng của bản thân ngoài đời thực, trang bị thêm một vài món đồ trang trí rất ngầu: một chiếc áo giáp lấp lánh và một cặp sừng.

“Vào thôi,” cô ấy nói.

Tôi tiến lên trước, với tay ra mở cánh cửa thứ ba. Ánh sáng ngập tràn. Tôi nheo mắt, và như thường lệ, tim tôi đập nhanh đầy phấn khích cứ mỗi khi nghe tiếng hô hào vô hình của người xem lấn át hết mọi thứ. Trong tai nghe vang lên tiếng nhạc. Lúc này, tôi đang đứng trên một hòn đảo nổi giữa hàng triệu hòn đảo khác, phía dưới là thung lũng đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Một dải đồng bằng xanh rì bỗng chuyển mình thành một con phá màu lam ngọc, với những vách đá dựng đứng cao chót vót cùng những tảng đá to, dốc, trơn nhẵn và phủ cỏ xanh rì bao quanh. Bên vách đá, thác nước dội xuống ầm ầm từ trên cao. Khi nhìn kỹ, tôi chợt nhận ra những tàng đá đó thực chất là tượng khổng lồ tạc hình những nhà cựu vô địch của giải đấu. Những tia nắng nhảy nhót khắp

thung lũng, vẽ lên đồng bằng phía dưới những vệt nắng không thể bị che khuất sau những hòn đảo nổi nơi chúng tôi đang đứng. Ngay bên dưới chúng tôi, chim bay hàng đàn, cất tiếng gáy vang gọi bầy. Xa xa, ẩn hiện trong làn sương mờ là những tháp canh của một toà lâu đài trên vách đá. Xa hơn nữa nơi đường chân trời, có những sinh vật to lớn, kì vĩ trông giống như cá đuối, vốn là loài chỉ sống dưới đáy đại dương, đang lướt trong không trung, ở đó, bầu trời đen kịt, chốc chốc những tia chớp lại rẽ xuyên qua đám mây. Tôi rùng mình như thể cảm nhận được luồng điện trong không gian.

Kể cả nhạc nền được chọn cho cấp độ này cũng vô cùng hào hùng, với các nhạc cụ bộ dây của dàn hòa tấu và tiếng trống chắc nịch. Tim tôi dâng tràn cảm xúc.

Nổi lên trên mọi âm thanh là một giọng nói lớn vang khắp thế giới. “Chào mừng đến với trận đấu của Lễ khai mạc Warcross.”

Một tiếng *ting* nhỏ vang lên, rồi một bong bóng trong suốt xuất hiện ở giữa tầm nhìn của tôi.

Đã đăng nhập vào Lễ khai mạc!

+150 điểm. Điểm hằng ngày: +150

Cấp độ 24 | 580 điểm

Và rồi nó biến mất. Phần thưởng của tôi cho việc xem ván chơi mở màn là 150 điểm, vốn là điểm giúp tôi lên cấp, nhưng điều đó là không thể vì đây là tài khoản tôi bẻ khoá. Tiếc thật. Nếu chơi như những người khác thì có khi tôi đang ở khoảng cấp 90 rồi. Nhưng tôi vẫn chỉ đang ở cấp 24 mà thôi.

“Lúc nào họ cũng đẩy được mức độ hoành tráng lên nhỉ?” giọng nói của Keira khiến tôi chớp mắt. Cô ấy như bị mọi thứ nơi đây làm choáng ngợp.

Tôi cười, hít sâu và dang tay ra, rồi nhảy khỏi hòn đảo nổi. Tôi bay vút xuống.

Tôi thấy bụng mình như thót lên một cái trong lúc bộ não tin rằng tôi đang ở độ cao hàng trăm mét trên không trung. Tôi reo vang khi bay qua đồng bằng, âm nhạc làm tôi hưng phấn quá đi thôi, có một số hạn chế cho thí sinh thi đấu chính thức, tuỳ vào thế giới nơi trận đấu diễn ra. Một số địa điểm cho phép họ bay xung quanh hoặc bơi dưới nước, còn một số khác đòi hỏi người chơi phải tuân theo trọng lực ảo, nhưng khán giả thì có thể tự do đi lại kiểu gì cũng được. Chỉ có điều, khán giả bị cấm tuyệt đối không được chỉnh sửa thế giới hoặc làm phiền các tuyển thủ. Họ cũng không thể thấy chúng tôi mà chỉ nghe được tiếng reo hò cổ vũ và la ó, cùng hiệu lệnh của trọng tài.

Tôi bay thẳng lên phía những hòn đảo nổi như một con ma, điều chỉnh góc để bay được cao nhất có thể. Sau đó tôi quay người lại và lao xuống dưới như thiên thạch. Tôi dừng lại trên một hòn đảo, đúng lúc tiếng hò reo cổ vũ của khán giả hòa cùng tiếng bình luận viên phát ra từ tai nghe của tôi, như thể tôi đang nghe radio vậy.

“Trận mở màn chuẩn bị bắt đầu!” một bình luận viên reo lên. “Chúng ta ở đây để chiêm ngưỡng màn trình diễn của các ngôi sao trước khi mùa giải thực sự khởi tranh, ở phía xa là Đội Alpha, dẫn đầu bởi Asher Wing! và phía bên này chúng ta có Đội Beta cùng đội trưởng Penn Wachowski!”

Các tuyển thủ lần lượt xuất hiện trên những hòn đảo nổi ở hai phía đối nghịch. Tôi bay xa khỏi chỗ Keira và lại gần đó để xem cho rõ.

Theo quy định, với nhân vật đại diện dành riêng cho những thí sinh Warcross chuyên nghiệp, thì ảnh ảo của họ phải trông giống đời thật, không được tùy chỉnh quá nhiều như người chơi bình thường, và mọi thành viên trong đội đều phải mặc chung một màu. Màu của Đội Alpha là xanh biển. Kia là Jena với mái tóc vàng, thân hình mảnh khảnh vừa vặn trong bộ giáp Warcross màu xanh, cấp độ của cô nàng thể hiện qua kết cấu vảy rồng của bộ giáp, cô ấy mới 18 tuổi, bằng tuổi tôi, đến từ Ireland, và là một trong số những thí sinh trẻ tuổi nhất, cô nàng hất tóc qua vai và đặt tay lên hông. Hai miếng giáp cánh tay bằng bạc và những con dao găm trên đùi cô ấy lấp lánh dưới ánh mặt trời. Khán giả hò hét tán dương.

Đứng trên hòn đảo gần đó là Max. Max tốt nghiệp đại học Harvard và là con trai của một triệu phú. Hệ thi đấu của anh trong Warcross là Đấu Sĩ, với mục tiêu dùng sức mạnh cơ bắp hạ gục những đối thủ khác thay vì đi săn Bảo Vật. Ở tuổi 28, anh là thí sinh lớn tuổi nhất mùa giải năm nay. Giáp vai của anh ta to lớn và nặng nề, sáng bóng đến độ phản chiếu cả bầu trời và tương phản mạnh mẽ với nước da ngăm ngăm.

Còn kia là đội trưởng Asher, người đứng xa tôi nhất. Ban đầu anh ấy nổi tiếng vì là em trai của Daniel Batu Wing, một diễn viên kiêm người đóng thế, nhưng giờ đây Asher đã nổi tiếng theo cách của riêng mình nhờ Warcross. Anh ấy có mái tóc dày màu nâu vàng nhạt, đôi mắt ánh lên màu xanh tinh nghịch như hồ nước ảo phía dưới.

Những miếng giáp vai bằng thép và dây đai da chạy dọc theo bắp tay và hông anh ấy tôn lên vẻ hoàn thiện của bộ giáp phục màu ngọc bích thầm.

Anh ấy khoanh tay trước ngực, nở nụ cười ranh mãnh và gọi với về phía đội kia, ra điều thách thức. Hành động đó làm khán giả phát cuồng. Khi chỉnh kính để nhìn rõ khán giả ở phía sân vận động Tokyo Dome, tôi thấy họ đang gào thét tên anh ấy, khua que phát sáng loạn xạ. “CƯỚI EM ĐI!” một biểu ngữ của người hâm mộ viết rõ to. Asher nói gì đó với đồng đội qua đường truyền thông tin mật. Phía trên đầu anh ấy là một viên ngọc to, lấp lánh đang lơ lửng - Bảo Vật của đội Alpha.

Người dẫn chương trình bắt đầu những thủ tục trước trận đấu với một loạt điều lệ về tinh thần thể thao và lối chơi đáng kính. Trong lúc cô ấy đang đọc, tôi nhìn về phía đội Beta. Đương nhiên, theo qui tắc màu áo thi đấu của trận mở màn giải đấu, họ đang diện những bộ giáp màu đỏ. Bảo Vật màu đỏ lấp lánh trên đầu Penn, đội trưởng của Đội Beta. Anh ta và Asher nhìn nhau cười khẩy, làm cho tiếng hét từ khán giả lại cao vút thêm một quãng tám.

Người dẫn chương trình đã kết thúc bài phát biểu với một lời nhắc nhở về luật chơi hiện hành để những khán giả mới có thể nắm bắt được. “Hai đội hãy nhớ, mục tiêu duy nhất của các bạn là cướp Bảo vật của đối thủ trước!”

Mỗi thí sinh đều giơ nắm tay phải lên và đập vào ngực hai lần - một phản ứng tiêu chuẩn thể hiện sự chấp thuận luật chơi. Có một giây im lặng giữa hai đội, như thể mọi thứ đột nhiên đóng băng.

“Trận đấu bắt đầu!” người dẫn chương trình hô vang. Đám đông cùng hò reo: “Chuẩn bị! Chiến đấu!”

Tiếng gầm của những khán giả vô hình làm rung chuyển thế giới, và mây trời bắt đầu trôi nhanh hơn. cơn bão đen kịt phía chân trời đang lao đến chỗ chúng tôi với một tốc độ đáng sợ. cứ mỗi giây trôi qua, sấm sét lại càng tiến gần. ở mọi màn chơi Warcross, trò chơi càng kéo dài thì càng khó hơn.

Cùng lúc đó, nhiều viên ngọc đủ màu sắc xuất hiện, bay lơ lửng trên những hòn đảo. Ngọc giúp người chơi tăng sức mạnh chiến đấu, như tạm thời tăng tốc, bay trong một khoảng thời gian ngắn, khiên chống lại đòn đánh của đối thủ và nhiều năng lực khác. Trong một trận đấu có hàng tá phép bổ trợ như thế này, và những sức mạnh mới được bổ sung liên tục, ngoài ra còn rất nhiều phép bổ trợ cấp thấp (kiểu như giúp bạn nhảy cao hơn một chút). Tôi nhìn thấy ba phép đang lơ lửng trên những hòn đảo gần chỗ tôi. Những phép bổ trợ cấp cao (như khả năng bay suốt trận đấu) rất hiếm và khó để chiếm được, có một vài phép quan trọng đến mức có lúc mà một phe phải cử một thành viên đi cả trận để lượm chúng về.

Những phép bổ trợ này rất đáng tiền trong cộng đồng Warcross. Trong một trận đấu thường, người chơi có thể lưu trữ trong kho đồ những phép còn tồn để dùng dần, bán hoặc trao đổi chúng với những người chơi khác. Những phép bổ trợ giá trị có thể được bán với giá hàng ngàn ngân phiếu.

Warcross được lập trình rất bài bản nên tôi chưa bao giờ thử ăn trộm một phép bổ trợ, nhưng mới đây tôi đã tìm ra lỗ hổng có thể

giúp đoạt phép từ một tài khoản khác ngay khi người đó chuẩn bị sử dụng nó.

Tôi nhìn quanh, tự hỏi nếu trộm một vài phép bổ trợ trong tầm với rồi bán lại thì sẽ thu được bao nhiêu tiền. Nhưng mà chẳng cái nào có giá cả. Cái chỉ đáng 50 ngân phiếu, cái thì chỉ được 30, không đáng để mạo hiểm bẻ khóa trong một trận đấu mở màn lớn nhất từ trước đến nay, và hoàn toàn không đáng đánh liều để bị ăn một gạch nữa vào tiền án tiền sự của tôi.

“Asher đã bắt đầu hành động!” giọng một bình luận viên vang lên bên tai tôi. “Anh ấy đang chỉ đạo Jena. Một pha lấy phép bổ trợ.”

Rõ ràng Asher đã nhìn ra được cái gì đó trước những người khác. Anh ấy nhìn Jena, rồi ra dấu về phía một viên ngọc đang lơ lửng trên một hòn đá nổi lên ở góc cuối hồ nước. Cô ấy không do dự, lập tức nhảy từ đảo này sang đảo khác để lao đến chỗ hòn đá, để lại sau lưng những hòn đảo vỡ vụn.

“Asher đã thấy gì đó” một bình luận viên phấn khích xen vào. “Anh ấy đang rất táo bạo khi cử một đồng đội di chuyển ra xa như thế.”

Ngay lúc đó, Asher và Đấu sĩ Max của đội anh ấy nhào lên phía trước. Đội kia cũng đã nhập cuộc săn và đang lao về phía họ. Mỗi khi người chơi nhảy từ đảo này sang đảo khác thì đảo cũ sẽ biến mất, nên họ phải quyết đường đi nước bước một cách khôn khéo. Asher và Max cùng di chuyển một hướng, họ đang ngắm vào Penn và định tấn công anh ta từ hai phía.

Tôi nghển cổ ra hướng vật thể đang lơ lửng phía xa, phóng to hình ảnh để xem phép bổ trợ nào đã lọt vào mắt Asher. Đó là một

viên ngọc cẩm thạch đỏ, cứ như vừa được nhúng vào máu tươi.

“Bất Đắc Kỳ Tử!” một bình luận viên reo lên làm tôi giật nảy mình.

Một phép bổ trợ hiếm. Bất Đắc Kỳ Tử có thể khiến một người chơi bất kỳ bị đóng băng cho đến hết trận và không thể hỗ trợ đồng đội mình được. Tôi chưa từng nhìn thấy năng lực này trong lúc chơi một trận đấu thường và mới chỉ thấy nó đôi lần trong các trận đấu giải.

Nó chắc hẳn phải đáng giá ít nhất năm ngàn, hoặc thậm chí mười lăm ngàn đô la.

Max, dù mang thân hình to lớn, vẫn nhanh chân hơn Asher. Anh ta tiếp cận được Penn trước, lao tới Bảo vật màu đỏ trên đầu Penn. Penn cúi người kịp lúc. Hòn đảo họ đang đứng nứt dần và không thể đỡ họ được lâu nữa. Penn định nhảy sang hòn đảo ngay bên cạnh anh ta, nhưng Max đã kịp khóa chặt cánh tay Penn trước khi anh ta kịp nhảy đi, rồi gầm lên và lôi ngược Penn lại. Penn rơi xuống. Anh ta bám được một góc hòn đảo trước khi rớt xuống hồ nước phía dưới. Giờ thì Penn đang cheo leo, tạm thời bất lực và choáng váng. Khán giả hò hét khi thanh máu của Penn tụt xuống sau đòn đánh của Max.

Penn Wachowski | Đội Beta

Máu: -35%

Asher nhập cuộc. Anh ấy nhảy khỏi đảo của mình, khiến nó vụn vỡ và rơi xuống hòn đảo Penn đang bám, khiến nó chao đảo sau cú va chạm. Asher cúi xuống tóm cổ Penn trước khi anh ta định thận lại từ cú đánh lúc trước, rồi ném mạnh anh ta xuống, làm mặt đất nứt toác. Một ánh sáng xanh chói lóa toả ra từ cú đánh của Asher.

Penn Wachowski | Đội Beta

Máu: -92% | **CẢNH BÁO!**

Khán giả vô hình gào thét trong khi một bình luận viên hô hào: “Penn sắp gục rồi! Nếu anh ấy không bảo vệ được Bảo Vật của đội, Asher sẽ sớm kết thúc trận đấu này…”

Penn thả một tay và sử dụng chiêu Tia Chớp trước khi Asher kịp giáng đòn trí mạng. Một tia sáng lóe lên và nuốt trọn lấy Asher ngay lập tức. Anh ta giơ tay lên che chắn trong vô vọng, nhưng đã quá trễ, phép Tia Chớp đã làm anh ấy bị mù trong năm giây. Thanh máu của Asher giảm 20%. Penn lao xuống định cướp Bảo vật của Asher. Ngay lập tức, Max đã chộp lấy Bảo vật của đội để bảo vệ nó, vì thế’ nó đang lơ lửng trên đầu anh ta.

Đám đông không ngừng la ó, gào thét cổ vũ. Tôi cũng hùa theo, nhưng luôn để mắt tới đến phép Bất Đắc Kỳ Tử.

Đừng làm thế.

“Một nỗ lực tuyệt vời của Beta! Penn hẳn là đã tập luyện chiêu thức phòng thủ rất nhiều!” một bình luận viên hét lên trên nền âm thanh ồn ào. Trong lúc anh ta nói, cơn bão đã tiến tới chỗ chúng tôi và mặt trời đã biến mất. “Chúng ta đã mất dấu Kento được một lúc rồi, nhưng có vẻ là anh đang tuổi theo Jena. cả hai vẫn đang tìm cách tiếp cận phép Bất Đắc Kỳ Tử!”

Gió tạt vào chúng tôi, làm những hòn đào nổi rung chuyển trên không trung. Mưa nặng hạt khiến chúng trở nên trơn trượt và rất khó đứng vững.

Tôi nhìn về phía Jena và Kento. Giờ họ trông như hai đốm sáng nhỏ đang nhanh chóng áp sát viên ngọc sức mạnh lơ lửng trên tảng đá. Tôi nhảy khỏi mấy hòn đảo và phóng theo hướng của họ. Chẳng mấy chốc, tôi đã đến gần viên ngọc "Bất Đắc Kỳ Tử" đỏ như máu, đứng nhìn Jena và Kento đang lao tới.

Tôi dồn hết sự chú ý vào viên ngọc. Theo lý thuyết, nếu Jena hoặc Kento đoạt được Bất Đắc Kỳ Tử, tôi có thể bẻ khóa tài khoản của họ, trộm phép bổ trợ và đem đi bán.

Mười lăm ngàn đô la.

Đầu óc tôi quay cuồng vì phấn khích. Liệu tôi có thành công được không nhỉ? Tôi chưa bao giờ đột nhập vào một trận đấu thường, huống chi là trận đấu giải chính thức. Chưa từng luôn. Tôi còn không biết liệu mình có thể truy cập vào tài khoản của họ như trong các ván đấu thường hay không. Rất có thể tôi sẽ không bẻ khóa được.

Nếu họ phát giác và tôi bị bắt, tôi sẽ bị kết án như người trưởng thành.

Như bố tôi ấy, nếu ông không phạm pháp, có khi giờ ông vẫn còn bên tôi. Điều đó không hề làm cuộc đời tôi dễ chịu hơn chút nào.

Tôi đứng yên, cảm giác giằng xé làm cổ họng khô rát.

Thế nếu như phi vụ này thành công thì sao? Chỉ là một phép bổ trợ trong trò chơi thôi mà; tôi đâu có làm hại ai. Tôi chưa bao giờ thử bẻ khóa Warcross trong một sân vận động như thế này, nhưng nếu thành công thì sao? Tôi có thể bán lại nó với giá hàng ngàn đô la. Tôi sẽ có đủ tiền và trả nợ cho Alsole, thanh toán hết nợ nần. Việc đó có thể cứu sống tôi. và tôi sẽ không bao giờ tái phạm nữa.

Sự cám dỗ khiến tôi khó chịu, tôi tự hỏi liệu đây có phải cảm giác của bổ tôi mỗi lần ông đăng nhập trực tuyến để chơi bạc thêm một lần nữa.

Chỉ một lần nữa thôi. *Nốt lần này thôi.*

Jena với tới chỗ phép bổ trợ trước, cô ấy chỉ kịp gạt nó khỏi vách đá trước khi bị Kento huých vào người.

Nếu tôi không đưa ra quyết định luôn thì sẽ không kịp.

Theo bản năng, tôi di chuyển. Tay tôi gõ điên cuồng vào mặt phím ảo. Tôi mở danh mục người chơi và truy lùng hồ sơ của Jena. Trong khi đó, Jena đá Kento ra và uốn người phi xuống con phá. Một tiếng sấm gầm lên.

Tên của Jena giờ đã xuất hiện trên thanh tìm kiếm. Tôi chỉ còn vài giây để hành động. *Đừng làm vậy.* Nhưng tôi đã thực hiện thao tác rồi. Kho đồ ảo của Jena xuất hiện. Tôi cuộn chuột xuống tới khi nhìn thấy viên ngọc Bất Đắc Kỳ Tử trong tài khoản của cô ấy, sáng lấp lánh màu đỏ tươi.

Điểm yếu duy nhất tôi từng tìm thấy trong hệ thống bảo mật của Warcross là một lỗi rất nhỏ lúc người chơi chuẩn bị sử dụng vật phẩm. Khi được chuyển từ tài khoản vào trận đấu và được sử dụng, trong một tích tắc rất ngắn, món trang bị có thể bị trộm mất.

Ngón tay tôi run rẩy. Trước mắt tôi, Jena đang với lấy phép Bất Đắc Kỳ Tử. Trong kho đồ của cô ấy, một ánh sáng màu vàng loé lên. Đây là cơ hội duy nhất. Tôi hít vào, đợi đã — *đừng làm vậy* — và rồi viết một câu lệnh ngay khi trang bị rời khỏi tay Jena.

Một dòng điện xuyên qua cơ thể tôi. Tôi bị đóng băng. Thực tế, tất cả những người chơi đều bị đóng băng.

Sau đó tôi nhận thấy Asher đang nhìn thẳng vào tôi, như thể anh ấy nhìn thấy tôi vậy.

Tôi chớp mắt. Không thể nào. Tôi là khán giả mà. Nhưng Jena cũng nhìn tôi. Ai cũng tròn mắt kinh ngạc. Đó là khi tôi nhận ra Bất Đắc Kỳ Tử đã chính thức thuộc về tài khoản của mình. Tôi đã nhìn thấy nó trong kho đồ.

Tôi đã làm được. Tôi đã bẻ khóa thành công rồi!

Thế nhưng không hiểu sao tôi lại lọt vào giữa trận thế này. Có nhẽ nào là do tôi chôm phép bổ trợ?

Tiếng còi của trọng tài vang lên quanh chỗ chúng tôi. Tiếng cổ vũ của khán giả giờ đã chuyển thành những tiếng xì xào kinh ngạc. Tôi đứng hình, trong phút chốc không biết phải làm gì. Một cách điên cuồng, tôi gõ một câu lệnh khác, cố gắng quay trở về giao diện của khán giả, nhưng vô ích.

Tất cả mọi người — người chơi, người dẫn chương trình, hàng triệu khán giả — đều nhìn thấy tôi.

“Cô là ai thế?” Asher nói với tôi. Tôi nhìn anh ấy, người tê cứng.

Một luồng ánh sáng màu đỏ nhắn chìm toàn bộ khung cảnh, và một giọng nói vang lên. “Tạm dừng. Hệ thống trục trặc.”

Màn hình của tôi chợt đen kịt. Tôi bị văng khỏi trận đấu và trở lại phòng chờ với khung cảnh nhìn ra thành phố Tokyo ảo. Những cánh cửa trong phòng chờ biến mất. Phép bổ trợ Bất Đắc Kỳ Tử vẫn đang lấp lánh trong kho đồ của tôi.

Nhưng khi tôi định cầm lấy thì nó biến mất. Họ đã xóa nó khỏi kho đồ rồi.

Tôi tháo kính ra, dựa vào ghế và dáo dác nhìn quanh căn hộ. Mắt tôi dừng lại ở chỗ Keira đang ngồi chéo tôi. Cô ấy cũng tháo kính và nhìn chằm chằm vào tôi đầy kinh ngạc y như Jena trước đó.

“Emi, cậu đã làm chuyện gì thế này?” Keira thì thầm với tôi.

“Tớ…” tôi lắp bắp rồi khựng lại. Hành động đột nhập vào tài khoản của Jena đã làm tôi lộ danh tính. Tôi đã bị lật tẩy. Tôi cúi xuống bàn, tim đập thình thịch.

Keira nghiêng người ra phía trước “Tớ có thể nhìn thấy cậu trong trận đấu.” cô ấy nói. “Emi… Asher đã nói chuyện với cậu. Anh ấy đã nhìn thấy cậu. Tất cả bọn họ đều thấy cậu.” Cô ấy khua tay, đầy kinh ngạc. “Cậu đã làm trò chơi bị trục trặc!”

Cô ấy không hề biết tôi đã tự rước cái họa này vào thân, mà chỉ nghĩ là tôi vô tình làm vậy. Ẩn sâu dưới nỗi sự hãi đang dâng cao là cả một đại dương hối hận. Tôi không biết hãng Henka Games sẽ làm gì khi họ bắt được một kẻ bẻ khóa trò chơi, nhưng chắc chắn họ sẽ cấm cửa tôi luôn. Thậm chí, tôi sẽ phải ra hầu tòa vì việc này. “Tớ xin lỗi.” Tôi trả lời trong choáng váng. “Có thể họ… họ sẽ bỏ qua thôi…”

Giọng tôi lí nhí. Keira thở dài và ngả ra ghế. Chúng tôi im lặng hồi lâu. Sau khi chúng tôi được đắm chìm trong Warcross, sự tĩnh lặng trong căn hộ giờ thật quá sức chịu đựng.

“Cậu thông minh lắm, Emi.” Keira cuối cùng cũng cất tiếng nói, mắt nhìn mắt. “Nhưng tớ nghĩ lần này cậu sai rồi.”

Vừa ngay đúng lúc đó, điện thoại của tôi đổ chuông.

05

Tiếng chuông điện thoại làm chúng tôi giật thót. Dòng chữ hiện lên màn hình: số lạ.

Cả hai đứa trợn tròn mắt, lo sợ. “Cậu định nhấc máy không?” Keira hỏi. Tôi nhìn điện thoại, lắc đầu lia lịa, vẫn cố thủ tại chỗ. Sau một hồi chuông dài như vô tận, cuối cùng nó cũng ngừng.

Ngay lập tức, điện thoại đổ chuông tiếp. Lại là số lạ.

Tôi dựng tóc gáy, vội tắt chuông, ném điện thoại lên sô pha để không phải nhìn thấy nó nữa, rồi ngồi co ro trên ghế và cố gắng tránh ánh mắt lo lắng của Keira.

Người gọi chắc chắn là cảnh sát. Nếu tôi cứ cố tình không nghe máy, liệu họ có đến bắt tôi không? Liệu hằng Henka Games có kiện tôi không? Nhất là ngay sau khi tôi vừa can thiệp vào một trận đấu có nửa tì người xem, được tài trợ hàng trăm triệu đô la. Liệu hãng có treo phần thưởng để những tay thợ săn khác truy lùng tôi không? có khi họ đang gửi tin nhắn báo động ngay lúc này, và khắp nơi trong thành phố, hội thợ săn đã phi lên xe gắn máy hoặc nhảy vào taxi, hùng hổ truy lùng tôi. Nghĩ tới đó, tôi ấn chặt hai bàn tay run rẩy lên đùi.

Tôi trốn được mà. Nhất định tôi phải trốn, không còn cách nào khác. Tôi sẽ bắt chuyến tàu sớm nhất và biến khỏi thành phố, đợi đến lúc chuyện lắng xuống. Nhưng khoan đã, điều đó thật bất khả thi. Tôi sẽ trốn đi đâu được bây giờ? Đi đâu được với chỉ vỏn vẹn 13 đô la trong túi cơ chứ? Và nếu bị tóm, tội của tôi sẽ càng thêm nặng. Nghĩ đến đó, tôi nhăn mặt. có khi ở yên đây là an toàn nhất.

Keira lò dò đi tới chỗ cái điện thoại đang nằm lăn lóc trên ghế. "Điện thoại vẫn reo kìa, Emi." "Thế thì cậu đừng có nhìn nó nữa," tôi quạu, giọng đắng chát, dù tôi không hề muốn như vậy.

Cô ấy vung tay. "Rồi, thế nào cũng được. Tùy cậu thôi." Keira không nói gì nữa, quay ngoắt, đi về chỗ nằm. Tôi nhắm nghiền mắt, ôm đầu dựa vào bàn. Căn phòng chìm vào im lặng. Mặc dù không thể nghe thấy tiếng điện thoại nữa, nhưng bằng một cách nào đó, tôi vẫn có thể cảm nhận được từng hồi chuông đang rung lên. Sẽ có người tới đập cửa phòng chúng tôi bất cứ lúc nào.

Mọi cánh cửa khóa đều có chìa để mở. Nhưng lần này, chuyện coi như xong rồi. Tôi không biết đã ngồi như vậy trong bao lâu, quay cuồng với những suy nghĩ và kế hoạch cho đến khi tất cả lẫn lộn vào nhau, khiến cho tôi kiệt sức, gà gật, rồi thiếp đi lúc nào không hay, cho tới khi một âm thanh phá vỡ bóng tối tĩnh lặng.

Ting.

Ting.

Ting.

Tôi uể oải mở mắt. Chuông báo thức kêu sao? Những tia nắng xuyên qua tấm mành trên cửa sổ. Trong phút chốc, vẻ đẹp này làm

tôi choáng ngợp. Nói đúng hơn, vì chúng mà tôi biết mình đã dậy muộn. Một cảm giác nặng nề trào dâng trong tôi. Tôi đã ngủ gục ngay trên bàn ăn.

Tôi nghển cổ lên. Toàn bộ cơ thể tôi ê ẩm, còn tay thì bị chuột rút và tê dại vì tôi đã gối đầu lên tay cả đêm. Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh. Những chuyện xảy ra tối qua ùa về. Khi Keira đi ngủ, tôi ngồi ở bàn, gác đầu lên tay, tự hỏi tại sao mình lại ngu ngốc đến độ bị năm trăm triệu người phát giác, có lẽ đó chỉ là ác mộng thôi. Mặc dù không nhớ được gì, tôi vẫn thấy mệt muốn chết, còn tim vẫn đập thùm thụp trong lồng ngực.

Cuộc gọi nhỡ. Vẫn là số lạ. Tim tôi thắt lại, mắt nhìn về phía chiếc điện thoại vẫn đang nằm trên sô pha. Tôi đã ngủ được vài tiếng mà vẫn chưa có ai đến tìm.

Giấc ngủ làm dịu đi vài phần nỗi sợ hãi và cũ sốc khi đứng giữa trận đấu mở màn đêm qua. có lẽ sẽ chẳng có gì nghiêm trọng xảy ra cả đâu. có khi chuyện tối qua chỉ là mơ thôi.

Ting.

Tôi quay về phía tiếng tin báo. Nó phát ra từ điện thoại. Tôi chợt nhớ ra hôm nay là Thứ Tư, và tôi đã bị muộn ca làm ở nhà hàng. Điện thoại vẫn báo tin nhắn đến, chắc là từ ông chủ. Giờ tôi chỉ còn lo chuyện mất việc - công việc kiếm ra tiền duy nhất tôi có.

Tôi nhảy khỏi ghế. Keira cựa quậy trong góc phòng cô ấy, lấp ló sau tấm bình phong các tông. Tôi lao vào nhà tắm, nhét bàn chải vào mồm, cuống quít chạy ra khỏi phòng trong lúc đang chải mái tóc cầu vồng. Tôi vẫn mặc bộ quần áo từ tối qua. Đành vậy thôi. Không còn thời gian để thay nữa rồi.

Tôi âm thầm tự rủa mình khi đánh răng xong. Tôi sẽ bị đuổi việc vì đã lỡ mất ca làm. Tôi cúi đầu, dựa vào bồn rửa, vật lộn với sức nặng của những âu lo mà thế giới đang dồn lên tôi.

Ting.

Ting! Ting!

"Ôi trời ạ…" tôi gầm gừ. Khi điện thoại kêu thêm hai tiếng, tôi quyết định không lờ nó nữa và nhanh chóng ra khỏi phòng tắm. "Tôi đang tới đây." Tôi lẩm bẩm như thể ông chủ của tôi có thể nghe thấy.

Tôi cầm lấy điện thoại, nhìn chằm chằm vào đống tin nhắn mới.

84 tin nhắn từ một số điện thoại đã bị chặn đều có chung một nội dung.

[Cô Emika Chen, xin hãy gọi lại vào số 212-555-0165 ngay lập tức.]

Một cảm giác bất an dâng lên trong tôi. "Emi."

Keira đã ra khỏi giường và đang nhìn qua tấm màn chớp. Giờ tôi mới nghe thấy tiếng ồn vọng lên từ dưới phố.

"Emi, đến đây xem này." Keira nói.

Tôi rón rén tiến đến chỗ cô ấy. Những vệt sáng mỏng cắt xuyên qua tấm rèm, vẽ lên trên cánh tay tôi những vệt màu vàng. Môi Keira bặm lại như không hiểu chuyện gì. Tôi kéo hai tấm mành và nhìn ra ngoài.

Một nhóm người đang chen lấn ở lối vào khu chung cư, tay đều cầm máy ảnh cỡ lớn. Tôi thấy những chữ cái được in bên cạnh mic của họ — đó là mấy kênh truyền hình địa phương.

Tôi chột dạ. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Keira quay về phía tôi, vụng về lấy chiếc điện thoại từ túi ra. Cô ấy gõ gõ, tìm kiếm gì đó. Tôi nín thở, lắng nghe tiếng xì xào bên ngoài. Keira đọc kết quả tìm kiếm trên điện thoại. Mặt cô nàng bỗng biến sắc, mắt mở to. “Emi!” cô ấy nói, “Cậu nổi tiếng rồi.”

Tôi nhìn thấy hàng loạt bài báo đều đăng chung một tấm hình: tôi, với mái tóc màu cầu vồng, đang đứng giữa trận mở màn của giải đấu Warcross, Asher thì đang quay ra nhìn tôi kinh hãi. Keira rê ngón tay trượt xuống, xem thêm hàng loạt bài báo khác ở phía dưới, những hàng tít lẫn vào nhau.

Khán giả lọt vào trong trận mở màn Warcross.

Warcross Bị Bẻ Khóa!

TIN TẶC TẠM THỜI LÀM GIÁN ĐOẠN TRẬN MỞ MÀN WARCROSS

Emika Chen là ai?

Miệng tôi khô khốc khi thấy tên mình. Tôi thật quá ngu ngốc khi nghĩ rằng chẳng có ai quan tâm đến vài giây lên hình của mình vào tối qua. Thế mà tôi đã bị lộ danh tính. Không chỉ có vậy, mỗi nơi một chút, danh tính của tôi bị phân mảnh và bị rải khắp nơi trên mạng. Đã quá muộn để chạy trốn rồi. Tôi như đóng băng trong lúc Keira tiếp tục tìm kiếm tin tức, biểu cảm của cô ấy càng lúc càng đầy vẻ khó tin.

“Chắc không phải họ nói về tớ đâu”, tôi lắp bắp. “Không thể như vậy được. Chắc là tớ đang ngủ mơ.”

“Cậu không hề ngủ mơ đâu.” Keira lại giơ điện thoại lên, tôi thấy tên mình chi chít trên các trang tin tức. “Cậu là chủ đề được bàn tán nhiều nhất thế giới đấy.”

Điện thoại của tôi trên bàn ăn lại đổ chuông. Chúng tôi cùng nhìn về hướng đó.

“Keira, giúp tớ tra cứu số điện thoại này đi.” cô ấy đi theo tôi ra bàn ăn, tôi cầm điện thoại lên và quét qua một lượt những tin nhắn giống nhau, đọc số: “212-555-0156”

Keira gõ vào thanh tìm kiếm. Một giây sau, cô ấy nuốt khan và nhìn tôi. “Đấy là số điện thoại của trụ sở Henka Games tại Manhattan.”

Tôi sởn gai ốc. Nỗi sợ chạy xuống cột sống và dọc theo cánh tay tôi. Hãng Henka đã gửi cho tôi 80 tin nhắn. Keira và tôi nhìn nhau một hồi lâu, để mặc cho cho sự náo loạn ngoài kia át hết cảm giác im lặng trong căn phòng. “Chắc là luật sư của họ rồi.” Tôi thì thầm, choáng váng. Hàng loạt suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu: còi xe cảnh sát, còng tay, phòng xử án, phòng thẩm vấn. Những điều này đã quá quen thuộc với tôi. “Keira… Họ sẽ kiện tớ.”

“Cậu nên gọi cho họ đi.” Keira trả lời. “Chờ đợi thêm cũng chẳng ích gì đâu.”

Cô ấy nói đúng. Tôi do dự giây lát rồi cuối cùng cũng cầm điện thoại lên. Tay tôi run đến mức không thể quay số. Keira khoanh tay, đi đi lại lại trước mặt tôi.

“Bật loa ngoài đi.” cô ấy nói thêm. Tôi làm theo và để điện thoại ra giữa hai đứa.

Tôi chờ đợi một tin nhắn trả lời tự động chung chung từ đầu dây bên kia, đại loại như "Cảm ơn bạn đã gọi điện thoại đến Henka Games, để nghe tiếng Anh vui lòng bấm phím 1" — lời chào điển hình từ điện thoại của một công ty. Nhưng thay vào đó, có một người phụ nữ nhấc máy ngay khi chuông mới chỉ reo được một hồi.

"Cô Emika Chen phải không ạ?" cô ấy nói.

Lời chào thân mật của cô ấy khiến tôi giật mình và trả lời lắp bắp. "Xin chào. Đây. Ý tôi là, tôi. Ý tôi là, vâng tôi đây." Tôi nhăn mặt. Sao tôi lại ngạc nhiên cơ chứ? Rõ ràng là họ biết số điện thoại của tôi, vì họ đã nhắn cho tôi gần trăm tin nhắn cơ mà. Chắc hẳn họ đã chuyển cuộc gọi của tôi tới nhân viên hỗ trợ trực tiếp ngay khi tôi liên lạc. Họ đang chờ đợi điều đó.

"Thật tuyệt, anh Hideo Tanaka đang chờ cuộc gọi của cô. Xin hãy giữ máy."

Keira hít sâu và dừng bước, cô ấy nhìn vào tôi với đôi mắt mở to. Tôi cũng nhìn lại chằm chằm, nhưng chỉ có thể để ý đến tiếng nhạc chờ điện thoại. Tôi như mất trí. "Cô ta vừa nói là…?"

Chúng tôi giật mình khi tiếng nhạc tắt đột ngột. Một giọng nam vang lên. Đó là giọng nói tôi có thể nhận ra ở bất cứ đâu, giọng nói tôi đã nghe từ vô số những buổi phỏng vấn, phim tài liệu… giọng nói của một người mà tôi chưa bao giờ dám mơ được tiếp chuyện.

"Cô Chen phải không?" Hideo Tanaka nói.

Anh ấy có chất giọng Anh, *do được theo học tại một trường quốc tế ở Anh Quốc,* tôi tự nhủ, và sau đó học tại Đại học Oxford. Giọng anh ấy gần gũi và tinh tế, mang trong đó uy quyền của người điều

hành một tập đoàn lớn. Tôi chỉ có thể đứng đó, tay cầm điện thoại và nhìn chằm chằm vào Keira như thể cô ấy không ở đó.

Keira múa may điên cuồng, ra dấu nhắc tôi trả lời. “Vâng, tôi đây,” tôi đáp lại.

“Rất hân hạnh.” Hideo nói, và chiếc điện thoại run rẩy trong bàn tay tôi. Keira thấy thương hại nên giúp tôi đỡ lấy nó. Tôi đoán tiếp theo Hideo sẽ nói về vụ đột nhập của tôi, vì vậy tôi lập tức lắp bắp một vài lời xin lỗi như thể làm thế có thể cứu vớt được mình.

“Anh Tanaka, về chuyện hôm qua, nghe này, tôi rất, rất xin lỗi vì những gì đã xảy ra… đó chỉ là tai nạn thôi, tôi thề đấy… Ý tôi là, kính của tôi đã khá cũ và bị lỗi rất nhiều.” Tôi nhăn nhó. “À ý tôi không phải là hàng của anh sản xuất tệ hay gì đâu, không phải vậy đâu!… Chỉ là…”

“Phải rồi. Cô có đang bận gì không?”

Tôi có bận không ư? Hideo Tanaka ở đầu dây bên kia, hỏi tôi *bây giờ có bận gì không á?* Hai con ngươi của Keira giãn to, trông như sắp rơi khỏi hốc mắt. *Đừng nói gì ngu ngốc, Emika. Bình tĩnh nào.* “À thì, thực ra tôi đã muộn giờ ca làm ở nhà hàng…”

Keira vỗ vào trán tỏ vẻ thất vọng. Tôi với hai tay tới chỗ cô ấy, đầy vẻ hoảng hốt.

“Tôi xin lỗi vì đã xen ngang vào lịch trình của cô…” Hideo nói, như thể câu trả lời của tôi là tự nhiên nhất trên đời vậy, “…nhưng cô có sẵn lòng nghỉ làm hôm nay để đến Tokyo không?”

Tai tôi như ù đi. “Cái gì cơ? Tokyo… Nhật Bản sao?”

“Đúng vậy.”

Tôi ngượng tái mặt, may mà anh ấy không thể thấy khuôn mặt đỏ bừng của tôi lúc này. Tôi tưởng anh ấy nói gì cơ chứ… Tokyo ở New Jersey chắc? “Ngay bây giờ sao?”

Giọng anh ấy có pha chút thích thú. “Phải, ngay bây giờ.” Đầu tôi quay mòng mòng. “Tôi muốn lắm, nhưng tôi và bạn cùng phòng thực ra đang sắp sửa bị trục xuất khỏi căn hộ chung cư vào ngày mai, thế nên…”

“Khoản nợ của cô đã được xử lý rồi.”

Keira và tôi nhìn nhau. “Tôi xin lỗi, cái gì cơ? Được xử lý rồi sao?” tôi thì thầm.

“Đúng vậy.”

Các phép tính toán chạy liên tục trong đầu tôi. Tiền thuê nhà, hóa đơn, tiền nợ. 1.150 đô, 3.450 đô, 6.000 đô. Khoản nợ của cô đã được xử lý rồi. Chỉ đơn giản vậy thôi, những con số biến mất, không một dấu vết. Làm sao có thể như vậy chứ? Nếu bây giờ tôi đến hỏi Alsole, liệu lão ta có xua tay và nói rằng chúng tôi có thể đi được rồi không?

Tại sao Hideo Tanaka lại làm vậy? Tôi đột nhiên thấy đầu nhẹ bẫng, ý thức như đang trôi tuột khỏi cơ thể. Đừng ngất chứ. “Làm gì có chuyện dễ dàng như thế được.” Tôi nghe thấy giọng mình thảng thốt. “Đó là số tiền rất lớn.”

“Tôi xin đảm bảo rằng điều đó rất đơn giản, cô Chen?”

“Vâng, tôi xin lỗi… vâng, tôi vẫn đang nghe đây.”

“Tốt rồi. Có một chiếc xe đang đợi ở bên ngoài căn hộ của cô, sẵn sàng đưa cô đến sân bay Quốc tế John F. Kennedy. Cô có thể mang theo bất cứ thứ gì. cô cứ chuẩn bị xong là có thể khởi hành.”

“Một chiếc xe? Nhưng, chờ đã, chuyến bay cất cánh khi nào? Hãng hàng không nào? Mất bao lâu thì tôi phải…”

“Đó là chuyên cơ riêng của tôi.” Anh ấy nói, không mảy may bận tâm. “Khi nào cô có mặt thì nó mới cất cánh.”

Chuyên cơ riêng của anh ấy.

“Chờ đã, nhưng… đồ đạc của tôi. Tôi sẽ phải ở đó bao lâu?” Tôi nhìn Keira. Cô ấy trắng bệch, có vẻ như vẫn đang cố để hiểu rằng khoản nợ của chúng tôi đã được xóa bỏ chỉ trong chớp mắt.

“Nếu cô muốn đóng gói và chuyển bất kì đồ đạc nào của cô đến Tokyo, thì chỉ cần nói một câu và mọi thứ sẽ được giải quyết trong hôm nay. Trong khi đó, cô sẽ có mọi thứ cô cần ở đây.”

“Khoan đã.” Tôi lắc đầu. Chuyển đồ của tôi sang đó sao? Anh ấy muốn tôi ở đó bao lâu chứ? Tôi nhíu mày. “Tôi cần một giây suy nghĩ. Tôi đang không hiểu.” Cảm xúc của tôi tuôn trào, giải phóng một dòng suy nghĩ. “Tất cả những chuyện này là sao? Chiếc xe, khoản nợ của tôi, phi cơ… Tokyo ư?” Tôi lắp bắp. “Hôm qua, tôi đã làm gián đoạn trận đấu lớn nhất trong năm. Ai đó phải tức giận, đúng ra anh phải tức giận mới đúng chứ. Tôi đến Tokyo để làm gì mới được?” Tôi hít một hơi thật sâu. “Anh muốn gì ở tôi?”

Đầu dây bên kia im lặng. Đột nhiên tôi nhận ra mình đã quá lời với một trong những người quyền lực nhất thế giới — với thần tượng của tôi, người mà tôi đã dõi theo và tìm hiểu, đã phát cuồng suốt hàng năm trời, người đã thay đổi cuộc đời tôi. Keira ngồi phía đối diện, chăm chú nhìn điện thoại như thể cô ấy mường tượng ra được biểu cảm của Hideo từ đó. Tôi nuốt khan, chợt thấy sợ hãi trong một

khoảnh khắc. “Tôi muốn mời cô làm việc̣,” Hideo trả lời. “Cô có muốn nghe cụ thể hơn không?”

06

Thú thực là tôi chỉ mới được đi máy bay một lần trong đời. Đó là khi mẹ bỏ đi và bố quyết định chuyển từ San Francisco đến New York. Trong chuyến bay đó, tôi chỉ nhớ là có một chiếc TV bé xíu để xem hoạt hình, một ô cửa sổ nhỏ để ngắm mây, một khay thức ăn đựng thịt gà hay gì đó trông như trò xếp hình Tetris, và phiên bản mới của trò Sonic the Hedgehog 2 được cài vào điện thoại để tôi có thể chơi điện tử bất cứ khi nào cảm thấy lo lắng.

Tôi nghĩ chuyến bay thứ hai trong đời này sẽ rất khác với lần đầu.

Điều đầu tiên tôi làm sau khi cúp máy với Hideo là chạy như bay xuống sành và gõ cửa phòng lão Alsole. Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của lão là tôi biết ngay rằng mình không bị lừa gì hết.

Tiền thuê nhà của tôi đã được trả đến tận cuối năm sau.

Tôi ngẩn ngơ gói ghém đồ đạc. Tôi không có vali nên phải nhồi nhét quần áo hết vào ba lô. Đầu tôi rối như tơ vò khi nghĩ về Hideo. Anh ấy cần tôi làm gì? Nếu phải bay đến tận Tokyo thì chắc chắn là chuyện quan trọng đây. Hideo đã từng thuê một vài tin tặc để vá lỗi trong Warcross, nhưng họ đều có nhiều kinh nghiệm và có lẽ không có tiền án tiền sự. Sẽ ra sao nếu anh đã nổi điên và đang chờ tôi đến Nhật để trừng phạt? Nghe hơi kì… Nhưng mà suy cho cùng, *đích*

thần Hideo Tanaka bảo tôi khăn gói quả mướp đến Tokyo cũng kì cục mà. Suy nghĩ này làm tôi ấm lòng và háo hức với công việc bí ẩn mà Hideo muốn giao cho mình.

Keira dõi theo khi tôi loanh quanh trong phòng. “Khi nào thì cậu về?” cô ấy hỏi, dù đã nghe toàn bộ cuộc gọi.

Tôi nhồi thêm một chiếc áo phông vào ba lô. “Không biết nữa.” Tôi trả lời. “Chắc là sớm thôi.” Tôi thầm mong đó không phải sự thật.

“Nhỡ đâu là mấy trò chơi khăm thì sao?” cô ấy hỏi, giọng có chút bối rối. “Kiểu mấy trò chơi khăm ở trên mạng ấy.”

Tôi dừng lại nhìn Keira. “Ý cậu là gì cơ?”

“Ý tớ là lỡ như có ai đó đã gọi và lừa cậu thì sao?”

Rất có thể là như vậy. Một tin tặc nào đó nghĩ thế là vui, liền bẻ khóa hệ thống bảo mật kém, giả giọng Hideo và đánh lừa tôi. Hắn ta chắc hẳn đang ngồi cười ngặt nghẽo.

Nhưng tiền thuê nhà của chúng tôi đã được thanh toán hết. Có kẻ lừa đảo nào lại muốn tốn kém như thế?

Tôi chỉ có thể nhũn vai. “Để xem có thể tiến bao xa vậy. Đằng nào tớ cũng chả có gì để mất.”

Tôi chạy về phía giường để lấy nốt mấy món cuối cùng: đồ trang trí Giáng Sinh và bức tranh của bố. Tôi mang theo cả hai và cực kỳ cẩn thận lúc cầm bức tranh. Nhìn qua thì nó chỉ có màu xanh lục, xanh lam và những dải màu vàng pha trộn vào nhau. Nhưng khi nhìn từ xa, bức tranh như có hình bố đang nắm tay tôi đi dưới một hàng cây vào một tối ấm áp ở công viên Trung tâm New York. Tôi ngắm

thêm một lúc rồi cẩn thận cất nó vào hành lí như một lá bùa may mắn.

Một giờ sau, tôi đã sẵn sàng. Tôi đeo ba lô và ván trượt, rồi bước ra khỏi căn hộ. Tôi quay lại nhìn Keira, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ rằng tôi sẽ không bao giờ quay lại đây nữa. Có thể đây là lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, thầm mong cô ấy sẽ ổn và có thể tự vực dậy bản thân trong khi sống ở đây miễn phí đến tận cuối năm sau.

“Này!” Tôi nói, không biết phải tạm biệt ra sao. “Quán ăn tối ở góc phố chắc sẽ tuyển người mới đấy. Nếu cần, cậu cứ tới đó nhé.”

“Ừ.” Cô ấy cười. “Cảm ơn.”

“Chúc cậu may mắn nhé.”

Cô ấy lặng lẽ gật đầu, như thể cũng biết chúng tôi sẽ không còn gặp lại nhau. “Cậu cũng thế nhé!” cô ấy trả lời.

Sau đó, tôi đóng cửa và không quay đầu lại.

Khi bước ra cửa chính của tòa nhà, tôi bị bủa vây bởi toàn là những ánh đèn máy ảnh chớp liên tục, làm tôi lóa hết cả mắt. Tôi nheo nheo, giơ tay lên che. vây quanh tôi là những tiếng huyên náo “Cô Chen, cô Chen! Emika!”. Tôi đang tự hỏi thế quái nào những người này có thể nhận ra mình, nhưng rồi nhớ ra màu tóc cầu vồng của mình giống hệt những tấm ảnh được đăng trên mạng.

Một người cao lớn xuất hiện ở bậc thềm, đẩy hết cánh nhà báo sang một bên. “Xin mời cô.” Anh ta thân thiện nói khi giúp tôi cầm ba lô và ván trượt, và dang tay ra trước mặt tạo một lối đi xuống bậc thang. Khi một nhà báo cố chen vào, anh ta gầm gừ rồi đẩy hắn đi.

Tôi dè dặt đi theo sau vệ sĩ mới của mình, phớt lờ những câu hỏi đang vang lên từ mọi phía.

Chúng tôi cuối cùng cũng tới chỗ chiếc xe đời mới đẹp nhất mà tôi từng nhìn thấy. Tôi ngờ rằng đây là lần đầu tiên một chiếc xe xịn sò thế này xuất hiện ở đây. vệ sĩ cất đồ của tôi vào cốp. Một bên cửa ôtô tự động mở ra, chờ tôi ngồi vào trong rồi mới đóng lại. Mọi thứ bỗng im bặt. Tôi nhẹ nhõm khi chẳng còn nghe thấy tiếng ồn bên ngoài nữa. Bên trong xa hoa đến nỗi tôi cảm thấy mình đang lạc lõng ở đây. Không gian lan tỏa mùi hương sạch sẽ, có cả một tủ đá chứa sâm panh nữa. Nhìn qua cửa sổ, tôi có thề thấy những kí hiệu ảo đánh dấu các con phố và tòa nhà. Dòng chữ *Randall Avenue* ảo màu trắng nằm dọc trên con phố chúng tôi đang đi qua. *Tòa chung cư Green Hills, Tiệm giặt Laundr-O-Matic, Quán Món Tàu* đều có chữ ảo. Chiếc xe này được tích hợp NeuroLink.

Đèn trong xe sáng lên. Một giọng nói vang lên. “Xin chào cô Chen.” Tôi giật mình.

“Xin chào.” Tôi đáp, không rõ nên nhìn vào đâu.

“Cô muốn chọn không khí trong xe chứ?” Giọng nói tiếp tục. “Một bầu không khí nhẹ nhàng chăng?”

Tôi nhìn ra phía đấm nhà báo vẫn đang hò hét vào cửa sổ xe. “Nhẹ nhàng cũng được, thưa anh… ô tô.”

“Fred.” Chiếc xe nói.

“Fred,” tôi đáp lời, cố gắng vượt qua cảm giác kỳ quặc khi nói chuyện với một chai sâm panh trong xô đá.

Cửa sổ đột ngột chuyển hết từ hình ảnh các nhà báo bên ngoài sang một bức tranh phong cành tuyệt đẹp với thảm cỏ dài bay trong gió, những dãy núi đá trắng nằm dọc theo đường chân trời, biển trong xanh với bọt nước trắng xóa, hoàng hôn nhuộm mây màu cam hồng. Tiếng chim hải âu đang gọi nhau và tiếng kêu vang của đại dương ảo lấn át tạp âm huyên náo bên ngoài.

“Tôi là George,” người vệ sĩ nói khi xe bắt đầu chạy. “Cô chắc đã có một buổi sáng tất bật rồi.”

“Vâng,” tôi trả lời. “Thế anh có biết tại sao chúng ta lại ra sân bay không?”

“Anh Tanaka chỉ nói là phải hộ tống cô ra chỗ phi cơ an toàn.”

Tôi tiếp tục ngắm nhìn cảnh biển ảo mà chúng tôi đang đi qua. *Chỉ thị từ Hideo.* Có lẽ đây không phải là một trò đùa rồi. Nửa tiếng sau, khung cảnh yên bình trên cửa sổ mờ dần và thế giới thực xuất hiện trở lại khi chúng tôi đến sân bay. Thay vì đi vào đường bình thường giống như các phương tiện khác, chúng tôi rẽ vào một con đường nhỏ dẫn ra đường băng mở rộng phía sau sân bay. Tại đây, xe đi vào một gara riêng nằm cạnh một dãy phi cơ.

Tôi bước ra khỏi chiếc xe tối tăm và phải nheo mắt lại ngay lập tức vì ánh sáng bên ngoài. Tôi thấy một chiếc phi cơ có in chữ Henka Games, nó to gần bằng một chiếc máy bay thương mại nhưng thon gọn và đẹp hơn, mũi máy bay được thiết kế tinh xảo, nhọn hoắt, khác biệt so với những chiếc phi cơ khác. Các tấm bọc thân máy bay nhìn rất khác lạ, trông gần như trong suốt, cửa chính đã mở và một chiếc cầu thang dẫn xuống đường băng được trải thảm đỏ. Đây là chiếc mấy bay Hideo sử dụng mỗi khi phải đi lại.

“Đi phía này, cô Chen,” George cúi đầu nói. Tôi định đi ra phía sau xe để lấy ba lô, nhưng anh ấy ngăn tôi lại. “Cô không cần xách đồ trong chuyến đi này đâu.” Anh ấy cười. Tôi tay không đứng đó ngẩn ngơ, trong khi George lấy đồ và dẫn tôi ra chỗ máy bay.

Tôi bước lên cầu thang, ở phía trên, hai tiếp viên mặc đồng phục đẹp hoàn hảo đang nở nụ cười rạng rỡ và cúi chào tôi. “Anh Tanaka gửi lời chào mừng cô lên chuyến bay.” Một người nói với tôi. Tôi gật đầu, không biết nên đáp lại ra sao. Liệu Hideo có liên tục cập nhật vị trí của tôi không nhỉ? Anh ấy có biết tôi đã lên máy bay của mình? Tôi mải suy nghĩ nên không để ý đến tiếp viên vẫn đang nói, cho đến khi tôi nhìn vào phía bên trong phi cơ.

Giờ thì tôi đã hiểu vì sao phía bên ngoài thân máy bay nhìn gần như trong suốt. Bên trong máy bay được ốp những tấm kính để có thể nhìn thấy sân bay, đường băng và bầu trời. Khi nhìn kỹ hơn, tôi còn thấy logo của Henka Games được chạm khắc tinh xào trên bề mặt. Những dải đèn được gắn ở viền các tấm kính. Tôi mới chỉ được thấy nội thất của loại mấy bay lắp ghế ngồi san sát nhau, nhưng máy bay này có hẳn một chiếc ghế bành bằng da ở cuối khoang, mỗi bên lắp một chiếc giường, một phòng tắm đủ tiện nghi có vòi sen, một bộ ghế dài mềm gần phía trước. Phía trên chiếc bàn ngăn cách ghế là một ly sâm panh và một đĩa hoa quả tươi. Tôi đơ người một lúc, tự nhiên thấy không thoải mái khi đứng giữa chốn xa hoa này. George đặt đồ đạc của tôi vào chiếc tủ phía sau máy bay, rồi gật đầu nhẹ và cười với tôi: “Chúc cô lên đường vui vẻ. Hãy tận hưởng chuyến bay nhé.” Anh ta nói. Trước khi tôi kịp hỏi xem ý anh ta là gì thì George đã quay lưng và đi xuống chỗ chiếc xe.

Trong lúc đội ngũ tiếp viên đóng cửa máy bay, một người bảo tôi hãy tự nhiên như ở nhà. Tôi đi đến chiếc ghế dài, cẩn trọng ngồi lên lớp da mềm mại và kiểm tra tay vịn. Những tấm kính này có thay đổi giống như cửa kính trên xe ô tô không nhỉ? Tôi định hỏi người tiếp viên đang đến chỗ tôi, nhưng bị ngắt lời khi anh ấy đưa cho tôi chiếc kính. Tôi ngay lập tức nhận ra đây là chiếc kính Warcross thuộc phiên bản đang được bán trên thị trường, nó hiện đại hơn chiếc kính cũ tôi đang sử dụng rất nhiều.

"Chúc cô vui vẻ và có một trải nghiệm hoàn hảo trên chuyến bay." Người tiếp viên cười với tôi.

"Cảm ơn." Tôi nhận lấy chiếc kính, trầm trồ về chiếc quai đeo bằng vàng ròng. Ngón tay tôi dừng ở phía trên một logo tinh xảo: *Alexander McQueen thiết kế cho Henka Games*. Đây là phiên bản giới hạn hạng sang đấy. Nếu được thấy chiếc kính này, hẳn là bố sẽ nín thở vì sung sướng.

Tôi đeo kính lên vừa lúc máy bay bắt đầu di chuyển. Mắt tôi hướng lên những tấm kính ốp bên hông và phía trên đầu. Tôi có thể nhìn xuyên qua chúng và thấy đường băng, thậm chí là bánh đáp trước. Nếu nhìn thật kỹ, tôi sẽ thấy mấy cái ghế máy bay đang lơ lửng trên mặt đất, như không có gì ngăn cách giữa bên trong và ngoài máy bay vậy. Mặt đất lướt qua càng lúc càng nhanh. Dù trên đầu là bầu trời trong xanh, tôi lại có cảm giác như sắp sửa trải qua một chuyến bay sinh tử.

Phi cơ rời đường băng và tôi hơi ngả ra sau ghế. Nhìn qua những tấm kính, tôi có thể thấy thế giới bên ngoài như đang rơi xuống, cứ như thế, tôi bay lên trời.

Tôi không nhận ra mình đang siết chặt thành ghế cho đến khi người tiếp viên đến chạm vào vai mình. Tôi ngước lên và thấy nụ cười dịu dàng của anh ta. “Đừng lo lắng nhé, thưa cô.” Anh ta nói trên nền tiếng động cơ. “Đây là chiếc máy bay siêu thanh tối tân nhất thế giới. Bay từ đây đến Tokyo chỉ mất chưa đến 10 tiếng thôi ạ.” Anh cúi đầu nhìn xuống phía tay vịn và làm tôi nhìn theo. Các khớp ngón tay của tôi đã chuyển màu trắng bệch rồi. Tôi cẩn trọng thở phào và thả lỏng ngón tay ra.

“Tôi hiểu.” Tôi đáp.

Khi bay lên cao hơn, toàn bộ thế giới bên dưới biến mất trong màn mây dày đặc. Những tấm kính bây giờ đã chuyển đục, chỉ còn lại hai đường kính sọc ngang trong suốt để nhìn ra bên ngoài.

Người tiếp viên mời tôi đeo kính lên. Tôi làm theo và ngay lập tức nhận ra một vài sự khác biệt với chiếc kính cũ. Chiếc này nhẹ hơn, vừa vặn hơn với khuôn mặt tôi. Khi tôi đeo kính lên, thế giới xung quanh bị tối đi. Còn khi tôi đeo tai nghe vào thì có một giọng phụ nữ cất lên.

“Chào bạn.” Chiếc kính chuyển hoàn toàn sang màu đen, che phủ mọi thứ xung quanh. “Xin hãy nhìn sang bên trái.”

Tôi làm theo và nhìn thấy một quả cầu màu đỏ xuất hiện bên phía trái đang lơ lửng trong không gian màu đen. Một tiếng *ting* vui tai vang lên.

“Xác nhận. Xin hãy nhìn sang bên phải.”

Quả cầu đỏ tan biến. Tôi làm theo và thấy một quả cầu xanh đang lơ lửng. Một tiếng *ting* khác.

“Xác nhận. Xin hãy nhìn lên trên.”

Quả cầu xanh cũng biến mất. Tôi nhìn lên trên và thấy một quả cầu màu vàng. *Ting.*

“Xác nhận. Hãy nhìn về phía trước.”

Trong bóng tối, một quả cầu xám xuất hiện theo sau là một hình lập phương, hình kim tự tháp và một hình trụ. Tiếng *ting* lại kêu. Dọc thái dương tôi ngứa râm ran.

“Hãy chạm ngón trỏ và ngón cái vào nhau, ở cả hai bàn tay.”

Tôi làm theo và hệ thống chạy một loạt các bài kiểm tra chuyển động của tôi. “Cảm ơn, bạn đã được hiệu chỉnh.”

Chiếc kính mới có hệ thống tốt hơn hẳn cái cũ. Với sự hiệu chỉnh đơn giản này, kính có thể đọc được biến đổi của não để đồng bộ mọi thứ trong hệ thống Warcross. Tôi không chắc là bản bẻ khóa của tôi có còn hiệu lực hay không nữa.

Chiếc kính sáng lên và có thể nhìn rõ trở lại, nên tôi lại nhìn thấy nội thất trên máy bay. Lần này, một tầng ảnh thực tế ảo xuất hiện trước tầm nhìn của tôi, ghi tên của các tiếp viên bay lơ lửng trên đầu họ. Sau đó một dòng chữ trắng trong suốt xuất hiện ở chính giữa tầm nhìn.

Chào mừng tới phi cơ riêng của Henka Games

+1.000 điểm.

Điểm hằng ngày: +1.000

Cấp độ 24 | Điểm: 1580

Sau đó dòng chữ biến mất, rồi một màn hình video ảo xuất hiện và chiếu hình một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trước một cái bàn dài.

Anh ấy quay về phía tôi và cười. Tôi đã xem anh ấy trả lời phỏng vấn quá nhiều nên cũng nhận ra ngay. Đó chính là Kenn Edon, giám đốc sáng tạo của Warcross và cũng là người thân cận nhất của Hideo. Anh ấy đang ngồi cùng Hội đồng Warcross, những người sẽ chọn ra các đội tuyển và màn đấu ảo trong giải đấu hằng năm. Anh ấy ngả người ra sau, đưa tay vuốt mái tóc vàng và cười với tôi. "Cô Chen!" Anh ấy reo lên. Tôi rụt rè vẫy tay đáp lại.

Anh liếc mắt về phía sau. "Cô ấy xuất hiện rồi này. Muốn nói gì không?"

Tôi nhận ra anh ấy đang *nói chuyện với Hideo* và tim tôi hoảng hốt như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực khi nghĩ rằng Hideo có thể thấy tôi ngay lúc này.

Giọng nói không thể nhầm lẫn của Hideo vang lên từ đâu đó phía sau Kenn. "Không phải bây giờ." Anh ấy đáp. "Nhắn cô ấy là tớ gửi lời hỏi thăm."

Khoảnh khắc hốt hoảng của tôi chuyển thành một nhát đâm thất vọng trong lòng. Tôi không nên quá bất ngờ, bởi anh chắc hẳn rất bận. Kenn quay lại và gật đầu với tôi, tỏ ra tiếc nuối. "Thứ lỗi cho cậu ấy nhé." Kenn nói. "Dù cậu ấy tỏ ra hơi khó gần nhưng tôi cam đoan là cậu ấy rất mong được gặp cô. Khi tập trung làm việc thì Hideo sẽ không bao giờ xao nhãng cả. Cậu ấy muốn cảm ơn cô đã tới đây gấp như vậy."

Nghe có vẻ như Kenn đã quen với việc xin lỗi hộ sếp mình. Hideo đang nghiên cứu cái gì nhỉ? Được rồi, tôi đang cố gắng nghĩ xem công nghệ thực tế ảo mới nào đang được triển khai ở trụ sở chính của họ. ví dụ như việc Kenn đang không đeo kính. Tôi có thể nghe thấy tiếng trả lời của Hideo mặc dù Kenn không đăng nhập vào hệ thống và cũng không đeo kính, hay là việc tôi có thể nhìn thấy Kenn đang nói chuyện trực tiếp như thế này, nên rõ ràng đó là một công nghệ mới. “Tôi không phiền đâu ạ.” Tôi trả lời, mắt liếc nhìn xung quanh máy bay.

Nụ cười của Kenn nở rộng. “Tôi không thể giải thích chi tiết lí do vì sao cô lại phải đến đây. Điều đó là do chỉ thị của Hideo. Cậu ấy đang mong được gặp cô.” Một cảm giác ấm áp tràn qua tôi. “Nhưng cậu ấy có yêu cầu tôi phải nói một vài việc để cô chuẩn bị.”

Tôi rướn người ra phía trước. “Vâng?”

“Chúng tôi có một đội ngũ sẵn sàng để đưa cô đến khách sạn ngay khi cô tới nơi.” Anh ấy giơ hai tay lên. “Một vài người hâm mộ mới của cô sẽ tụ tập ở sân bay để chào đón cô. Nhưng đừng lo! Sự an toàn của cô là quan trọng nhất.”

Tôi chớp mắt. Tôi đã nhìn thấy hàng loạt bài báo xuất hiện sáng nay và có một đám nhà báo tụ tập trước cửa chung cư. Nhưng ở Tokyo cũng vậy ư? “Cảm ơn.” Tôi nói.

Kenn gõ ngón tay trên bàn. Tôi nghe thấy tiếng đó. “Khi cô đến nơi, cô sẽ nghỉ một đêm. Sáng hôm sau cô sẽ đến trụ sở Henka Games để gặp Hideo. Cậu ấy sẽ nói cho cô tất cả những gì cô cần biết về vòng sơ tuyển.”

Từ cuối cùng của Kenn làm tôi đóng băng. Đó là một suy nghĩ điên rồ đến nỗi ban đầu tôi không biết phải phản ứng như thế nào. “Khoan.” Tôi nói. “Chờ đã. Anh vừa nói là… vòng sơ tuyển Wardraft?”

“Sơ tuyển để xác định người chơi thi đấu trong giải vô địch Warcross chính thức.” Anh ấy nháy mắt, như thể đang đợi tôi bắt nhịp. “Phải, ý tôi là vậy đấy. Xin chúc mừng.”

07

Một tháng trước khi giải đấu thường niên bắt đầu, có một sự kiện khác cũng được rất nhiều người đón xem là Wardraft. Đây là giai đoạn để những đội thi đấu chính thức lựa chọn ra thành viên mới trong mùa giải. Tất nhiên, ai cũng biết những người chơi ở mùa giải cũ sẽ được chọn lại, ví dụ như Asher và Jena, thế nhưng năm nào cũng có rất nhiều những người chơi đặc cách được lựa chọn vào vòng này. Họ là những người chơi không chuyên được đề cử vì kỹ năng quá xuất sắc. Một vài trong số đó đã vượt lên để trở thành những người chơi thường xuyên được chọn.

Năm nay, tôi sẽ tham gia với tư cách một thí sinh đặc cách như thế.

Vô lý thật. Tôi là một người chơi Warcross vào loại khá, nhưng tôi không có thời gian và tiền bạc cho việc cày cấp độ để có thể leo hạng. Thực tế, tôi là một thí sinh đặc cách duy nhất trong vòng đấu sơ tuyến mà không có xếp hạng quốc tế. Mà lại còn có tiền án tiền sự nữa chứ.

Tôi cố gắng ngủ trên máy bay. Mặc dù nằm trên một chiếc giường xa hoa, rộng rãi, thoải mái nhất từng thấy, tôi vẫn trằn trọc. Sau cùng, tôi không cố ngủ nữa mà rút điện thoại ra, bật trò Sonic the

Hedgehog 2 và bắt đầu một màn chơi mới. Tiếng nhạc thân quen của Emerald Hill Zone nổi lên. Khi tôi điều khiển nhân vật chạy trên một con đường đã quá đỗi quen thuộc, tôi cảm thấy bớt căng thẳng, tim đập chậm lại một chút khi sự chú tâm dành cho lo toan trong ngày được dành để tấn công một con robot 16 bit.

Tôi muốn mời cô làm việc. Đó là điều Hideo đã nói, một thoả thuận mà anh ấy sẽ trao đổi thêm với tôi khi gặp trực tiếp. Đó hẳn không phải là những gì anh ấy thường nói với những người chơi đặc cách khác trong mùa giải.

Giờ đầu óc tôi lại vẩn vơ những câu chuyện mình từng nghe về Hideo. Không ai từng thấy anh ấy mặc gì khác ngoài một chiếc áo sơ mi cổ cồn và quần âu, hay một bộ vest. Mỗi nụ cười của anh ấy đều hiếm hoi và vô cùng đáng nhớ. Một nhân viên đã nói trên tạp chí rằng bạn có thể được nhận vào Henka Games nếu như bạn có thể chịu đựng được ánh nhìn xuyên thấu đầy dò xét của Hideo khi đang thuyết trình trước mặt anh. Tôi đã từng xem các chương trình phát sóng trực tiếp, khi các nhà báo đang luống cuống đặt câu hỏi trước mặt Hideo trong khi anh bình tĩnh và lịch sự chờ đợi họ.

Tôi tưởng tượng xem cuộc gặp mặt của chúng tôi sẽ ra sao. Rất có thể anh ấy sẽ liếc tôi một cái rồi tống cổ tôi về New York mà không nói một lời.

Chiếc đồng hồ lơ lửng trên trần nơi đầu giường báo bốn giờ sáng khi máy bay đang ở giữa Thái Bình Dương, có thể tôi sẽ không ngủ được nữa, vì những suy nghĩ lúc này cứ quay mòng mòng trong đầu. Một vài tiếng nữa, chúng tôi sẽ hạ cánh ở Tokyo, và sau đó tôi sẽ nói chuyện với Hideo. *Tôi có thể sẽ được thi đấu Warcross một*

cách chính thức. Suy nghĩ ấy cứ đảo qua đảo lại trong đầu tôi. Chuyện này có thật không vậy? Đêm qua, tôi đã bẻ khóa vào lễ khai mạc Warcross và cố gắng trộm đồ để bấn lấy tiền. Hôm nay, tôi bay đến Tokyo trên một chuyên cơ riêng - một chuyến đi đổi đời. Bố sẽ nghĩ gì nhỉ?

Bố.

Tôi truy cập vào tài khoản và mở ra một danh mục có những dòng chữ trắng trong suốt. Tôi với lên để chạm vào một mục đang lơ lửng.

Thế Giới Ký ức

Khi tôi bấm chọn, bảng danh mục hiện ra các mục phụ. Mục nào mà tôi nhìn quá một giây thì sẽ chiếu luôn một đoạn xem trước của Ký ức lưu trữ ở đó. Có những Ký ức ghi lại khoảnh khắc Keira và tôi đang ăn mừng đêm đầu tiên ở căn hộ mà chúng tôi đã thuê, và cả khi tôi đang cầm tấm séc đầu tiên - phần thưởng của cuộc đi săn đầu tiên. Rồi đến những Chia sẻ Yêu thích của tôi - những Ký ức được tạo bởi những người khác mà ai cũng có thể tận hưởng - ví dụ như thế thân vào Frankie Dena khi cô ấy đang trình diễn tại trận Super Bowl, hoặc thử nhìn thế giới qua con mắt của một cậu bé đang được bầy cún con vây quanh - một Ký ức được chia sẻ hàng tỉ lần.

Cuối cùng, tôi đi đến mục quý báu nhất của mình - những Ký ức cũ nhất, được tôi lưu trữ trong mục Yêu Thích. Đó là những đoạn phim cũ mà tôi đã quay trên điện thoại, và khi có công nghệ NeuroLink, tôi đã tải chúng lên tài khoản của mình. Những đoạn phim về bố. Tôi lướt một lượt rồi mở một cái lên. Đó là hôm sinh nhật tôi mười tuổi, bố đang che mắt tôi. Mặc dù đây là một đoạn video cũ và

nhiễu, nhưng qua cặp kính thì nó như đang được chiếu trên một màn hình khổng lồ vậy. Tôi cảm nhận được sự mong mỏi của mình ngày hôm đó, cảm nhận được niềm vui sướng khi bố tôi mở hai lòng bàn tay ra và hé lộ một bức tranh vẽ hai bố con đang đi dạo qua một thế giới đầy màu sắc, một nơi trông như công viên Trung tâm vào lúc chạng vạng. Tôi nhảy chồm chồm, xoay bức tranh và tót lên một chiếc ghế để giơ nó thật cao. Bố tôi cười và dang tay để đỡ cho tôi nhảy xuống. Đoạn phim chạy hết rồi tự động chuyển sang những Ký ức tiếp theo trong mục lưu trữ. Bố tôi đang mặc một chiếc áo choàng màu đen cùng khăn quàng đỏ, ông đang dẫn tôi đi xuống hội trường lớn của Bảo tàng Nghệ thuật Hiện đại. Bố đang dạy tôi cách vẽ tranh. Hai bố con đang chọn hoa mẫu đơn ở Flower District khi mưa đang rơi rả rích bên ngoài. Hai bố con đang hét lên "Chúc mừng năm mới!" trên một mái nhà nhìn ra Quảng trường Thời Đại.

Những Ký ức cứ chiếu đi chiếu lại cho đến khi tôi còn không nhận ra là nó đã tua lại từ đầu. Tôi dần chìm vào giấc ngủ, vây quanh bởi những bóng ma.

❦

Trong giấc mơ, tôi trở lại hồi học cấp ba, nhìn nhận lại xem điều gì đã dẫn đến tội trạng của mình.

Annie Partridge là một cô bé kì cục nhút nhát cùng trường, một đứa nhóc với đôi mắt dịu dàng luôn kín tiếng và hay ăn trưa một mình trong góc thư viện. Thỉnh thoảng tôi gặp bạn ấy ở đó. Tôi không chơi thân với bạn ấy, chính xác là như vậy, nhưng chúng tôi khá thân

thiện với nhau. Chúng tôi có tán gẫu vài lần về các sở thích chung như Harry Potter, Warcross, Liên minh Huyền thoại và máy vi tính. Vài lần khác, tôi thấy bạn ấy đang nhặt sách từ dưới đất lên sau khi bị ai đó cố tình hất tung, khi bạn ấy đang dựa vào tủ đồ để thủ thế trước mấy đứa hay trét kẹo cao su lên tóc bạn ấy, hay khi vấp ngã lúc ra khỏi phòng vệ sinh nữ với một vết nứt trên kính.

Một thằng nhóc làm việc chung bài tập nhóm với Annie đã cố tình chụp trộm lúc bạn ấy đang tắm ngay trong chính căn nhà tưởng như rất an toàn và riêng tư của mình, sáng hôm sau, bức ảnh khỏa thân của Annie đã bị gửi cho tất cả học sinh trong trường, chia sẻ trên diễn đàn trao đổi bài tập về nhà và bị đăng lên mạng. Theo sau đó là những lời chế nhạo. Bức ảnh được in ra và bị vẽ lên một cách độc ác. Thậm chí, cả những lời đe doạ tính mạng cũng đã xuất hiện.

Annie bỏ học một tuần sau đó.

Vào ngày bạn ấy nghỉ học, tôi đã tìm được dữ liệu về tất cả học sinh (và một vài giáo viên), những người chia sẻ bức ảnh. Hệ thống quản trị trường học ư? Thật là nực cười khi bẻ khóa một chiếc máy tính để bàn có mật khẩu là “matkhau”. Từ đây, tôi bẻ khóa từng chiếc điện thoại một. Tôi tải về tất cả những thông tin cá nhân trên chúng: dữ liệu về thẻ tín dụng của bố mẹ, số An sinh xã hội, số điện thoại, tất cả những bức thư điện tử và tin nhắn thù ghét mà bọn họ đã gửi nặc danh đến Annie và tất nhiên, cả những bức ảnh cá nhân của họ, đặc biệt là tất cả thông tin của thằng đã chụp bức ảnh gốc. Sau đó, tôi đăng tất cả lên mạng với tiêu đề: “Troll trong ngục tối.”

Bạn thử tưởng tượng xem ngày hôm sau mọi thứ hỗn loạn thế nào. Học sinh khóc lóc, cha mẹ nổi điên, cuộc họp phụ huynh toàn

trường, những đoạn tin vắn trên báo địa phương. Sau đó cảnh sát đến, tôi bị đuổi học và phải hầu tòa.

Truy cập hệ thống máy tính không được cấp quyền, cố ý để lộ thông tin nhạy cảm. Hành vi liều lĩnh. Bốn tháng trong trại giáo dưỡng thanh thiếu niên, cấm đụng vào máy tính trong hai năm. Một dấu đỏ vĩnh viễn trong hồ sơ, không màng tuổi tác do hình thức nghiêm trọng của tội.

Có lẽ tôi đã sai, và có lẽ một ngày nào đó nhìn lại tôi sẽ hối hận vì đã tức giận như vậy. Tôi vẫn không hoàn toàn hiểu rõ tại sao tôi lại quăng mình vào lửa vì chuyện đó nữa. Nhưng thỉnh thoảng, người ta dí bạn xuống đất trong giờ giải lao chỉ vì họ nghĩ hình dáng đôi mắt của bạn trông thật hài hước. Họ xô ngã bạn vì họ thấy một cơ thể yếu ớt, hoặc một màu da khác họ, hay chỉ vì một cái tên khác lạ. Họ nghĩ rằng bạn sẽ không dám đánh trả, rằng bạn sẽ chỉ cúi gằm xuống và bỏ chạy, và thỉnh thoảng, để bảo vệ bản thân, để tránh xa bạo lực, bạn buộc phải chạy.

Nhưng thỉnh thoảng, bạn đứng ở đúng lúc đúng chỗ, và nắm trong tay thứ vũ khí cần để đánh trả. Vì vậy, tôi đã chọn cách phản kháng. Tôi phản đòn tới tấp, mạnh và đầy giận dữ. Tôi chiến đấu bằng ngôn ngữ của dây nối và mạch điện, một thứ ngôn ngữ có thể khiến người khác phải quỳ rạp.

Và dẫu chuyện tồi tệ đến vậy, tôi vẫn không nuối tiếc việc mình đã làm.

❦

Khi máy bay hạ cánh, tôi đã thành một mớ hỗn độn vì kiệt sức. Tôi mặc chiếc áo phông nhàu nát, cầm chiếc ba lô đựng một số đồ cá nhân và đi theo tiếp viên xuống thang nối. Tôi nhìn thấy các dòng chữ tiếng Nhật trên các lối ra bãi đỗ máy bay. Tôi không thể hiểu chúng, nhưng tôi cũng không cần phải hiểu vì tôi có thể thấy bản dịch ảo sang tiếng Anh ở phía trên: Chào mừng đến sân bay Haneda! Nhận hành lý. Các chuyến nối quốc tế.

Một người đàn ông trong bộ vest đen đang chờ tôi dưới cầu thang. Không giống như ở New York, tôi có thể thấy tên anh ta - Jiro Yamada - đang lơ lửng trên đầu. Anh ấy cười, cúi đầu chào tôi và nhìn ra phía sau như đang chờ thêm hành lý. Khi thấy không còn vali nào, anh ấy cầm lấy ba lô, ván trượt và chào mừng tôi tới Tokyo.

Tôi mất vài giây để nhận ra Jiro đang nói với tôi bằng tiếng Nhật. Điều đó thật ra không quan trọng vì ở dưới khuôn mặt anh ấy, tôi có thể nhìn thấy phụ đề tiếng Anh dưới dạng dòng chữ trắng trong suốt. “Xin chào, cô Chen.” Dòng chữ hiển thị. “Cô đã xong thủ tục nhập cảnh. Đi thôi.”

Lúc theo anh ấy ra xe đang đợi sẵn, tôi nhìn quanh. Không có tay nhà báo nào đang đợi tôi ở đây. Tôi thấy nhẹ nhõm, ngồi vào trong xe và đượcc đưa tôi đến lối ra. Chiếc xe này giống hệt với cái đã đưa tôi đến sân bay ở New York. Giống như lần trước, cửa sổ xe hiện lên một khung cảnh yên tĩnh (lần này là một khu rừng mát mẻ, yên ắng).

Đây là nơi đám đông đứng đợi. Khi chúng tôi ra đến cổng ra, một đám người vội vã tiến tới gần quầy bán vé và chĩa máy ảnh vào mặt chúng tôi. Tôi chỉ có thể nhìn thấy họ qua cửa sổ trước. Tôi co rúm lại thật sâu xuống ghế.

Jiro hạ cửa kính xuống một chút, quát cho đám phóng viên tránh ra khỏi lối đi. Khi họ đã lùi ra, chiếc xe vọt về phía trước, lốp xe khẽ rít lên khi chúng tôi ngoặt vào con đường dẫn tới xa lộ.

“Anh có thể tắt khung cảnh ở cửa sổ đi được không?” Tôi hỏi Jiro. “Tôi chưa nhìn thấy Tokyo bao giờ.”

Chiếc xe thay Jiro trả lời: “Tất nhiên rồi, cô Chen.”

Tất nhiên rồi, cô Chen. Tôi không nghĩ mình có thể quen với cách gọi đó. Cánh rừng trên cửa sổ biến mất, để lại lớp kính trong suốt. Tôi nhìn một cách kinh ngạc thành phố chúng tôi đang tiến đến.

Tôi đã nhìn thấy Tokyo trên TV, trên mạng và ở sân chơi Màn Đêm Tokyo trong Warcross. Tôi mong ước được đến đây một lần. Thậm chí, tôi đã từng mơ thấy nó.

Nhưng bây giờ tôi đã thực sự ở đây. Trông nó đẹp hơn những gì tôi đã thấy qua phương tiện truyền hình nhiều.

Những tòa nhà chọc trời lẩn vào mây chiều. Các đường cao tốc xếp chồng lên nhau, chìm trong ánh đèn đỏ và vàng của những chiếc xe đang chạy qua. Đường ray tàu cao tốc chạy qua bầu trời và biến mất vào lòng đất. Quảng cáo chiếu trên những màn hình ở độ cao 18 tầng. Nơi đâu cũng thật rực rỡ, như kính vạn hoa của màu sắc và âm thanh. Tôi không biết phải nhìn vào đâu trước tiên nữa. Khi chúng tôi đến gần trung tâm Tokyo, đường phố đông đúc dần, đến độ một biển người đang làm tắc nghẽn lối đi bộ. So với cảnh tượng này, Quảng trường Thời đại trông thật hẻo lánh. Tôi không nhận ra miệng mình đang há hốc cho đến khi Jiro nhìn tôi và cười khúc khích.

“Tôi đã nhìn thấy biểu cảm đó nhiều lần rồi.” Anh ấy nói (đúng hơn là phụ đề tiếng Anh cho tôi biết anh ấy đang nói vậy).

Tôi nuốt khan, ngậm miệng lại xấu hổ vì bị anh ấy bắt gặp. “Đây có phải trung tâm thành phố Tokyo không?”

“Tokyo quá lớn để có một quận trung tâm. có hàng chục phường và mỗi phường đều có những đặc điểm riêng. Bây giờ chúng ta sẽ đi vào khu Shibuya.” Anh ấy ngừng lại để cười. “Tôi nghĩ cô nên đeo kính lên.”

Tôi lại đeo kính lên, chạm vào gọng để bật chế độ hình ảnh rõ nét. Tôi giật mình trước những thứ mình nhìn thấy.

Không giống như tại NewYork hay những nơi khác ở Mỹ, thực tế ảo đã được tích hợp hoàn toàn tại Tokyo. Mỗi một tòa nhà cao tầng đều có tên ảo màu neon lơ lửng bên trên. Toàn bộ mặt bên các tòa nhà là những quảng cáo sống động đầy màu sắc. Những người mẫu ảo đứng bên ngoài cửa hàng quần áo, đang xoay tròn để khoe được nhiều đường nét của bộ trang phục. Tôi nhận ra một người mẫu ảo là nhân vật trong phần mới nhất của tựa game Final Fantasy, một cô gái với mái tóc xanh sáng đang vẫy chào tôi và khoe chiếc ví hiệu Louis Vuitton. Một nút ảo “Mua Ngay” đang lơ lửng bên trên đầy mời gọi.

Bầu trời tràn ngập các con tàu ảo, những quả cầu sặc sỡ, một số đang chiếu tin tức, số khác thì phát quảng cáo, một số khác nữa thì chỉ đơn giản xuất hiện ở đó vì chúng đẹp. Trên đường đi, tôi thấy một dòng chữ mờ mờ ở giữa tầm nhìn báo cho chúng tôi biết xe còn cách trung tâm quận Shibuya bao nhiêu cây số, cũng như nhiệt độ và dự báo thời tiết của khu vực.

Đường phố đầy những người trẻ trong những trang phục thiết kế cầu kì: váy ren khổng lồ, những chiếc ô điệu đà, bốt cao mười phân, lông mi dài hàng dặm và những chiếc mặt nạ phát sáng. Trên đầu một số người chơi Warcross hiển thị cấp độ, trái tim, ngôi sao và những chiếc cúp họ giành được. Một số khác còn có cả vật nuôi ảo chạy theo, cún ảo màu tím sáng hay hổ ảo bạc và lấp lánh. Có người thì lại thích đeo đầy đủ phụ kiện nhân vật như tai mèo ảo, miếng dán, người thì đeo cánh thiên thần trên lưng, đổi màu tóc và mắt của mình.

"Vì giờ đã vào mùa giải thi đấu chính thức, nên cô sẽ còn nhìn thấy cảnh tượng này thường xuyên đấy." Jiro giải thích. Anh ấy hất đầu về phía một người trên phố với Cấp độ 80 và 3.410.393 triệu điểm trên đầu, đang cười khi những người khác đập tay và chúc mừng cô ấy đã lên hạng cao. Một con chim ưng ảo với cái đuôi lửa rực cháy đang bay quanh phía trên cô ấy. "Ở đây, hầu như tất cả những gì cô làm sẽ giúp cô kiếm được điểm để thăng cấp trong NeuroLink. Đi học, đi làm, nấu cơm,… cấp độ có thể mang lại cho cô những phần thưởng trong thế giới thực, bất cứ thứ gì từ việc nổi tiếng trong lớp, được phục vụ tốt hơn ở nhà hàng, thậm chí có ưu thế khi cạnh tranh với những người khác trong khi phỏng vấn xin việc."

Tôi gật đầu trong lúc nhìn ngắm mọi thứ trong kinh ngạc. Tôi từng nghe rất nhiều về chuyện Warcross đã thay đổi đời sống ở những nơi khác trên thế giới ra sao. Vừa lúc đó, một bong bóng trong suốt xuất hiện ở giữa tầm nhìn của tôi cùng một tiếng ting vui tai.

Lần đầu đến Tokyo!

+ 350 điểm. Điểm hằng ngày: +350

Bạn đã thăng cấp!

Cấp độ của tôi nhảy từ 24 sang 25. Tôi như thấy có một luồng điện phấn khích chạy dọc cơ thể.

Nửa giờ sau, chúng tôi rẽ vào một con phố yên tĩnh dốc lên phía một ngọn đồi và dừng trước cửa khách sạn gần đỉnh đồi. “Khách Sạn Tháp Crystal” - tên khách sạn bay lơ lửng trên mái. Tôi chưa từng đến Nhật, nhưng tôi có thể nhận ra đây là một khu dân cư thượng lưu, với vỉa hè sạch hoàn hảo và những hàng cây anh đào chưa nở trồng đều tăm tắp. Khách sạn này cao ít nhất 20 tầng, được thiết kế bắt mắt, sang trọng với hình cá koi ảo đang bơi lội trên các mặt của tòa nhà.

Jiro cầm ba lô trong lúc tôi chạy ra khỏi xe. Các cạnh cửa kính sáng lên khi chúng tôi đến gần. Hai người tiếp viên cúi chào khi chúng tôi bước vào, làm tôi phải cúi đầu chào lại một cách lúng túng.

“Xin chào mừng đến Tokyo, cô Chen.” Lễ tân nói với tôi khi chúng tôi đi đến bàn tiếp tân. Sakura Morimoto, bộ phận Lễ Tân, cấp độ 39 - dòng chữ hiện trên đầu cô ấy cho tôi biết những thông tin này. Sakura cúi đầu chào tôi. “Xin chào, xin cảm ơn.” tôi trả lời.

“Anh Tanaka đã yêu cầu đặt phòng tốt nhất cho cô.” cô ấy hướng tay về phía thang máy: “Xin mời đi lối này.”

Chúng tôi đi theo vào thang máy, rồi cô ấy ấn nút đi lên tầng cao nhất. Tim tôi lại đập mạnh. Hideo đã trực tiếp đặt phòng cho tôi. Tôi thậm chí không thể nhớ lần cuối cùng mình ở trong một khách sạn thực sự là khi nào, chắc là từ tận lúc bố phải xoay sở để được mời đến Tuần lễ Thời trang New York, và cả hai bố con phải ở trong một

khách sạn nhỏ cũ kĩ vì tôi đã bị một vài công ty người mẫu chú ý. Nhưng lần ấy không hề giống lần này chút nào.

Khi chúng tôi lên đến tầng thượng, lễ tân hướng dẫn chúng tôi đến căn phòng duy nhất trong dãy hành lang này. Cô ấy đưa cho tôi chiếc thẻ chìa khóa. “Xin hãy tự nhiên.” cô cười, mở cửa và dẫn tôi vào.

Đó là một căn hộ áp mái sang trọng. Chúng tôi bước vào không gian rộng lớn hơn vài lần so với bất cứ những nơi nào tôi từng sống. Trên bàn tiếp khách là một giỏ hoa quả tươi và đồ ăn vặt vị trà xanh, có một phòng ngủ và một phòng khách với cửa kính vòm kéo dài từ sàn đến trần nhà, từ đây tôi có thể ngắm nhìn thành phố Tokyo lấp lánh. Với cặp kính mới của tôi, tôi có thể thấy tên các đường phố, tòa nhà ảo nhấp nháy khi đi quanh phòng. Các biểu tượng như trái tim, ngôi sao, biểu tượng Thích tụ thành từng cụm khắp nơi trong thành phố, giúp thu hút sự chú ý về những khu vực được nhiều người đánh dấu địa điểm, cửa hàng và nơi gặp gỡ bạn bè ưa thích. Tôi bước về phía cửa sổ cho đến khi đá chân vào kính, rồi cứ thế ngắm nhìn thành phố trong sự bỡ ngỡ. Thành phố Tokyo ảo của Warcross là một cảnh tượng đáng chiêm ngưỡng, nhưng đây là cảnh thật, và việc biết nó là thật cũng khiến tôi như bị mê sảng.

Một bong bóng trong suốt lại xuất hiện:

Ở Phòng áp mái 1 tại Khách sạn Tháp Crystal.

+150 điểm. Điểm hằng ngày: +500

Cấp độ 25 | 1580 điểm

“Còn tuyệt vời hơn những gì tôi tưởng tượng đấy,” tôi nói.

Người lễ tân cười, mặc dù câu tôi vừa nói chắc hẳn nghe khá ngốc nghếch đối với cô ấy. “Cảm ơn, cô Chen.” Cô ấy nói và cúi đầu lần nữa: “Nếu cô cần gì trong khi nghỉ ngơi tại đây xin hãy cho tôi biết và tôi sẽ giúp cô xử lí.”

Sau khi cô ấy đóng cửa, tôi lại đi ngắm nhìn một lượt khắp phòng. Dạ dày của tôi gầm gừ như thể đang phản ứng lại để nhắc nhở rằng tôi nên ăn một bữa đàng hoàng.

Tôi đi về phía bàn tiếp khách, phía trên là một dòng chữ ảo “Bữa tối trong phòng” đang lơ lửng. Khi tôi chạm vào dòng chữ đó, những chiếc đĩa thức ăn ảo bất ngờ nổi lên và bay xung quanh tôi. Có hàng trăm lựa chọn: bánh kẹp phô mai chảy, mì Ý với sốt và thịt viên, sushi hấp, nồi mì hấp với nước dùng phong phú, gà rán giòn với cơm, bánh bao thịt heo và bánh bao chiên, thịt hầm với rau, bánh mochi mềm mại với nhân đậu đỏ ngọt… thực đơn cứ như là vô tận vậy.

Đầu tôi quay cuồng khi chọn xong gà rán và bánh bao hấp. Trong khi chờ đợi đồ ăn, tôi mất 10 phút để cố gắng tìm cách sử dụng nhà vệ sinh và 10 phút nữa để bật và tắt đèn bằng cách vẫy tay phía trước. Sau đó, thức ăn tới liền và thậm chí còn ngon hơn trong hình ảo nữa. Tôi chưa bao giờ có một bữa ăn tuyệt hảo như vậy - tôi thậm chí còn không nhớ lần cuối cùng tôi không phải ăn đồ hộp là khi nào.

Khi đã no căng, tôi quăng mình lên giường, thở một tiếng mãn nguyện. Chiếc giường rất thoải mái, đủ để tôi có thể chìm sâu vào nó cho đến khi cảm thấy như mình đang nằm trên một đám mây. Chiếc đệm của tôi ở trong căn phòng cũ đã được thanh lý miễn phí trên vỉa hè, một tấm đệm lò xo cũ có tiếng kêu lên khó chịu mỗi khi tôi cựa

quậy lúc nằm. Bây giờ, tôi ở đây, ở trong căn hộ áp mái rộng lớn mà chính Hideo đã đặt trước cho tôi.

Tâm trạng hài lòng của tôi chợt dao động và bỗng nhiên tôi cảm thấy lạc lõng. Một cô gái như tôi không nên chạm vào những bộ khăn trải giường sang trọng, ăn những món đắt đỏ hay ngủ trong một căn phòng lớn hơn cả những ngôi nhà cũ. Tôi hướng mắt về góc căn phòng để tìm kiếm chiếc đệm nằm trên sàn, dáng hình của Keira đang ngọ nguậy dưới tấm chăn trên ghế bành, cô ấy sẽ nhìn tôi với đôi mắt mở to. “Cậu có tin nổi không?” cô ấy hẳn sẽ nói vậy.

Tôi rất muốn nói chuyện với cô ấy, với bất kì ai đó cũng được. Nhưng Keira không ở đây. Không có gì thân thuộc với tôi ở đây cả, trừ chính bản thân mình.

Mười giờ sáng mai. Tôi còn không có trang phục đúng lễ nghi, không có đồ mặc phỏng vấn, không có áo quần tử tế. Tôi hẳn sẽ trông giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi ngoài đường lúc bước vào Henka Games mất. Đây là cách mà tôi sẽ gặp chàng trai trẻ nổi tiếng nhất thế giới.

Sẽ ra sao nếu như Hideo nhận ra anh ấy đã mắc một sai lầm lớn?

08

Tôi mặc một chiếc quần rách, lộ cả hai đầu gối, chiếc áo phông cũ ưa thích có in logo hãng SEGA, khoác bên ngoài là áo sơ mi kẻ sọc đỏ đã phai màu sau nhiều lần giặt, cùng đôi bót sờn rách mà tôi đi hằng ngày.

Bố hẳn sẽ khiếp đảm khi nhìn thấy bộ dạng của tôi bây giờ.

Mặc dù chiếc giường rất thoải mái, nhưng tôi vẫn trằn trọc cả đêm. Tôi thức dậy vào lúc rạng đông với đôi mắt lờ đờ mất phương hướng và trong đầu thì chất đầy suy nghĩ. Hậu quả là giờ mắt tôi sưng húp, còn làn da thì sạm đi.

Tôi đã ủi thật kỹ chiếc áo nỉ tới hai lần, nhưng phần cổ áo nhìn vẫn rất cũ và nhàu nát. Tôi xắn tay áo lên đến cùi chỏ và cố gắng kéo cho phẳng phiu hết mức có thể. Tôi nhìn vào gương, cố gắng giả vờ rằng nó là một chiếc blazer gọn ghẽ. Điều duy nhất tôi thích là sáng nay, mái tóc có vẻ khá hợp tấc với tôi. Nó dày, thẳng, những lọn tóc màu cầu vồng rực lên trong ánh sáng buổi sớm. Nhưng tôi không có đồ trang điểm để che đi những quầng thâm quanh mắt, và với vỏn vẹn 13 đô la trong túi, tôi cũng chẳng thể ra ngoài tìm mua kem dưỡng và kem che khuyết điểm, cả chiếc áo phông và áo khoác nỉ mỏng đều sờn cũ một cách vô vọng, đối lập với mọi thứ đồ đạc mới

toanh và sáng bóng trong căn hộ áp mái này. Phần đế của chiếc bốt trái đã tuột ra trông thấy, còn những vết rách trên quần bò lại to đến mức đáng ngạc nhiên. Tôi nhớ chúng nhỏ hơn kia mà!

Các studio sản xuất trò chơi điện tử thường không có yêu cầu trang phục nghiêm ngặt, nhưng kể cà vậy thì chắc chắn họ vẫn phải có một vài quy tắc khi gặp mặt các sếp lớn chứ!

Chính xác là gặp vị chủ nhân tối cao của của cả một ngành công nghiệp đấy.

Một tiếng *ting* dễ chịu vang lên, và cùng ánh sáng đột ngột toả ra từ phía gần đầu giường, tôi biết ngay có cuộc gọi đến. Tôi nhấn nhẹ vào đó để nhận cuộc gọi, và rồi một giây sau, giọng của Sakura Morimoto vang lên từ một chiếc loa ẩn đâu đó trong phòng, vì tôi không thể nhìn thấy ảnh ảo qua điện đàm, nên cô ấy chuyển sang nói tiếng Anh. “Chúc cô một buổi sáng tốt lành, cô Chen. Xe của cô đang đợi phía dưới, sẵn sàng phục vụ bất cứ lúc nào cô chuẩn bị xong.”

“Tôi xong rồi.” Tôi chẳng có chút niềm tin vào chính những lời mình vừa thốt ra. “Vậy hẹn gặp cô sau nhé,” Sakura đáp.

Jiro và chiếc xe tối qua đang đợi ở bên ngoài. Lòng tôi nhen lên chút hi vọng rằng anh ta sẽ đưa ra một vài lời kiểu như nhận xét về quần áo của tôi, hoặc ít nhất tỏ thái độ qua đôi lông mày nhướn cao. Nhưng thay vào đó, anh ta ấm áp cất giọng chào khi tôi tới gần và giúp tôi lên xe. Trên đường đi, cửa sổ chiếu hình một cánh đồng hoa hướng dương và mặt trời mọc. Bộ đồ của Jiro là một chiếc vest đen hoàn hảo với áo sơ mi trắng, trông có vẻ như sản phẩm của một hãng thời trang cao cấp. Vệ sĩ còn mặc đẹp thế này thì không biết Hideo sẽ ăn mặc ra sao nhỉ? Tôi chỉ biết túm lấy cổ tay áo, cố gắng

bằng một cách kỳ diệu nào đó biến bộ đồ tôi đang mặc thành trang phục thật đẹp bằng cách cố vuốt thẳng nó ra.

Trong đầu tôi hiện lên biểu cảm gương mặt bố nếu ông trông thấy tôi lúc này. Ông sẽ nín thở và nhăn nhó, nói mấy câu đại loại như "Không thể chấp nhận được", ông sẽ kéo tay tôi và lập tức lôi tôi đến cửa hàng quần áo gần nhất, bất chấp khoản nợ thẻ tín dụng.

Những suy nghĩ đó khiến tôi kéo tay áo thật mạnh, nên tôi cố gắng không để tâm đến chúng nữa.

Xe dừng ở phía trước một chiếc cổng màu trắng. Tôi tò mò lắng nghe người vệ sĩ nói gì đó với một cái máy trông giống như máy tự động làm nhiệm vụ lễ tân. Từ khóe mắt, tôi nhận ra logo hãng Henka Games phía bên kia của cánh cổng. Chúng tôi đi tiếp vào trong, đỗ xe ở một điểm gần lối đi bộ phía trước. Jiro đi vòng sang phía tôi để giúp tôi ra khỏi xe. "Chúng ta đến nơi rồi." Anh ấy mỉm cười, người cúi gập.

Anh ấy dẫn tôi đi qua một loạt những tấm cửa kính trượt lớn, rồi bước vào một sảnh chờ lớn nhất tôi từng thấy trong 18 năm cuộc đời.

Ánh sáng từ giếng trời với trần bằng kính tràn vào nơi chúng tôi đang đứng, vốn ở giữa một không gian mở được trang trí bằng cây leo dọc theo cột nhà. Nước chảy xuống từ những đài phun dọc theo bức tường. Những cụm ban công uốn cong theo phần không gian bên trong toà nhà. Logo Henka Games được khắc mờ trên một trong mấy bức tường trắng. Những lá cờ đầy màu sắc của các đội thi đấu rủ xuống từ trần nhà như để cổ vũ mùa giải đang diễn ra. Tôi dừng lại một chút để chiêm ngưỡng cảnh tượng choáng ngợp, và nếu có

NeuroLink lúc này, hẳn tôi sẽ thấy hình động của các thành viên mỗi đội.

Chào mừng đến với Henka Games!

+2.500 điểm. Điểm hằng ngày: 2.500

Bạn đã thăng cấp!

Cấp độ 26 | 3180 điểm

"Mời đi lối này," người vệ sĩ nói và dẫn tôi đi.

Chúng tôi đi về phía có một loạt những trụ kính trong suốt, nơi một người phụ nữ đang đứng đợi với nụ cười nở trên môi. cô ấy gài một chiếc ghim vàng trên áo vest mỏng phẳng phiu để tôn vinh mùa giải hiện tại, còn dưới cánh tay kẹp một tập đựng tài liệu, cô ấy cười rạng rỡ với tôi, mặc dù trong một khoảnh khắc, tôi có để ý thấy cô liếc nhìn bộ trang phục của tôi. cô ấy không nói gì về nó, nhưng thế cũng đủ khiến tôi đỏ mặt.

"Xin chào mừng cô Chen." cô ấy nhẹ nhàng cúi đầu chào tôi. Người vệ sĩ lúc này đã cúi người tạm biệt. "Anh Tanaka đang rất mong được gặp cô."

Tôi nuốt khan khi cúi đầu chào lại. *Anh ấy sẽ không còn mong đợi gì nữa đâu, một khi anh ấy nhìn thấy đống hổ lốn này trên người tôi.* "Tôi cũng vậy," tôi lắp bắp.

"Có một vài điều cô cần tuân thủ," cô ấy tiếp tục. "Thứ nhất: Không được chụp hình trong cuộc gặp mặt. Thứ hai: Cô sẽ cần phải ký một thỏa thuận bảo mật những thông tin trong cuộc gặp mặt." cô ấy đưa cho tôi tờ phiếu kẹp trong tập tài liệu.

Không chụp ảnh. Không phát tán thông tin cho công chúng. Không có gì bất ngờ cả. “Được thôi,” tôi trả lời, đọc một lượt tờ phiếu và kí vào góc bên dưới.

“Và thứ ba: Tôi phải yêu cầu cô không bao giờ được hỏi anh Tanaka bất kỳ câu hỏi nào về gia đình anh ấy hoặc những chuyện cá nhân của họ. Đây là chính sách áp dụng cho toàn công ty, và là chính sách mà anh Tanaka duy trì rất nghiêm ngặt.”

Tôi nhìn cô ấy. Đây là một đề nghị kì quái hơn hai điều trước, nhưng tôi vẫn gật đầu. “Không hỏi gia đình. Đã rõ.”

Cửa thang máy mở ra. Người phụ nữ vẫy tôi vào, rồi khoanh tay trước ngực trong lúc chúng tôi đi lên. Tôi quan sát không gian rộng rãi của studio, ánh nhìn nấn ná trên những lá cờ khổng lồ khi thang máy phóng vút lên trên. Bố tôi hẳn sẽ rất ấn tượng khi được ở đây, ở bên trong kiệt tác kiến trúc này.

Chúng tôi đi tiếp đến tầng cao nhất. Một vài nhân viên đi ngang qua chúng tôi, họ đều mặc áo phông Warcross và quần jeans. Cảnh tượng đó trấn an tôi nhiều lắm. Một trong số họ liếc về hướng này, nhìn biểu cảm thì có vẻ như anh chàng này đã nhận ra tôi và muốn đến nói chuyện, nhưng rồi cảm thấy ngại và từ bỏ ý định. Tôi nhận ra rằng tất cả những người đang làm việc ở đây hẳn đã xem trận đấu mở màn và đã nhìn thấy tôi lộ diện. Tôi bắt gặp ánh mắt của những nhân viên khác. Từ phía dưới sảnh chờ, họ đang tò mò nghển cổ lên nhìn chúng tôi.

Người phụ nữ dẫn tôi ra lối hành lang mở và đi đến một sành chờ nhỏ hơn, nơi có một loạt cửa kính trượt khác. Cửa kính hoàn toàn trong suốt nên tôi có thể nhìn thấy một phần của căn phòng phía bên

kia cùng với những bức tranh lớn về thế giới Warcross treo trên tường và một chiếc bàn họp dài. Chân tôi bắt đầu tê chồn, một nỗi sợ chạy dọc sống lưng. Tôi chỉ còn cách cuộc gặp mặt một vài phút nữa thôi. Đột nhiên tôi cảm thấy dường như mình không muốn ở đây chút nào.

“Xin chờ một chút.” Người phụ nữ nói khi chúng tôi tiến đến cánh cửa. cô ấn nhẹ ngón tay vào một máy vân tay gắn trên tường, cửa mở ra và bước vào trong. Từ chỗ tôi đứng, tôi thấy cô ấy cúi chào và hỏi gì đó bằng tiếng Nhật. Tất cả những gì tôi có thể nghe hiểu được là *Tanaka-sama* và *Chen-san*.

Một giọng nói điềm tĩnh đáp lời cô ấy từ nơi nào đó ở phía xa trong phòng.

Người phụ nữ trở ra chỗ tôi và mở cửa kéo. “Mời vào,” cô ấy nhìn tôi, gật đầu khi tôi bước vào. “Chúc cô có một buổi gặp mặt thành công.” và rồi cô ấy quay trở lại lối hành lang chúng tôi vừa đi qua và biến mất.

Tôi đang đứng giữa một căn phòng nhìn ra thành phố Tokyo lộng lẫy. Ở phía bên kia căn phòng, một vài người đang ngồi quanh bàn họp: hai người phụ nữ, một người mặc sơ mi và chân váy công sở, người kia mặc chiếc áo phông Warcross, áo khoác mỏng và quần bò. Một chàng trai với mái tóc vàng kim ngồi giữa họ đang khua tay tranh luận. Tôi nhận ra đó là Kenn, người đã nói chuyện với tôi trên chuyên cơ. Hai người phụ nữ phản biện anh ấy, chỉ ra cái gì đó liên quan tới một màn đấu của Giải vô địch Warcross.

Tôi nhìn họ, rồi ánh mắt bỗng hướng về phía người cuối cùng trong căn phòng.

Anh đang ngồi đó trên một chiếc ghế dài màu xám tinh xào ngay cạnh bàn họp. Ba người kia đang vô thức ngồi quay mặt về phía anh ấy, rõ ràng đang đợi quyết định cuối cùng. Anh mặc một chiếc áo sơ mi cổ cồn trắng được đặt may riêng, vừa vặn đến hoàn hào, tay áo xắn lên đến khuỷu, không cài hai cúc áo trên, một chiếc quần âu màu đen cùng đôi giày Oxford đỏ đun. Món đồ liên quan đến trò chơi duy nhất mà anh ấy đang đeo trên mình là một cặp khuy măng sét đơn giản, màu bạc lấp lánh trong ánh sáng mặt trời, cả hai đều được cắt theo hình logo của Warcross. Đôi mắt anh ấy sâu thẳm sau cặp mi dài. Mái tóc dài và đen, ngoại trừ một vệt nhuộm màu bạc đầy thu hút.

Hideo Tanaka, bằng xương bằng thịt.

Sau hàng năm trời ngưỡng mộ anh ấy từ xa, tôi cũng không rõ mình mong đợi điều gì nữa. Tôi thoáng chút giật mình khi được nhìn thấy anh ấy mà không cần đến thiết bị điện tử hay phải nhìn qua bìa tạp chí, giống như lần đầu tiên tôi được nhìn thấy anh ấy một cách rõ nét.

Anh ngước lên nhìn tôi.

“Cô Chen.” Anh đứng lên khỏi ghế trong một tư thế lịch lãm. Anh đến gần, cúi đầu chào và đưa tay ra. Tuy anh rất cao, nhưng động tác lại nhẹ nhàng, uyển chuyển, khuôn mặt ánh lên nét nghiêm nghị. Khiếm khuyết duy nhất là những khớp đốt ngón tay thâm tím, có những vết sẹo còn mới, nổi bật trên đôi bàn tay tao nhã như thể anh ấy đã đánh nhau vậy. Tôi chợt nhận ra mình đang há hốc miệng chăm chú nhìn, may mà kịp dừng lại để đưa tay ra. Ì ạch như một con bò. Mặc dù trông bộ dạng tôi không khác mọi người, nhưng tôi

cảm thấy mình quá bẩn thỉu và lôi thôi khi so sánh thứ đồ mình đang mặc với phong cách hoàn hảo của anh ấy.

“Xin chào anh Tanaka.” Tôi không biết phải nói gì khác.

“Cứ gọi tôi là Hideo.” Chất giọng Anh tinh tế, mượt mà cất lên. Anh ấy bắt tay tôi một lần, sau đó nhìn về phía những người còn lại. “Nhà tổ chức sản xuất chính của giải vô địch, cô Leanna Samuels.” Anh buông tay tôi để hướng về phía người phụ nữ mặc váy.

Cô ấy mỉm cười, điều chỉnh cặp kính của mình. “Rất vui được gặp cô, cô Chen.”

Hideo gật đầu với người phụ nữ áo phông: “Phó tướng của tôi, cô Mari Nakamura, giám đốc điều hành.”

Bây giờ tôi mới nhận ra cô ấy - người đã đưa ra hàng loạt những thông báo liên quan đến Warcross. Cô ấy khẽ cúi đầu chào tôi. “Rất hân hạnh được gặp cô, cô Chen.” Cô ấy mỉm cười. Tôi cũng cúi đầu chào lại một cách trân trọng nhất có thể.

“Chắc là cô cũng đã nói chuyện với giám đốc sáng tạo của chúng tôi.” Hideo ngừng lại, nghiêng đầu về phía Kenn. “Một trong những bạn học cũ của tôi ở trường Oxford.”

“Nhưng chúng tớ chưa gặp nhau trực tiếp đâu. Emika nhỉ?” Kenn đứng dậy và bước đến chỗ tôi. Anh ấy bắt tay tôi khá mạnh bạo. Không giống như Hideo, biểu cảm của Kenn rất ấm áp, đủ để sưởi ấm căn phòng trong mùa đông giá rét. “Chào mừng đến với Tokyo. cô khiến chúng tôi ngạc nhiên lắm đấy!” Anh ấy liếc nhìn Hideo một lần và cười to hơn. “Không phải hôm nào cậu ấy cũng bắt ai đó phải bay nửa vòng trái đất để đến phỏng vấn đâu.”

Hideo nhíu mày với bạn mình. “Tớ cũng đã bắt cậu bay nửa vòng thế giới để gia nhập công ty mà.”

Kenn cười phá lên. “Đó là một năm về trước, tớ đang bảo không phải là ngày nào cũng vậy mà,” rồi anh ấy quay ra cười với tôi.

“Cảm ơn.” Đầu tôi quay cuồng khi phải chào hỏi bốn nhà sáng lập huyền thoại trong vỏn vẹn 10 giây.

Giám đốc điều hành Mari quay sang Hideo và hỏi anh ấy điều gì đó bằng tiếng Nhật.

“Cứ làm tiếp mà không có tôi.” Hideo trả lời bằng tiếng Anh. Anh ấy nhìn tôi. Tôi nhận ra anh không hề mỉm cười từ khi tôi bước vào, có lẽ do thấy tôi ăn mặc nhếch nhác quá. “Cô Chen và tôi sẽ nói chuyện riêng.”

Nói chuyện riêng. Chỉ hai chúng tôi. Tôi cảm thấy má mình nóng lên. Hideo dường như không nhận ra, thay vào đó anh chỉ gật đầu ra hiệu cho tôi đi theo anh ra khỏi phòng. Những người khác lại tiếp tục cuộc họp, và chỉ có Kenn đáp lại ánh mắt của tôi khi tôi ngoái lại nhìn họ.

“Cậu ấy không cố ý đáng sợ thế đâu!” Kenn gọi với theo một cách vui vẻ khi cánh cửa đóng lại.

“Đây là lần đầu tiên cô đến Nhật Bản phải không?” Hideo nói khi chúng tôi đi xuống hành lang đến chỗ giếng trời chính.

Tôi gật đầu. “Đẹp lắm ạ.” Tại sao tất cả những gì tôi nói tự đứng nghe ngốc nghếch vậy nhỉ?

Càng ngày càng nhiều nhân viên đi chậm lại để nhìn khi chúng tôi đi qua. “Cảm ơn cô đã đồng ý tới đây,” anh nói.

“Cảm ơn anh mới phải.” Tôi trả lời. “Tôi đã luôn dõi theo anh từ lúc anh bắt đầu gây dựng sự nghiệp, và khi anh lần đầu đạt được thành tựu lớn. Được gặp anh là niềm vinh dự của tôi.”

Hideo gật đầu một cách hờ hững. Tôi nhận ra anh ấy khá mệt mỏi khi phải nghe điều đó từ tất cả những người anh ấy từng gặp. “Tôi xin lỗi vì đã làm gián đoạn những việc cô đã sắp xếp tuần này, nhưng tôi hy vọng cô đã có một chuyến đi vui vẻ.”

Anh ấy có nghiêm túc không? “Anh quá lời rồi ạ.” Tôi trả lời. “Cảm ơn, anh Tanaka, à ừm, Hideo, vì đã trả nợ cho tôi. Đáng ra anh không cần phải làm thế.”

Hideo xua tay. “Không cần phải cảm ơn tôi đâu. Hãy coi đó như là một khoản trả trước. Thật tình mà nói, tôi khá bất ngờ khi biết cô đang nợ nần đấy. Tôi nghĩ rất nhiều công ty công nghệ giờ đã nhận ra tài năng của cô rồi mà.”

Nghe Hideo nói chuyện thanh toán khoản nợ dễ dàng đến thế, tôi thấy nhức nhối như có mũi kim đâm thấu da thịt. Sáu ngàn đô la với tôi là một núi tiền, nhưng sẽ chẳng đáng là bao khi bạn là một tỉ phú. “Lý lịch của tôi có chút ‘vết tích’.” Tôi gắng không tỏ ra khó chịu. “Ý tôi là tiền án tiền sự. Không có gì quá nghiêm trọng đâu, chỉ là tôi bị cấm dùng máy tính trong hai năm.” Tôi quyết định không đề cập đến cái chết của bố và thời gian ở trại trẻ mồ côi.

Tôi khá bất ngờ khi Hideo không hỏi thêm gì. “Tôi đã thuê rất nhiều tin tặc, nhiều tới mức đủ để biết ai là người giỏi ngay khi tôi gặp họ. Sớm hay muộn gì người ta cũng sẽ khám phá ra cô thôi.” Anh ấy nhìn tôi. “Và dù sao cô cũng đã đến đây rồi.”

Anh ấy dẫn tôi rẽ qua một góc và đi đến một cánh cửa trượt khác. Chúng tôi bước vào một căn phòng trống với những ô cửa sổ kéo dài từ trần xuống sàn. Một bức tranh tường sáng rực một góc phòng: đó là một vòng xoáy đầy màu sắc thể hiện hình ảnh cách điệu của các cấp độ trong trò chơi. Cánh cửa trượt khép lại, và chỉ còn hai chúng tôi trong phòng.

Hideo quay ra với tôi. “Tôi biết cô thấy người ta nói về mình khắp nơi trên mạng,” anh ấy nói. “Nhưng cô có đoán được lí do vì sao mình lại được mời tới đây không?”

Tôi thì nghĩ là do nhầm lẫn, nhưng thay vào đó tôi trả lời: “Trên chuyến bay, anh Edon đã nói tôi sẽ tham gia vào vòng sơ tuyển Wardraft.”

Hideo gật đầu. “Đúng vậy, trừ khi cô không muốn.”

“Thế nghĩa là anh muốn tôi tham gia thi đấu mùa giải Warcross năm nay đúng không?”

“Đúng vậy.”

Tôi hít một hơi sâu. Được nghe điều này từ chính Hideo, người tạo ra Warcross, khiến tôi càng tin đó là sự thật. “Tại sao vậy?” tôi nói. “Ý tôi là, tôi chơi cũng khá giỏi, nhưng chưa bao giờ được xếp hạng quốc tế hay bất cứ điều gì tương tự. Hay là anh muốn đưa tôi vào để tăng tỉ lệ người xem? Kiểu như một chiêu tiếp thị?”

“Cô có thực sự biết mình đã làm điều gì khi lẻn vào trận mở màn không?”

“Tôi đã phá hỏng trận đấu lớn nhất của năm?” Tôi mạo hiểm phán đoán.

“Cô đã bẻ khóa được một bức tường bảo vệ mà hầu như chưa bao giờ có điểm yếu.”

“Tôi rất xin lỗi. Tôi chưa từng thử bẻ khóa cái đó bao giờ.”

“Tôi tưởng cô nói lần đó là vô tình chứ?”

Anh ấy nhìn xoáy vào tôi. Bây giờ anh đang chế nhạo tôi vì lời xin lỗi lắp bắp trong cuộc điện thoại đầu tiên giữa chúng tôi. “Tôi chưa bao giờ vô tình thử bẻ khóa cái đó.” Tôi nhắc lại.

“Tôi không nói những điều này do bực mình về chuyện cô đột nhập vào hệ thống.” Anh nhướn lông mày. “Mặc dù tôi cũng không muốn cô lặp lại việc đó. Tôi nói ra vì tôi cần cô giúp đỡ.”

Một cái gì đó ở câu nói trước của Hideo kích thích sự chú ý của tôi. “Anh nói là tường lửa bảo vệ *gần như* chưa bao giờ bị phá vỡ. Vậy ai đã làm chuyện đó trước tôi kia chứ?”

Hideo bước tới sô pha, ngồi tựa lưng xuống. Anh ra hiệu cho tôi ngồi phía đối diện. “Đó là lý do tại sao tôi cần cô giúp.”

Chỉ sau giây lát, tôi đã hiểu ra vấn đề. “Anh đang muốn bắt ai đó. Và cách hay nhất để tóm kẻ này là có tôi tham gia vào trò chơi của năm nay. “

Hideo nghiêng đầu về phía tôi. “Tôi nghe nói cô là một thợ săn tiền thưởng.”

“Vâng.” Tôi trả lời. “Bắt những con nợ cờ bạc trong Warcross và bất kỳ loại tội phạm nào mà cảnh sát không có thời gian truy bắt.”

“Vậy cô hẳn đã quen với thế giới ngầm nảy sinh từ hồi chiếc kính đầu tiên của tôi ra mắt thị trường.”

Tôi gật đầu. “Tất nhiên.”

Một thế giới ngầm luôn luôn phát triển thịnh vượng bên dưới mạng Internet thông thường. Đó là một phần của thế giới trực tuyến mà bạn không thể thấy, cũng không thể mò ra chúng qua bất cứ công cụ tìm kiếm nào. Bạn còn không thể truy cập vào đó trừ khi bạn biết mình đang làm gì. Web tối là nơi đám tin tặc tụ tập, giao dịch ma túy, mãi dâm và thuê sát thủ. Chúng ngày càng phát triển song song với sự phổ biến của Warcross và NeuroLink. có một thế giới ngầm như vậy tồn tại trong thực tế ảo, ngoại trừ việc nó có tên là Hắc Giới - một nơi nguy hiểm mà tôi thường hay lảng vảng để lùng bắt những tên tội phạm thích truy cập vào đó.

“Cô thấy thoải mái khi truy cập Hắc Giới sao?” Hideo hỏi.

Tôi cau mày với thái độ bề trên này. “Nếu tôi không thoải mái, tôi sẽ không thể bắt được tin tặc, đúng không?”

Hideo không phản ứng gì với lời mỉa mai của tôi. “Cô là một trong số nhiều thợ săn tiền thưởng tôi thuê để làm việc này.” Anh tiến về phía bàn cà phê ngăn cách chúng tôi và nhặt một chiếc hộp nhỏ màu đen nằm trên chồng tạp chí và đưa cho tôi. “Cái này dành cho cô. Những người khác cũng sẽ nhận được chúng. “

Những tay săn tiền thưởng khác. Giống như những cuộc đi săn trước đây, tôi sẽ cạnh tranh với họ. Tôi chần chừ, sau đó nhận lấy chiếc hộp từ anh ấy. Nó nhẹ như không khí. Tôi liếc nhìn Hideo trước khi mở hộp. Bên trong là một hộp nhựa nhỏ với hai khoang hình tròn. Tôi mở một bên ra.

“Kính áp tròng,” tôi nói, nhìn chằm chằm vào miếng kính tròn mỏng đang nổi trong dung dịch ngâm.

“Bản thử nghiệm. Chúng tôi sẽ công bố chúng cuối tuần sau.”

Tôi nhìn Hideo dò đoán. “Thế hệ tiếp theo của NeuroLink?”

Môi anh ấy nhếch lên như đang cười, nụ cười đầu tiên mà tôi thấy kể từ khi gặp mặt. “Đúng vậy.”

Tôi nhìn xuống cặp kính. Trông nó giống như những chiếc kính áp tròng bình thường, ngoại trừ đường viền có những dòng chữ bé xíu, màu đục, lặp đi lặp lại: *Henka Games*. Đó là điểm khác biệt duy nhất của chúng so với kính áp tròng thông thường. Khi tôi dịch chuyển một chút, các thấu kính lấp lánh dưới ánh sáng, có vẻ như bề mặt của chúng được phủ một lưới vi mạch. Trong một giây, tôi quên rằng mình đang khó chịu với câu trả lời của Hideo. Thay vào đó, tôi thấy như mình đang quay trở lại lúc ở trại trẻ mồ côi, lần đầu tiên nghe về phát minh chấn động của anh ấy trên đài phát thanh. “Làm thế nào…” Tôi nói, giọng tôi khàn đặc trong sự phấn khích. “Sao anh có thể chế ra nó được cơ chứ? Cung cấp năng lượng cho nó thế nào chứ? Cắm vào tường để sạc làm sao được!”

“Cơ thể con người tạo ra ít nhất một trăm oát điện mỗi ngày.” Hideo đáp. “Một chiếc smartphone trung bình cần từ hai đến bảy oát là đầy pin. Những chiếc kính này chỉ cần cần ít hơn một oát.”

Tôi nhìn anh chằm chằm. “Anh đang nói rằng tự cơ thể chúng ta có thể sinh năng lượng để sạc cặp kính này?”

Anh ấy gật đầu. “Tròng kính đặt lên bề mặt cầu mắt một lớp phim mỏng có độ dày bằng một nguyên tử. Tấm phim này sẽ hoạt động như một ống dẫn truyền giữa cơ thể và kính.”

“Sử dụng cơ thể làm nguồn sạc,” tôi nói. Có rất nhiều bộ phim đã thực hiện ý tưởng này, và tôi thì đang ở đây, cầm trong tay thiết bị không tưởng ấy. “Tôi cứ nghĩ đó chỉ là khoa học viễn tưởng chứ.” “Mọi thứ đều là khoa học viễn tưởng cho đến khi ai đó biến nó thành khoa học thực tiễn.” Hideo nói. Ánh mắt anh rực đam mê, như một tia sáng soi tỏ biểu cảm trên cả gương mặt. Tôi nhận ra nó ngay lập tức: đúng khuôn mặt ấy rồi, biểu cảm hệt như lần đầu tôi nhìn thấy anh trên TV. Đây chính là Hideo đã cuốn hút tôi.

Anh ra hiệu về phía cánh cửa cuối văn phòng. “Hãy đeo thử đi.” Tôi cầm lấy kính và đi thẳng tới cánh cửa dẫn đến một phòng tắm. Tôi rửa tay và cầm một mắt kính lên. Phải mất hàng chục lần thử tôi mới xoay sở đeo được cả hai bên mắt kính trong lúc chớp ra mấy giọt nước mắt. Lạnh như băng vậy.

Khi trở lại ghế sô pha, tôi quan sát căn phòng. Trông có vẻ chẳng khác gì. Nhưng sau đó tôi nhận thấy bức tranh màu sắc phía sau Hideo chuyển động, như thể hình vẽ có sự sống, những màu sắc xoáy vào nhau trong một màn trình diễn ngoạn mục.

Càng nhìn tôi càng khám phá thêm ra nhiều thứ. Những tầng lớp thực tế ảo được giải phóng khỏi giới hạn của kính đeo thông thường. Một màn chơi Warcross cũ được chiếu trên một bức tường trắng khác trong phòng. Trần nhà không còn nữa, mà thay vào đó là một bầu trời đêm xanh thẳm cùng với Dải Ngân hà lấp lánh.

Các hành tinh - Sao Hỏa, Sao Mộc, Sao Thổ - được phóng đại và sặc sỡ hẳn lên, lơ lửng như những hòn ngọc trong vũ trụ. Quanh phòng, các đồ vật đều có nhãn lơ lửng trên đầu. Chữ “Chậu cây” lơ lửng trên đầu một cây xanh, cùng với đó là dòng: Tưới nước | +1, gợi

ý rằng tôi sẽ được cộng một điểm nếu như tôi tưới cái cây đó. Trên cái ghế là chữ “Sô pha”, còn “Hideo Tanaka | Cấp độ ∞” thì hiện ở trên đầu Hideo. Có thể chữ “Emika Chen | Cấp độ 26” cũng đang ở trên đầu tôi.

Một vài chữ mờ mờ xuất hiện trong tầm nhìn của tôi.

Chơi Warcross

Hideo đứng dậy và tới ngồi cạnh tôi, nhờ đó tôi nhận ra anh ấy cũng đang đeo kính áp tròng. Qua cặp kính của mình, tôi nhìn thấy một tấm ánh sáng mờ mờ đang lấp lóe trên đồng tử của Hideo. “Hãy tham gia một trận đấu Warcross cùng với tôi.” Anh ấy nói. Một nút bấm lơ lửng xuất hiện ở giữa hai chúng tôi. “Và tôi sẽ tiết lộ kẻ mà tôi đang muốn truy bắt.”

Tôi hít sâu và nhìn vào núm bấm đó vài giây. Chiếc kính nhận biết được cái nhìn của tôi và chợt không gian xung quanh - văn phòng, sô pha, cả bức tường đều chìm dần vào bóng tối và biến mất.

Khi không gian xuất hiện trở lại, cả hai chúng tôi đang đứng trong một khoảng không trắng và sạch trơn, với những bức tường trắng trải dài vô tận. Tôi nhận đây là một trong các thế giới dành cho người chơi mới trong Warcross: Màn chơi Cọ Màu. Khi bạn vươn tay ra và quét bàn tay dọc bức tường, một dải màu cầu vồng sẽ xuất hiện trên bề mặt. Tôi uốn cong ngón chân và đi bộ trong tưởng tượng, cùng với hai tín hiệu đó, nhân vật đại diện của tôi đi về phía trước. Trong lúc đi bộ, tôi lơ đãng đưa tay quệt dọc bức tường, ngắm nhìn những vệt màu tôi tạo ra.

Hideo dẫn tôi đi đến một góc của thế giới ảo này rồi dừng lại. Tôi thả lỏng ngón chân và dừng theo. Anh ấy nhìn tôi. “Đây là nơi đầu tiên mà chúng tôi nhận ra có điều không ổn”. Anh ấy đưa tay quét lên tường để lại những vệt sáng màu xanh và vàng. Sau đó, anh ấy chọc ngón tay vào bề mặt và đẩy mạnh.

Bức tường mở ra theo hiệu lệnh của cú chạm tay. Đằng sau đó là một thế giới của những vệt sáng tối xếp theo các hình dạng tỉ mỉ. Đó chính là những dòng mã lệnh đã lập trình nên thế giới này, và đây là một phần nhỏ về giao diện lập trình ứng dụng trong trò chơi. Hideo bước vào phía trong bức tường, ra dấu cho tôi đi theo. Tôi lưỡng lự một giây trước khi rời khỏi thế giới tô vẽ của những bức tường trắng và bước vào thế giới tối tăm của những dòng mã lệnh ấy.

Trong này, những luồng sáng tạo ra vệt ánh xanh mờ trên da. Những thứ tôi được thấy tạo ra một cảm giác phấn khích chạy dọc cơ thể, tôi lia mắt qua các cột, cố phân tích và nhớ được càng nhiều chi tiết càng tốt. Hideo bước lên vài bước và dừng lại trước một phân đoạn mã.

Bản năng của tôi trỗi dậy, tôi thả lỏng mắt, tiếp nhận toàn bộ dòng mã đang hiển thị trước mặt. Ngay lập tức tôi nhìn ra được vấn đề. Những người không có kinh nghiệm phân tích nền tảng của NeuroLink rất dễ bỏ qua chi tiết này vì nó quá khó phát hiện. Nhưng nó nằm đó, một phần mã lệnh trông có vẻ như đã bị phá, dòng mã đó rối rắm và lệch lạc so với những quy luật xung quanh nó. Nó khác hẳn sự hỗn loạn có tổ chức của những dòng mã đang xoay quanh chúng tôi.

Hideo gật đầu vẻ hài lòng khi nhận ra tôi đã phát hiện ra đoạn mã lỗi và tiến tới. “Cô có thấy những gì hắn ta đã làm không?”

Anh ấy không chỉ đang nói cho tôi biết điều đã xảy ra, mà còn đang kiểm tra khả năng của tôi nữa. Tôi nhìn chăm chăm vào dòng mã và trả lời như tự động: “Nó đã được chỉnh đường đi để thu thập dữ liệu.”

Hideo gật đầu, chạm tay vào phần lỗi. Nó nháy sáng trước khi trở lại vào vị trí cũ, một cách có trật tự như chưa từng có chuyện gì xảy ra. “Chúng tôi đã vá nó rồi. Tôi chỉ cho cô xem đoạn ghi chép về lúc chúng tôi mới tìm ra nó lần đầu tiên. Kẻ này không để lại dấu vết gì, và từ sau đó hắn cũng đã cẩn thận hơn gấp mười lần nhằm che dấu tung tích. Chúng tôi gọi hắn là Zero, vì đó tên mặc định trong hồ sơ truy cập. Đó là dấu vết duy nhất hắn để lại.” Hideo nhìn tôi. “Tôi khá ấn tượng khi thấy cô có thể nhìn ra nó đấy.”

Có phải anh ấy nghĩ tôi là Zero? Tôi nhìn thẳng vào anh ấy. Anh ấy đưa tôi đến đây, hỏi tôi những câu hỏi như: *Có phải lần đầu đến Nhật Bản? Liệu tôi có biết tôi đã gây ra điều gì?* - tất cả chỉ để điều tra xem tôi có phải là nghi phạm anh ấy đang tìm kiếm?

Tôi lớn tiếng với anh. “Nếu anh muốn biết tôi có phải là Zero hay không thì cứ nói thẳng đi.”

Hideo nhìn tôi một cách nghi ngờ. “Xong rồi cô sẽ thừa nhận à?”

“Tôi sẽ rất cảm kích sự thẳng thắn của anh thay vì trò chơi mèo vờn chuột này.”

Cái nhìn của Hideo dường như có thể đâm xuyên qua tâm hồn tôi. “Cô đã bẻ khoá để lẻn vào trận khai mạc cơ mà. Tôi có nên xin lỗi

vì đã nghi ngờ cô không? “

Tôi há hốc miệng rồi ngậm lại. “Cũng đúng,” tôi thừa nhận. “Nhưng tôi không làm chuyện này.” Anh ấy bình tĩnh nhìn ra chỗ khác. “Tôi biết. Tôi không đưa cô đến đây để ép cô thú tội.”

Tôi câm nín.

Thế giới xung quanh chợt thay đổi. Chúng tôi ra khỏi cả thế giới của lập trình và màn chơi Cọ Màu. Giờ thì chúng tôi đang đứng trên một hòn đảo nổi, quây quanh là hàng trăm hòn đảo khác, nhìn ra một hồ nước trong vắt. Đây chính là thế giới được sử dụng trong trận mở màn mà tôi đã đột nhập.

Hideo đưa tay ra kéo như thể anh ấy đang xoay vần thế giới bằng ngón tay, và nó bị cuốn xuống dưới chân chúng tôi. Tôi nuốt nước bọt thật mạnh. Phiên bản trong tài khoản anh ấy đang sử dụng rõ ràng khác so với tài khoản của tôi, nó cho anh ấy những khả năng mà tôi không hề có. Thật kì cục khi ở trong trò chơi với người sáng lập của nó và nhìn anh ấy chơi đùa như một vị thần. Hideo dừng lại ở một phía của dãy núi, lại đưa tay ra và đẩy. Một lần nữa, chúng tôi đi vào một không gian khác của những dòng mã lệnh và ánh sáng. Lần này, phần mã bị phá hoại khó tìm ra hơn. Tôi giảm bớt sự tập trung và để tiềm thức trỗi dậy nhằm tìm kiếm chỗ sai lệch trong quy luật. Tôi mất vài phút xoay qua xoay lại nhưng cuối cùng tôi cũng tìm ra đoạn mã bị lỗi. “Ở đây,” tôi chỉ tay vào đó. “vẫn bằng cách cũ. Dù Zero có là ai, hắn ta đã bày ra cấp độ này để thu thập số liệu thống kê về từng khán giả đang theo dõi trận đấu.” Tôi nhìn kỹ hơn. “Chờ đã, ở đây cũng có. Hắn suýt nữa đã vô hiệu hóa cả màn chơi, đúng không? Chính chỗ này đây, hắn nhận ra dòng mã ở đây khá yếu.”

Hideo chưa đáp lại. Tôi rời mắt khỏi dòng mã và quay ra nhìn thấy anh ấy đang dò xét mình. “Sao thế?” tôi nói.

“Sao cô tìm được nó?” Hideo hỏi.

“Tìm cái gì? Dòng mã bị phá ấy hả?” tôi nhún vai. “Tôi chỉ… nhận ra nó thôi.”

“Cô không hiểu ý tôi rồi.” Anh ấy đút tay vào túi quần. “Kỹ thuật viên giỏi nhất của tôi đã mất hẳn một tuần để tìm ra nó.”

“Vậy chắc anh cần tìm một kỹ sư giỏi hơn rồi.”

Tôi không thể kiểm soát tinh thần phản kháng của mình khi ở bên Hideo. Thái độ lạnh lùng cao ngạo ấy làm tôi khó chịu. Nhưng anh chỉ nhìn tôi một cách trầm tư. “Và cô sẽ sửa nó như thế nào?”

Sự chú ý của tôi quay về dòng mã bị xâm phạm. “Bố từng dạy tôi cách thu thập tất cả mọi thông tin liền một lúc,” tôi thì thầm khi quét bàn tay lên dòng mã. “Anh không cần phải quan sát tỉ mỉ từng phần. Chỉ cần nhìn toàn thể cấu trúc để tìm ra điểm yếu trong đó.” Tôi với tay ra chỗ dòng mã, kéo về và thả nó đi. Sau đó tôi thay thế nó bằng một lệnh đơn hiệu quả. Những phần còn lại tự động ráp vào xung quanh nó.

“Đúng rồi, tốt hơn rồi,” tôi nói, tay chống nạnh.

Khi tôi nhìn Hideo, anh ấy đang im lặng phân tích cách thay đổi mã lệnh của tôi. có thể tôi đã vượt qua bài kiểm tra của anh ấy.

“Khá đấy.” Anh ấy nói sau vài giây.

Khá. *Khá?* Tôi cau mày. “Tại sao lại có người hứng thú với việc thu thập những dữ liệu này và phá rối trò chơi?

“Tôi cũng chẳng đoán được hơn gì cô.”

“Anh đang lo hắn sẽ phá rối trò chơi một lần nữa.”

“Tôi lo hắn ta sẽ còn gây ra nhiều hậu quả hơn cơ. Tôi không chịu hoãn các trận đấu chỉ để miễn cưỡng nhún nhường các mối đe dọa của tin tặc, nhưng sự an toàn của khắn già là điều tôi không muốn đánh đổi.” Hideo nhìn sang bên cạnh. Thế giới ảo lại biến mất và đột nhiên chúng tôi trở lại văn phòng của anh ấy. Tôi giật mình vì sự thay đổi đột ngột. Sẽ phải mất một thời gian để làm quen với cặp kính áp tròng này. “Với mức độ nổi tiếng của cô lúc này, tôi nghĩ phương án tốt nhất là giấu cô ở ngoài chỗ sáng, nên đã đưa cô vào một đội thi đấu. Bằng cách đó, cô sẽ có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với những người chơi khác.”

“Sao anh lại muốn tôi tiếp cận họ?”

“Hình thức tấn công khiến tôi nghi ngờ Zero nằm trong số họ.” Một trong số những người chơi chuyên nghiệp, có vài cái tên lướt qua tâm trí tôi. “Vậy tôi và các thợ săn khác sẽ thi đấu vì cái gì? Phần thưởng là gì?”

“Các thợ săn đều sẽ thấy một số tiền đang chờ xử lý trong tài khoản ngân hàng của mình. Đó là thù lao.” Hideo rướn ra phía trước, đặt khuỷu tay lên đầu gối. “Nếu cô từ chối lời đề nghị hoặc thấy nó quá sức, tôi sẽ cho đưa cô về New York. Hãy cứ coi như đây là một kì nghỉ trước khi trở về với cuộc sống thường ngày. Tôi dù sao cũng sẽ trả thêm một khoản tiền vì cô đã tham gia, cụ thể là việc tìm ra lỗ hổng an ninh trong trò chơi. Cứ thư thư mà suy nghĩ nhé.”

Một khoản tiền vì tôi đã tham gia. Cứ như thể Hideo đang cho tôi một khoản tiền thương hại, một lối thoát dễ dàng nếu tôi không dám nhận lấy thách thức mà phần thưởng này đem lại. Tôi tưởng tượng

ra việc lên chuyến bay trở về New York, quay về cuộc sống thường nhật trong khi các thợ săn khác truy tìm Zero. Một cảm giác thôi thúc cứ dồn dập chảy trong cơ thể tôi. Đó có thể là câu đố lớn nhất tôi từng có cơ hội giải mã. *Lần này, tôi nhất định sẽ chiến thắng.*

"Tôi đã quyết. Tôi sẽ tham gia."

Hideo gật đầu. "Hướng dẫn cho vòng sơ tuyển Wardraft sẽ được gửi cho cô sớm, cùng với đó là lời mời tham dự buổi tiệc khai mạc. Trong lúc chờ đợi, hãy lên một danh sách mọi thứ cô cần. Quyền truy cập mã lập trình, tài khoản, bất cứ thứ gì." Anh ấy đứng dậy. "Đưa tay cô đây."

Tôi thận trọng nhìn anh ấy rồi đưa tay về phía trước. Anh cầm lấy tay tôi, ngửa lòng bàn tay lên.

Tay anh đặt hờ lên tay tôi, cách nhau khoảng một inch cho đến khi một tấm thẻ hình chữ nhật màu đen xuất hiện, trông như một chiếc thẻ tín dụng. Anh ấy ấn nhẹ ngón tay xuống và kí tên lên nó. cảm giác da thịt chạm nhau khiến tôi như ngừng thở.

Chiếc thẻ tín dụng hiện màu xanh, chấp nhận chữ kí của Hideo và biến mất.

"Đây là một khoản chi phí khi cô ở đây." anh nói. "Không giới hạn. Không cần hỏi ý kiến, cứ quét lòng bàn tay bất cứ khi nào cô cần mua đồ, và khoản tiền sẽ được thanh toán trực tiếp qua thẻ. Hủy thẻ bằng cách kí tên cô lên bàn tay." Anh ấy nhìn tôi. "Và hãy giữ kín điều này. Công chúng không được phép biết về cuộc săn."

Tôi sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được nhận một chiếc thẻ như thế này vào những đợt khó khăn khi trước. Tôi rụt tay lại, cảm nhận

chữ kí của anh ấy vẫn đang hẳn trên bàn tay tôi. “Đương nhiên rồi.”

Hideo đưa tay ra, gương mặt anh đanh lại. “Vậy thì tôi rất mong chờ cuộc gặp tiếp theo của chúng ta,” anh ấy nói, giọng điệu hoàn toàn không có chút thật lòng. Tôi lại liếc nhìn lần nữa khi nhìn vào những khớp ngón bầm tím của Hideo trước khi bắt tay anh.

Những khoảnh khắc cuối cùng của cuộc gặp khá là mơ hồ. Hideo quay trở lại phòng họp mà không ngoái lại. Tôi được hộ tống xuống tiền sảnh của công ty, nơi tôi kí thêm một số giấy tờ trước khi đi đến chỗ chiếc xe đang đợi. Khi đã yên vị trên xe, tôi thở hắt ra một hơi dài mà tôi đã vô thức kìm nén. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực, còn bàn tay thì vẫn run rẩy từ sau cuộc gặp gỡ. Ngay khi chiếc xe rời khỏi tòa nhà, tôi thò tay xuống túi quần, vớ lấy chiếc điện thoại và truy cập vào tài khoản ngân hàng, sáng nay tôi chỉ còn lại 13 đô la. Khoản tiền mà Hideo đã dùng để lôi kéo tôi là bao nhiêu đây?

Cuối cùng, trang tài khoản đã hiện lên màn hình. Tôi nhìn chằm chằm vào con số trong sự câm lặng ngỡ ngàng.

Khoản đặt cọc đang xử lí: 10.000.000 đô la

09

Tôi phải tải lại màn hình thêm vài lần mới dám tin vào con số đang hiển thị. Rõ ràng là không có gì thay đổi. Mười triệu.

Mười triệu đô la tiền thưởng.

Hideo điên rồi.

Khoản tiền thưởng lớn nhất tôi từng biết là 500 ngàn, thế mà vẫn còn thua xa con số này. Hẳn phải có một mục đích nào đó quan trọng hơn mà Hideo không đề cập đến, chứ không đơn giản chỉ là bắt một tên tin tặc đang cố phá rối giải đấu, kể cả là các trận đấu trong khuôn khổ giải vô địch thế giới đi chăng nữa.

Có khi nào công việc này còn nguy hiểm hơn những gì tôi nghĩ?

Tôi lắc đầu. Warcross là công trình cả đời của Hideo, là đam mê lớn lao của anh ấy. Tôi nhớ lại ánh mắt mạnh mẽ của Hideo khi anh cho tôi xem cặp kính áp tròng. Tôi có đầy đủ những kỹ năng mà anh ấy cần: truy bắt tội phạm, bẻ khóa, một người hâm mộ rất quen thuộc với cấu trúc của trò chơi, có thể anh ấy đã gặp nhiều khó khăn khi tìm kiếm một thợ săn phù hợp với tính chất công việc này.

Tôi nhớ lại về lần gặp mặt vừa rồi. Một hình ảnh hoàn hảo về Hideo mà tôi đã chắp vá thông qua phim tài liệu và báo chí hằng năm qua, khác hẳn với con người thật mà tôi vừa gặp - trịch thượng,

không thân thiện, lạnh lùng, đó là hiện thực của một nhân vật huyền thoại tôi tự tạo nên trong tưởng tượng. Cậu ấy không cố ý đáng sợ thế đâu, Kenn đã khẳng định mà. Nhưng bức tường ngăn cách của Hideo vẫn ở đó, khiến sự lịch thiệp của anh như một hành động xúc phạm và mục đích của anh thì rất mơ hồ. Có lẽ tất cả đều là một phần của việc trở nên giàu có kinh khùng, đến mức anh không cần phải mở lòng với bất cứ ai.

Hoặc có thể do anh ấy không thích tôi lắm. Tôi cau mày trước ý nghĩ đó. Được thôi. Tôi cũng không ham hố đến mức cần người ta phải thích mình.

Thêm nữa, tôi không cần phải thích khách hàng khi làm việc cho họ. Tôi rõ ràng không thích những tay cảnh sát thuê tôi. Tôi chỉ cần chuyên tâm vào công việc, cập nhật thông tin cho anh ấy, và bắt Zero trước mấy tay thợ săn còn lại. Tất cả những gì tôi cần làm là chiếm trọn số tiền thưởng.

Mười triệu đô la. Tôi nghĩ về bố, khi ông thức rất khuya sau khi nghĩ rằng tôi đã ngủ, cúi đầu xuống đôi tay mệt mỏi, nhìn chằm chằm vào đống hóa đơn tiền nợ cứ ngày một dày lên. Tôi nhớ lúc ông nhìn vào chiếc màn hình sáng chói, đặt cược bằng số tiền ông không có và hy vọng rằng lần này, nhất định là lần này, ông sẽ thắng lớn.

Mười triệu đô. Tôi có thể thắng lớn. và sau đó tôi sẽ không cần phải lo lắng về nợ nần nữa mà sẽ an nhàn cả đời. Nếu tôi có thể thắng số tiền thưởng này, mọi thứ sẽ thay đổi. Mãi mãi thay đổi.

Một tin nhắn nảy *ting* lên khi tôi về tới khách sạn. Đó là tin nhắn của Kenn.

[Cô Chen! Tôi không biết cô đã nói chuyện gì với anh ấy, nhưng… cô làm tốt lắm.]

[Làm tốt lắm? Tốt cái gì cơ?]

[Hideo chưa bao giờ tuyển một người nào nhanh đến vậy. Chưa bao giờ.]

[Thật ư? Tôi tưởng mình đã làm anh ấy khó chịu cơ đấy.]

[Ai tiếp xúc với anh ấy đều tưởng thế. Đừng để bụng. Có một món quà đang chờ cô trước cửa phòng đấy. Hideo đã cho gửi ngay khi cô rời văn phòng.]

Ngay sau buổi gặp gỡ vừa xong, thật khó để tin vào điều Kenn đang nói.

[Cảm ơn nhé.]

[Chào mừng cô đã về đội chúng tôi.]

Trong lúc Jiro đưa tôi về tới khách sạn và tôi lên trên phòng, một món quà đã ở sẵn trên bàn tôi - một chiếc hộp màu đen làm từ da lộn. Bên cạnh là một chiếc phong bì bóng loáng với điểm nhấn là một con tem bằng vàng có logo Warcross. Tôi nhìn một lúc, rồi ngồi xuống và mở hộp ra.

Đó là một chiếc ván trượt điện phiên bản giới hạn vừa ra mắt, nhẹ và trơn láng, được sơn màu đen trắng tinh tế. Tôi thử ước lượng cân nặng trên tay, sững sờ một lúc, rồi ném nó xuống đất và nhảy lên. Nó tương tác với tôi nuột như một giấc mơ.

Vệ sĩ của Hideo hẳn đã nói với anh ấy về chiếc ván trượt đã cũ nát. Giá của chiếc ván này dễ phải đến 15 ngàn đô ấy chứ. Tôi đã

từng thấy nó trên catalô và tưởng tượng xem cảm giác được sử dụng nó tuyệt vời ra sao.

Tôi đọc tấm thiệp ở bên trong hộp.

Tặng cô. Hẹn gặp lại ở Warcross.

H.T

Mới lúc trước, anh ấy còn thẩm vấn tôi, còn bây giờ đã gửi quà rồi. Tôi nhìn sang chiếc phong bì để bên cạnh cái hộp. Mới chỉ vài ngày trước, tôi đang đứng trước cửa căn hộ của mình, nhìn tờ thông báo trục xuất trong tuyệt vọng. Tôi cầm phong bì lên, xé mở và lấy ra một tấm thiệp màu đen in chữ vàng.

CÔ EMIKA CHEN

ĐÃ CHÍNH THỨC ĐƯỢC MỜI THAM GIA VÒNG SƠ TUYỂN WARDRAFT VỚI TƯ CÁCH NGƯỜI CHƠI ĐẶC CÁCH VÀO NGÀY 3 THÁNG BA

❦

Không năm nào là tôi không xem vòng Wardraft cả. Giải đấu luôn được tổ chức tại sân vận động Tokyo Dome một tuần sau lễ khai mạc giải chuyên nghiệp, ở đó chật kín năm mươi ngàn cổ động viên la hét vang trời, nơi mọi con mắt hướng về những người chơi đặc cách ngồi thành vòng tròn ở hàng ghế đầu tiên của sân trung tâm. Lần lượt, 16 đội chơi chính thức sẽ lựa chọn tuyển thủ mới từ vòng này.

Người hầm mộ Warcross biết rõ hầu hết những người chơi đặc cách, bởi vì họ là người chơi có điểm số cao, thường xuyên xuất

hiện trong bảng xếp hạng và có hàng triệu người theo dõi. vào năm ngoái, người được chọn lượt đầu là Ana Caroline Santos, đại diện cho Brazil. Năm trước đó là Penn Wachowski đến từ Ba Lan, người mà hiện nay đang chơi cho đội Stormchasers. Năm trước nữa là đại diện của Hàn Quốc, Ki-woon “Kento” Park, hiện là tuyển thủ của Andromeda.

Tôi đã quá quen với việc theo dõi khung cảnh cuồng nhiệt này ở nhà qua cặp kính cũ kỹ. Nhưng lần này, tôi sẽ là người ngồi hàng ghế đầu trên sân Tokyo Dome.

Tay tôi run bần bật khi chiếc xe rẽ vào con phố gần sân vận động, còn mắt tôi thì dán vào khung cảnh ở bên ngoài, sự cuồng nhiệt ở Quảng trường Thời Đại chẳng là gì khi so sánh với Tokyo. Qua cặp kính áp tròng, toàn bộ giao lộ chính của Quận Shibuya đều rực sáng với những khung hình đang lơ lửng, chúng lần lượt chiếu hình ảnh của người chơi đặc cách và một vài đoạn phim từ các vòng sơ loại trước. Hàng ngàn người hâm mộ đang reo hò cổ vũ trên các đường phố bên dưới. Chiếc xe chạy qua một khu vực đặc biệt được rào kín, có một nhóm cảnh sát mở đường cho chúng tôi qua. Trên con đường đó, mọi người vẫy chào từng chiếc xe của chúng tôi, gương mặt họ sáng bừng sự phấn khích. Họ không thể nhìn thấy chúng tôi qua cửa kính xe nhuộm màu, nhưng họ biết rằng đây là con đường duy nhất mà xe hộ tổng người chơi đi qua để đến khu vực sân vận động.

Ở bên trên, ảnh của tôi xuất hiện, bao phủ toàn bộ một mặt tòa nhà. Đó là một bức ảnh cũ của tôi hồi còn học năm thứ hai tại trường cấp ba, năm cuối cùng tôi ở đó trước khi bị đuổi học. Trông mặt tôi

khá tệ, tóc thẳng đuột, nhuộm nhiều màu sắc khác nhau, làn da thì nhợt nhạt màu xám tro. Những tiêu đề về tôi xuất hiện khắp nơi.

TIN NÓNG:

Emika Chen được đề cử tham gia vòng Wardraft

Từ một tin tặc không xu dính túi đến ngôi sao Vòng Sơ Tuyển!

Chi tiết xem trong số báo tuần này.

CHỨNG KHOÁN HENKA GAMES TĂNG VỌT VỚI SỰ XUẤT HIỆN CỦA EMIKA CHEN

Việc nhìn thấy mặt mình bao phủ khoảng 80 tầng nhà đủ để khiến tôi buồn nôn. Tôi cố gắng tránh nhìn vào sự cuồng nhiệt bên ngoài và ấn đôi bàn tay run rẩy vào lòng.

Hãy nghĩ đến phần thưởng mười triệu đô, tôi tự dặn lòng. Tôi liếc ra ngoài một lần nữa, nhìn thấy một biển quảng cáo đang chạy hình ảnh của DJ Ren, người đang đeo chiếc tai nghe khổng lồ và cúi người điều chỉnh thiết bị phối nhạc. Đột nhiên, tôi nhận ra rằng hai tay thợ săn còn lại, dù họ là ai, đều có thể sẽ nhìn thấy tôi ở Vòng sơ tuyển. Điều tra tôi. Thậm chí, có khi nào họ cũng là người chơi đặc cách chăng?

Khi chúng tôi đi đến khu vực được quây kín ở cổng bên của sân Tokyo Dome, bụng tôi dịu lại, không còn cảm giác bồn chồn như lúc trước. Mọi thứ xung quanh trở nên mờ ảo, tôi nhìn vào những người mặc vest mở cửa xe cho tôi, giúp tôi ra khỏi xe, đưa tôi đi xuống tấm thảm đỏ dẫn vào lối đi mát mẻ, tối tăm dẫn vào phía sau sân vận động. *Nghĩ đến một điều thật ngầu nào,* tôi tự nhủ. Người hướng

dẫn đưa tôi vào một hành lang hẹp với trần nhà hình vòm, càng đi vào càng cao hơn. Âm thanh của năm mươi ngàn người đang hò reo trở nên rõ hơn. Sau đó, tôi bước vào không gian chính, nơi những tiếng cổ vũ làm tai tôi ù đi.

Sân vận động ngập chìm trong ánh sáng xanh mờ. Hàng chục ánh đèn pha sặc sỡ quét qua quét lại qua trong sân. Các lối đi chật kín người xem đang vẫy tay chào những người chơi đặc cách mà họ mến mộ, tất cả khán giả đều tụ hội về đây để gặp chúng tôi bằng xương bằng thịt, với kính áp tròng, tôi có thể nhìn thấy các màn hình ba chiều khổng lồ nằm ở rìa của đấu trường trung tâm. Trên mỗi màn hình là những khoảnh khắc thi đấu nổi tiếng nhất của những người chơi đặc cách. Các tuyển thủ, những nhân vật ba chiều khổng lồ, họ trông như đang lao ra khỏi màn hình vậy. Mỗi lần họ thực hiện một pha thi đấu xuất sắc, đám đông lại gào lên tán thưởng.

Một bong bóng hiện lên. Tôi đã thăng hai cấp độ.

Thí sinh chính thức của Wardraft! Xin chúc mừng!

+20.000 điểm. Điểm hằng ngày: +20.000

Đã thăng cấp! Đỉnh quá!

Cấp độ 28 | 30.180 điểm

Bạn đã được tặng một hộp kho báu!

Những người chơi đặc cách ngồi kín một nửa số ghế ở hàng đầu sân vận động. Khi hướng dẫn viên đưa tôi vào hàng ghế, tôi quét qua một lượt những người xung quanh, cố gắng tìm điểm chung giữa một số người với nhân dạng trong Warcross của họ. Tôi phát hiện ra một vài gương mặt mới. Abeni Lea, đại diện của Kenya, cô ấy đang

nằm trong top 50 thế giới. Tiếp bên là Ivo Erikkson, đại diện Thụy Điển. Hazan Demir, một cô gái đến từ Thổ Nhĩ Kỳ. Tôi nuốt nước bọt, tự hỏi liệu nó có ngớ ngẩn khi xin chữ ký của họ không.

Đến giờ hành sự rồi, tôi tự nhắc nhở bản thân. Một cách âm thầm, tôi vuốt hai ngón tay và mở tường bảo vệ, sau đó tôi tìm hệ thống an ninh đang bảo vệ sân vận động. Hideo đưa cho tôi một tên đăng nhập đặc biệt để vượt qua mọi tường lửa, cho tôi quyền truy cập vào cả hệ thống thông tin cơ bản của người chơi mà Henka Games đang lưu trữ. Tuy nhiên, tên đăng nhập sẽ giúp Hideo theo dõi tôi dễ dàng hơn, và đồng thời cũng khiến tôi dễ bị Zero hay một thợ săn khác bẻ khóa hơn. Thay vào đó, tôi đã sửa quyền truy cập để giúp tôi không hiện lên bản đồ. Như vậy tôi sẽ làm việc hiệu quả hơn. Nếu Hideo khó chịu về điều đó, anh ấy sẽ phải nói thẳng với tôi sau khi xong chuyện.

Ngay sau đó, số và chữ xuất hiện ở vài nơi xung quanh mái vòm, làm nổi bật các khu vực đang được mã lệnh tạo ra từng phần của thực tế ảo trên khung cảnh thực tế. Một bản sơ đồ của sân vận động đang lờ mờ lơ lửng trên cao. Điều quan trọng nhất là những dữ liệu cơ bản của từng người trong sân vận động hiển thị bằng một dãy số màu xanh trên đầu họ, và ở đây có quá nhiều dữ liệu, khiến chúng nhìn xa trông như những vệt sáng xanh mờ ảo.

Cuối cùng, tôi cũng đến được chỗ ngồi, ở phía sau, sân vận động lại vang lên những tiếng hét chói tai khi màn hình khổng lồ đang chiếu thước phim về những màn trình diễn hay nhất của đội Phoenix Riders mùa giải năm ngoái.

“Hallo!”

Tôi quay ra và thấy một cô gái nghiêng mình về phía tôi. Cô nàng có mái tóc vàng hoe, được buộc thành túm thấp, rối bù, trên khuôn mặt nhợt nhạt điểm chút tàn nhang, cô ấy cười toe toét với tôi. Tôi nhìn thấy bản dịch tiếng Anh trong suốt qua kính. “Cậu là Emika phải không?” Mắt cô ấy liếc nhìn từ mái tóc cầu vồng xuống cánh tay đầy hình xăm của tôi. “Người đã lẻn vào trận đấu mở màn ấy?”

Tôi gật đầu. “Chào cậu.”

Cô gái gật đầu lại. “Tớ là Ziggy Frost, đến từ Bamberg, Đức.”

Mắt tôi mở to. “Đúng rồi! Tớ biết cậu! Cậu là một trong những người chơi Đạo Tặc xịn nhất. Tớ đã xem cậu thi đấu rất nhiều lần rồi.”

Tôi có thể thấy cô ấy đang đọc thật nhanh bản dịch tiếng Đức những lời tôi nói. Cô ấy cười tươi đến nỗi tôi tưởng như khuôn miệng đang ngoác tới tận mang tai. Cô ấy rướn lên và vỗ vào người ngồi ở hàng trên. “Này Yuebin!” cô ấy reo lên. “Nhìn này. Tớ có một người hâm mộ đấy nhé.”

Anh chàng này gằn một tiếng khó chịu và ngoái người lại. Anh ta đầy mùi thuốc lá. “Hay quá nhỉ!” anh ta lẩm bẩm bằng tiếng Trung Quốc, tôi đọc được bản dịch trên đầu anh chàng. Ánh mắt anh ta hướng về tôi. “Này, cô là đứa con gái đã lẻn vào trận mở màn đấy hả?”

Liệu sau này tôi có thể thay đổi ấn tượng này không đây? Cô gái gây rối? “Xin chào,” tôi đưa tay ra. “Tôi là Emika Chen.”

“À! Là người Mỹ.” Anh ta trả lời và bắt tay tôi. “Cô nói được tiếng Quan Thoại chứ?”

Tôi lắc đầu. Bố tôi biết có đúng năm câu tiếng Hoa, bốn trong số đó là câu chửi thề.

Anh ta nhún vai trước phản ứng của tôi. “À, tôi là Yuebin từ Bắc Kinh.”

Tôi cười. “Người chơi Đấu Sĩ có thứ hạng cao nhất sao?”

Anh ta cũng cười toe toét. “Đúng vậy.” Anh ta với qua chỗ Ziggy và huých nhẹ cô ấy. “Thấy không? cậu đâu phải người duy nhất được hâm mộ.” Sau đó anh ta lại nhìn tôi.

“Thế là cô là ngựa ô mùa này hả? Ý tôi là, chúc mừng nhé, tuyệt thật đấy, nhưng tôi không nhớ đã nhìn thấy cô trong bảng xếp hạng năm nay.”

“Đó là bởi vì cô ấy được lựa chọn trước lúc chốt danh sách.” Ziggy nói chen vào. “Chính Hideo đã chấp thuận đề cử này.” Yuebin huýt sáo. “Cậu chắc hẳn đã để lại ấn tượng mạnh với anh ấy.”

Tin đồn về tôi đã lan rộng. Đây không phải là cách tôi muốn mọi người trong Warcross biết về mình - một cô gái vì ngu ngốc mà đã đột nhập vào giữa trận mở màn, sau đó được đưa vào vòng sơ tuyển nhờ “trò mèo” của mình. Sẽ ra sao nếu Yuebin nghi ngờ rằng tôi lọt vào vòng tuyển chọn này với lý do khác?

Cứ tỏ ra tự nhiên. *Đối với anh ta, mày chỉ đến chơi Warcross thôi mà,* tôi tự nhủ. Tôi gượng cười với Ziggy và nhún vai. “Chẳng có gì to tát cả. Tớ cá là tớ sẽ được chọn sau cùng.”

Ziggy cười vui vẻ và vỗ vai tôi. “Có câu nói gì ấy nhỉ? Đừng bao giờ nói không bao giờ hả?” cô ấy đáp lại. “Cậu có nhớ cái năm mà có tuyển thủ Leeroy gì đó đã được chọn vào đội Stormchasers mặc dù

anh ta luôn xung phong và làm rối loạn cách chơi của cả đội không? Chúa ơi, anh ta là một thảm họa." Khi cô ấy nhận ra mình đã vô tình xúc phạm tôi thì đã quá muộn, "Úi, tớ không có ý nói cậu tệ như Leeroy đâu! Ý tớ là cậu không thể tiên đoán trước được điều gì. Ý tớ là… à… cậu hiểu ý tớ mà."

Yuebin nhìn cô ấy một cách gượng gạo trước khi mỉm cười với tôi. "Cô hãy thông cảm cho Ziggy," anh ta nói. "Toàn ăn nói không đúng lúc đúng chỗ."

"Cậu mới là đồ không bao giờ xuất hiện đúng lúc đúng chỗ."

Trong lúc họ mải cãi nhau và quên luôn tôi đang ở ngay đó, tôi lặng lẽ xem lại những dữ liệu có thể thấy về họ. Họ tên đầy đủ, địa chỉ nhà, lịch trình du lịch, bất cứ cái gì có thể giúp tôi nhận ra điều khả nghi trong hành tung của họ. Tôi tải về tất cả những thông tin này và lưu trữ để nghiên cứu sau. Nhưng chỉ cần liếc qua cũng có thể thấy thông tin của họ không có gì bất thường. Chẳng có chướng ngại cơ bản của bất kỳ hệ thống bảo mật nào để bảo vệ dữ liệu của họ. Yuebin thậm chí còn dính một con virus làm chậm dữ liệu trong NeuroLink.

Cũng có thể họ chỉ đang giấu mình đằng sau vẻ ngoài này. Rất khó để biết được nếu như không thể bẻ khóa tất cả thông tin của họ: thư điện tử cá nhân, tin nhắn riêng tư, Ký ức lưu trữ, những thông tin mã hóa mà ngay cả Henka Games cũng không được phép truy cập. Tôi cần tìm một lối vào, một lỗ hổng, giống như cách tôi ăn cắp phép tăng lực trong trận đấu mở màn. Tôi cần một kẽ hở trong quy luật mã lệnh.

Chùm đèn chính của sân vận động mờ đi, và ánh sáng đèn pha thay đổi màu sắc. Khán đài đã chật kín chỗ. Tiếng cổ vũ của khán giả náo nhiệt hơn. Tôi nhìn dọc theo hàng ghế đến khu vực xung quanh rìa của đấu trường trung tâm, cố gắng nhận diện vài người chơi đặc cách khác có thứ hạng cao mà tôi biết. Bên cạnh tôi, Ziggy và Yuebin đã ngừng tranh luận và phấn khích đứng bật dậy.

“Kính thưa quý vị!”

Ánh sáng chiếu vào trung tâm đấu trường nơi một người phát ngôn mặc chiếc áo phông in logo Warcross đang đứng. “Xin chào mừng người hâm mộ của Warcross trên toàn thế giới!” giọng anh ta vang dội. “Chào mừng đến với Wardraft! Chúng tôi đang chuẩn bị đưa thêm một vài nhân tố tiềm năng vào các đội tuyển Warcross yêu thích của quý vị đây ạ!”

Khán giả cuồng nhiệt tán thưởng. Tim tôi đập mạnh khiến cơ thể có cảm giác như đang lả đi.

“Hãy cùng chào đón những nhân vật quan trọng nhất ở đây!” anh chỉ tay lên phía trên, cùng lúc ánh đèn sân khấu tập trung vào khu vực đặc biệt có rào chắn vây quanh, một khu vực ghế ngồi sang trọng bên trong một căn phòng nhỏ với kính trong suốt. Lơ lửng trên căn phòng là một dòng chữ ảo: *Chỗ ngồi Danh dự*, dành cho các giám đốc điều hành của hãng Henka Games. Ở bên trong, một chàng trai trẻ đang nhìn ra bên ngoài, tay đút túi quần, tay kia cầm một chiếc ly. Hai vệ sĩ đứng cạnh anh ấy. Xung quanh chúng tôi, những hình ảnh ba chiều cùng chiếu gương mặt của anh ấy. “Hideo Tanaka! Người làm nên những điều không thể!”

Sân vận động bùng nổ những tiếng cổ vũ huyên náo nhất mà tôi từng nghe, theo sau là những tiếng hô như sấm sét: “Hih-day-oh! Hih-day-oh! “, làm cho cả đấu trường rung chuyển. Hideo nhấc ly của mình lên để chúc mừng với đám đông, như thể mức độ cuồng nhiệt này là hoàn toàn bình thường, và sau đó ngồi xuống để theo dõi. Tôi ép mình ngoảnh mặt đi.

“Có 16 đội tuyển Warcross, mỗi đội có năm thành viên chính thức. Chúng tôi đã lựa chọn ra những người chơi kỳ cựu, nhưng mỗi đội tối nay có ít nhất một vị trí còn trống và chúng tôi có bốn mươi ứng viên để các đội lựa chọn. Vào cuối vòng tuyển chọn, tất cả bốn mươi ứng viên đều sẽ được xếp đội.” Anh ấy vẫy tay về hàng ghế của chúng tôi. “Hãy cùng điểm qua những gương mặt sáng giá đang ngồi ở đây!”

Đèn pha tập trung vào người chơi đặc cách đầu tiên, và nhạc nền trên sân vận động đổi sang một bài khác. Đó là một chàng trai với mái tóc nâu, đang chớp mắt vì loá do ánh đèn quá đột ngột. “Rob Gennings, đại diện đến từ Canada, cấp độ 82, đảm nhiệm vai trò Đấu sĩ. Anh hiện đang xếp hạng 66 thế giới.” Tiếng cổ vũ nổ ra từ phía khán giả. Khi tôi nhìn lên đám đông, tôi có thể thấy những áp phích đang được vẫy nhiệt tình với cái tên Rob ở trên đó.

Trong tầm nhìn của mình, tôi lăn qua một lượt thông tin cơ bản về Rob Gennings. *Tên đầy đủ: Robert Allen Gennings. Học sinh xuất sắc nhất trường. Chuyến bay gần nhất: Từ Vancouver đến Tokyo, trên hãng hàng không Japan Airlines.*

“Tiếp theo, chúng ta có Alexa Romanovsky, đại diện Nga, cấp độ 90, nổi tiếng vì những chiêu thức thuộc hệ Đạo Tặc nhanh như

chớp.” Một tiếng cổ vũ khác dội lên. Âm nhạc được chuyển sang bài hát mà cô ấy tự lựa chọn. Tôi điều tra thông tin của Alexa. *Tên đầy đủ: Alexandra Romanovsky. Nơi sinh: St. Petersburg. Từng tham gia thế vận hội khuyết tật Paralympics.* Cô ấy bị tước quyền thi đấu vì đã gây gổ với đồng đội, sau đó cô ấy đã chuyển đam mê sang Warcross. Cô ấy ngẩng lên và gật đầu với đám đông trong sân vận động.

Bình luận viên tiếp tục giới thiệu rất nhanh. Những ánh đèn sân khấu xoay qua phía bên kia đấu trường, nhạc hiệu thay đổi mỗi khi tới lượt một người chơi mới. Tất cả bọn họ đều rất nổi tiếng và có thứ hạng cao. Tôi thì chỉ ở cấp 28, vì thường tôi đăng nhập dưới dạng tài khoản ẩn danh, được mã hóa và không có hoạt động hay chiến thắng nào của tôi được ghi lại.

“Renoir Thomas, đến từ Pháp, nổi tiếng với nghệ danh DJ Ren…”

Khán giả lại tiếp tục reo hò inh ỏi. Tôi nhìn ra chỗ cậu ta - nhưng ánh đèn sân khấu chiếu vào một ghế trống. Bản nhạc bật lên là một tác phẩm của anh ta: “Deep Blue Apocalypse”, một bài hát với tiếng bass rúng động tâm hồn và tiết tấu gây nghiện. Khỏi cần hỏi cũng biết cậu ta là người nổi tiếng nhất ở đây.

“…hiện đang bận rộn chuẩn bị tổ chức bữa tiệc Warcross đầu tiên của năm. Nhưng hãy yên tâm, bạn sẽ sớm gặp lại anh ấy!”

Phần giới thiệu tiếp tục. Có một vài ứng viên đặc cách khác mặc đồ xám và trắng, họ là người hâm mộ của Demon Brigade và có vẻ họ hy vọng rằng bộ trang phục đang mang sẽ giúp bản thân có được một chân trong đội tuyển chính thức. Những người khác thì mặc áo sơ mi in tên người chơi chuyên nghiệp mà họ yêu thích nhất, vẫn còn

một sổ khác trông có vẻ lo lắng và lạc lõng, đó là những người chơi xếp hạng thấp và có thể sẽ là những lựa chọn cuối cùng. Tôi lướt qua dữ liệu của từng người trong số họ, tải xuống và lưu lại, sắp xếp chúng thành các thư mục. Hãy cẩn thận với những người đang lo lắng, tôi tự nhắc mình. Đó có thể là một cách ngụy trang của tin tặc…

"Emika Chen, cấp độ 28, đến từ Hoa Kỳ!" Người dẫn chương trình hét lên. Tôi giật bắn mình khi ánh đèn sân khấu quay sang tôi, và đột nhiên mọi thứ đều sáng chói. Một tiếng reo hò vang lên từ sân vận động. "Cô ấy sẽ thi đấu với vai trò Kiến Trúc sư. Bạn chắc vẫn còn nhớ đã nhìn thấy cô ấy trong trận đấu khai mạc — mặc dù bạn có thể không ngờ tới! Cô ấy đã trở nên rất nổi tiếng, đến nỗi Ban giám khảo đã viết tên cô ấy vào danh sách đề cử!"

Tôi vẫy tay một cách ngập ngừng. Khi tôi làm vậy, sự cổ vũ của khán giả lại càng nhiệt tình hơn. *Tự nhiên lên nào*, tôi tự nhắc mình. Tôi cười to hơn, cố gắng nhe răng ra, nhưng nhìn từ màn chiếu khổng lồ trong mái vòm, nhìn tôi như vừa ăn xong một mẻ hàu thiu vậy. Tôi tự hỏi không biết khán giả có để ý không nếu tôi trốn ngay xuống dưới ghế.

Khi người dẫn chương trình kết thúc phần giới thiệu ứng viên, đèn rọi lại quét đến khu vực của sân khấu nơi các đội tuyển chính thức đang ngồi. Tiếng hò reo lại rộ lên khi MC giới thiệu từng đội. Mắt tôi dán chặt vào họ. Tôi nhận ra trang phục trắng và xám đặc trưng của đội Demon Brigade. Phía xa họ là đội Phoenix Riders, dẫn đầu bởi Asher Wing, những chiếc mũ trùm và áo khoác màu đỏ rất nổi bật. Họ hú lên khi MC nhắc đến tên họ. Tiếp theo là đội Andromeda với trang phục màu xanh lá và vàng, đội Winter Dragons trong màu

áo xanh dương của băng đá. Trang phục đen và vàng của đội Stormchasers, màu tím của Titans, màu xanh ngọc bích và bạc của đội Cloud Knights. Ngay cả trong lúc tải thông tin, tôi vẫn bị phân tắm khi đèn sân khấu quét qua từng đội, bởi thật khó tin rằng tôi đang ở gần với họ đến vậy.

Cuối cùng, khi người dẫn chương trình kết thúc màn giới thiệu, sân vận động lặng yên trong lúc một trợ lý tới đưa anh ta một phong bì dán kín. “Năm nay, đội được lựa chọn đầu tiên trong vòng sơ tuyển là…” Anh ta dừng lại giây lát trong khi đang xé phong thư một cách kịch tính nhất có thể. Mic của anh ta bắt được âm thanh, khuếch đại nó cho đến khi toàn bộ sân vận động có thể nghe được tiếng giấy xé. Anh ấy rút ra một thẻ bạc, cầm nó lên và mỉm cười. Màn hình ba chiều chuyển sang hiển thị nội dung thẻ: “Đội tuyển Phoenix Riders!”

Trong khu vực của đội tuyển chính thức, Phoenix Riders lại hò reo. Ngồi ở giữa họ là Asher Wing đang yên lặng tập trung nhìn xuống hàng ghế hình vòng cung nơi những người chơi đặc cách đang đợi. Tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi sợ rằng nó sẽ làm gãy xương sườn.

Bình luận viên chờ đợi một chút trong lúc đội tuyển Phoenix Riders trao đổi với nhau, sự im lặng như kéo dài vô tận. Tôi thấy mình đang rướn người ra phía trước, sốt sắng để nghe tên người được chọn. Cuối cùng, Asher vẫy tay ra hiệu và gửi lựa chọn của đội cho người dẫn chương trình.

MC này nhìn chằm chằm vào cái tên ấy, chớp mắt vài lần trong ngỡ ngàng và rồi cũng vẫy tay. Cái tên được chọn xuất hiện với

những chữ cái khổng lồ trên đầu anh ấy, chúng đang xoay một cách chậm rãi. Mọi hình chiếu toàn ảnh cùng lúc phóng lên dòng chữ ấy.

Đó là tên tôi.

10

❦

“Emika Chen!”

Một loạt những tiếng thốt lên ngỡ ngàng vang dậy khắp xung quanh khán đài. Rất nhiều người đang hò reo quanh tôi, ai đó lắc vai tôi và một người khác thì đang hét lên những lời động viên với tôi. Tôi chỉ ngồi nhìn trong kinh ngạc. Tôi biết Hideo muốn che giấu tung tích của tôi, nhưng tôi không nghĩ anh ấy sẽ làm cho tôi trở thành người lựa chọn số một trong vòng sơ loại. Chắc hẳn là có nhầm lẫn.

“Không hề nhầm lẫn chút nào!” người dẫn chương trình thốt lên như thể đang trả lời câu hỏi trong đầu tôi. sải tay anh ta dang rộng. “Có vẻ như ứng cử viên số một năm nay là một người chơi chưa được kiểm tra, chưa được thử thách và chưa được *xếp hạng*…”, anh ta nhấn mạnh từng từ một cách chậm rãi, “…tuy vậy cô ấy đã gây ấn tượng với chúng ta trong tình huống gây rối trận đấu mở màn!” Anh ta cứ luyên thuyên tiếp, đùa rằng có lẽ Asher Wing của đội Phoenix Riders, một người nổi tiếng với những sự lựa chọn độc đáo, đã tìm ra một điểm nào đó ở tôi mà tất cả mọi người chưa thấy.

Tôi nhìn về phía đội Phoenix Riders một cách trống rỗng. Asher nhìn tôi, nở một nụ cười tự mãn. Anh ấy là một trong những đội trưởng có trực giác tốt nhất, anh ấy đã có thể chọn một người có thể

trông đợi, một người chơi có kinh nghiệm và được xếp hạng cao. Anh ấy sẽ không chọn tôi nếu chỉ vì muốn gây ấn tượng với đám đông. Phải không đây? Liệu Hideo có nhúng tay vào việc này không?

Hay *anh ấy* là Zero?

Tôi nhìn lên phía căn phòng đặc biệt nơi Hideo vẫn đang đứng. Anh ấy đang nhìn thẳng vào tôi. Có thể anh ấy đã yêu cầu đội Phoenix Riders chọn tôi trong lượt đầu tiên. Có thể thực chất những việc này chỉ để tăng lượt người xem. Hoặc đó là cách để đánh lạc hướng chú ý của Zero khỏi tôi, vì tôi đã vào tầm mắt của dư luận. Cũng có thể là để đánh lạc hướng những tay săn tiền thưởng khác. Dù lý do có là gì, tôi cũng sẽ thắc mắc trực tiếp với Hideo khi gặp anh ấy lần sau, để biết được lý do đằng sau chuyện này.

Ai đó đang lắc mạnh vai tôi đến nỗi tôi như có thể cảm thấy bộ não của mình đang sóng sánh trong đầu. Đó là Ziggy.

"Cậu có hiểu điều này quan trọng ra sao không ?" cô ấy ré lên. Tôi không biết phải phản ứng ra sao. "Cậu sẽ được theo dõi ở mọi lúc mọi nơi trong vòng vài tháng tới và có mặt ở trên tất cả các phương tiện truyền thông. Heilige Scheiβe!" cô ấy ré lên dữ dội đến mức thậm chí hệ thống dịch còn không thèm hoạt động. "Lộc bất tận hưởng."

Tôi gượng cười với cô ấy, rồi ngồi yên để xem nốt vòng sơ tuyển Wardraft. Suy nghĩ của tôi quay cuồng khi MC rút ra bộ thẻ thứ hai và đọc chúng lên. Demon Brigade chọn Ziggy, còn Phoenix Riders chiếm tiếp DJ Ren. Titans chọn Alexa Romanovsky. Chương trình vẫn tiếp tục, nhưng tôi cảm thấy như thể ánh đèn sân khấu vẫn đang chiếu vào mình. Những ánh đèn nháy từ phía khán giả làm tôi chóng

mặt. Tôi tự hỏi có bao nhiêu người đang đeo kính lên để dò xét hồ sơ của tôi, điều tra và đào bới bất cứ thông tin gì có thể có được.

“Này.” Yuebin thúc giục tôi. “Nhìn lên đó đi” Anh ta hất đầu về phía căn phòng. Tôi nhìn theo, sẵn sàng chạm mắt với Hideo.

Nhưng Hideo đã đi mất. Chỉ còn những người khác trong ban giám đốc ở đó, đang tán gẫu với nhau, vệ sĩ của Hideo cũng đi theo.

“Có vẻ như anh ta đến đây chỉ để xem cô sẽ vào đội nào.” Yuebin thì thầm, vỗ tay lơ đễnh trong lúc có thêm một lượt chọn nữa được đưa ra.

Chỉ để xem tôi được chọn, theo ý mà anh ấy muốn. Tôi thấy tâm trạng chùng xuống một chút, cảm thấy một nỗi thất vọng kỳ lạ khi không có anh ấy ở đây. Tôi định nhìn xuống… nhưng có gì đó chợt xuất hiện trong tầm nhìn. Tôi nhìn lên vòm trần sân vận động ngay lập tức. Tôi sững người.

Ở đó, có một nhân vật ảo màu đen đang cúi mình trong mê trận những thanh dầm trên trần sân vận động. Tôi không thể thấy gì khác của hắn ngoài một bóng người như màn hình bị nhiễu. Đầu hắn đang cúi xuống, hắn đang xem diễn biến của vòng tuyển chọn. Không có tên ảo hiện trên đầu. Hắn có vẻ căng thẳng và cảnh giác.

Như thể hắn ta không được phép có mặt ở đây.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khiến tay tôi lạnh buốt. Cùng lúc, bản năng săn tiền thưởng của tôi trỗi dậy - *chụp, chụp hình ngay.* Tôi chợp mắt, ngay khi nhân vật đó biến mất.

“Này,” tôi thảng thốt, nhìn qua chỗ Ziggy khi cô ấy đang cổ vũ cho một ứng viên vừa được đội Stormchasers lựa chọn.

“Hử?” Ziggy trả lời mà không nhìn tôi.

“Cậu có nhìn thấy cái đó không?”

“Cái gì cơ?”

Nhưng quá muộn rồi. Kẻ đó đã biến mất. Tôi quét mắt qua lại trên nóc sân vận động, có thể ánh đèn làm tôi bị lóa mắt không thể thấy hắn, nhưng hắn cũng không còn ở đó nữa. Mạng lưới kim loại và ánh đèn trên mái trống rỗng.

Hắn không thực sự ở đây. Hắn chỉ là một phần của thực tế ảo, một mô phỏng, và chỉ tôi có thể nhìn thấy hắn vì tôi đã bẻ khóa kính của mình. Hoặc là do tôi vừa trải qua một ảo giác điên rồ.

Ziggy cau mày, nheo mắt nhìn lên trời. “Thấy cái gì cơ?” Cô ấy nhắc lại với một cái nhún vai.

“Tớ…” tôi dừng lại, không biết phải nói gì tiếp theo để nghe đỡ ngu ngốc. Tôi đành cười trừ. “À, không có gì.”

Sự chú ý của Ziggy đã trở lại với buổi sơ tuyển. Nhưng tôi vẫn để mắt tới trần sân vận động, cứ như là gã kia có thể xuất hiện trở lại nếu tôi nhìn đủ lâu. Tôi có chụp được hắn ta không nhỉ? Khi những người khác hoan nghênh một ứng viên đặc cách khác, tôi bật một bảng điều khiển nhỏ lên, nơi tôi lưu giữ ảnh chụp bí mật của mình.

Rõ ràng rồi, hắn đã ở đó. Tôi không bị ảo giác đâu.

❦

Phần còn lại của vòng sơ tuyển trôi qua nhanh chóng. Vào cuối chương trình, khi khán giả bắt đầu ra về, bảo vệ hướng dẫn những

người chơi đặc cách và các đội tuyển đi ra bằng lối ra đặc biệt. Tôi im lặng bước đi, ngay cả khi những người đi ngược chiều cứ nhìn tôi và thỉnh thoảng có một vài thí sinh khác đến để chúc mừng tôi. Tôi cười với họ, không biết nên nói gì. Tâm trí tôi vẫn bị nhân vật bí ẩn kia chi phối.

Có lẽ đó là một trong số những thợ săn tiền thưởng còn lại. Hoặc là… có thể đó là Zero. Con mồi của tôi.

"Cô Chen." Một người hướng dẫn gọi tên tôi, đưa tay ra phía tôi và vẫy. "Mời cô đi lối này."

Tôi tự động đi theo anh ta. Phía sau tôi, Ziggy và Yuebin vẫy tay tạm biệt khi họ vội vã đi theo một người hướng dẫn khác đang tập trung những thành viên mới của đội Demon Brigade và Stormchasers. "Tạm biệt! Hẹn gặp cậu trong trận đấu nhé!" Yuebin gọi tôi. Tôi vẫy tay chào lại.

Họ dẫn tôi đến một chiếc xe đang đỗ, một trong hàng chục chiếc xe màu đen bóng bẩy xếp thành hàng bên ngoài lối ra riêng. Dù vậy, một nhóm người hâm mộ vẫn tìm ra được và đã đợi ở nơi đó, nên khi thấy một vài người trong chúng tôi bước ra ngoài, họ giương cao áp phích và reo lên, chìa sổ và bút ra. Phía sau tôi, Asher Wing đi tới từ lối ra, với hai người trợ lí bên cạnh. Trong thế giới thực tế ảo, Asher dùng nhân vật đại diện đứng thẳng được, còn ngoài đời thực, anh ấy bị liệt từ thắt lưng xuống và đang ngồi trên chiếc xe lăn thuộc vào loại đắt nhất thế giới. Bây giờ, khi đã đứng đủ gần, tôi có thể nhìn thấy chi tiết trên vành bánh xe bằng vàng và ghế ngồi bọc da có khắc hình thiết kế.

Tôi lại nhìn gương mặt của anh ấy, tự hỏi có nên đi đến chỗ anh ấy và chào hỏi một cách tử tế, nhưng rồi lại kiềm chế để tránh làm phiền khi anh ấy đang nháy mắt với một người hâm mộ và điều khiển chiếc xe đi đến chỗ đám đông để chụp ảnh. Đám đông gần như nuốt chửng Asher trước khi trợ lý của anh đẩy họ ra. Sau đó tôi được dẫn vào trong xe, và cơ hội của tôi vuột mất. Tôi sẽ phải gặp anh ấy sau, lúc toàn đội tập hợp.

Mấy chiếc xe lần lượt nối đuôi nhau chạy về một phía. Tôi biết nơi chúng tôi sắp đến, tôi đã được xem cảnh này trên TV hàng chục lần. Đó là khu an ninh Mejiro ở chính giữa thành phố Tokyo, nơi có những khu nhà xa hoa dành cho các đội tuyển Warcross trong thời gian diễn ra vòng chung kết. Di chuyển đến đó không mất nhiều thời gian. Khi chúng tôi đi đến cổng, phóng viên và người hâm mộ tập trung trên vỉa hè, dùng máy bay gắn máy quay trên trời để có thể quay được càng nhiều càng tốt. Một số máy bay không người lái di chuyển quá gần cổng, khi chúng cố gắng vượt qua, chúng va phải một tầm khiên vô hình, chết máy rồi đâm sầm xuống đất.

“Không máy ảnh, không máy bay.” Người gác cổng nhắc đi nhắc lại, giọng chán nản.

Chúng tôi bước vào khu kí túc. Hai bên đường là sân cỏ, ở giữa là những tòa nhà riêng biệt được cây cối vây kín. Qua kính áp tròng, tôi thấy một lớp màu ảo tô điểm lên các tòa nhà, mỗi tòa sẽ có một màu riêng đại diện cho đội tuyển sinh hoạt bên trong. Tên và biểu tượng của đội lơ lửng trên mỗi khu kí túc cùng với những lời nhắn *Chào mừng!* bằng nhiều ngôn ngữ. Những máy bay không người lái

chở hàng được cấp phép bay ra vào tòa kí túc thì đang bận rộn đặt hành lí của mọi người xuống.

Chiếc xe dừng lại ở một đoạn đường cụt. Có người đang đợi tôi ở lề đường khi cửa xe mở ra.

Tôi bắt gặp nụ cười tinh nghịch của Asher. Tôi không nhận ra rằng xe của anh ấy đi ngay trước tôi. Tên, cấp độ và Danh hiệu Đội trưởng Phoenix Riders lơ lửng trên đầu anh ấy. “Xin chào.” Anh ấy mở lời và đưa một tay ra. Phía sau anh ấy, một nhóm những đấu thủ khác đang đi vào tòa nhà của họ. “Tôi là Asher, đại diện từ Los Angeles. Cô có thể gọi tôi là Ash.”

Tôi bắt tay anh ấy. “Vâng, em biết.” Tôi trả lời, cố gắng lờ đi việc đây là người chơi Warcross tôi đã theo dõi hàng năm trời. “Em là một người hâm mộ các bộ phim của anh trai anh. Em không nghĩ sẽ có ngày được nói chuyện với anh như thế này.”

Vẻ mặt của anh ấy thoáng chút lạnh nhạt ngay khi nghe đến anh trai mình, nhưng sau đó anh ấy lại bình thường, khiến tôi khẽ cười. “Xin lỗi.” Anh ấy trả lời. “Tôi đã định chào cô khi chúng ta trên đường ra xe, nhưng cô biết đấy, phải ưu tiên người hâm mộ trước.”

Tôi cười. “À vâng, cảm ơn anh vì đã lựa chọn em.”

“Tôi không làm điều đó vì thương hại đâu.” Asher lắc đầu. “Đội Phoenix Riders đã gặp rắc rối hàng năm trời rồi. Chúng tôi cần một làn gió mới. Mong muốn những gì tốt đẹp nhất cho đội mình cũng chẳng có gì hào phóng cả đâu.” Anh ấy quay xe lăn đi, và hất đầu ra hiệu ý bảo tôi đi theo. “Đây là nơi cô sẽ sống trong vài tháng tới.” Anh ấy nói khi chúng tôi rẽ qua một góc. Tôi nhìn về phía trước để thấy một tòa nhà tuyệt đẹp với những vệt ảo màu đỏ, vàng và trắng. “Tôi

nghe nói chính Hideo đã đồng ý đưa cô vào đề cử vòng sơ tuyển. Sau màn thể hiện trong trận khai mạc của cô, đó hẳn là một nước đi thú vị."

Tôi lại cười, lần này có chút do dự. "Em đoán là mình sẽ làm tăng lượt xem cho giải đấu."

"Tôi đoán cô đã làm được rồi."

Hãy cẩn trọng, tôi tự nhắc bản thân khi nghe giọng điệu tò mò của Asher. Vậy là Hideo đã không bắt anh ấy phải chọn tôi. Hoặc có thể anh ấy biết rằng chỉ cần để tôi tham gia Wardraft là đủ khiến đội trưởng nào cũng hứng thú. Không cần biết lý do thực sự là gì, ít nhất là Asher trông có vẻ như không nghi ngờ gì kế hoạch của Hideo, tôi muốn tiếp tục đảm bảo điều đó. Càng ít người ở đây biết về mục đích Hideo thuê tôi, thì cơ hội để bắt gã Zero càng rộng mở.

"Và có vẻ như điều đó cũng tốt cho tỉ suất theo dõi của anh," tôi chuyển chủ đề. "Đội Phoenix Riders đang được hâm mộ nhiều hơn cả. Em cá là Demon Brigade không thích điều này."

Khi nghe đến một đội đối địch, Asher dựa lưng vào chiếc xe lăn của mình và đặt tay phải vào tay vịn. Anh ấy cười, hé ra một chiếc răng nanh, khiến anh lộ thêm vẻ ranh mãnh. "Demon Brigade luôn luôn bất mãn về cái gì đó. Thật vui vì lần này chúng ta là nguyên nhân."

Chúng tôi đi vào tòa nhà. Asher lăn xe lên dốc và quay xe một cách điệu nghệ khi đã lên được dốc. Anh ấy dừng lại ở cửa chính tòa nhà, kéo cánh cửa kính được sơn những dải màu đặc trưng của đội. "Ưu tiên tay chơi đặc cách," anh ấy nói.

Tôi bước vào một không gian mở, cao ba tầng. *Như bước vào một giấc mơ.*

Mặt trời tỏa nắng vào trung tâm tòa nhà từ một trần thủy tinh hình kim tự tháp, làm cho toàn bộ không gian ngập tràn ánh sáng. Ngay dưới tấm kính trần nhà là một hồ bơi nước nóng màu lam ngọc vuông vắn, luôn sẵn sàng đón người bơi nhảy vào. Không gian phòng khách trông khá sống động nhờ những chiếc ghế sô pha đều mang ba màu đỏ-vàng-trắng, và rải rác những tấm thảm dày màu trắng. Tường đều là màn hình kéo dài từ sàn lên trần nhà. Ngay cả khi bị nội thất sang trọng làm cho choáng ngợp, tôi vẫn không quên quét mắt qua các ngóc ngách của tòa nhà, tìm hiểu xem khu kí túc xá có thể truy cập Internet bằng cách nào. Tôi cần tìm cách thâm nhập vào hệ thống và tài khoản của mọi người.

Tôi cảm thấy cái gì đó ngập ngừng thúc nhẹ vào đầu gối. Tôi nhìn xuống. Một con robot vuông vức chỉ cao tới đầu gối đang đứng nháy mắt với tôi. Nó có đôi mắt xanh sáng hình trăng khuyết, thân được sơn màu vàng tươi tắn, ở bụng có một tấm kính trong, tôi có thể nhìn thấy một khay đựng soda được làm mát bên trong. Khi thấy tôi nhìn, nó ưỡn bụng ra, mở kính và lôi ra khay soda cho tôi.

“Tên nó là Wikki.” Asher nói. “Robot của đội đấy. Lấy một lon đi.” Tôi không biết phải nói gì, thật sự luôn, nên cứ làm theo lời anh ấy. “Nó vẫn nhìn em,” tôi lẩm bẩm với Asher.

“Nó muốn xem liệu cô có thích đồ uống không đấy.”

Tôi uống một ngụm soda. Rất ngon, vị dâu có ga làm miệng tôi ran rát. Tôi cố tình kêu lên thích thú. Wikki dường như lưu ý điều này, và trên đầu nó có một dòng thông tin ảo hiện lên:

“Nó sẽ ghi lại các món ăn và đồ uống ưa thích của cô trong suốt thời gian lưu trú,” Asher nói thêm.

Một con robot theo dõi thông tin của tất cả mọi người. Tôi cười với Asher, nhưng không phải vì lý do mà anh ấy nghĩ. *Đây là cách để tôi đột nhập.* Tôi tự nhủ trong đầu sau này nhớ phải bẻ khóa hệ thống của Wikki.

Wikki cũng mời Asher uống soda, sau đó lại đóng bụng lại và lăn đến chỗ một chàng trai đang ngồi trên ghế dài. Anh ấy di chuyển bàn tay trong không trung như thể đang xoay một bánh lái, sau đó lại thực hiện một cú ném. Trên tường là hình một con đường quanh co qua những ngọn đồi màu kẹo và đầy những cây nấm khổng lồ. Anh ấy phóng nhanh xuống đường đua, vượt qua những người chơi khác một cách dễ dàng.

“Mario Kart: Phiên bản NeuroLink, như cô thấy đấy.” Asher nói. “Đó là một truyền thống ở đây.”

“Truyền thống?”

“Chúng tôi chơi mỗi đêm một tiếng trong thời gian tập luyện, để cải thiện tốc độ phản xạ. Thế mà cũng khá cạnh tranh rồi đấy. “Sau đó Asher vỗ tay to và lên giọng để nói vang khắp khu nhà. “Riders! Ai đang ở đây nhỉ?”

Chàng trai kia nghe thấy Asher đầu tiên, nhanh chóng dừng trò chơi, bỏ tai nghe xuống và quay mặt về phía người đội trưởng. Tôi nhận ra anh ấy ngay lập tức: Roshan Ahmadi trứ danh với làn da nâu và mái tóc xoăn dày, đại diện cho vương quốc Anh.

“Xem tôi đưa ai về này?” Asher nói, chỉ tay lên tóc tôi.

“Anh thật tế nhị quá đấy, Ash.” Roshan trả lời bằng chất giọng Anh khô khan, nghe bình dân hơn giọng Hideo. Anh ấy gật đầu với tôi. “Xin chào, Emika. Tôi là Roshan.”

“Cậu ấy sẽ trở lại với vai trò Khiên Chắn mùa giải này.” Asher giới thiệu thêm. “Và cậu ấy cũng là người chơi Mario Kart xếp hạng hạng cao nhất thế giới, nếu như cô tò mò muốn biết.”

“Chào.” Tôi rút tay ra khỏi túi và vẫy tay với Roshan. “Rất vinh dự được gặp anh.”

Roshan có vẻ khá vui vì điều đó. Anh ấy cười với tôi. “Anh cũng vậy.”

“Chúng tôi đều xí phòng hết rồi.” Asher nói, nghiêng đầu về phía hành lang rẽ ra từ sảnh chính. “Roshan muốn căn phòng có cửa sổ lớn nhất. Tôi chọn căn phòng ở cuối dãy và có một số chi tiết được nâng cấp riêng cho tôi. Đặc quyền của đội trưởng. Ren sẽ ở phía cuối hành lang, và cho cô…”

“Này!”

Một giọng nói gọi với xuống từ trên tầng. Tôi ngước lên và thấy một cô gái đang chống khuỷu tay vào lan can, tóp tép nhai kẹo cao su. Tóc cô nàng màu đen, xoăn xù bao lấy gương mặt tròn trịa, cô ấy mặc một chiếc áo đấu màu trắng ngoại cỡ trông khá đối lập với làn da nâu. Nếu nhìn kỹ hơn, hoá ra đó không phải áo đấu mà chỉ là một chiếc áo phông có in dòng chữ *VÒNG LOẠI QUIDDITCH* cỡ lớn.

Tôi thích cô ấy ngay lập tức.

“Đó là Hamilton Jiménez.” Asher nói lớn với tôi để cô ấy có thể nghe được. “Hoặc có thể gọi cô ấy là Hammie. Cô ấy là đảm nhận vai Đạo Tặc trong đội chúng ta.” Anh ấy nháy mắt với Hammie. “Và cũng là cánh tay phải của tôi.”

Cô ấy cười với Asher. “Hôm nay ủy mị thế, Đội trưởng?”

Anh ấy nhìn tôi. “Cảnh báo trước: đừng để Hammie dụ cô chơi cờ vua.”

“Không thắng được thì đừng có khó chịu nha.” cô ấy thổi bóng rất to và hút lại, chuyển sang nhìn tôi. “Phòng của cậu ở trên này. Tầng hai. Tớ chọn phòng ngủ lớn hơn vì cậu là lính mới được đặc cách, còn tớ thì không. Hy vọng cậu sẽ không phiền.”

Tôi đang chờ đợi người chơi thứ tư xuất hiện, nhưng ngôi nhà bỗng chìm vào im lặng. “DJ Ren đâu nhỉ?” tôi hỏi.

“Cậu ta sẽ đến đây sau.” Asher trả lời. “Ren đang chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay. Đây là lần duy nhất tôi bỏ qua cho sự vắng mặt của cậu ta, đặc biệt là vì tôi đang tin tưởng giao cho cậu ta trọng trách Đấu Sĩ. và đó cũng là bài học cho cô, Emi. Chúng ta tới đây để chiến thắng.”

“Đương nhiên rồi.” tôi nói

“Tốt.” Anh ấy gật đầu, nhắc nhở tôi. “Hy vọng cô sẽ là một Kiến Trúc sư tài giỏi như tôi nghĩ.”

Nghe điều này từ anh ấy khiến tôi vừa háo hức vừa lo lắng. Công việc của một người chơi Kiến Trúc sư là thao túng thế giới của của màn chơi để có lợi cho đội của mình. Nếu như có chướng ngại vật, chẳng hạn như một cái cầu, tôi sẽ phải phá hủy nó để đội mình đi

qua. Nếu như có những hòn đá nhỏ lơ lửng, tôi sẽ phải đẩy chúng vào với nhau để tạo ra một chỗ đứng lớn hơn. Kiến Trúc sư là người thiết kế địa hình, có nhiệm vụ thay đổi thế giới theo cách có lợi cho đội. Đó là một trong những vai trò quan trọng nhất trong nhóm. Năm ngoái đội Phoenix Riders đã mất vị trí Kiến Trúc sư vì anh ta bị bắt với tội đánh bạc hàng triệu đô la trong Warcross. Cả đội cũng bị phạt nặng, bị loại khỏi bảng xếp hạng và mất đi hai người chơi hay nhất.

"Em sẽ cố hết sức." Tôi nói.

"Ngày mai…" Asher nói tiếp khi tôi đi theo anh ấy đến thang máy dẫn lên tầng hai, "…chúng tôi sẽ hướng dẫn để cô và Ren theo kịp những vấn đề trong thi đấu chuyên nghiệp. Tôi sẽ kèm hai người trong suốt một trận đấu chính thức. "Mặc dù cô…" anh ấy dừng lại một chút để ngó xung quanh, và rồi trở lại nhìn tôi đầy toan tính, "… có thể biết nhiều hơn những gì cô thể hiện."

Tôi giơ tay lên. "Đó chỉ là tai nạn thôi." Tôi nói, cảm giác như tôi sẽ còn phải thanh minh dài dài. "Em còn không biết mình đã làm cái gì."

"Cô có biết chứ." Asher khẳng định không chút do dự. "Thực tế, cô là một người chơi Warcross giỏi hơn nhiều so với cấp độ của cô, đúng không?" Anh ấy hất hàm về phía con số trên đầu tôi. "Sau khi tên tuổi của cô lan rộng, tôi đã tra ra tài khoản Warcross của cô. Tôi đã nghiên cứu một vài trận đấu cô chơi. Kỹ năng của cô vượt xa một Kiến Trúc sư mới cấp độ 28. Tại sao cô lại chơi tốt hơn so với cấp độ của tài khoản?"

"Sao anh lại nói vậy? Em chỉ chơi cùng với những tân binh khác thôi mà."

"Cô nghĩ tôi không biết sao?"

Anh ấy đã để ý đến tôi. Đó là sự thật, tôi có truyền hình trực tiếp những trận đấu của mình trong lúc sử dụng tài khoản Warcross công khai. Nhưng tài khoản vô danh được mã hóa mới là tài khoản tôi sử dụng thường xuyên. Tất cả thời gian "cày cuốc" trong đó đều không được tính vào việc lên cấp. Tôi không có ý định nói với Asher về điều này.

"Em không có đủ tiền và thời gian để chơi thường xuyên." Tôi nói. "Nhưng em học khá nhanh."

Câu trả lời của tôi có vẻ không thoả mãn Asher lắm, nhưng anh ấy bỏ qua. "Những đội khác sẽ đánh giá thấp cô. Họ sẽ nói rằng tôi đã mất đi sự nhạy bén, và rằng tôi chọn cô chỉ để báo chí chú ý đến Phoenix Riders. Nhưng chúng ta mới là những người hiểu rõ hơn, đúng không? Tôi không mất thời gian với những người chơi không có tiềm năng, cô là một món vũ khí bí mật và tôi muốn giấu kỹ điều đó trước trận đấu đầu tiên của chúng ta."

Có vẻ như tôi đang trở thành vũ khí bí mật cho nhiều người hơn mong muốn.

Chúng tôi lên đến tầng hai. Asher quay xe lăn về hướng tôi, tựa đầu vào lưng ghế và nhìn Hammie. Cô ấy chỉ gật đầu không đáp, cứ túm mớ tóc xoăn lên rồi lại thả xuống. "Hammie sẽ hướng dẫn cô phần còn lại." Asher nói. "Vài tiếng nữa chúng ta sẽ đến bữa tiệc khai mạc." Anh ấy lại lăn xe về phía thang máy. Mọi người sẽ đến rất đông. Nếu như cô chưa bao giờ được thấy một bữa tiệc khai mạc thì hãy chuẩn bị tinh thần nhé, sẽ rất cuồng nhiệt đấy."

Hammie nhìn tôi ngay khi Asher rời đi. Cô ấy cao bằng tôi, nhưng có vẻ trông cao hơn nhờ chiếc cằm nhô. Hammie ra hiệu cho tôi, tiến

tới cánh cửa gần nhất và ngoái lại nói: “Đây là phòng cậu.”

Tôi tưởng cánh cửa sẽ mở ra như bình thường, nhưng hóa ra nó lại trượt sang một bên. Căn phòng rất rộng, thậm chí còn lớn hơn căn hộ ấp mái ở khách sạn. Một bức tường hoàn toàn bằng kính nhìn ra sân vườn riêng của tôi, và một nửa vườn là bể bơi vô cực kéo dài ra tận rìa ban công. Một thác nước dội xuống bể bơi từ đâu đó phía trên mái. Những bức tường còn lại được sơn ảo màu ngà và vàng lấp lánh. Khi tôi vươn tay chạm vào những màu sắc, chúng gợn sóng dưới những ngón tay và lan tỏa ra khắp phòng. Cùng lúc, có ba nút nhỏ lơ lửng trên tường ngay trên tay tôi. Một nút Tắt, một nút khác là Chuyển cảnh và nút thứ ba là Điều Chỉnh. Tôi quyết định tắt màu đi, nên ấn luôn nút đầu tiên. Bức tường trống trơn. Tôi nhìn quanh. Giường của tôi rất lớn, gối lông và chăn bông chất thành chồng cao, tấm thảm thì cùng màu với cái ở dưới tầng. Một khu vực làm việc chiếm toàn bộ phần còn lại của không gian với mấy chiếc ghế và một bàn làm việc sạch sẽ.

Hammie cười khi thấy biểu cảm của tôi. “Phòng của cậu là bé nhất rồi đấy.”

Tôi nhìn lại vào không gian phòng. “Nơi này thật kì lạ.”

“Tất cả mọi thứ trong khu kí túc đều được trò chơi hóa,” cô ấy giải thích. “Giống như toàn bộ Tokyo. Cậu sẽ kiếm được ba ngân phiếu mỗi lần điều chỉnh bức tường và một ngân phiếu cho mỗi lần chuyển cảnh. Phòng được lập trình kết nốt sẵn với tài khoản Warcross của cậu. Nếu cậu đăng nhập, hệ thống ngôi nhà sẽ biết cậu đang bước vào.

“Bằng cách nào?” tôi hỏi.

Hammie bước tới và nghiêng đầu về phía nút Bật đang lơ lửng gần mặt bàn, nhưng không chạm vào nó. “Cậu là người duy nhất có thể bật khu vực làm việc của mình. Nhắn đi.”

Tôi ấn nút. Ngay lập tức, cái bàn trống trước đó sáng lên những sọc màu biểu tượng của đội của chúng tôi, với một thông điệp chào mừng bằng chữ màu trắng. Một giây sau, một màn hình ba chiều nổi lên ở bàn làm việc. Đó là một màn hình máy tính để bàn tiêu chuẩn, chỉ khác là nó đang lơ lửng giữa không trung. Những loại này chỉ mới bắt đầu được bán tại Hoa Kỳ và tất nhiên, chúng nằm ngoài khả năng chi trả của tôi.

Hammie lại cười khi thấy biểu cảm ngỡ ngàng của tôi. “Vuốt màn hình về phía bức tường đi.” cô ấy nói. Tôi chạm vào màn hình với hai ngón tay, và lướt nó về phía bức tường đối diện hai chúng tôi. Nội dung hiển thị bên trong bay ra từ màn hình, rồi được phóng đại và choán lấy toàn bộ bề mặt bức tường.

“Đương nhiên, phòng khách dưới tầng có khu vực làm việc tốt nhất.” Hammie thêm vào. “Nhưng phòng ai cũng có chiếc máy tính này. Quá thuận tiện cho họp nhóm ngẫu hứng.”

Nếu như máy tính ở trên và dưới đều cùng một hệ thống thì máy tính riêng ở mỗi phòng không hề an toàn như cô ấy nghĩ. Tôi có thể tìm cách truy cập vào hệ thống máy chủ và sau đó cũng có thể vào hệ thống riêng của cả đội mà không cần biết khu vực làm việc được thiết kế cho ai. Tôi cười mỉm và nhìn vào màn hình lớn bao trọn tường. “Cảm ơn.”

“Tớ đã từng nghĩ rằng sẽ không còn người Mỹ nào trở thành ứng viên được chọn lượt đầu tiên nữa.” Hammie vén mái tóc xoăn vào

sau tai. “Rất vui vì có cậu trong đội. Có thể tớ sẽ ngừng trêu chọc Ash và nhắm vào cậu để đổi gió.” Cô ấy nháy mắt và quay đi trước khi tôi kịp phản ứng.

Tôi ngồi tại chỗ cho đến khi Hammie bước ra khỏi phòng và cánh cửa trượt khép lại phía sau, cứ thế tôi chống tay lên hông và chiêm ngưỡng căn phòng. Không gian của tôi. Trong kí túc chung chính thức của đội Phoenix Riders. Tôi tới chỗ đồ đạc đã được chuyển đến và đặt bên cạnh giường, sau đó lôi ra món đồ trang trí Giáng Sinh và bức tranh của bố. Tôi cẩn thận đặt chúng lên giá. Trông chúng thật nhỏ bé và đơn giản trong căn phòng xa xỉ này. Tôi tưởng tượng bố đang đứng bên cạnh.

“Giỏi lắm, Emi.” ông sẽ nói như vậy, tay đẩy gọng kính lên. Tốt lắm.

Trong khi nghĩ về bố, tôi chú ý đến tủ quần áo. Tôi chạm vào cánh cửa tủ, nó trượt ra, hé lộ một không gian còn lớn hơn căn phòng mà tôi và Keira từng ở.

Trời đất ơi.

Chiếc tủ được chất đầy các loại quần áo, tất cả đều là hàng hiệu. Tôi sững sờ đứng nhìn, sau đó bước vào trong và lướt tay dọc theo những giá treo. Mỗi một món đều đáng giá hàng ngàn đô la: áo, quần bò, váy, áo khoác, giầy, túi và ví cầm tay, thắt lưng và trang sức. Tay tôi dừng lại trên giá để giày. Tôi cầm lên một đôi màu trắng, đỏ và xanh có mùi da mới, gót giày được trang trí với đinh tán vàng. Giống như những món đồ khác, đôi giày vẫn còn nguyên nhãn mác, đồng thời có gắn kèm một tấm thiệp chào mừng nhỏ.

GUCCI
NHÀ TÀI TRỢ CHÍNH THỨC GIẢI VÔ ĐỊCH WARCROSS LẦN VIII

Quà của nhà tài trợ. Thảo nào các đấu thủ chuyên nghiệp cứ như đang đi trình diễn thời trang vậy. Tôi cởi bỏ đôi bốt đã cũ, cất chúng cẩn thận vào một góc và thử đôi giày mới. vừa như in.

Một giờ trôi vèo qua, tôi mải mê thử hết những món đồ trong tủ. Thậm chí còn có một kệ riêng để đựng những chiếc mặt nạ đầy màu sắc và họa tiết - sản phẩm được sử dụng khắp nơi ở Tokyo. Tôi thử lấy vài chiếc, kéo dây đai qua tai để chiếc mặt nạ che kín miệng và mũi. Quá tuyệt để ngụy trang khi đi lại trong thành phố.

Khi thử xong, tôi đứng đó, vẫn đắm mình trong những món đồ xa hoa, cảm thấy nghẹt thở và không được thoải mái. Mỗi món đồ ở đây đều đắt hơn tổng số nợ của tôi trước khi tôi được Hideo thanh toán giúp.

Hideo.

Tôi lắc đầu, cất hết các thứ vào tủ và bước ra ngoài, còn rất nhiều thời gian để khám phá những thứ này, nhưng giờ là lúc làm việc. Hideo đã đảm bảo rằng tôi sẽ được chọn vào một đội, nhưng bây giờ tôi lại phải đàm bảo rằng đội của tôi sẽ chiến thắng các vòng đấu. Phoenix Riders ở lại giải vô địch càng lâu, tôi càng có nhiều thời gian để điều tra người chơi khác.

Lúc này, có lẽ mấy thợ săn còn lại cũng đăng ráo riết truy tìm dấu vết của Zero để báo cáo thông tin cho Hideo, trong khi tôi thì đang há hốc miệng trước tủ quần áo mới của mình, có thể họ cũng đã có mặt ở buổi sơ tuyển. Sẽ ra sao nếu họ cũng nhìn thấy bóng đen bí ẩn

ngồi trên trần mái vòm sân vận động? Ngay bây giờ, một người nào đó đã có thể đã giành được mười triệu đô la, còn tôi có lẽ sẽ sớm phải chuẩn bị quay về New York, vậy mà giờ tôi vẫn còn mải mê bên tủ quần áo.

Tôi bắt tay vào hành động ngay.

Đầu tiên, tôi bật tường lửa lên và chuyển sang chế độ ẩn danh, khiến tài khoản của tôi vô hình. Sau đó, tôi ngồi xuống mép giường và bật bức ảnh vừa chụp lại chỗ mấy thanh dầm trên trần sân vận động. Đó là một bức ảnh ba chiều, có thể xoay qua lại từ điểm nhìn trong bức ảnh gốc. Thêm vào đó, nó còn có thể thu lại được mọi dữ liệu và mã lệnh đang chạy tại sân trong lúc bức ảnh được chụp.

Tôi nheo mắt nhìn vào cái bóng đen trong bức ảnh. Phóng to thì chỉ làm ảnh mờ đi thôi. Tôi có thể thấy mã lệnh đang vận hành những bối cảnh ảo xung quanh sân vận động, nhưng không thể thấy bất cứ mã nào trên bóng đen đó. Tôi gõ vào một vài lệnh và loại bỏ hết yếu tố mắt thường nhìn được ở trên ảnh chụp, nên bây giờ quanh tôi chỉ còn hàng loạt đoạn mã. Thế nhưng, tôi vẫn chỉ thấy sóng nhiễu ở chỗ hắn đứng.

Tôi ngả lưng ra, suy ngẫm. Tên này ẩn mình bằng mọi cách, nhưng tôi vẫn có thể *thấy* hắn. Chắc hẳn, hắn không nghĩ tới điều đó. Nếu đây là Zero thật thì hắn không hề ẩn hình kín đáo như hắn tưởng. Nhưng sân Tokyo Dome có mạng lưới kết nối riêng dành cho Wardraft. Cách dễ nhất để kẻ này tấn công là khi hắn ta đã được chấp thuận bước vào đấu trường và được kiểm tra an ninh. Đó có thể là một khán giả, hoặc một người chơi-y hệt như Hideo nghi ngờ. Hoặc là một thí sinh đặc cách.

Tôi lại rướn ra trước và bật lại chế độ mắt thường, sau đó phóng to để phân tích đoạn mã tạo ra hình ảnh của hắn ta. Chế độ xem tóm tắt của mã này lên. Tôi đọc qua một lượt trong khi đang lúng búng nhai không khí trong miệng.

Một thứ gì đó xuất hiện khiến tôi khựng lại. Đó chỉ là một dòng mã. Cũng không hẳn là một dòng, mà là một cặp chữ cái và con số 0, lạc giữa những đoạn mã. Một manh mối.

WCO

Trong hầu hết các mã lệnh Warcross, người chơi đều có ID riêng viết dưới dạng *WPN*. Phần *WP*, viết tắt cho *Warcross Player* - Người chơi Warcross, còn N là một dãy số xáo trộn ngẫu nhiên, ví dụ, khi tôi xem đoạn mã trên nhân vật của mình, tôi có thể thấy bản thân ở dạng mã WP39302824 hoặc từa tựa vậy.

Dịp duy nhất mà người chơi sử dụng một ID khác là tại vòng sơ tuyển Wardraft. Trong vòng này, người chơi sẽ không được hệ thống nhắc đến bằng ID thông thường của họ là WP. Nó sẽ được thay bằng wc, viết tắt cho *Wild Card* - Người chơi đặc cách.

ID của tôi trong Wardraft là WC40, bởi vì tôi là người cuối cùng được đưa vào danh sách.

WCO. Dù bóng đen ấy là ai, thì đó cũng là một người qua được cổng bảo vệ ở sân Tokyo Dome. Đó là một ứng viên vòng sơ tuyển. Nghi ngờ của Hideo phần nào đã đúng.

Tôi cắn móng tay trầm ngâm, mắt nheo lại suy nghĩ. Tôi cần một dịp khác, lúc tất cả người chơi đặc cách đều ở cùng một chỗ và tôi sẽ có thể tới đủ gần để nghiên cứu thông tin của họ.

Bữa tiệc tối nay. Những lời cuối cùng mà Asher nói với tôi bỗng vọng lại trong tâm trí. Người chơi sẽ tập trung rất đông. Đó là cơ hội của tôi.

Tôi bật một bảng lệnh ảo lên và gọi Wikki đến. Một phút sau, con robot đã lăn đến phòng tôi, đôi mắt hình trăng khuyết đang nhìn về phía tôi vẻ ngóng đợi. Tôi vẫy nó lại, xoay lưng nó ra để có thể nghiên cứu bảng điều khiển sau đầu nó. Tôi cũng bật luôn bật bảng cài đặt của Wikki lên.

"Mày thật dễ thương quá." Tôi thì thầm với nó trong lúc cẩn thận tháo lớp phủ trên tấm bàng điều khiển. Bên trong là một mê cung các mạch điện. "Wikki, hãy tắt hết các bản ghi."

Con robot tuân lệnh và tắt hết hệ thống thu thập dữ liệu. Khi tìm hiểu bên trong, tôi nhận ra rằng nó không phải sản phẩm của Henka Games, mà là của một công ty khác với hệ thống bảo mật yếu hơn. Mọi người nghĩ đến việc cài đặt hệ thống bảo vệ trên những thứ khác, nhưng không ai nghĩ nhiều về sự an toàn cần có trên con robot chỉ phục vụ thức ăn và đổ uống, cũng như âm thầm lưu trữ thông tin về thói quen của mọi người.

Một giờ sau, tôi đã xuyên qua được tường chắn của nó. Nó ghi lại nhiều dữ liệu hơn tôi nghĩ. Nó không chỉ lưu trữ thông tin về Phoenix Riders mà có vẻ như được cài đặt trước để phục vụ cho cả các đội kia nếu cần, nghĩa là nó có các kết nối tùy chọn tới mọi tài khoản NeuroLink của những người khác. Tôi mỉm cười. *Mọi người trên thế giới đều kết nối với nhau theo một cách nào đó.*

Tôi chạy một đoạn mã để làm quá tải hệ thống bảo mật của Wikki. Trong khi đoạn mã đang chạy, tôi tìm đường vào tài khoản của từng

đồng đội. Tôi truy cập vào email, tin nhắn, Ký ức của họ. Từ đó, tôi thiết lập bản bẻ khóa để xâm nhập vào tài khoản của thành viên các đội khác.

Sẽ mất một lúc để tải hết, nhưng bản bẻ khóa đang chạy rồi.

Tôi thay thế bảng điều khiển của Wikki, kiểm tra kỹ để đảm bảo không để lại dấu vết, rồi khởi động lại nó. Nó hoạt động, mắt nhấp nháy, tiếp tục thu thập dữ liệu như bình thường. Tôi vỗ đầu nó, sau đó lấy thêm một lon soda dâu.

“Cảm ơn, Wikki.” Tôi nói, chớp mắt với nó. Nó ghi lại sở thích của tôi và ra khỏi phòng.

Tôi bật nắp lon và uống một ngụm. Mai là tôi sẽ có thể truy cập được hết.

II

Khi hoàng hôn buông xuống, chúng tôi đặt chân tới trung tâm khu Shibuya. Ánh đèn neon đã sáng bừng khắp cả Tokyo, phủ lên thành phố một quầng sáng cầu vồng lấp lánh. Các vệ sĩ vây lấy chiếc xe limousine khi chúng tôi đỗ tại lối vào hộp đêm. Các con phố đã được rào kín để đảm bảo rằng không có xe nào khác có thể đi qua. Dọc theo lối đi là một tấm thảm đỏ.

Chúng tôi đều đeo kính áp tròng Warcross. Nhìn qua đó, những đốm sáng vàng bạc nhảy múa hai bên cửa kính hộp đêm, còn trên nóc tòa nhà lơ lửng một biểu tượng Warcross. Lề đường rực sáng như một tấm kính vạn hoa rực rỡ và sinh động. Logo khổng lồ lấp lánh của hộp đêm Sound Museum Vision đặt phía trên cửa kính. Mới đứng bên ngoài thôi mà tôi cũng có thể nghe thấy được tiếng đập thình thịch đến từ những nhịp nhạc siêu trầm của một bản nhạc được chơi bởi DJ Ren vọng ra từ bên trong.

Tối nay, hộp đêm chỉ mở cửa cho các tuyển thủ Warcross chính thức, nhân viên của Henka Games và một nhóm người hâm mộ được chọn ra từ quay số may mắn. Giờ họ đang túm tụm lại thành một hàng lộn xộn để đứng chờ vệ sĩ cho vào. Khi đội tôi tiến vào lối đi, nhóm người hâm mộ đồng loạt rú lên.

Tối nay, bốn người chúng tôi đều đeo khẩu trang đen. Hammie - với mái tóc xoăn dài và dày, để xõa - bước vào đầu tiên. Cô nàng mặc một chiếc váy màu vàng trắng, kèm giày cao gót đen. Asher theo sau cô, nom cực kỳ bảnh bao với bộ suit đỏ táo bạo, còn Roshan diện nguyên cả cây đen.

Tay tôi không ngừng hí hoáy phần gấu váy mới tinh. Đó là một chiếc đầm xếp tầng bằng vải chiffon trắng mềm, tương phản hài hòa với hình xăm và mái tóc màu cầu vồng của tôi, dù nó có vẻ ngắn hơn tôi nghĩ. Tôi chưa bao giờ đặt chân vào một hộp đêm hạng sang như thế này và khi đi ngang đám đông người hâm mộ, tôi tự hỏi phải chăng mình nên chọn một bộ trang phục khác. Suy cho cùng thì Hideo sẽ có mặt ở đây tối nay. Tôi không hề muốn mất tự nhiên khi đứng trước anh ấy.

Tiếng ồn ào của người hâm mộ ở phía cuối khiến tôi phải ngoái lại nhìn. Đúng như dự đoán, Hideo đã tới, cùng một tốp vệ sĩ vây quanh. Tuy vậy, họ không vây kín anh ấy như mọi ngày, và tôi thấy anh đang quỳ xuống để ký tặng cho một cô bé lên tấm áp phích, cô bé hào hứng nói gì đó với anh. Mặc dù không thể đoán ra được họ nói gì, tôi nghe thấy tiếng anh cười. Âm thanh thật chân thành và trong trẻo ấy khiến tôi ngỡ ngàng, khác hẳn thái độ xa cách của anh trong buổi họp mặt với chúng tôi. Tôi nấn ná lại một chút trước khi xoay người lại và theo sau cả đội vào sảnh chính.

Hộp đêm nằm ngầm dưới lòng đất. Khi chúng tôi bước ra khỏi thang máy, tiếng nhạc đột nhiên trở nên đinh tai nhức óc, chân tôi cũng cảm thấy sàn đang rung rung. Hammie khẽ khàng lại gần tôi khi cả bọn bước đi, cởi khẩu trang và gấp bỏ nó vào xắc tay. Tôi cũng

làm theo. “Sound Museum Vision sở hữu hệ thống âm thanh tuyệt nhất cả cái đất Tokyo này!” cô ấy gào lên. “Đều là hàng ‘độ’ hết. Họ đã tút tát lại chỗ này hồi vài năm trước, giờ nó to gấp đôi trước kia cơ.”

Chúng tôi xuống đến chân cầu thang thì được một tốp vệ sĩ khác nhường đường. Tôi như bước vào một hang lớn ngập trong bóng tối, đèn chớp và tiếng bass rền vang tới nỗi rung chuyển cả lồng ngực.

Ngay cả lúc tôi không đeo kính áp tròng NeuroLink, nơi này vẫn thật lộng lẫy. Trần cao ít nhất bằng ba tầng nhà, ánh đèn neon sặc sỡ những sắc màu lục, lam, vàng kim nhấp nháy khắp nơi khiến cả đám chúng tôi bị choáng váng. Một biển người lấp kín không gian, tay vung cao, tóc rối bời hoang dại. Một làn sương mỏng hững hờ trong không khí khiến mọi thứ trông thật kỳ ào. Các màn hình khổng lồ kéo dài từ sàn lên trần nhà được gắn trên các bức tường, và giống như màn hình chủ trên sân khấu chính, chúng luân phiên trình chiếu hình ảnh các đội thi đấu Warcross.

Nhưng khi tôi đeo kính, không gian nơi đây dần chuyển hóa thành một chốn thần tiên kỳ diệu. Trần nhà y hệt bầu trời đêm đầy sao, với những vệt xanh đỏ như cực quang nhảy nhót từ đầu nọ sang đầu kia. vài ngôi sao đang tới gần và khiến chúng tôi như được tắm mình trong hàng vạn tia sáng, như thể có một cơn mưa sao băng phía trên kia vậy. Mỗi khi nhịp bass rền vang, sàn nhà lại ánh lên trong bản hòa tấu ánh sáng. Các tuyển thủ trên sàn nhảy tỏa sáng trong bóng tối với những bộ trang phục rực rỡ ánh sáng neon. Tên riêng, công ty chủ quản và bậc xếp hạng lơ lửng phía trên đầu họ như những chiếc

cúp vàng. Xung quanh họ là đám đông cuồng loạn. Ai cũng muốn có một giây tỏa sáng trên sàn nhảy.

Có lẽ Zero cũng đang ở đây, âm thầm quan sát, tôi tự nhủ. Có lẽ cả những thợ săn tiền thưởng còn lại nữa.

Mắt tôi lướt qua sân khấu. Không gian rộng rãi và hoành tráng như sân khấu hòa nhạc, với một dàn nhạc sống đang ngồi ngay bên dưới. Một hình đầu rồng xanh trắng đâm xuyên qua màn hình cao chót vót, dựng trên nền tấm phông sân khấu. Những tia lửa phun ra từ miệng rồng trông vô cùng ngoạn mục. Phải một lúc tôi mới nhận ra con rồng chỉ là ảo. Thế mà nó cử động cứ như thật, uốn lượn rồi xoay đầu sau mỗi nhịp bass dồn dập, tiếng gầm của nó thì vọng ra từ hệ thống âm thanh.

Đứng trước miệng con rồng là một ca sĩ có mái tóc xoăn ngắn nhuộm vàng và bộ trang phục màu xanh neon. Prankie Dena! cô ấy đang hát đoạn điệp khúc trong bài hát đồng sáng tác với DJ Ren: *"Này ninja, gangster, bà chằn, cưng đến từ đầu vậy? Thật ra đến từ đâu vậy? Này, cứng đừng giỡ trò nữa đi! Yeah!"* Đấm đông vung tay lên theo giai điệu bài hát.

Rồi cô ấy trông thấy chúng tôi và dừng lại.

"Phoenix Riders *đã tới*!" cô hét lên. Ánh đèn sân khấu chiếu tới và làm chúng tôi chìm trong sắc đỏ. Tiếng hò reo vang lên đến rung chuyển mặt đất. Frankie mỉm cười và chỉ vào một người đang đứng trên bức tường đầu rồng. "Thể hiện tình cảm với đội nhà đi nào, Ren!"

Người phía trên đó thấp thoáng sau chiếc lồng với những thanh sắt vàng lộng lẫy. Cậu ta đóng nguyên bộ trang phục DJ quen thuộc:

suit đen vừa vặn, kính vàng, khẩu trang vàng và một cặp tai nghe tuyệt đẹp với một đôi cánh bằng vàng được chạm khắc hai bên. Nom cậu ta cứ như thể vị thần đưa tin Hermes trong bộ đồ Hermès vậy. Nhạc chuyển trong đúng một nốt, giờ thì tiếng violin điện, xêlô và âm bass trầm như bùng nổ, lấp đầy không gian, cùng lúc đó, không gian xung quanh chúng tôi bùng cháy và cái đầu rồng trên bức tường biến thành một chú phượng hoàng vàng đỏ. Tôi thở gấp khi phía dưới chân như đang chuyển động. Khi nhìn xuống, tôi thấy sàn nhà dần biến thành nham thạch nóng chảy. Các khán giả rú lên trong cơn phấn khích khi được đứng trên những khối đá lềnh bềnh trôi trong biển dung nham.

DJ Ren cúi người xuống đống nhạc cụ. Cậu ta giơ tay cao khi nhịp điệu cao vút lên tới nỗi tôi không thể chịu nổi. Thế rồi cậu ta giáng một nhịp bass cực nặng xuống khán phòng. Không gian rung chuyến và đám đông bùng nổ với những đôi chân nhún nhảy. Âm nhạc lấp đầy cơ thể tôi.

Trong giây lát, tôi nhắm mắt lại để âm nhạc dẫn lối. Tôi đang lao qua những con phố của thành phố New York trên tấm ván điện tử, mái tóc màu cầu vồng bay lất phất phía sau. Tôi đang đứng trên nóc một tòa cao ốc lộng gió, hai tay giang rộng. Tôi đang bay qua những vùng trời của Warcross, những khoảng không ngoài vũ trụ. Tôi tự do.

Chưa gì Asher đã có vẻ phân tâm và chú ý tới các tuyển thủ của Demon Brigade mới tới. Frankie chào đón họ, và bức tường của DJ Ren lại đổi từ chú phượng hoàng của chúng tôi sang một binh đoàn quỷ xương trong áo trùm đầu, cưỡi trên lưng ngựa, vụt qua khán giả bên dưới với những cây kiếm giương cao.

“Đi bắt chuyện với hội quỷ tối nay đi.” Anh ấy thì thầm với tôi. “Cô là lính mới nên họ sẽ làm mọi cách có thể để hù dọa cô đấy. Họ sẽ muốn cô hoang mang khi bước vào trận đấu đầu tiên.”

“Bọn họ không dọa được em đâu.

“Tôi cũng mong thế.” Asher chớp mắt. “Nhưng tôi muốn cô tỏ ra như vậy để họ đánh giá thấp cô. Tôi muốn họ nghĩ rằng họ đã bắt vía được cô, rằng tụi này đã sai lầm khi chọn cô ngay lượt đầu tiên vòng sơ tuyển. Để họ tự mãn rồi chúng ta sẽ nghiền nát họ trong trận đấu một cách choáng váng.”

Roshan liếc xéo Asher. “Đẩy em nó ra chiến tuyến như thế có bị sớm không?” anh ấy nói.

“Cô nhóc lo liệu được mà.” Asher nhe răng cười với tôi. “Trên mặt cô rành rành hai chữ *máu chiến* kia kìa.”

Tôi quyết định cười đáp lễ, hy vọng rằng tôi không thể hiện gì quá lộ liễu để Asher có thể đoán được điều tôi thực sự sắp làm. Tôi lại chú ý tới đội Demon Brigade. Họ đang túm tụm lại gần sân khấu nơi DJ Ren biểu diễn. Đó là một cái cớ khá tốt để thu thập thông tin. “Tôi đi ngay đây, thưa đội trưởng,” tôi nói.

Khi chúng tôi len qua đám đông, Roshan đưa cho tôi một ly đồ uống. “Em sẽ cần thứ này,” anh ấy thì thầm. “Ash lúc nào cũng cảm thấy cần chọc ngoáy đối thủ trước trận đấu, nhưng mà nếu em không muốn bắt chuyện với hội đó thì cũng không cần phải cố gắng quá đâu.”

Tôi nhìn đâu cũng nhận ra các tuyển thủ nổi tiếng. Họ cũng nhìn lại và nhận ra tôi, rồi xì xào với nhau gì đó mà mắt vẫn không rời tôi.

Họ đang nói gì vậy? Họ biết những gì? Có ai trong số họ cũng là thợ săn tiền thưởng không? sự chú ý đổ dồn vào một đứa quen sống ẩn dật như tôi lúc này gây ra chút không thoải mái. Nhưng tôi cứ mỉm cười đáp lễ thôi.

“Đi nào,” tôi bảo Roshan. “Kiểu gì thì người ta cũng sẽ bàn tấn về em thôi. Quen rồi.”

Roshan nhích lại gần và hất hàm về phía hai thành viên Max Martin và Tremaine Blackbourne của Demon Brigade đang tán chuyện với nhau ở góc phòng. “Nếu chúng ta chạm trán với đám quỷ đó thì em sẽ phải đối đầu với bộ đôi này đấy.” Anh nói nhỏ vào tai tôi. “Max là Đấu Sĩ, Tremaine là Kiến Trúc sư. Tremaine sẽ nhắm vào em vì em là tân binh. Đi nào.” Anh ấy đặt tay lên lưng tôi và dẫn đường.

Đứng cạnh Max, Tremaine trông gầy nhằng và nhợt nhạt hệt như một bóng ma trong bộ vest đen trắng. Anh ta và Roshan lạnh lùng nhìn nhau khi chúng tôi tới gần. Đoạn, anh ta nhướn mày đầy vẻ ngờ vực với tôi.

“Xin chào!” Tôi nở nụ cười tươi tắn và ngây ngô. “Anh là Tremaine Blackbourne phải không?” cùng lúc đó, tôi kín đáo gõ nhẹ vào chân và bắt đầu tài thông tin của cả anh ta và Max. “Thật phấn khởi khi được tụ tập với các đội khác nhỉ?”

“Cô ta thấy phấn khởi khi được tới đây.” Tremaine nói với Max khi mắt vẫn dính lấy tôi. “Có khi tôi cũng sẽ thấy thế nếu từng gian lận để lọt được vào vòng sơ loại.”

Có mà ước đủ khôn để gian lận được ấy. Tôi muốn đốp lại một câu, nhưng rồi hít vào thật sâu và nuốt trôi cục tức ấy.

Thấy tôi căng thẳng, nụ cười của Tremaine càng nở rộng. “Nhìn trái đào nhỏ này. Cô ta dễ bị tổn thương tới nỗi cần Khiên Chắn đi theo hộ tống.” Ánh mắt lẩn tránh Roshan làm tôi nhận ra anh ta đang nhắm vào ai. “Ash hẳn là đến đường cùng rồi thì mới chọn cô.”

Max săm soi tôi. “Có lẽ Ash chỉ muốn chọn ai đó ngang trình đội cậu ta thôi mà. Phải không, Ahmandi?” Anh ta nói với Roshan. Mặc dù cả hai đều nhìn tôi, nhưng họ vẫn chẳng thèm nói trực tiếp với tôi lời nào. Tay Roshan siết nhẹ khuỷu tay tôi. “Một đứa cấp độ 28 thậm chí còn chẳng vào được nhà hàng hạng sang, cô ta trông như mới chui ra từ sọt đồ cũ vậy.”

Tôi vờ mất thăng bằng và nghiến mạnh gót chân xuống giày Max. Max rú lên. “Ôi trời ơi. Tôi rất xin lỗi!” Tôi lắp bắp, vờ như bất ngờ lắm. “Đi đôi cao gót cũ mèm này khó quá.”

Roshan liếc tôi đầy ngạc nhiên. Một nụ cười nhỏ thoáng lướt trên môi anh ấy.

“Tôi biết chúng ta không có ấn tượng tốt trong lần gặp đầu tiên cho lắm.” Tôi nói với Max trong lúc anh ta lườm lại. “Nhưng tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên làm quen lại, để thể hiện tinh thần thể thao chân chính.” Tôi chìa tay ra, mong chờ một cái bắt tay.

Tremaine là người đầu tiên phá lên cười. “Uầy!” Anh ta thốt lên trong tiếng nhạc. “Cô đúng là suất đặc cách khó đỡ nhất bọn họ có thể mò ra được nhỉ?” Anh ta nói vậy cốt để lờ đi cánh tay đang vươn ra của tôi. “Nghe này, công Chúa Đào, không có chuyện đó ở giải vô địch đâu.”

Tôi nhìn anh ta với vẻ bối rối ngây ngô. “Ồ? vậy phải thế nào?”

Hắn giơ một ngón tay lên. “Tôi đấu với cô.” Một ngón nữa giơ cao. “Tôi đánh bại cô. Và nếu cô xin phép đàng hoàng, tôi sẽ cho cô chữ kí. Tinh thần thể thao tương đối hào hiệp nhỉ?” Người hâm mộ xung quanh họ nhếch mép cười đểu và tôi có thể nghe thấy được tiếng khúc khích ngay trên nền nhạc của DJ Ren. Phải kiềm chế lắm tôi mới không siết tay lại và đấm văng nụ cười trên mặt Tremaine. Tôi đã từng vướng vào kha khá vụ ẩu đả trong quá khứ rồi.

Tôi lướt qua toàn bộ thông tin có thể tìm thấy về hai người này. Ngay bây giờ, hệ thống của tôi đang xâm nhập vào tài khoản của cả đội Demon Brigade. Tuy vậy, chẳng có chút dữ liệu nào về cả hai có vẻ đáng ngờ. Tôi chú ý tới dữ liệu về Max Martin thì thấy cũng ít thông tin đến đáng ngạc nhiên. Không có tường bảo mật nào có vẻ đáng nghi. Chẳng có manh mối gì.

Roshan tới cứu nguy cho tôi trước khi hai gã ấy xỉa xói gì thêm. “Bớt mồm đi,” anh lạnh lùng nói, mắt hướng tới Tremaine. “Chẳng ích gì cho trận đấu tới đâu.”

Tremaine ném cho tôi cái nhìn khinh khỉnh. Tôi mừng rơn khi thấy họ đã đánh giá thấp tôi. “Đứng chót bảng xếp hạng mà đao to búa lớn gớm.” Ánh mắt anh ta lướt qua Roshan. “Về với đám Riders đi.” Thế rồi anh ta lẩn mất, Max nối gót theo sau.

“Bộ sáng nay có ai chẹt qua thú cưng của họ à?”, tôi thì thầm với Roshan khi vẫn dõi theo lưng Tremaine.

“Đó chỉ là một chiến lược của Demon Brigade thôi. Họ sẽ công kích và hy vọng rằng đối thủ cảm thấy bị lấn át và phải ghi nhớ những lời công kích ấy. Đôi lúc việc đó cũng có tác dụng, cứ lặp đi

lặp lại một lời xúc phạm trong thời gian dài thì người ta sẽ bắt đầu tin vào nó."

Tôi mơ hồ nhớ về các giải đấu trước kia và đột nhiên nhớ ra đã từng thấy Tremaine và Roshan thường xuyên đi cùng và đùa giỡn với nhau. "Này!" tôi nói. "Tremaine từng là một thành viên Phoenix Riders phải không? Chẳng phải hai anh là bạn bè sao?"

Mặt Roshan tối sầm lại. "Nói vậy cũng không sai."

"Có chuyện gì sao?"

"Tremaine luôn muốn chiến thắng." Anh ấy đáp. "Đơn giản vậy thôi. Thế nên khi Demon Brigade trở thành đội tân binh nổi đình nổi đám, cậu ta muốn rời khỏi Riders." Anh ấy nhún vai. "Kể ra cũng may mắn, vì dù sao thì đội bên đó cũng hợp với tính cách cậu ta hơn."

Và rồi tôi nhớ ra cả Roshan và Tremaine đều là suất đặc cách trong cùng một năm. Roshan cũng được chọn ngay lượt đầu như tôi. Tôi có ý muốn hỏi anh ấy về chuyện đó, nhưng anh ấy tỏ vẻ muốn chuyển chủ đề. Có lẽ họ đã từng ở trên mức bạn bè với nhau, vậy nên tôi chỉ gật đầu và bỏ ngỏ câu chuyện.

Hammie vẫy vẫy chúng tôi từ phía bên kia sàn nhảy để lôi kéo sự chú ý của cả hai. Cô ấy chỉ vào một đám người đang bu lại xung quanh ai đó. Mất một giây tôi mới nhận ra đó là Hideo, với tay áo sơ mi xắn cao đến khuỷu và chiếc áo khoác ngoài vắt vai. Kenn sánh bước bên anh, chào người hâm mộ và các tuyển thủ với một nụ cười tươi tắn và hoạt bát. Hideo trông kín đáo hơn, gương mặt anh nghiêm túc như thường lệ, ngay cả khi anh lịch sự chào hỏi.

Hammie rẽ đám đông tới chỗ bọn tôi và nắm lấy tay cả hai. “Đi nào.”

Chúng tôi tập trung lại đằng sau một nhóm các tuyển thủ Cloud Knights và Andromeda, trong khi Max và Tremaine đang lần lượt bắt tay Hideo. Tremaine liến thoắng gì đó với Hideo nhưng anh chỉ kiên nhẫn gật đầu mà chẳng hề mỉm cười.

Tôi cắn môi, bồn chồn nắm lấy gấu váy và thầm rủa bản thân vì đã chọn bộ váy này.

Thế rồi ánh mắt của Hideo dừng lại chỗ tôi. Tôi nín thở. Anh nhanh chóng tạm biệt Tremaine và đi tới chỗ chúng tôi. Trong giây lát, anh đã ở đây và Roshan bước lên trước để chào anh.

Hammie vỗ vào khuỷu tay tôi. “Đừng nghịch nữa.” cô ấy nói, nhìn chằm chằm vào váy của tôi.

“Tớ đâu có nghịch,” tôi lẩm bẩm khi Hideo bước tới sau tôi. Tay tôi đông cứng lại.

“Cô Chen.” Anh nhìn tôi. “Xin chúc mừng.”

Chẳng phải anh là người đã ra quyết định tôi được chọn đầu tiên sao? Tôi muốn hỏi nhưng lại mỉm cười và lịch sự bắt tay anh. “Tôi còn thấy sốc hơn bất cứ ai,” tôi đáp. Đằng sau anh, Tremaine và Max nhìn chúng tôi chòng chọc. Nếu Tremaine có thể xiên chết tôi bằng ánh mắt thì anh ta hẳn sẽ làm thế ngay lúc này.

“Mỗi vòng sơ tuyển đều có ít nhất một bất ngờ,” Hideo đáp.

“Ý anh là anh không ngờ tôi sẽ được chọn sớm đến vậy sao?”

Một nụ cười thấp thoáng trên môi Hideo. “Thế ư? Tôi không nhận ra đấy.” Anh nhích lại gần tôi. “Tối nay trông cô lộng lẫy lắm.” Anh nói

giọng thật trầm để không ai nghe thấy được. Thế rồi anh nhanh chóng tạm biệt chúng tôi, lướt qua cùng tùy tùng, vệ sĩ và một hàng dài người hâm mộ đang la hét phía sau.

"Úi trời." Hammie nói vào tai tôi, mắt cô ấy vẫn dính lấy Hideo. "Ngoài đời ảnh trông còn bảnh hơn hẳn trên TV."

Roshan nhìn thẳng vào tôi. "Anh ta mới chọc em vì em là suất đặc cách được chọn ngay lượt đầu đó hả?"

"Em không nghĩ anh ấy ưa em cho lắm."

"Vậy là đủ để cho cậu lên báo lá cải rồi," Hammie nói. "Cậu biết điều đó chứ? Hideo không nói chuyện với các tuyển thủ của anh ấy như thế. Toàn chuyện công việc thôi." Cô nàng huých mạnh đến nỗi khiến tôi phải làu bàu.

"Chuyện đó cũng có gì to tát đâu mà."

Hammie bật cười khiến những lọn tóc xoăn của cô nàng tung lên. "Tớ còn chẳng quan tâm. Riêng chuyện Tremaine tức nổ ruột phía sau đã đủ tiếp năng lượng cho tớ trong suốt mùa giải rồi."

Khi vài người hâm mộ xếp hàng để xin chữ ký của Hammie và Roshan, tôi đánh mắt về phía mà Hideo biến mất trong đám đông. Anh đã cẩn thận quan sát tôi trong vòng tuyển chọn tân binh Warcross. Tôi nhớ lại cảnh anh đứng trên khán đài thông báo vị trí lựa chọn số một của tôi. Anh không nói như thế với các tuyển thủ của mình. Vậy anh nói như thế nào? Chẳng phải anh đều trò chuyện với tất cả những người anh gặp tối nay sao? Tôi nhìn hình bóng anh trong đám đông một lần cuối, trước khi đội vệ sĩ hộ tống anh đi vào một hành lang.

Một cái tên hiện lên trong tầm mắt và tôi bất giác ngẩng đầu lên. Tôi len được tới gần chỗ DJ Ren vẫn đang đứng với núi nhạc cụ của cậu ta, chỉnh một nhịp bass nhanh, đôi cánh vàng trên tai nghe phản chiếu lại ánh đèn neon nhập nhòe. Tôi gần như quên mất việc cậu ta cũng là một tuyển thủ thi đấu trong giải vô địch. Nhưng giờ thì tôi đã đứng đủ gần để thu thập thông tin của cậu ta rồi.

Tôi kín đáo vươn tay ra và tải thông tin của DJ Ren lên. Ngay lập tức, tôi dừng lại.

Thông tin cá nhân của cậu ta được bảo vệ bởi hàng đống tường lửa, không chỉ một mà phải đến cả trăm. Tất cả những gì tôi thu được từ cậu ta đều bị mã hóa. Mặc cho lý do là gì đi nữa thì Ren cũng chẳng phải tay vừa trong việc gia cố hệ thống bảo mật, và cậu ta biết cách tự vệ nhiều hơn các tuyển thủ thường khác. Quá biết luôn. Tôi nhìn cậu ta, nghĩ ngợi. *Bóng người mà mình thấy ở sân vận động Tokyo Dome là một trong số suất đặc cách chính thức.*

Và chỉ có duy nhất một suất đặc cách vắng mặt trong buổi sơ tuyển mà thôi.

12

Sáng hôm sau, lúc tôi còn ngáp ngắn ngáp dài, tóc tai rối nùi, thì đã nghe thấy tiếng Asher vọng lên từ dưới đại sảnh. Khi đi ra, tôi đụng ngay phải Hammie. Cô nàng gầm gừ bằng giọng ngái ngủ.

"Xuống dưới sảnh." cô ấy lầm bầm.

"Có vụ gì thế?"

"Có các cặp đấu rồi." Hammie đáp rồi lảo đảo bước về phía phòng tắm riêng.

Lịch thi đấu. Tức là hôm nay chúng tôi sẽ biết những đội nào đấu với nhau. Ý nghĩ ấy làm tôi tỉnh cả người. Tôi đánh răng, vẩy chút nước lên mặt và đeo cặp kính Warcross mới vào. Xong xuôi đâu đấy, tôi bước xuống đại sảnh. Asher đã có mặt bên dưới, nhỏ to trao đổi với Roshan trên ghế sô pha. Dù mắt đội trưởng của chúng tôi có thâm quầng, nhưng anh ta khá tỉnh táo và đã sẵn sàng. Tôi liếc nhìn bàn cà phê. Bìa cuốn tạp chí trên cùng là hình chụp Hideo tại buổi yến tiệc. Anh đứng cạnh một người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp, đang mê mẩn thì thầm gì đó có vẻ thân mật vào tai anh. Tít báo đập vào mắt tôi: "PHẢI CHĂNG CÔNG CHÚA ADELE ĐÃ TÌM THẤY BẠCH MÃ HOÀNG TỬ CỦA MÌNH?"

Vài phút sau, Hammie bước vào, rồi DJ Ren cũng tới. Ren trông có vẻ tàn tạ nhất nhóm, với mái tóc nâu ngắn chìa ra tứ phía và đôi mắt ẩn sau cặp kính râm gọng trắng. Cặp tai nghe khắc hình đôi cánh vàng vẫn yên vị trên đầu, một bên để đúng chỗ còn bên kia thì lại hơi chệch khỏi tai một chút để cậu ta có thể nghe ngóng tình hình, cậu ta ngồi xuống chiếc ghế sô pha cách xa tôi nhất, ngả người ra sau và thong thả vẫy tay chào mọi người. *Người duy nhất không trình diện ở buổi sơ tuyển,* có thể Ren đã ẩn thân ở đâu đó để thấm thính tình hình.

Có thể Ren chính là Zero.

Không. Zero hẳn phải giỏi giấu diếm hơn thế này. Mà chắc chắn Zero không hâm đến độ đeo kính râm trong nhà.

Hammie vươn tay ra trước mặt Ren và bật ngón tay hai lần. “Này, siêu sao. Cậu không còn ở hộp đêm nữa đâu đấy nhé!”

Ren gạt tay cô ấy ra. “Tôi bị nhạy cảm với ánh sáng ban ngày.” cậu ta nói bằng tiếng Pháp, tôi đọc phần dịch bên dưới.

Roshan nhướn mày trước lời giải thích đó, trong khi Hammie thì đảo mắt với vẻ chán nản. “Phải rồi, tôi cũng bị dị ứng với buổi sáng đó ạ,” cô nàng đáp.

Khi Hammie nói, tôi bắt đầu lẳng lặng rà soát dữ liệu của mấy người đồng đội. Có vẻ như Roshan đã gửi đi cả tá thư điện tử tối qua, trong khi tài khoản của Hammie đã hao hụt đáng kể từ sau đêm trước vì cô ấy đã mua sắm một món lớn. Tôi quay lại với Ren. Cũng như hôm qua, cậu ta có một hàng rào tường lửa bảo vệ dữ liệu cá

nhân, để ai cố đột nhập vào cũng sẽ bị tự động chuyển hướng tới tường lửa, thay vì tới dữ liệu. Tôi bắt đầu chạy một chương trình.

Roshan thở dài. “Ash, bảo cậu ta bỏ tai nghe ra đi,” anh kiên nhẫn nói.

Asher khoanh tay lại. “Bỏ ra đi, Ren. Sáng nay tôi không có tâm trạng cãi nhau đâu.”

Ren ườn người ra một hồi. Cuối cùng, cậu ta gỡ tai nghe xuống và ngoắc nó quanh cổ, rồi vươn tay lên cởi kính râm ra. Mắt cậu ta có màu nâu nhạt, như đang ánh vàng.

Khi chúng tôi đã sẵn sàng, Asher bảo Wikki bật thông báo lên.

Bộ cảm ứng của đội tôi nháy đèn ở một góc và màn hình trực tuyến hiển thị trên một bức tường ở đại sảnh. Hideo đang đứng trước khán phòng và đối mặt với một biển đèn chớp mấy ảnh.

“Có các cặp đấu rồi,” Asher nói đúng những gì Hammie đã bảo. “Chúng ta sẽ chơi ngay vòng đầu tiên của giải vô địch.”

Hideo đã nhanh tay cho tôi có mặt trong trận đầu tiên. “Đội mình sẽ đấu với ai?” tôi hỏi.

Asher đưa ra một cặp ảnh động cho chúng tôi xem. Đó là biểu tượng của hai đội: chú phượng hoàng vàng đỏ bay lượn trên không trung, đứng cạnh đám hình nhân xương xẩu màu đen bạc, trùm mũ khệnh khạng trên lưng ngựa. Phía trên hai biểu tượng là dòng chữ:

Vòng Một

PHOENIX RIDERS đấu DEMON BRIGRDE

Hammie reo lên còn Asher thì vỗ tay bồm bộp. “Năm ngoái chúng ta đã thua bọn họ và bị giáng cấp,” Asher nhìn cả tôi lẫn Ren. “Bây giờ ai cũng nghĩ bọn quỷ đó sẽ làm gỏi chúng ta. Nhưng chúng ta sẽ chứng minh cho họ là họ đã lầm to, đúng không?” Anh cười lộ răng nanh. “Giờ ta chỉ việc đoán thử địa hình màn chơi đầu tiên thôi.”

“Mấy lần họ ghép chúng ta đấu với đám quỷ thì đều là thi đấu trong những màn chơi cần đua tốc độ.” Hammie nói. “Như màn Thế Giới 8-Bit hồi hai năm trước ấy.” cô nàng huých nhẹ Asher. “Anh nhớ Thế Giới 8-Bit chứ?”

Asher rên lên. “Giời ạ. Rõ là nhiều cầu thang.”

“Hoặc trong không gian,” Hammie thêm vào. “Họ có tài xử trí các không gian 3D. vậy nên nếu trận này phải chiến đấu trên không trung nhiều thì họ có lợi thế rồi. Nhưng chúng ta tập trung vào tốc độ. Demon Brigade thích tập trung vào sức mạnh và phòng thù hơn.”

“Thực ra, mọi thành viên đội bên họ đều tập trung vào phòng thủ, chứ không chỉ hai vai Đấu Sĩ và Khiên Chắn thôi đâu.” Asher kết luận. “Nếu các cậu từng xem bất kỳ trận nào mà bọn họ phối hợp, nhất là khi được trang bị đổ ở cả hai tay, thì sẽ thấy họ đổi vai mượt như nhung.”

“Hỏa Long Giới là một ví dụ.” Hammie nói. Mọi người đều gật gù trừ tôi. “Chỉ nghĩ tới việc bọn họ phối hợp đội hình phi thân hình số tám bên vách đá thôi. Tôi ghét cay ghét đắng đám đó, nhưng tinh thần đồng đội của họ quả là bá đạo.”

Tôi chẳng hiểu mọi người đang nói gì hết.

Nhưng cả đội đồng thanh hưởng ứng Hammie, và còn liên tục nhắc tới các màn chơi cấp cao hơn nữa. Mọi người bàn tán về các chiêu thức được đặt theo thuật ngữ mà tôi chưa từng nghe tới. Tôi giữ im lặng, cố gắng tiếp thu nhiều nhất có thể, nhưng đây là lần đầu tiên kể từ vòng sơ tuyển mà tôi nhận ra mình mới lạc lõng làm sao trong giải vô địch này. Ren là suất đặc cách, nhưng cũng đã chơi lâu năm và mở khóa chinh phục tất cả những màn chơi bậc cao này. Tôi thì chưa bao giờ luôn! Tôi có mặt ở đây vì vụ săn tiền thưởng, nhưng cũng vì giải đấu chứ. Ngay lúc này, tôi cảm thấy như Hideo đưa tôi vào giải để bị dìm hàng vậy.

“Điều đó không có nghĩa là họ không có hạn chế,” Asher chuyển ánh mắt sang tôi. “Đám quỷ đó có khả năng làm hết các vai và chẳng đặc biệt giỏi một lĩnh vực nào cả. Hãy cứ tập trung vào vai trò một Kiến Trúc sư thật tốt, Emi, và cô sẽ giúp cả đội thắng lợi. Bọn tôi sẽ đảm bảo cô nhanh chóng đạt được tới trình độ đó.”

Tôi mỉm cười biết ơn anh ấy vì đã kéo tôi trở lại cuộc nói chuyện. “Mọi người có lời khuyên đặc biệt nào khi đối mặt với Demon Brigade không?”

“Cũng kha khá. Bọn họ sẽ sớm nhắm vào cô thôi. Mặc cho thế trận có xoay chuyển thế nào đi chăng nữa, tốt nhất cô nên cắt đuôi họ và di chuyển tới nơi an toàn.”

Tôi nghĩ tới nụ cười khinh khỉnh của Tremaine, những lời lăng mạ của Max và cuối cùng là lời cảnh báo đầu tiên của Roshan. “Rõ rồi.” Tôi đáp.

Asher nhìn Ren. “Tôi chưa từng thấy Đấu Sĩ nào tấn công nhanh như cậu, nhưng đòn đánh của Max Martin cũng rất mạnh. Đối thủ

của cậu sẽ đấng gờm đấy.”

Ren đáp lại với hai ngón tay đặt gần thái dương. “Rõ, thưa Đội Trưởng.”

Đối diện tôi, Roshan là người duy nhất trông có vẻ trầm ngâm trước thông báo vòng đấu. Asher thận trọng liếc anh ấy rồi gật đầu: “Cậu có thể chỉ cho Emi cách xử lí Tremaine trong trận đấu không?”

“Ash.” Hammie cảnh báo.

Roshan lườm Ash một cái. “Cậu ta là thành viên dưới quyền cậu trước khi sang bên Demon Brigade. Cậu đi mà nói với Emi.”

Asher chỉ nhún vai. “Hai cậu cặp với nhau đâu phải lỗi của tôi.” Anh ấy đáp. “Cậu hiểu Tremaine hơn bất cứ ai khác trong đội. vậy nên đừng để chuyện cá nhân ảnh hưởng tới chuyện này, và hãy giúp lính mới của chúng ta, được không?”

Roshan trừng mất với Asher. Thế rồi anh thở dài và nhìn sang tôi. “Tremaine là một Kiến Trúc sư từng luyện tập để chơi ở mọi vị trí. cậu ta là người đổi vị trí giỏi nhất đám quỷ, và thực ra đảm nhận cả vị trí Đạo Tặc và Đấu Sĩ đều rất tốt. Vậy nên đôi khi, trong các trận đấu, đồng đội sẽ ném cho cậu ta vật phẩm tăng lực và vũ khí của họ để cậu ta có thể sử dụng, dù cậu ta chơi ở vai Kiến Trúc sư. Khi đấu với Tremaine, hãy nhớ kỹ là cậu ta đổi vai rất giỏi và đủ linh hoạt để sử dụng một chiêu thức không phải của hệ Kiến Trúc sư. Anh sẽ chỉ cho em trong buổi tập.”

Asher trông có vẻ hài lòng với việc này. Khi Roshan ngả người ra sau và khoanh tay lại, Ash không nói gì thêm với anh ấy nữa.

“Các cặp đấu khác thì sao?” Ren hỏi.

Asher bắt đầu kéo màn hình sang bên trái. Hai biểu tượng của đội chúng tôi biến mất khỏi tầm mắt và thay vào đó là hai biểu tượng khác.

WINTER DRAGONS đấu với TITANS

Anh ấy tiếp tục kéo xuống. ROYAL BASTARDS & STORMCHASERS. CASTLE RAIDERS & WINDWALKERS. GYRFALCON & PHANTOMS. CLOUD KNIGHTS & SORCERERS. ZOMBIE VIKINGS & SHARPSHOOTERS. Danh sách cứ thế tiếp diễn cho đến khi chúng tôi xem tới trận cuối cùng trong số 16 trận. ANDROMEDA đấu với BLOODHOUNDS.

Tôi chú ý tới Hideo vẫn đứng trước khán phòng, có Kenn và Mari hai bên. Anh đang trả lời một loạt câu hỏi. “Anh có thể bật tiếng để nghe lời anh ấy phát biểu được không?” tôi nói với Asher.

Anh ấy bật tiếng buổi phỏng vấn trực tiếp lên. Đại sảnh vang lên tiếng bàn tán của một phòng họp ồn ã. Hideo nhìn vào đám đông nơi có một phóng viên gào lên hỏi anh giữa những âm thanh hỗn tạp. “Anh Tanaka.” Người phóng viên nói. “Anh cũng sẽ cho ra mắt sản phẩm kính áp tròng Warcross mới nhất trước công chúng trong hôm nay phải không ạ?”

Hideo gật đầu. “Vâng, sản phẩm hiện đang được vận chuyển khắp thế giới vào ngay lúc này đây.”

“Anh Tanaka.” Một phóng viên khác lên tiếng. “Chúng tôi đã xem cảnh ghi lại những hàng dài người hâm mộ đợi mua hàng và nghe được tin đồn là có những kiện hàng đã bị trộm từ trên xe tải. Liệu anh

có lo lắng gì về việc lợi nhuận Henka Games sẽ bị hao hụt do anh phân phát chúng miễn phí?"

Hideo bình tĩnh nhìn tay phóng viên. "Lợi ích của thực tế ảo xứng đáng được phân phát cho tất cả mọi người. Đa phần lợi nhuận của chúng tôi đến từ chính các thế giới ảo chứ không phải ở phần cứng."

Đám phóng viên bắt đầu chen lời nhau. Hideo nghiêng đầu về phía một phóng viên khác. "Anh Tanaka." Người này nói. "Vì sao anh lại có hứng thú với Emika Chen thế?"

Cả đội nhất loạt nhìn tôi, đúng lúc mặt tôi đỏ phừng phừng. Tôi hắng giọng và ho nhẹ. Trên màn hình, Hideo vẫn chẳng hề chớp mắt. "Anh có thể hỏi rõ hơn không?"

Tay phóng viên muốn thấy Hideo phản ứng lại. "Một suất đặc cách vô danh?" Anh ta nói. "Được chọn lượt đầu vòng sơ loại? Rồi đội Phoenix Riders của cô ấy mở màn mùa giải nữa?"

Tôi có thể cảm nhận được những cặp mắt của đồng đội đang đổ dồn lên mình. Chỉ mỗi Asher là bật ra tiếng khịt mũi khó chịu và lẩm bẩm: "Đội của cô ấy ư? Tôi mới là đội trưởng chứ!"

Gương mặt Hideo vẫn đầy điềm tĩnh, thậm chí còn có vẻ thờ ơ. Chẳng có gì mới, tôi tự nhắc mình. *Đám nhà báo thắc mắc về mọi cử chỉ giữa anh và bất kì cô gái nào.* Kia kìa, cuốn tạp chí trên bàn kia còn gán ghép anh với công chúa Na Uy. Phản ứng duy nhất mà tôi thấy thực ra không phải đến từ Hideo, mà là từ Kenn. Anh ấy đang giấu đi nụ cười thoáng qua trên mặt. "Tôi không kiểm soát được buổi tuyển chọn." Hideo đáp. "Thứ tự của các trận đấu đều được lựa chọn bởi một ủy ban từ cách đây hàng tháng." Thế rồi anh quay ra trả lời một phóng viên khác.

Hammie huýt sáo trước màn hình. “Vụ đó thì sao, hở Emi?” Cô ấy nhướn mày trêu tôi. “Sang tuần sau là báo chí sẽ gán ghép cậu với Hideo thôi.”

Ý nghĩ ấy khiến tim tôi đập thình thịch. Mới buổi sáng ngày luyện tập đầu tiên thôi mà vai trò tân binh và thợ săn tiền thưởng của tôi đã mâu thuẫn nhau rồi. Giờ chỉ có phép màu mới giúp tôi không bị bại lộ sau một tuần thôi.

Cuối cùng, Hideo bước xuống khỏi bục và buổi phỏng vấn kết thúc. Asher ra lệnh cho Wikki tắt màn hình, rồi nhìn tất cả chúng tôi. “Rồi,” anh ấy nói. “Chúng ta có một tháng để giúp hai tân binh bắt kịp tiến độ.”

Tôi liếc nhìn chương trình vượt qua tường lửa của Ren. Hay lắm, tôi sắp vào được rồi.

“Đeo kính vào chưa?” Asher hỏi. Chúng tôi đồng loạt gật đầu.

“Được rồi, Riders. Giờ luyện tập bắt đầu.”

13

Asher vươn người ra phía trước rồi nhấn lên màn hình trước mặt anh ấy. Tất cả chúng tôi đều thấy một danh mục Warcross nhảy vào tầm nhìn. *Nếu Asher có thể cho chúng tôi thấy cùng một thứ, thì tức là mọi người đều đã kết nối qua cùng một hệ thống trong quá trình luyện tập.* Tối qua, Ren có thể núp sau tường lửa, nhưng nếu cả đội đang được kết nối trên cùng một hệ thống, thì tôi có thể tìm ra cách xâm nhập vào dữ liệu của cậu ta. Và dữ liệu cá nhân của tất cả mọi người.

Khi tôi nghĩ đến đó, Asher nhấn vào phương án sân Tập. Thế giới xung quanh tối mịt lại như thể tôi đang nhắm mắt. Tôi chớp mắt vài lần. Thế rồi một thế giới mới hiện ra quanh chúng tôi.

Đây là một màn chơi Warcross mà tôi chưa từng thấy bao giờ, chắc hẳn là chỉ dành riêng cho dân chuyên. Trông nó tựa như một thế giới trống trơn, chỉ mới hoàn thiện một nửa, các bề mặt đều không được tô vẽ, cũng như không hề có bất kỳ kết cấu nào. Chúng tôi đứng giữa một vỉa hè màu trắng, ngay bên cạnh một con phố màu trắng với những chiếc xe trắng, xung quanh là những tòa nhà hình trụ cũng màu trắng vươn lên. Khi nhìn về phía xa, tôi có thể thấy thấp thoáng một cánh rừng trắng xóa, các loài cây và thân gỗ đều có trắng

ngà, cỏ dại trắng mọc bên mép đường, ở đây chỉ có sắc màu duy nhất là một màu xanh tươi tắn của bầu trời phía trên.

Trong phút chốc, tôi để mình tạm quên đi cuộc săn. Tôi đang đứng trong một màn chơi mà chẳng mấy ai có cơ hội được trông thấy, cùng với một số tuyển thủ tiếng tăm nhất thế giới.

“Chào mừng tới trường đấu.” Asher lên tiếng bên cạnh tôi. Anh ấy, cũng như tất cả chúng tôi, đang vận bộ giáp bó thân màu đỏ tiêu chuẩn, tương phản rõ nét với màu sắc của thế giới xung quanh. Điều đó khiến chúng tôi dễ dàng nhận ra nhau. “Đây là một mô hình trống bao gồm tất cả các màn chơi nhỏ khác ghép lại với nhau.” Anh ấy ra hiệu về về phía con phố dẫn vào khu rừng, “Ở đây có rừng, song song với những tòa nhà mà chúng ta hiện đang đứng. Cách đây vài dãy nhà phía đông là mốc ranh giới của thành phố, từ đó trở đi là đại dương, về phía tây là những cầu thang hẹp dẫn lên trời. Những cái hố trên phố sẽ đưa các cô cậu xuống một hệ thống hang ngầm, ở đây có mô phỏng phần lớn các chướng ngại vật mà chúng ta sẽ phải đối mặt trong giải đấu năm nay.”

Tôi nhìn kỹ hơn từng món đồ trên trang phục của cả đội. Mặc dù chúng tôi đều mặc giáp toàn thân màu đỏ, nhưng vẫn có vài khác biệt nhỏ giữa các bộ trang phục. Đồ Đấu Sĩ của Ren dáng thuôn gọn, gồm nhiều tấm giáp nhẵn bóng cùng một lớp áo giáp hiệp sĩ bên ngoài. Giáp tay của cậu ta đính đầy gai nhọn. Đồ Đạo Tặc của Hammie đính kèm đủ các loại túi, bao và gói để có thể cất giấu vật phẩm. Asher trông ra dáng đội trưởng, dĩ nhiên rồi, còn Roshan - Khiên Chắn của chúng tôi - có cặp giáp tay lớn nhất trong đội, thắt lưng được trang bị độc dược và thần dược để bảo vệ chúng tôi.

Đồ đấu của tôi là bộ giáp Kiến Trúc sư. Quanh eo tôi là thắt lưng đa năng, với vô số dụng cụ mà tôi đã quá quen thân. Búa. Tua vít. Một hộp đinh. Hai cuộn băng dính. Một chiếc cưa nhỏ. Một cuộn dây thừng. Các dụng cụ khác cũng được gắn xung quanh đôi bốt - kíp thuốc nổ, dụng cụ mở khóa - và một bộ dao quanh đùi phải.

“Hammie,” Asher gọi. “Đi với tôi.” Anh hất đầu về phía tôi. “Emika, Ren và Roshan. Các cậu là một nhóm. Roshan sẽ là đội trưởng.” Anh ấy gõ gõ gì đó trong không khí và một viên đá lấp lánh xuất hiện phía trên đầu Roshan. “Nhớ nhé. Các cậu luôn phải nhắm vào viên đá quý. Đoạt được nó bằng cách nào thì tùy vào các cậu. cùng cải thiện điểm yếu của nhau nào.” Anh ấy liếc nhìn hai đội và nhắn thứ gì đó trong không khí.

Các vật phẩm tăng lực lấp lánh xuất hiện quanh chúng tôi, sắc màu rực rỡ của chúng nổi bật giữa nền trắng. Một số xuất hiện trên cửa kính các tiệm đồ, số còn lại thì chễm chệ bên trên những cột đèn đường, hoặc lơ lửng trên những tòa nhà.

Mắt tôi dõi theo mấy vật phẩm trong lúc chúng dần hiện ra trên trường đấu, tôi ghi nhớ cái nào dễ lấy được và cái nào khó với tới. Tôi mới chỉ chơi ở trình độ sơ cấp hoặc tham chiến một mình trong các màn chơi mà ai cũng đăng nhập được. Sẽ thế nào khi có cả một đội dân chuyên quan sát lối chơi của tôi?

“Các vật phẩm trong giải vô địch khác hẳn so với trong các trận đấu thường,” Asher giảng giải cho tôi và Ren. “Hằng năm, ủy ban Warcross sẽ bầu chọn ra cả tá đồ tăng lực mới dành riêng cho các giải vô địch, và họ sẽ vô hiệu hóa chúng vào cuối mùa giải. Hôm nay, tôi muốn chúng ta thực hành săn tìm đống tăng lực phẩm này.”

Anh ấy nhấn một nút nữa. Tất cả các vật phẩm biến mất - ngoại trừ một món nằm chênh vênh bên rìa một cây cầu nối giữa hai tòa cao ốc. Trông nó mềm mềm, xung quanh là một lớp lông xanh sáng rực với những sọc vàng và bạc. Nó khẽ kêu vo vo.

“Đặc biệt là tôi muốn chúng ta săn đuổi thứ đó,” Asher thêm vào.

“Nó có công dụng gì?” Ren hỏi.

“Biến hình.” Asher đáp. “Người chơi có thể biến đổi thành một thứ khác.”

Khi Ren gật đầu, sự chú ý của cậu ta hướng về phía vật phẩm, còn tôi cứ quan sát và khẽ khàng gõ nhẹ vào chân mình. Một thanh tiến độ nhỏ hiện lên trong tầm mắt trong lúc tôi chạy một trong mấy chương trình bẻ khóa dữ liệu. Sau vài phút, dữ liệu duy nhất tôi có thể xâm nhập được là tên họ đầy đủ của cậu ta, Renoir Thomas, cùng với một bức ảnh chân dung. Tôi khẽ nhăn mặt. Chương trình của tôi có thể đăng nhập được vào một số thông tin công khai hơn của Ren và thậm chí một vài tin nhắn nữa, nhưng những thông tin còn lại vẫn an toàn sau những bức tường lửa mà tôi chưa từng thấy bao giờ.

“Emi,” Roshan kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ của mình. “Tiến lên.”

Tôi làm theo lời anh ấy.

“Vật phẩm này được bổ sung vào giải vô địch năm nay cho các Kiến Trúc sư, vì vai này sẽ sử dụng nó theo cách tối ưu nhất. Tôi muốn cô mang món này về cho đội trưởng tạm thời, Roshan.” Asher

nhìn về phía đội mình. “Cô sẽ phải đối đầu với Hamilton, người có trách nhiệm phải lấy nó về cho tôi.”

Roshan tiến tới chỗ Hammie và thì thầm gì đó vào tai cô ấy. Nhớ lại điều mà Roshan vừa nói mấy phút trước, tôi đoán có lẽ anh ấy đang dặn Hammie là phải tung ra mấy chiêu đặc trưng của Tremaine. Hammie gật đầu vài lần, mắt hướng về tôi trong lúc lắng nghe. Khi Roshan nói xong, cậu ấy tặng cho tôi một nụ cười ranh mãnh. Tôi cố cười xòa đáp lại.

Một chiếc đồng hồ bấm giờ lập lòe ánh đỏ xuất hiện phía trên món vật phẩm. Asher gõ lên cổ tay. “Đội Phoenix Riders nổi danh vì tốc độ,” anh ấy bổ sung. “Vậy nên tôi sẽ tính giờ từng buổi luyện tập của chúng ta, cho dù những trận đấu ấy có nhỏ hay tầm thường đến thế nào. Rõ chưa, lính mới?”

Tôi gật đầu. “Đã rõ.”

“Cả hai người có năm phút.” Anh ấy nhìn lên. “Bắt đầu!”

Một luồng adrenaline chảy tràn cơ thể tôi. Tôi không nghĩ gì, mà chỉ lao lên. Hammie cũng vậy. Cô ấy lao thẳng về phía tòa cao ốc, nhưng tôi chọn cách chạy dọc con phố. Hammie bắt đầu leo bề mặt tòa nhà, bám vào từng viên gạch và đu quanh những tường, còn tôi chạy hết tốc lực về phía một trong những cây đèn đường cao lêu nghêu dọc bên khu nhà đối diện tòa cao ốc. Tôi lôi một kíp thuốc nổ ra khỏi bốt rồi cắm nó xuống chân cột đèn, cẩn thận sắp xếp sao cho vụ nổ sẽ làm nó đổ theo đúng hướng tôi muốn. Tôi châm ngòi kíp nổ. Xong xuôi rồi tôi lùi lại vài bước để đảm bảo rằng tôi an toàn.

Bùm!

Mặt đất rung chuyển khi chân cột đèn phát nổ. Cây đèn đổ rầm về phía trước, tạo thành một góc nghiêng với tường của tòa cao ốc.

“Hay lắm!” Roshan gào lên tán thưởng.

Tôi quá tập trung nên không quay lại nhìn. Toàn bộ năng lượng của tôi bây giờ đều dồn hết vào nhiệm vụ. Tôi nhảy lên cột đèn, hít vào thật sâu rồi bắt đầu chạy về phía tòa cao ốc. Thời gian tôi bỏ ra để đặt kíp nổ giờ đang được bù lại khi tôi điên cuồng chạy lên cao hơn và cao hơn nữa, cho tới khi chạm tới bề mặt tòa cao ốc. Hammie vẫn đang leo lên, dưới tôi khoảng bốn mét. Món vật phẩm lơ lửng trên cây cầu, phía trên chúng tôi hai tầng.

Tôi chống hai tay lên tường rồi với lấy cuộn dây thừng bên hông. Nếu có thể quăng và thòng được dây vào một cái đèn pha bên cạnh cầu, thì tôi có thể lên đủ nhanh để chạm đích trước.

Đột nhiên, có gì đó giật mạnh thắt lưng tôi. Tôi suýt mất thăng bằng và ngã. Tôi nhìn xuống.

Cuộn dây thừng bên hông tôi đã biến mất.

Bên dưới tôi, Hammie nhăn nhở cười, giơ cuộn dây thừng lên. Làm sao mà cô ấy lấy sợi dây nhanh thế được? Làm thế nào mà cô ấy biết mình sẽ dùng nó?

“Cậu không phải người duy nhất có đồ nghề đâu, lính mới ạ,” Hammie nói với lên. Cô ấy khoe ra khẩu súng tê sáng loáng cho tôi thấy, rồi quăng sợi thừng của tôi lên một góc nhô ra của tầng trên và leo lên cao hơn.

Hammie đã bắn rơi cuộn thừng ngay trên thắt lưng tôi và tóm được lấy nó. Không có thời gian để cáu, tôi chú ý tới nhiệm vụ và tiến

lên trên bức tường, nắm lấy từng viên gạch một. Cả hai chúng tôi đều hối hả trèo lên.

Hammie nhanh hơn tôi. Cô ấy nhanh chóng vượt mặt tôi và vài giây sau đã leo cao hơn tôi hai mét. Tôi gồng sức để trèo nhanh hơn.

Ngay lúc Hammie chạm tới rìa cây cầu, hàng loạt màu sắc lóe lên quanh chúng tôi. Nhiều khối cầu và khối vuông đột nhiên xuất hiện rải rác trên cầu và trên tường. Asher hẳn đã cài đặt cho các tăng lực phẩm khác xuất hiện trở lại. Mắt tôi lướt qua một món trong tầm với.

Đó là một khối cầu vàng sáng, lơ lửng phía trên bức tường tôi đang leo. Tăng Tốc. Tôi túm lấy nó rồi bóp chặt nắm tay.

Khối cầu biến mất và tôi được bao phủ trong một lớp ánh sáng màu vàng neon. Thế giới xung quanh tôi như chậm lại, Hammie cũng vậy. Tôi lao về phía trước, leo nhanh gấp đôi so với mấy phút trước.

Tôi vượt qua Hammie và nhảy xuống cầu ngay lúc vật phẩm hết hiệu lực. Thế giới quay trở lại nhịp độ bình thường.

Đồng hồ bấm giờ bên trên viên Biến Hình tiếp tục đếm ngược. Còn lại 30 giây.

Thay vì cố nhích dọc theo rìa cầu nhanh nhất có thể, tôi bỏ ra vài giây quý báu và đặt một cái bẫy nhỏ cho Hammie. Tôi giật búa ra khỏi thắt lưng và đập nát từng mấu lồi tôi đã dùng để leo dọc thân cầu. Hammie sẽ không thể dùng chúng để bám sát tôi nữa. Thế rồi tôi quay lại và tiếp tục trèo. Tôi đã ở rất gần món vật phẩm rồi.

Khi tôi quay lại nhìn, Hammie đã lại biến mất.

Tôi chớp mắt. Hả?

“Trên này này,” giọng cô ấy vang lên từ phía trên.

Tôi ngó lên và thấy cô nàng đang lơ lửng ngay phía trên, như thể biết chính xác điều tôi sẽ làm để cản đường. Nhìn luồng sáng màu cam xung quanh là tôi biết cô ấy đã chụp được món vật phẩm Tung Cánh để có khả năng bay lượn tạm thời. Hammie mỉm cười rồi lao xuống nhắm vào vật phẩm Biến Hình.

Tôi nhảy khỏi rìa cầu và lao tới tóm vào chân cô ấy. Tôi khiến Hammie mất thăng bằng trước khi có thể túm lấy viên Biến Hình, cô ấy thốt lên một tiếng kêu cáu bẳn. Trong phút chốc, do bị ảnh hưởng từ đôi cánh tăng lực của cô ấy, chúng tôi bị nhào xuống trong lúc cô ấy cố đẩy tôi ra. Thế rồi, hết sức bất ngờ, cô ấy vung nắm đấm vào tôi.

Tôi chỉ vừa kịp né được cú đấm đầu tiên, cú thứ hai trúng ngay cằm và khiến tôi tuột tay. Bất ngờ ở chỗ cô ấy chẳng hề thả tôi ra, dù một người chơi Đạo Tặc thông thường sẽ làm vậy. Thay vào đó, Hammie siết chặt nắm tay và tiếp tục chiến đấu với tôi trên không trung.

“Chú ý tay cô ấy!” Roshan hét lên, ngay khi tôi nhìn thấy thứ gì đó lóe lên trong nắm tay của Hammie. Là một con dao găm. Dao găm? Đạo tặc đâu có được phép sở hữu dao găm. Trong giây lát, tôi nhận ra rằng đây hẳn là kế hoạch của Roshan. Đây có lẽ là lối chơi của Tremaine: dễ dàng đổi từ vai nọ sang vai kia. Vậy là Roshan hẳn đã đưa cho Hammie con dao để thử xem tôi sẽ phản ứng ra sao trong trường hợp như thế này.

Hammie lẹ tay đâm về phía tôi.

Đa phần người chơi khó sẽ mà tránh nổi. Nhưng phản xạ của tôi đã được trui rèn trên phố trong lúc cày cuốc những vụ săn tiền

thưởng. Ký ức về cái ngày tôi lùng sục khắp New York để tóm cổ một con bạc vụt qua tâm trí tôi. Hắn đã tấn công tôi với một con dao, một con dao thứ thiệt. Khi con dao ảo của Hammie phóng về phía tôi, bàn năng của tôi trỗi dậy - tôi đẩy nhẹ cô ấy ra, rồi kịp thời vươn hai tay ra để nắm lấy khuỷu chân cô ấy sau khi rơi xuống chút xíu.

Mắt cô nàng mở to. Thế rồi sức mạnh bay hết tác dụng.

Tôi tận dụng chút đà bay ít ỏi trên không trung của cô ấy để nhào người lên. Khi cô ấy bắt đầu rơi, tôi buông ra. Vừa vặn đủ lực. Tôi vươn lên cao nhất có thể. Đầu ngón tay tôi chạm vào viên Biến Hình. Nó đã nằm trong tay tôi rồi. Cảm giác kích thích chạy dọc cánh tay tôi trước thắng lợi ấy. Tôi bật lên tiếng hò reo đắc thắng.

Thế rồi tôi nhào xuống mặt đất bên dưới. Lưng tôi dập mạnh xuống, khiến cho nhân vật của tôi bị đơ mất vài giây. Tôi nằm đó, thở dốc và cười phá lên. Khi nhân vật của tôi hồi phục, tôi lăn người lại và kiểm tra chiến lợi phẩm, hớn hở muốn xem món vật phẩm Biến Hình trong tài khoản.

Nó không có trong đó.

Hammie bước tới khi tôi lồm cồm bò dậy. Cô ấy chìa viên Biến Hình ra và mỉm cười. “Tớ thó được ngay lúc cậu đáp đất đấy,” cô ấy nói.

“Làm thế nào…?” Tôi ngập ngừng, lắc lắc đầu. Cô ấy nhanh đến nỗi tôi còn chẳng cảm thấy được việc món vật phẩm bị cướp khỏi tay mình khi đáp đất. Tôi liếc nhìn Asher và cả đội đang tiến tới. “Nhưng chẳng phải em đã chiến thắng buổi đấu tập sao? Em lấy được nó trước mà.”

“Cô có rất nhiều điểm mạnh, Emi.” Asher nói, trong khi Hammie chìa tay kéo tôi dậy. “Rất tháo vát. Lối chơi trong vai Kiến Trúc sư đó không phải của một tay mơ. Lanh lẹ. Chính xác. Giỏi hơn nhiều so với trình độ cấp 28. Đúng như tôi nghĩ.” Anh ấy gật đầu với Hammie. “Nhưng cô có một điểm yếu đặc trưng của đám lính mới. Một điểm thôi.” Anh ấy giơ một ngón lên. “Mức tập trung quá hẹp. Hammie là một Đạo Tặc đẳng cấp thế giới, cô ấy hẳn phải nhanh nhẹn và mưu trí hơn bất cứ Đạo Tặc nào cô từng đối đầu. Tôi đã phải giúp cô gỡ bí bằng cách bật các vật phẩm khác lên.”

Tôi đặt một tay lên hông và nhìn Hammie. “Sao cậu luôn biết tớ sẽ làm gì tiếp theo vậy?”

Cô ấy gõ một lần vào thái dương. “Đừng để tớ dụ dỗ cậu chơi cờ vua nhé,” Hammie mỉa mai lặp lại lời cảnh báo của Asher khi tôi gặp cô nàng lần đầu.

“Hammie có thể định hình được các chiến thuật của cô trước cả chục nước đi, như một kì thủ cờ vua hàng đầu,” Asher giảng giải. “Cô ấy có thể vạch ra đủ các phương án trong đầu và đoán được hành động tiếp theo dựa trên ngôn ngữ cơ thể của cô - ngay trong lúc cô ấy di chuyển. Đừng bảo là tôi chưa cảnh báo nhé.”

“Mặc dù vậy, tớ lại không ngờ là cậu sẽ lao vào tớ trong những khoảnh khắc cuối cùng ấy.” Hammie chêm vào. “Nhưng đó chẳng phải là niềm vui thú khi đối đầu với một tân binh sao? Chẳng bao giờ biết được mình sẽ gặp kiểu đối thủ nào.”

Cả chục nước đi trước tôi. cô ấy hẳn đã đoán được chiến thuật ngay từ giây phút tôi bắt đầu chạy về phía cột đèn đường. Tôi thở dài. “Ừ, được rồi. Em còn điểm yếu đặc trưng nào nữa không?”

Asher giơ lên hai ngón tay. “Cô không nghe theo chỉ dẫn của tôi.”

“Em đã lấy được viên Biến Hình rồi mà.”

“Chỉ dẫn của em là đi lấy viên Biến Hình cho anh.” Roshan ngắt lời tôi. “Đội trưởng của em. Buổi đấu tập chưa kết thúc lúc em lấy được vật phẩm trước, mà chỉ kết thúc khi em đưa nó cho anh. Đây không phải một trận đấu đơn và em không thể chơi như thể chỉ có mình em muốn chiến thắng.” Khi anh ấy nói đến đây, Hammie rảo bước tới bên Asher và ném viên Biến Hình cho anh ấy. Asher bắt lấy nó mà chẳng cần nhìn.

“Làm tốt lắm.” Asher nói.

Cô ấy hớn hở. “Cảm ơn, Đội Trưởng.”

Tôi mừng vì mình đang ở trong Warcross, nên những người khác không thể thấy rằng má tôi đang đỏ lựng lên vì xấu hổ. Tin tặc và thợ săn tiền thưởng không phải là kiểu người có tinh thần đồng đội cao. Tôi không quen nghe theo hướng dẫn. Nhưng tôi nén lại những ý nghĩ này và gật đầu với Roshan. “Em xin lỗi.” Tôi nói.

Anh lắc đầu. “Đừng buồn, cưng ạ. Đạo Tặc cũng đâu có được phép sở hữu dao găm như Đấu Sĩ. Nhưng đây là cách mà Tremaine sẽ hành động trong trận đấu và em vừa mới đánh thắng cậu ta đấy thôi. Anh chưa từng thấy ai phản ứng nhanh như vậy trước đòn tấn công bất ngờ. Buổi đấu tập đầu tiên của một tân binh thế này là quá tuyệt vời rồi.”

“Phải đó.” Hammie cũng gật đầu với tôi. “Không tệ. Cậu chiến dữ lắm đấy, Emi. Cậu chỉ phải chiến dữ hơn chút xíu nữa để đánh bại

được tớ thôi.” cô nàng nháy mắt. “Đừng lo. Cậu vẫn đỡ hơn Roshan khi anh ấy còn chân ướt chắn ráo vào đội.”

Roshan ném cho Hammie một cái nhìn bực bội tới nỗi cô nàng cười phá lên. Và ngạc nhiên làm sao, tôi cũng nở nụ cười.

“Tiếp!” Asher nói. “Roshan và Ren. Lên trên kia đi.” Các vật phẩm được sắp đặt lại và lần này, viên Biến Hình nằm bên trong một tòa cao ốc. Sự chú ý của tôi đổ dồn vào Ren. Vạch tiến độ ở phía dưới tầm mắt của tôi đã hoàn thành và chương trình hiện đang chạy trên hồ sơ các đồng đội của tôi, nhưng với số lượng ít ỏi những tệp mã hóa của Ren mà tôi có thể bẻ khóa được thì chẳng thà tôi đừng chạy chương trình bẻ khóa lên cậu ta ngay từ đầu còn hơn.

Mặt trời đang bắt đầu lặn khi chúng tôi hoàn thành buổi luyện tập. Ngay khi đi về phòng và đóng cửa lại, tôi mở toàn bộ thông tin tải được từ đồng đội ra và cho chúng hiển thị lên tường. Một danh sách dữ liệu dài xuất hiện gồm ngày sinh, địa chỉ nhà, số điện thoại, thông tin thẻ tín dụng, lịch hẹn. Tôi lướt qua đống dữ liệu, cố gắng dò tìm.

Thông tin của Hammie hiện lên đầu tiên, liệt kê chi tiết về vài tấm vé máy bay cô ấy mới mua gần đây và các khách sạn cô ấy đặt phòng. Tôi bắt gặp cả những Ký ức lưu trữ. Trong một đoạn phim, cô ấy đang phá lên cười với mẹ và chị gái khi họ tạo dáng cho một bức ảnh gia đình trước khu thắng cảnh Grand Canyon. Ở một đoạn khác, cô ấy chăm chú nhìn xuống bàn cờ tại một giải đấu cờ vua. Đó là giải cờ nhanh, tức là mỗi kì thủ chỉ có chưa đến một giây để tiến hành một bước đi. Tôi nán lại đôi chút, kinh ngạc khi tay cô ấy lướt đi trên bàn cờ. Tôi khó mà quan sát nổi những nước đi của cô ấy chứ đừng nói gì tới việc thắc mắc lý do. Chỉ trong vỏn vẹn sáu mươi giây, cô ấy

đã chiếu tướng được đối thủ. Một tiếng hò reo vang lên từ phía khán giả và địch thủ phải miễn cưỡng bắt tay cô.

Trong Ký ức cuối cùng, cô đang nhìn về phía sau rào chắn khi một người đàn ông mặc đồng phục bước tới chiếc trực thăng đang đợi. Không có gì bất thường, bởi nhiều người lưu trữ lại Ký ức về việc chào hỏi hay tiễn biệt người thân yêu. Người đàn ông ngoái nhìn Hammie và vẫy tay. Cô ấy vẫy lại, tiếp tục ghi hình về hướng đó rất lâu sau khi chiếc trực thăng cất cánh.

Tôi chuyển sang Asher. Cũng không có gì xấu xa hay thú vị trong dữ liệu của anh ấy ngoài vài thông báo về giờ đến và giờ đi của mấy chuyến bay. Ký ức gần đây nhất của anh ấy, bên cạnh buổi tuyển chọn và bữa tiệc, là về việc anh ấy đứng đợi ở phi trường riêng, bên cạnh một người đeo kính râm lớn tuổi hơn - mà tôi ngay lập tức nhận ra là anh trai anh ấy, Daniel. Đám vệ sĩ đứng gần cả hai người họ nhưng Daniel xách cả túi xách có tên Asher, thay vì để họ làm hộ. Hai anh em không nói với nhau một lời. Khi Daniel phải đưa túi cho tiếp viên, Asher lên cầu thang chiếc phi cơ mà chẳng hề nói một lời tạm biệt.

Tôi cố rũ bỏ cái cảm giác tội lỗi quen thuộc mà tôi luôn cảm thấy khi rà soát dữ liệu cá nhân của người khác. *Đây là chuyện công việc,* tôi tự nhắc bản thân. Không có chỗ cho sự hối lỗi. Tuy vậy, tôi vẫn xóa Ký ức của cả Hammie lẫn Asher khỏi bộ nhớ để không thể xem chúng nữa.

Một vài tin nhắn của Roshan tới từ bố mẹ anh ấy, một tin từ em gái và tin còn lại là hóa đơn vận chuyển của một món quà. Chẳng có Ký ức lưu trữ nào, nhưng ngạc nhiên thay, hóa đơn quà tặng lại do

Tremaine gửi đến với đúng một dòng chữ viết trên thiệp. *Anh đã nhận được thư của em chưa? T.* Tôi lục tìm phần còn lại của đống dữ liệu nhưng chẳng có dấu hiệu nào về lá thư được nhắc đến hay việc liệu Roshan có hồi đáp lại món quà của Tremaine hay không. Chẳng có gì đặc biệt đáng ngờ nhưng tôi vẫn đánh dấu lại để làm nguồn tham khảo trong tương lai.

Cuối cùng, tôi xem tới những thông tin ít ỏi về Ren. Đại đa số đều vô thưởng vô phạt: kế hoạch chuẩn bị đạo cụ cho các buổi tiệc khai trương, thư từ người hâm mộ. Chỉ có một Ký ức về cậu ta, đó là tại một bữa tiệc năm ngoái: Ren đang hôn một cô gái ở sau cánh gà khi ai đó trên sân khấu thông báo tên cậu ta. Tôi nuốt cái ực và rời mắt đi. May mắn là Ký ức này chuyển sang cảnh Ren bước tới bộ nhạc cụ ở giữa sân khấu.

Tất cả những thông tin khác trong hồ sơ của Ren đều được mã hóa, bao gồm vài thư điện tử mà tôi đã cố thu hồi lại từ mục Thùng Rác. Tôi rà soát từng cái một. Dù có chạy chương trình gì thì tôi vẫn chỉ thấy chúng có hình những khối hộp vô nghĩa trôi nổi, bị khóa cứng sau tường lửa.

Đó là khi tôi lướt qua một thứ khiến tôi khựng lại.

Đó là một thư đã xóa, bị ẩn sau hàng rào tường lửa của cậu ta, lơ lửng trong tầm mắt của tôi dưới dạng một khối hộp bị khóa. Tôi đưa tay xoay nó. Khi làm vậy, tôi nhận ra một ký hiệu có trên các cạnh của khối.

"Ái chà chà," tôi thì thầm, nhón chân lên. Mọi cảm giác tội lỗi ban nãy bay biến sạch. "Gì đây nhỉ?"

Ký hiệu đó là một chấm đỏ, một phần của thao tác mã hóa tin nhắn mà khó lắm mới nhận ra. Và ngay bên cạnh nó, dưới dạng những kí tự nhỏ xíu là dòng chữ WCO.

Vậy ra Ren đúng là bóng người ở buổi sơ tuyển Wardraft. Dựa theo chấm đỏ, tôi đoán tin nhắn này được gửi tới gã từ bên trong Hắc Giới.

Tôi ngả người xuống giường và nhíu mày. Điều này có nghĩa là Ren không chỉ là kẻ tôi theo dấu từ Wardraft, không chỉ ở trong Hắc Giới, mà còn trò chuyện với những kẻ khác ở đó nữa.

Mà chẳng ai dám bén mảng tới Hắc Giới trừ khi họ làm điều bất hợp pháp.

14

Lần đầu tiên tôi đặt chân tới Hắc Giới là vào hôm đi săn tiền thưởng đầu đời.

Tôi khi ấy mới 16 tuổi và cũng đã tự lập rồi. Trùm của một băng nhóm đường phố ở New York đã treo giải 2.500 đô la cho tay sai của hắn, và tôi tìm thấy thông báo đó dưới dạng tin ngắn trên một diễn đàn trực tuyến nào đó.

Tôi đã nghe chuyện những người trẻ tuổi như mình thử vận may trong giới săn tiền thưởng đầy ganh đua. Trông họ chẳng có vẻ gì là sở hữu những kỹ năng đặc biệt mà tôi không có, và đây có vẻ là một nghề phù hợp để vớ bẫm -nếu bạn đủ giỏi. Những thợ săn tiền thưởng xuất sắc nhất có thể kiếm cả trăm ngàn đô la trong một năm.

Tôi còn một lý do khác để theo đuổi nghiệp săn tiền thưởng. Bố tôi từng nợ 2.000 đô la tiền cá cược. Sau khi ông mất, tôi thề với lòng rằng sẽ không bao giờ làm việc cho những kẻ thuộc thế giới ngầm. Nhưng để được như vậy, tôi phải trả hết nợ, bằng không những kẻ mà bố tôi nợ tiền sẽ truy lùng tôi ngay lúc tôi bước sang tuổi 18.

Vậy nên tôi miệt mài nghiên cứu về các cách xâm nhập vào Hắc Giới. Tôi thực lòng nghĩ rằng chỉ cần làm theo một số hướng dẫn có

trên mạng thôi là có thể chen chân vào hang ổ tội phạm mà vẫn bình an vô sự.

Hắc Giới vận hành theo duy nhất một nguyên tắc: Giấu kín danh tính, sự an toàn của bạn phụ thuộc vào lớp vỏ bọc ngụy trang. Tôi rút ra kinh nghiệm xương máu này ngay sau hôm chập chững bước vào đó, tìm ra mục tiêu và theo dấu hắn ngoài đời thực. Mãi tới lúc ấy tôi mới nhận ra mình đã vô tình để lộ một phần danh tính của bản thân khi trong Hắc Giới. Trong nháy mắt, thông tin cá nhân của tôi (gồm tuổi, tiểu sử, địa điểm) đã bị phát tán ra toàn bộ Hắc Giới, và dụng cụ của tôi bị hư hại hết.

Tôi nhận tiền, trả hết đống nợ của bố. Nhưng trong vài tháng tiếp theo, tôi tránh xa máy tính và điện thoại, sống ẩn dật và cố giấu mình tốt nhất có thể. Tuy vậy, tôi vẫn nhận được những cuộc gọi kỳ quái và cả thư điện tử có nội dung lạ lùng. Những lời đe dọa thường được đặt trước cửa nhà tôi. Cuối cùng thì tôi phải chuyển nhà.

Tôi không bao giờ làm việc cho đám xã hội đen nữa, kẻo lại mất mấy tháng mới dám mò lên mạng.

Đó là bản chất của Hắc Giới: Dù bạn có chuẩn bị tốt thế nào thì cũng vẫn chẳng hiểu được thế giới ấy nếu chưa thực sự dấn thân vào nó.

❦

“Cô Chen,” Hideo lên tiếng khi cuộc gọi của chúng tôi được kết nối. “Rất vui vì được nhận điện của cô.”

Giờ đã sang buổi sáng ngày hôm sau, trước khi buổi luyện tập bắt đầu, ảo thể của Hideo hiện lên trong phòng tôi. Anh ngả người về phía trước trên chiếc ghế văn phòng và tựa cùi chỏ lên bàn. Những sợi bạc trên tóc anh vương chút nắng tràn vào từ cửa sổ phòng. Bên cạnh anh, Kenn đang đứng gần bàn làm việc với hai tay đút túi, chắc là tôi vừa mới gián đoạn cuộc trò chuyện giữa hai người họ. Anh ấy liếc tôi qua vai. Hai gã vệ sĩ đứng nghiêm sau họ.

“Gọi sớm vậy chắc để cập nhật tình hình hả?” Kenn gợi chuyện. Anh ấy liếc nhìn Hideo. “Có lẽ cậu thực sự đã tìm thấy một thợ săn tiền thưởng hoàn hảo cho riêng mình.”

Tôi cố tỏ ra chuyên nghiệp với đôi chân trần và chiếc quần jeans đen tả tơi. “Anh hẳn phải bận bịu lắm kể từ hôm tiệc khai mạc.” Tôi nói với Hideo. Mắt tôi thoáng lướt qua Kenn. “Tôi có đang gián đoạn công chuyện của hai anh không?”

“Cô chính là công chuyện đấy,” Kenn đáp. “Chúng tôi chỉ đang nói về cô thôi.”

“Ồ,” Tôi hắng giọng. “Chắc toàn điều lành thôi.” Kenn nhe nhởn. “Có thể nói là vậy.” Anh ấy rời khỏi bàn Hideo mà không nói gì thêm. “Tôi sẽ để hai người yên vậy. cứ vui nhé.”

Hideo nhìn Kenn. “Chút nữa chúng ta sẽ bàn tiếp.”

Kenn đi mất. Hideo nhìn theo tới lúc Kenn khuất dạng rồi nhẹ nhàng phẩy một tay về phía cánh cửa. Không một lời, hai gã vệ sĩ của anh cúi đầu và rời phòng, để Hideo một mình.

Khi họ đã đi, anh quay lại nói với tôi. “Tôi hy vọng là mọi thứ vẫn ổn kể từ sau khi cô thu hút từng ấy sự chú ý tại buổi sơ tuyển

Wardraft.”

“Tôi chỉ mới nhận ra rằng anh đã yêu cầu đội Phoenix Riders chọn tôi ngay lượt đầu.”

“Tôi không hề yêu cầu ai phải chọn cô trong lượt đầu tiên. Asher Wing tự chọn theo ý cậu ta. Cô cũng đắt giá lắm đấy chứ.”

Vậy là Hideo không dính dáng gì tới chuyện này. “À thì…” tôi nói, “… buổi sơ tuyển cũng thú vị đấy. Nhìn xem tôi tìm được gì này.” Tôi kéo ảnh chụp màn hình từ buổi Wardraft lên và để nó hiển thị giữa hai chúng tôi. Nó từ từ quay đủ một vòng để tạo ra góc toàn cảnh của sân vận động. Cái bóng không thể lẫn vào đâu được của một dáng người đứng trên mấy thanh dầm ở trần sân vận động. Phía trên đầu hắn là chữ [vô danh]. “Trong cái ngày diễn ra buổi Wardraft, tôi đã thấy ai đó đang quan sát từ xà trụ của sân vận động Tokyo Dome.”

Điều này khiến Hideo chú ý. Anh dò xét hình chụp, mắt nheo lại trước bóng đen phía trên mê cung ánh sáng của sân vận động. “Sao cô biết đó là đàn ông”?

“Ôi, tôi còn biết nhiều hơn nữa cơ. Đó chính là Ren.”

Ánh mắt Hideo chuyển từ hình chụp sang tôi. “Renoir Thomas ư?”

Tôi gật. “DJ Ren. Một dấu hiệu trên mã hình chụp đã dẫn tới gã. Kể từ lúc đó, tôi đã xâm nhập vào hồ sơ của tất cả tuyển thủ thi đấu Warcross.” Tôi kéo tài khoản của mọi người lên màn hình. “Tôi có thể sẽ cần phải xem qua một số Ký ức của họ để biết ai là người có liên quan.”

Hideo nhìn hướng về tấm bản đồ điện tử mà tôi đã tạo ra nhằm định vị nơi ở hiện tại của các tuyển thủ Warcross. Đa số đều đang ở

trong kí túc xá. Một nhóm các tuyển thủ Andromeda đã vào thành phố trong khi Asher vừa mới rời ký túc của đội. Ren vẫn đang ngồi trong phòng riêng.

“Cô nguy hiểm hơn tôi tưởng đấy.” Hideo tán thưởng, ngắm nghía thành quả của tôi.

Tôi mỉm cười với anh. “Tôi hứa là sẽ nhẹ tay với anh mà.”

Lần này, tôi đã làm anh cười. “Tôi có nên cẩn thận hơn không nhỉ?” Anh bảo tôi.

Tôi bỏ ngỏ câu hỏi của anh và mở hòm thư của Ren lên. “Tôi đã chạy một chương trình bẻ khóa dữ liệu của Ren.” Tôi đáp, kéo lá thư lên lơ lửng giữa chúng tôi dưới dạng một khối hộp dữ liệu được mã hóa đen ngòm. “Tôi mới tìm thấy thứ này hôm qua, dù vậy tôi vẫn chưa mở được nó.”

Hideo lướt qua tập tài liệu một lượt. Giống tôi, mắt anh ngay lập tức dừng lại chỗ dấu đỏ trên cạnh khối hộp. “Thứ này được gửi tới từ Hắc Giới.” Anh nói.

Tôi gật đầu. “Còn được bọc sau một lớp tường lửa mà tôi cũng không nhận ra.”

Hideo đưa hai tay ra xa nhau một chút, rồi xoay khối hộp một lượt. “Tôi thì có.” Anh lẩm bẩm rồi mở rộng tay lần nữa. Khối hộp to lên và trong lúc đó, anh lật một mặt lên để tôi có thể trông thấy bề mặt khối hộp kỹ hơn. Tôi nheo mắt nhìn nó. Bề mặt được bao phủ bởi một dãy bất tận những hoa văn ngoằn ngoèo, tỉ mỉ.

“Nó được gọi là khiên phân dạng.” Anh giải thích. “Một mẫu khiên mà chúng tôi mới phát hiện ra gần đây. Các lớp lang của khiên phân

dạng cuốn theo một vòng lặp vô tận, tự động nhân đôi mỗi lần cô phá được một lớp ngoài, cô càng cố mở thì nó càng tăng mức bảo mật. Chương trình bẻ khóa của cô sẽ vĩnh viễn bế tắc mà chẳng tiến thêm được bước nào đâu."

Bảo sao tôi chẳng thể xâm nhập được. "Trước đây tôi chưa bao giờ được thấy thứ này."

"Tôi cũng đoán là cô chưa biết đến nó. Thứ này được biến đổi từ hệ thống bảo mật mà chúng tôi phát triển bên trong Henka Games mà."

Tôi vươn người về trước, ánh mắt tôi lướt qua bề mặt khối hộp. "Anh phá nó được không?"

Hideo đặt tay lên hai mặt khối hộp. Khi anh rút tay lại, một bản sao của lớp ngoài tấm khiên phân dạng hiện ra lơ lửng phía trên khối hộp. "Một tấm khiên vô cực cần một chiếc chìa khóa vô cực." Anh nói. "Thứ gì đó nhân đôi với cùng một tần suất và định dạng như ổ khóa."

"Mọi cánh cửa khóa đều có chìa để mở." Tôi lầm bầm.

Anh gõ vài câu lệnh mà tôi không thể thấy, rồi cho chạy chúng qua một chương trình của Henka Games. Một chiếc chìa khóa hiện ra trong tay anh, đen kịt và biến đổi liên tục. Bề mặt của nó được chính những hoa văn bất tận kia bao phủ. Tôi chăm chú nhìn khi anh cầm lấy chiếc chìa và cắm nó vào khối hộp.

Bề mặt khối hộp đột nhiên đứng im. Những hình thù phân dạng vô tận bao phủ xung quanh tan biến. Thế rồi, trong nháy mắt, khối hộp biến mất và trở thành một tin nhắn.

Nó chỉ hiện ra đúng một cụm kí tự.

1300PD

Mắt tôi dính vào dòng chữ cùng lúc với Hideo.

“Ổ Hải Tặc!” Chúng tôi đồng thanh.

Với một người bình thường, chữ 1300PD chẳng có ý nghĩa gì hết. Nhưng tôi biết đó là một sự kiện đã được lên kế hoạch sẵn. 1300 nghĩa là một giờ chiều, được viết theo hệ 24 giờ. Còn PD là viết tắt của Pirate’s Den (“Ổ Hải Tặc”), một ký hiệu viết tắt mà tôi đã quá rõ. Đó là một điểm hẹn có tiếng trong Hắc Giới.

Sự kiện được dự kiến diễn ra vào ngày 20 tháng Ba.

“Tốt.” Tôi nói. “Tôi biết tuần này mình sẽ tới đâu rồi.”

Hideo xem xét tin nhắn hồi lâu trước khi nhìn tôi đầy thắc mắc. “Cô định đến đó một mình sao?”

“Anh là người đã phá được những tấm khiên phân dạng.” Tôi tựa người vào giường và khoanh tay lại. “Việc của tôi là truy lùng lũ tội phạm, anh Tanaka ạ.”

Nghe đến đây, anh hơi mỉm cười. “Là Hideo thôi, làm ơn.”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh. “Anh cứ khăng khăng gọi tôi là cô Chen ngoài chốn công cộng đó thôi, vậy là hòa cả làng.”

Anh nhướn mày. “Tôi chỉ cố để không nhồi nhét thêm tin đồn cho đám kí giả thôi. Họ đặc biệt thèm tin vào thời điểm này trong năm.”

“Ồ? Tin đồn gì thế? Rằng chúng ta đã gọi nhau bằng tên thật ư? Sốc quá đi. Có vẻ như cánh báo chí đằng nào cũng đã tung tin đồn vớ vẩn về tôi rồi.”

“Cô có muốn tôi gọi cô là Emika không?”

“Có chứ.” Tôi đáp.

“Được thôi.” Anh gật đầu. “Emika vậy.”

Emika. Tôi thấy một cảm giác dễ chịu chạy dọc sống lưng khi nghe anh gọi tên mình. “Tôi sẽ tiếp tục cập nhật tình hình cho anh.” Tôi quyết định lên tiếng, có ý kết thúc cuộc gọi. “Mong là sẽ khám phá được gì đó.”

“Đợi chút. Trước khi cô đi.”

Tôi dừng lại. “Vâng?”

“Kể tôi nghe về việc cô bị bắt vài năm về trước đi.”

Anh ấy đã điều tra hồ sơ của mình. Tôi hắng giọng, đột nhiên thấy giận dữ vì anh đã lôi chủ đề này ra. Tôi đã không đả động đến vụ bắt bớ từ lâu rồi. “Chuyện cũ thôi.” Tôi lầm bầm khi bắt đầu tóm tắt lại những gì đã xảy ra với Annie, cách mà tôi xâm nhập vào hệ thống quản lí của trường.

Hideo lắc đầu, dừng tôi lại. “Tôi đã biết những gì cô làm rồi. Nói tôi nghe nguyên nhân tại sao mà cảnh sát biết đó là cô.” Tôi chần chừ.

“Cô quá cao tay so với trình độ của họ.” Hideo tiếp tục. Anh chăm chú nhìn tôi, biểu cảm trên gương mặt anh hệt như lúc anh thử thách tôi trong buổi gặp đầu tiên. “Thật ra họ không hề tóm được cô phải không?”

Mắt chúng tôi chạm nhau. “Tôi đã ra đầu thú.”

Hideo im lặng.

“Họ cho rằng Annie là thủ phạm.” Tôi tiếp tục. Ký ức về tiếng còi cảnh sát, về việc tôi bước vào văn phòng hiệu trưởng nơi cảnh sát đang vây kín, về hai cổ tay đeo còng sắt của Annie, về khuôn mặt đẫm nước mắt của bạn ấy ngước nhìn tôi đầy choáng váng, giờ đang ùa về trong tâm trí. “Họ chuẩn bị bắt bạn ấy đi. Vậy nên tôi đã đầu thú.”

“Cô đầu thú.” Có chút ấn tượng trong giọng anh. “Cô có biết rằng mình sẽ phải hy sinh những gì cho hành động đó không?”

Tôi nhún vai. “Chẳng có thời gian để mà nghĩ luôn. Đó đơn giản là điều đúng đắn phải làm thôi.”

Hideo im lặng, sự chú ý của anh giờ đang dồn hết vào tôi.

“Tôi đoán là lòng nghĩa hiệp vẫn còn tồn tại.” Cuối cùng anh nói.

Tôi không biết phải đáp lại thế nào. Tất cả những gì tôi có thể làm là đáp lại cái nhìn của anh, cảm thấy thêm một bức tường nữa quanh anh hạ xuống và nhận ra tia sáng trong mắt anh đã thay đổi. Dù anh có ý nghĩ như thế nào về chuyện của tôi đi chăng nữa, thì nó cũng khiến anh bớt lãnh đạm và cảnh giác.

Thế rồi giây phút ấy chấm dứt. Anh ngồi thẳng dậy và rời mắt khỏi tôi. “Hẹn lần sau nhé, Emika.” Anh chào.

Tôi lẩm bẩm tạm biệt và kết thúc cuộc gọi. Ảo thể của anh biến mất khỏi phòng. Tôi thở chậm và sụp vai xuống. Hideo chưa nói gì đến các thợ săn tiền thưởng khác, nghĩa là có thể tôi đang vượt mặt bọn họ. Tính tới giờ thì mọi việc đều ổn cả.

Phải mất một lúc để tôi nhận ra rằng mình chưa tắt chương trình hack khi đang nói chuyện với Hideo. Điều đó có nghĩa là tôi cũng đã

lần mò hồ sơ của anh để tìm dữ liệu. Dù Hideo có hàng rào tường lửa riêng để bảo vệ thông tin, nhưng tôi vẫn vớ được một tập tài liệu không mã hóa từ tài khoản của anh. Một tập tài liệu mới được tạo trong buổi sớm hôm nay đang nằm trong đống dữ liệu tải về và nhấp nháy trước mặt tôi. Tôi nhìn tệp tài liệu lâu tới nỗi khiến nó tự động mở ra vì hệ thống tưởng rằng tôi muốn xem nội dung.

Phòng tôi mờ dần đi. Tôi thấy mình đứng tại một nơi nào đó tựa như phòng tập thể hình được trang bị những túi cát to bự, nhiều giá để tạ, đệm tập và gương dài. Đây là một trong những tệp Ký ức của Hideo. *Mình không nên dòm ngó dữ liệu của anh.* Ngay lập tức, tôi định thoát ra, nhưng Ký ức đã chạy trước khi tôi có thể làm vậy.

Hideo đang đấm một túi cát với nhịp độ thần tốc, mỗi cú đấm lại làm rung cả tầm nhìn của tôi. Kickboxing ư? Tôi lướt qua thế giới trong Ký ức rồi dừng lại khi thấy hình ảnh phản chiếu trong gương.

Anh cởi trần, ngực và lưng bóng mồ hôi, các cơ bắp rất săn chắc. Mái tóc ướt của anh rung lên sau từng cú đấm. Hai bàn tay anh cuốn băng trắng và tôi có thể thấy những vệt máu trên tấm băng gạc quanh các đốt ngón tay khi anh liên tục giáng những đòn tấn công dữ dội vào túi cát. Những vết sẹo mà tôi vẫn luôn thấy. *Anh đã đấm những túi cát ấy mạnh đến mức nào chứ?* Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên là biểu cảm của anh. Mắt anh đen thầm và rực lửa, vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ đến mức khiến tôi phải lùi một bước.

Tôi nhớ lại vẻ căng thẳng trên mặt anh trong buổi gặp đầu tiên của chúng tôi, vào lúc nói về sáng chế mới nhất, về đam mê của anh. Tôi có thể thấy tia sáng tương tự trong mắt anh ở đây qua cách anh

tung nắm đấm. Nhưng đây là một sự căng thẳng tăm tối, một cơn giận sục sôi.

Vệ sĩ của Hideo kiên nhẫn đợi ở góc phòng, và đứng ngay cạnh anh chắc là huấn luyện viên riêng được trang bị dụng cụ bảo hộ từ đầu đến chân. “Đủ rồi.” Người đó nói và Hideo ngừng tập để quay sang ông. Nếu không biết rõ thì tôi sẽ cho rằng vị huấn luyện viên đang nhìn tôi (tức là nhìn Hideo) với vẻ thận trọng, rón rén.

Vị huấn luyện viên bắt đầu vờn quanh, Hideo cũng vậy. Chuyển động của anh linh hoạt và chính xác đến nguy hiểm. Tóc rủ xuống mặt anh, tạm thời che đôi mắt anh khỏi tầm nhìn. Huấn luyện viên một tay xoay xoay cây gậy gỗ dài, kéo lê dọc sàn nhà rồi nhấc nó lên. Ông lao tới Hideo, vung cây gậy về phía anh với một tốc độ chóng mặt. Tầm nhìn của tôi mờ đi. Hideo dễ dàng né được đòn tấn công ấy. Anh lại né sang bên, rồi né thêm lần thứ ba. Trong đòn tấn công thứ tư, Hideo lao đến, vung một tay lên, siết chặt nắm đấm khi cây gậy giáng xuống, cây gậy gãy đôi khi đập vào cánh tay anh, với một tiếng rắc. Hideo lao về phía trước. Nắm tay của anh giáng xuống tấm đệm tay của huấn luyện viên mạnh tới nỗi ông nhăn mặt trước cú đấm. Hideo không dừng lại ở đó. Anh liên tiếp giáng những cú đấm xuống đệm tay của ông với một chuỗi chuyển động thần tốc. Cú đấm cuối cùng giáng xuống mạnh tới nỗi huấn luyện viên loạng choạng ra sau và ngã oạch xuống.

Hideo đứng đó một hồi, nặng nề thở dốc, nét mặt đanh lại như thể anh vừa trông thấy ai khác nằm đó vậy. Thế rồi, cơn phẫn nộ trong mắt anh nhạt dần và anh trở lại là chính mình trong một tích tắc. Anh

chìa tay về phía huấn luyện viên và kéo ông đứng dậy. Buổi luyện tập kết thúc.

Tôi nín lặng nhìn Hideo chào tạm biệt huấn luyện viên, rồi bước ra khỏi cánh cửa kép của phòng tập với đám vệ sĩ vây quanh, tay anh vẫn quấn trong đống băng đẫm máu. Thế rồi Ký ức kết thúc và tôi thấy mình đang đứng trong phòng riêng, trở lại với cảnh sắc yên bình. Cuối cùng tôi thở hắt ra và nhận thấy mình đã nín thở nãy giờ.

Vậy đó là nguyên nhân mà các đốt tay của Hideo bị bầm tím. Sao anh lại tập luyện như bị ma nhập thế? Sao anh lại đấm như thể anh muốn giết người? Tôi rùng mình nghĩ tới gương mặt anh, với đôi mắt đen hiểm độc, hoàn toàn chẳng có chút dí dỏm, lịch lãm, quyến rũ nào của con người mà tôi thường mường tượng ra. Tôi lắc đầu. Tốt nhất là tôi không nên kể cho ai việc đã xem Ký ức của anh. Chắc Hideo chẳng muốn ai trông thấy cảnh đó ngoài đám vệ sĩ của mình.

Ánh sáng lay động phản chiếu từ bề bơi bên ngoài ban công phòng ngủ đã kéo tôi trở lại với thực tại. Tôi ở đây để làm việc, chứ không phải để dòm ngó những buổi tập cá nhân của Hideo.

Tôi đăng xuất tài khoản và tự bảo mình phải tập trung trí lực vào Ren. Ấy vậy mà trong đầu tôi chỉ có cuộc đối thoại với Hideo thôi. Khi tôi rời phòng ngủ để đi gặp đồng đội trong buổi tập huấn hôm nay, ký ức về cặp mắt đen thẫm của anh vẫn lởn vởn trong tâm trí trong tôi, cùng sự bí ẩn đằng sau những đốt ngón tay đẫm máu và ánh nhìn giận dữ đó.

15

Ba ngày thấm thoát trôi qua một cách mơ hồ, với những buổi tập luyện triền miên để đội Phoenix Riders thử nghiệm mọi kịch bản có thể xảy ra. Tôi hết cặp với Hammie rồi với Ren, Asher và Roshan, có khi kết hợp với cả hai hoặc với những người khác để chống lại họ. Môi trường xung quanh chúng tôi chuyển từ rừng già sang thành thị rồi tới những vách đá cheo leo. Chúng tôi luyện tập ở màn chơi của các giải đấu trước kia, mỗi thứ một chút.

Asher huấn luyện cả đội với một nhiệt huyết chưa từng thây. Tôi vất vả lắm mới theo kịp. Mọi màn chơi và chiến thuật mới mẻ với tôi đều quen thuộc với mọi người, cứ khi nào tôi nghĩ là mình đã nắm được điều gì đó thì Asher sẽ giảm một nửa số thời gian quy định để chúng tôi tiến hành nhiệm vụ hay thực hiện một tuyệt chiêu nào đó. Cứ khi nào tôi bắt đầu quen với một màn, Asher sẽ chuyển chúng tôi sang màn tiếp theo.

Tôi luôn kiệt sức sau những ngày tập, gục xuống ghế sô pha cùng đồng đội và rối bời tâm trí khi nghe Asher phổ biến qua về kế hoạch của ngày tiếp theo. Đến cả lúc ngủ mà tôi cũng mơ về những buổi tập.

Mặc dù Hideo đảm bảo tôi sẽ có chỗ đứng trong đội, anh cũng không thể giúp Phoenix Riders chiến thắng được. Nếu thua, đội sẽ giải tán trong mùa này và việc đó sẽ khiến chuyện theo đuôi Ren trở nên khó khăn. Hideo hy vọng tôi sẽ là người hoàn thành cho anh vụ việc này. Nếu không, tôi có thể sẽ mất tiền thưởng cho một thợ săn khác ở lại vòng sau giải.

"Em chưa quen đấy thôi," Roshan cố an ủi tôi vào tối nọ khi chúng tôi nằm ẹp cạnh nhau trên ghế sô pha. Wikki lần lượt đi đưa từng người những suất ăn tối nóng hổi. "Mất thời gian để nắm bắt được hết mọi thứ là tốt."

Ở phía bên kia, Hammie chọc dĩa vào đồ ăn của mình. "Trong những ngày như thế này, Roshan ạ, trái tim nhân hậu của anh sẽ ảnh hưởng đến tất cả bọn em mất." cô ấy liếc nhìn tôi trước khi đưa dĩa lên miệng." Chúng ta không thể khuyến khích bạn ấy buông lỏng bàn thân được."

"Đáng ra cô ấy không nên xuất hiện trong buổi tuyển chọn." Ren chen mồm vào.

Hammie quắc mắt nhìn gã. "Bình tĩnh nào, lính mới."

"Tôi chỉ nói vậy thôi." Ren giơ dao nĩa lên trong tư thế phòng thủ. "Tôi đâu có được làm DJ chính ở các sự kiện quốc tế khi mới vào nghề. Làm thế không hay." Gã nhìn tôi. "Đừng đẩy Emika vào những tình huống mà cô ấy chưa sẵn sàng đối mặt. Mọi người có thể giết chết cô ấy đấy."

Tôi rời mắt khỏi gã, ngay lập tức những lời nói đó đánh thức giác quan thứ sáu của tôi. *Gã đang nghi ngờ tôi sao? Gã có đang theo dõi*

tôi không?

Roshan bất đắc dĩ gật đầu đồng tình với Ren. “Chúng ta không thể ép em ấy vắt kiệt sức lực được, cái gì quá cũng không tốt. Nhưng em cũng biết thừa mà, Hams.”

“Chẳng qua là vì em chơi cho đội Titans vào năm đó và Oliver là một gã đội trưởng quá kém so với Ash.”

“Tôi đánh giá cao lời khen đó.” Asher nhét một miếng khoai rán vào miệng, rồi nhìn sang tôi. “Dạo này em kém nhanh nhạy hơn đấy, Emi ạ.”

“Còn chẳng ngủ đủ giấc cả tuần rồi ấy chứ.” Roshan xen vào. “Nhìn mặt là rõ.”

“Em ổn,” tôi lầm bầm kiếm cớ, cố dụi bớt đi những quầng thâm dưới mắt. Nếu cả đội bắt đầu dòm ngó quá nhiều, họ sẽ nhận ra rằng còn có tác nhân khác ngoài những buổi tập làm tôi trằn trọc.

Asher hắng giọng và những người còn lại im bặt. Anh ấy gật đầu với tất cả chúng tôi. “Không tập luyện gì ngày mai hết. Ngủ một giấc, ăn sáng muộn. Chúng ta sẽ tiếp tục vào ngày kia.”

Tôi huých nhẹ Roshan với vẻ biết ơn trong khi Hammie sưng sỉa nhìn Asher. Tôi nhớ lại vẻ nghiêm nghị của cô ấy khi thi đấu cờ nhanh trong Ký ức. “Cậu biết ai sẽ không nghỉ vào ngày mai không?” cô ấy hạch sách. “Demon Brigade đấy.”

“Nhưng một Kiến Trúc sư kiệt quệ tinh thần thì vô tác dụng rồi. Emika đã phạm lỗi suốt cả ngày hôm nay.” Asher gật gù về phía Ren đang im lặng dùng bữa. “Thêm nữa Ren có hẹn với hãng thu âm của cậu ấy vào ngày mai rồi. Nghỉ ngơi có lợi cho tất cả chúng ta.”

Tôi im lặng nhìn Ren khi cả lũ đã ăn xong và giải tán về phòng. Tôi điều tra gã mỗi ngày, cố tìm một dấu hiệu, manh mối mới. Mỗi tối tôi lại rà soát dữ liệu của gã với chiếc chìa khóa mới mà Hideo đưa. Chẳng có gì. Gã sẽ tới Hắc Giới vào ngày mai và tôi vẫn chưa tìm ra được nguyên do. À, tôi biết là gã cũng đang theo dõi tôi.

“Em’ này!” Hammie gọi khi tôi bước về phía cửa phòng. Tôi quay lại thấy cô nàng đang chạy về phía mình, dưới cánh tay kẹp một túi đồ. Cô đưa cho tôi. “Buộc cái này quanh đầu khi cậu ngủ thử xem. Nó giúp tớ ngủ nhanh đấy.”

Tôi bóp bóp lớp vải mềm. “Cảm ơn nhé.”

Cô ấy chỉ nhún vai. “Tớ không có ý thúc ép cậu đâu.” Cô nhét tay vào túi quần. “Cậu có thể nói với tớ nếu đang vướng mắc với điều gì đó. Tớ sẽ tập riêng với cậu.”

Tôi có thể thấy bộ não cờ vua của cô nàng đang dò soát, không tin tưởng hoàn toàn vào từng lý lẽ của tôi, đồng thời tính trước những gì tôi định làm tiếp theo, cô ấy thấy được có gì đó đang khiến tôi phiền lòng. “Tớ biết.” Tôi cười với cô ấy. “Có lẽ để mai nhé.”

“Ok luôn.” Cô nàng mỉm cười đáp lại và tôi cảm thấy chút tội lỗi. Tôi chưa bao giờ là thành viên trong một đội như thế này, một nhóm bạn khăng khít luôn cùng nhau làm mọi thứ. Chúng tôi có thể gần gũi nhau hơn nếu tôi mở lòng với cô ấy.

Nhưng tôi chỉ chúc Hammie ngủ ngon, cô ấy cũng làm vậy nhưng tôi có thể thấy được sự hoài nghi khi cô ấy quay đi và rảo bước về phòng riêng. Tôi nhìn theo rồi khép cửa lại.

Đêm đó, khi đang bơi trong bể bơi ở ban công để đầu óc được thanh tịnh, tôi nhận được một tin nhắn của Hideo.

Cô đang bối rối.

Tôi ngừng bơi, chớp chớp mắt cho nước ra hết và nhắn vào tin nhắn đang lơ lửng trong tầm nhìn trước khi kịp suy nghĩ.

Lời mời trò chuyện của tôi được gửi đi và Hideo xuất hiện một phút sau bên rìa bể dưới dạng một ảo thể. Anh đang ngồi trong một căn phòng nhập nhoạng ánh sáng ấm áp, cà vạt nới lỏng. Không có nó, trông anh hợp tuổi, trẻ trung và bớt uy quyền hơn. Mặc dù bản thân cảm thấy khó chịu nhưng trái tim tôi vẫn thót lên trước bóng hình anh. các đốt tay anh tối nay không bị bầm tím. Tôi đoán là anh đã không tập đấm bốc mấy ngày nay.

Tôi nhấc tay khỏi làn nước và đặt chúng lên thành bể. Những giọt nước trên làn da xăm kín của tôi lấp lánh dưới ánh trăng.

“Sao anh biết?” tôi dấp.

“Tôi chưa nhận được tin tức gì từ cô đã mấy hôm rồi.”

Tôi chẳng có hứng kể lể những khó khăn trong quá trình luyện tập của mình với anh. “Nhỡ tôi chỉ đang thu thập thông tin cho lần báo cáo tới thì sao?” Tôi đành nói thế. “Tôi còn chưa tới Hắc Giới kia mà.”

Hideo quay đi một lát để cởi khuy cổ tay. “Đó là lý do tôi không nhận được tin tức gì từ cô sao?” anh nói qua vai.

“Đây là cách anh nhắc tôi cần đẩy nhanh tiến độ hơn đấy à?”

Anh nhìn lại tôi, nửa mặt ẩn sau bóng tối. “Đó là cách để tôi hỏi xem cô có cần giúp gì không.”

“Tôi tưởng tôi mới là người giúp anh chứ.”

Anh dừng lại trong ánh sáng nhập nhoạng, đầu anh hơi nghiêng về phía tôi để lộ nụ cười thấp thoáng trên môi. Mắt anh nhìn tôi hồi lâu. Tôi mừng vì bóng tối đã giấu đi hai gò má ửng hồng của mình. “Tôi biết là cô đang kiệt sức.” Cuối cùng thì anh cũng nói gì đó.

Tôi nhìn lảng đi và gạt bớt nước trên cánh tay. “Không phải thương hại tôi.”

“Đâu có. Nếu cô không tự lo liệu được thì tôi đã không chọn cô cho công việc này.”

Lúc nào cũng là cái vẻ lọc lõi ấy. “Nếu muốn giúp tôi một tay, anh luôn có thể hỗ trợ về mặt tinh thần.” Tôi nói khi trầm mình xuống nước.

“Hỗ trợ tinh thần.” Anh quay lại đối mặt với tôi, cười vẻ tinh quái. “Cô muốn kiểu an ủi nào đây?”

“Biết đâu được đấy. Vài lời khích lệ thì sao?”

Hideo nhướn mày đầy thích thú với tôi. “Được thôi,” anh tiến một bước lại gần tôi. “Tôi hỏi thăm vì nhớ giọng nói của cô.” Anh nói. “Khá hơn chưa?”

Tôi há hốc miệng, bốc hơi sạch mọi dũng khí nhất thời. Trước khi tôi có thể đáp lại, anh chúc tôi ngủ ngon và ngắt kết nối. Hình ảnh của Hideo biến mất, thay vào đó là khoảng không trống trải. Nhưng trước khi biến mất, tôi thấy anh vẫn nhìn tôi.

Đêm đó, tôi mơ thấy cùng Hideo trở lại Sound Museum Vision, nhưng không đứng giữa sàn nhảy. Chúng tôi đang ở tầng trên, náu mình trong một góc tối nào đó trên ban công nhìn bao quát toàn bộ không gian. Anh đẩy tôi vào tường và hôn tôi mãnh liệt.

Tôi bừng tỉnh khỏi giấc mơ, ngượng ngùng và khó chịu với chính mình.

Lời của anh vẫn còn vang vọng trong tâm trí tôi vào cái ngày Ren tới Hắc Giới. Khi những người khác rục rịch đi ăn trưa, tôi khóa cửa lại và đăng nhập vào Warcross nhưng không tham gia trò chơi thông thường. Tôi lôi ra một cái bàn phím ảo và nhập một loạt các câu lệnh. Những ngón tay tôi lộc cộc trên sàn nhà. Căn phòng chập chờn rồi đột nhiên tối đi, khiến tôi bị bóng đêm bao trùm.

Tôi nín thở. Tôi ra vào Hắc Giới khá thường xuyên, nhưng vẫn không bao giờ quen được với thứ bóng tối ngộp thở che mờ hai mắt trước khi tôi thâm nhập vào được chốn này.

Cuối cùng, những đường kẻ ngang màu đỏ xuất hiện trong tầm nhìn, mà khi được tôi phóng to lên thì chúng chuyển thành các đoạn mã. Chúng phủ kín tầm nhìn của tôi, các trang nối tiếp nhau cho tới khi chạm đáy và hiện lại con trỏ nhấp nháy. Tôi nhập vài câu lệnh, rồi một dải mã mới tràn vào tầm nhìn.

Đột nhiên, đoạn mã đỏ sậm biến mất, tôi thì đứng giữa đường phố nơi đây. Cái tên [vô danh] lơ lửng trên đầu tôi. Những hình hài đen kịt lướt qua, không một ai chú ý đến tôi. Tôi đứng bên dưới một dãy biển hiệu neon vô tận, mập mờ dọc theo những tòa cao ốc phía trên. Chúng hắt lên tôi những dải màu khác nhau.

Tôi mỉm cười. Tôi đã vượt qua lớp tường lửa bảo vệ bên ngoài của Warcross và dấn chân vào thế giới ngầm của thực tế ảo rộng lớn, được mã hóa và kín đáo ngay dưới nền tảng của Warcross. Đây là ngôi nhà thứ hai, nơi ai cũng nói chung một ngôn ngữ và cũng là nơi mà những kẻ vô lực ở thế giới thực có thể trở nên uy quyền tột đỉnh.

Đa phần những người thường xuyên ra vào Hắc Giới còn chẳng thèm đặt tên cho nó. Nếu bạn đang ở đây thì có nghĩa là bạn đang ở "phía dưới" và bất cứ ai hiểu rõ mình đang làm gì đều hiểu đây không phải "phía dưới" như kiểu nước Úc. Thế giới mà giờ tôi đang bước vào chẳng có một trật tự logic nào hết, chí ít là không phải theo cách thông thường. Những tòa nhà hẹp, xiêu vẹo, tọa lạc ngay giữa lòng phố trong khi lối vào các tòa nhà thì treo ngược, như thể muốn cảnh báo rằng việc tiến vào là bất khả thi. Phố chính giao với các con phố khác giữa không trung, dẫn từ bậu cửa sổ này sang bậu cửa sổ khác. Không gian kết nối những điều bất khả thi, hệt như một bức họa của Escher. Khi tôi nhìn lên trời, một chuỗi những đoàn tàu đen kịt chạy song song nhau, mất hút phía chân trời. Trông chúng kỳ quái, dài thườn thượt như thể bị bóp méo qua tấm gương trong nhà cười. Nước rỏ tong tỏng gần đó, rơi xuống rãnh nước và lấp đầy những ổ gà trên đường.

Tôi ngước nhìn những tấm biển neon. Nếu nhìn kỹ, bạn sẽ nhận ra rằng chúng không phải là biển báo thật mà là danh sách những cái tên được tô đậm bằng ánh đèn neon. Nếu bạn ngu ngốc đến mức thâm nhập vào Hắc Giới mà không biết cách bào vệ danh tính thì chằng mấy chốc, tên thật và thông tin cá nhân của bạn (như sổ an

sinh xã hội, địa chỉ thường trú, số điện thoại riêng) sẽ được liệt kê trên những biển báo đó. Trên đó là danh sách những người chơi dám cả gan tới đây mà chẳng hề phòng bị, thông tin của họ bị truyền đi khắp Hắc Giới và an nguy của họ chỉ phụ thuộc vào lòng khoan dung của những kẻ vãng lai trên các con phố này.

Đó là nơi mà tôi từng bị bêu danh, sau lần đầu bước chân xuống đây.

Tôi đi qua một biển báo để tới phố chính. Con phố mang tên *Con Đường Tơ Lụa*. Bên dưới các danh sách là một loạt các cửa tiệm với những biển hiệu neon riêng. Một trong số đó buôn hàng cấm - chất kích thích, đa phần là vậy. Sổ còn lại thì treo đèn lồng đỏ ngoài cửa, mời gọi tình dục ảo. Những cửa tiệm khác vẫn treo biểu tượng video trên cửa, thể hiện rằng ở đó có dịch vụ theo dõi trực tuyến. Tôi đang ẩn mình bên dưới bộ đồ đen và một khuôn mặt được chọn ngẫu nhiên, nhưng thường xuyên ra vào thế giới này không có nghĩa là tôi sẽ cảm thấy thoải mái với chuyện đó.

Giờ tôi khởi động công cụ tìm kiếm và nhắn vào ổ Hải Tặc trong các kết quả trả về. Thế giới xung quanh tôi nhòe đi và trong nháy mắt, tôi đang đứng trên phố nơi các tòa nhà đã nhường chỗ cho một cột trụ. Một chiến hạm hải tặc lờ mờ bên bờ biển, sáng rực với những dây đèn lồng đung đưa ở tầm giữa cho tới đỉnh cột buồm, ánh sáng từ chúng phản chiếu trên mặt nước long lanh, Ổ Hải Tặc là một trong những tụ điểm ăn chơi nổi tiếng dưới này. Mũi thuyền có một miếng gỗ tinh xảo chạm khắc biểu tượng bản quyền in ngược. *Thông tin muốn được tự do lưu thông*, tôi im lặng lẩm nhẩm khẩu hiệu của

nó. Một lá cờ hiệu phấp phới trên ván cầu dẫn vào khoang chính, nơi một hàng dài các nhân vật vô danh đang đi lại.

Hôm nay, tấm băng rôn hiện quảng cáo cho vụ đặt cược một trận đấu Warcross đang diễn ra bên trong quán. Những cặp đấu với những luật lệ ngẫu nhiên này được đám xã hội đen điều hành, nên tôi có thể dò tìm và tóm được những tay cờ bạc đang gặp rắc rối với pháp luật. Người ta thường bỡn cợt gọi đây là những trận đấu Darkcross -Warcross Hắc Ám. Tôi không tưởng tượng được cái chốn này đã tạo ra bao nhiêu tay cược Warcross trốn nợ.

Hẳn Ren cũng đang ở đây vì vụ này. Tôi tự nghĩ khi rào bước tới cầu ván.

Trên tàu, dàn loa đang bật một bản nhạc điện tử lấy từ album chưa phát hành của Frankie Dena. Một cột trụ bằng kính sừng sững ngay chính giữa khoang tàu, phía trên là một danh sách những cái tên và con số liên tục cập nhật và lượn vòng. Chúng đều là những cái tên nổi tiếng của thủ tướng, tổng thống, ngôi sao ca nhạc và bên cạnh mỗi cái tên là một khoản tiền thưởng, xổ sổ ám sát. Người ta đặt tiền vào kẻ mà họ muốn thủ tiêu. Bất cứ khi nào số tiền đặt cho một ai đó lên cao, vài sát thủ của Hắc Giới sẽ được tiếp thêm động lực để ám sát kẻ đó và hốt hết mẻ tiền cược.

Việc đó đương nhiên hiếm khi xảy ra, nhưng ổ Hải Tặc vẫn sẽ còn tồn tại dưới dạng này hoặc dạng khác chừng nào mạng Internet còn tồn tại, và cứ mỗi một thập kỷ thì lại có một vụ ám sát thực sự xảy ra ra. Thực tế là Ronald Tiller, một nhà ngoại giao bị cả thế giới căm ghét vì được tuyên bố trắng án khỏi một cáo buộc cưỡng bức, đã bỏ mạng vài năm về trước trong một vụ nổ xe bí ẩn. Tôi đã thấy

tên ông ta đứng đầu danh sách xổ số ám sát một tuần trước khi thảm kịch xảy ra.

Tôi nhìn lên một cái ban công hướng ra cây cột trụ đầy rẫy những cái tên. có vài người đang ngồi đó theo dõi. Một trong số đó rướn người về phía trước, khuỷu tay đặt trên đùi, lặng lẽ quan sát danh sách. Những sát thủ chờ một khoản tiền thưởng lớn. Tôi rùng mình suy nghĩ và nhìn lảng đi.

Trên những bức tường là danh sách số liệu thống kê về mỗi đội thi đấu Warcross. Số liệu thống kê của đội Phoenix Riders và Demon Brigade chiếm trọn một bức tường. Bên dưới là một danh sách kéo dài những khoản cược vào hai đội. Phần thắng nghiêng hẳn về Demon Brigade.

Một nhóm những nhân vật vô danh đứng rải rác, mải mê trò chuyện. Rất nhiều người trong số họ có vẻ ngoài to lớn, thậm chí là khổng lồ với bắp tay u thịt và móng vuốt dài ngoằng, mắt đen kịt. Vài cư dân của Hắc Giới trông thực sự phù hợp với tên gọi của nó.

Tôi dò tìm Ren. Gã có thể là bất cứ ai trong đám này và cũng đang giả dạng.

Tôi xem đồng hồ. Gần một giờ. Tôi nghển cổ, lướt mắt qua đám đông trong khi gõ các câu lệnh, tìm kiếm bất kỳ dấu vết nào cho thấy ký hiệu của Ren ở đây. Chẳng có gì hết.

Thế rồi…

Chấm vàng lại xuất hiện trên bản đồ của tôi. Trong lúc len vào giữa đám đông, tôi đột nhiên thấy một cảnh báo nói rằng Ren hiện đang ở trong phòng. Đúng như dự đoán, khi tôi kiểm tra dữ liệu của

gã, tôi thấy ký hiệu WCO hiện lên ở phần thông tin. Tim tôi bắt đầu đập thình thịch. Gã chính là bóng người mà tôi đã thấy ở sân vận động. *Vì mục đích gì, hay vì ai mà gã đến tận đây?*

Tôi đảo mắt nhìn quanh khi đám đông im lặng dần, như thể được báo trước.

Đột nhiên, danh sách ám sát trên trụ kính tạm thời biến mất. Nó được thay thế bởi dòng chữ:

OBSIDIAN KING đấu WHITE SHARKS

Hắc Giới cũng sở hữu một loạt gà nhà nổi danh, dù những tuyển thủ này ẩn danh và chơi rất bẩn. Những đội thi đấu Warcross thông thường được những nhà bảo trợ giàu có tài trợ, còn các đội chơi của Hắc Giới thuộc quyền sở hữu của đám xã hội đen. Khi bạn thắng, bạn giành giải thưởng về cho băng nhóm sở hữu bạn. Khi bạn thua, khán giả sẽ đặt cược để đưa bạn vào xổ số ám sát. Thua nhiều là bạn sẽ thấy tên mình đứng đầu trong danh sách luôn. Rồi thậm chí, người bảo trợ bạn có thể chính là kẻ sẽ lấy mạng bạn.

Những người quan sát cột trụ giờ sẽ thấy một nút Tham Gia lơ lửng giữa tầm nhìn của mình. Tôi nhấn vào đó. Một thông báo nảy lên với câu hỏi rằng tôi muốn cược bao nhiêu tiền. Tôi nhìn xung quanh phòng, quan sát các con số hiển thị phía trên mỗi tay cược. 1.000, 5.000, 10.000. Tôi thậm chí còn thấy một vài kẻ đặt cược tới 100.000.

Tôi đặt cược ở mức 100. Không cần phải chơi trội ở đây làm gì. Thế giới xung quanh biến đổi và đột nhiên chúng tôi không còn đứng trên khoang của Ổ Hải Tặc nữa mà là trên nóc một tòa cao ốc mờ ảo

dưới bầu trời đỏ mấu. Những tuyển thủ trắng xóa xuất hiện trong màn chơi, tỏa sáng cạnh những vật phẩm tăng sức mạnh. Hình ảnh của Ổ Hải Tặc thu bé lại thành một màn hình nhỏ ở góc tầm nhìn, luôn nhảy vào giữa tầm nhìn của tôi bất cứ khi nào tôi liếc xuống nó. Giờ tôi đang sử dụng nó để tìm kiếm chấm vàng của Ren.

Gã đứng cách tôi chỉ có vài mét. Trên đầu gã là số tiền cược màu xanh lá cây: 100. Tôi nhướn mày. Cũng là một khoản cược không cao cho lắm. Kỳ lạ thật. Thông thường, khi tôi theo dấu kẻ nào đó, tay cược thường có xu hướng đưa ra những khoản cược khiến người ta phải trố mắt.

Ren đang mạo hiểm danh tiếng của bản thân dưới tư cách là một tuyển thủ chuyên nghiệp chỉ để đặt cược chút tiền vào trò chơi bất hợp pháp này. Gã lởn vởn xung quanh, hẳn là để ẩn mình trong khi chờ đợi. Tôi cá rằng gã ở đây để liên lạc với kẻ nào đó.

Người dẫn chương trình xuất hiện, giới thiệu mười tuyển thủ và bắt đầu trận đấu. Không giống các trận đấu thông thường, trận này có hai con số hiển thị ở phía dưới tầm nhìn của tôi. Mỗi con số là một số tiền cược tối đa cho mỗi đội chơi. Tôi có thể nghe thấy tiếng gầm của khán giả khi các tuyển thủ bắt đầu di chuyển. Hai địch thủ lao vào nhau và đều vung tay ra sau để tấn công. Khi họ làm vậy, một trong hai người đột nhiên biến mất khỏi tầm nhìn. Hắn hiện lên sau lưng địch thủ và tuyển thủ thứ hai chưa kịp phản ứng lại thì đã bị hắn đá bay khỏi nóc tòa cao ốc. Đám đông hò reo. Tôi chỉ im lặng theo dõi. Trong một trận đấu thực, một chiêu thức như thế sẽ bị cấm ngay lập tức. Nhưng ở nơi không hề có sự hiện diện của nhân viên Henka Games, mọi thứ đều được cho phép.

Khi trận đấu tiếp tục, số tiền cược cho mỗi đội thay đổi trong tầm nhìn của tôi trên một bàng thông báo trực tuyến. Obsidian King, những kẻ bắt đầu ở chiếu trên so với White Sharks, giờ đang bị tụt lại phía sau. Khi Kiến Trúc sư của họ bị hạ gục bởi tăng lực phầm Trụ Băng (làm tê liệt tạm thời), đội Sharks còn vượt lên cao hơn nữa.

Tôi thở dài. Không có gì kỳ quái xảy ra ngoài khoản cược thấp đến bất thường của Ren. có lẽ nào tôi chỉ đang tốn thời gian ở đây và Ren là kẻ đánh lạc hướng thôi sao?

Đó là lúc tôi nhận ra có một tay Cược mới bước vào ổ Hải Tặc.

Tôi có thể đã bỏ lỡ hắn nếu không nhờ vào phần mềm bẻ khóa của mình. Đa phần những kẻ xung quanh tôi chẳng có vẻ gì là nhận ra sự hiện diện của hắn. Nhưng Ren thì biết và kẻ đó cũng đang quay lại để nhìn gã.

Giữa những nhân vật khổng lồ kia, kẻ mới tới trông mờ nhạt, một dáng hình mảnh mai. Mặt hắn bị che giấu hoàn toàn sau chiếc mũ giáp bằng sắt mờ xỉn và mặc một bộ giáp toàn thân màu đen vừa vặn. Những cơ bắp rắn rỏi căng lên khi hắn cử động, nổi bần bật dưới ánh đèn neon của Ổ Hải Tặc. Dù chẳng có chút thông tin nào của hắn, chẳng có gì giúp nhận ra kẻ này là ai, tôi vẫn thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể từ đầu tới chân, như khi giác quan thứ sáu báo hiệu gì đó. Đây chính là kẻ mà Ren đang đợi. Đây là kẻ mà Ren sẽ gặp mặt.

Đây là Zero.

16

Mình không biết chắc mà, tôi tự nhủ. Đó có thể là bất kỳ ai.

Nhưng mọi thứ về hắn - tác phong tự tin, thái độ của bề trên chứng tỏ hắn thường xuyên lui tới đây, việc tôi không thể đọc vị được hắn - tất cả đều khiến tim tôi đập thình thịch.

Tôi không nên cảm thấy ngạc nhiên khi thấy hắn ở đây. Nhưng gì thì gì, chạm mặt với Zero khiến tôi tự nhiên quên mất mình là ai. Tôi gần như không phản ứng kịp để tránh đường khi hắn len qua đám đông.

Ngay lập tức, Zero khựng lại. Mắt hắn hướng về phía tôi, nhìn chằm chằm thẳng vào tôi.

Lẽ ra mình không thể nhận ra sự hiện diện của hắn. Đó là nguyên do tại sao mà không ai trong đám đông có vẻ nhận ra hắn đang ở đây. Hắn phải vô hình với tất cả mọi người ngoại trừ những kẻ đã biết trước rằng hắn sẽ có mặt, những kẻ mà hắn biết là cùng phe với mình. Zero đã nhận ra việc tôi cố tránh đường cho hắn.

Hắn biết tôi có thể nhìn thấy hắn.

Liệu hắn có biết tôi là ai không? Nhỡ hắn đã nhìn thấu tôi qua chương trình hack của mình và tải về tất cả thông tin của tôi thì sao?

Nhiều câu hỏi lướt qua tâm trí tôi. Nếu giờ tôi thoát khỏi đây thì chuyện tôi thấy hắn sẽ rõ như ban ngày.

Lờ hắn đi, chỉ đứng yên và quan sát trận đấu. Coi như hắn không ở đây.

Zero im lặng nhìn tôi rồi tiến lại gần. Chiếc mũ giáp đen kịt phản chiếu hình ảnh nhân vật của tôi. Dù ở chốn này ai cũng được mã khóa, nhưng Zero lại hoàn toàn không hiện chút thông tin nào. Không nhân dạng giả, không tên truy cập ngẫu nhiên, không gì hết. Hắn là một hố đen. Hắn chậm rãi, ung dung lượn quanh tôi một vòng để "ngâm cứu" tôi, lặng lẽ như một kẻ săn mồi với bước chân vọng lại trong hang. Tôi đứng yên nhất có thể, nín thở, cố gắng giữ bình tĩnh. Ngoài đời thực, tôi đang điên cuồng gõ phím, bỏ hết những việc đang làm để chuẩn bị phòng thân. Chắc chắn con người đời thực của hắn cũng đang làm điều tương tự. Mặc dù đã được mã hóa và tách nguồn, tôi vẫn cảm thấy ánh nhìn của hắn đang bóc trần tôi. Tim tôi đập điên cuồng trong lồng ngực. Tôi từng phải đối đầu với đám xã hội đen trước đây. Tôi tự nhủ rằng nếu mình có thể bình tĩnh khi ở gần chúng, thì đây chẳng là đinh gì.

Một cô gái đứng rất gần hắn đang hí hoáy gì đó lên tấm bảng giấy, cô ta có mái tóc bob ngắn màu xanh nước biển và diện áo khoác đen với quần jeans. Nhưng đôi mắt trắng dã của cô ta mới là thứ khiến tôi giật mình. Mới đầu tôi nghĩ cô ta là một trong những tay cá cược, nhưng khi cô ta và Zero quay đầu lại cùng lúc thì tôi mới nhận ra cô ta là một tường lửa phòng vệ mà Zero có thể núp sau để che giấu danh tính. Nếu ai đó vô tình chú ý đến Zero và ghi lại được

cảnh này trong Ổ Hải Tặc thì thứ duy nhất họ có thể tìm được là đống dữ liệu vô dụng của cô gái đó.

Cô ta viết gì lên tấm bảng giấy vậy? Thông tin về chúng tôi ư?

Zero nhìn tôi một lúc lâu. Thế rồi, kỳ diệu thay, hắn chú ý sang hướng khác, cô gái kia cũng vậy. Tôi siết chặt tay tới nỗi có thể cảm thấy đầu móng đang bấu chặt vào lòng bàn tay.

Zero đặt một khoản cược 34.05 ngân phiếu vào đội Obsidian King. Tôi cau mày. Một số tiền cược quái lạ. Tôi chờ đợi trong im lặng đúng một phút. Thế rồi Zero đặt thêm một khoản cược nữa vào đội White Sharks. 118.25 ngân phiếu.

Hắn lại cược vào đội bên kia ư? Hắn đang làm cái quái gì vậy?

Một tay cược khác phía bên kia hang đang đặt một khoản cược 34.05 phiếu. Một phút sau, y đặt thêm khoản nữa giá 118.25 phiếu vào đội White Sharks, hệt như Zero đã đặt. Nhân vật trung gian của Zero hí hoáy gì đó xuống tấm bảng giấy của cô ta.

Hắn không hề đặt cược. Hắn đang liên lạc với các tay cược khác.

Đương nhiên rồi. Ghi nhớ các con số nào. Tôi thấy Zero đợi thêm vài phút nữa trước khi đặt một khoản cược mới. Lần này là 55.75 phiếu cho Obsidian King và 37.62 cho White Sharks.

Đúng như dự đoán, một tay cược ở phía bên kia cũng lần lượt đặt những khoản tiền tương tự. Lại một lần nữa, nhân vật trung gian của hắn ghi chép lại.

Tôi lẳng lặng quan sát với vẻ bối rối khi chuyện này tiếp diễn, lặp đi lặp lại, khi mọi người quanh tôi tiếp tục cổ vũ trận đấu. Không một ai có vẻ thắc mắc về những khoản cược này. Mà thực ra họ chẳng

có lí do gì để thấy vậy, vì chỉ có những khoản cược lớn mới nổi trội và có khả năng thay đổi tới bảng thống kê của mỗi đội. Việc gì người ta lại phải quan tâm đến những khoản cược cỏn con, kỳ lạ này?

Thế rồi Zero đặt hai khoản cược. Ren là người đáp lại.

Cuối cùng, khi trận đấu kết thúc, Zero đứng lên với nhân vật đại diện của hắn và rời khỏi đó mà không nói một lời nào. Bên cạnh hắn, nhân vật đại diện trung gian gật đầu một lần với đám đông và những kẻ đã trả lời bằng mật mã giờ cũng đang gật đầu hồi đáp. Phía trên, bản nhạc điện tử chuyển sang một giai điệu khác trong nháy mắt như thể bị vấp đĩa. *Kết thúc thật ấn tượng nào*, tay ca sĩ trong bài hát rền rĩ. *Yeah / kết thúc thật ấn tượng.* Thế rồi bài hát quay trở lại nhịp điệu vốn có ban đầu. Cuối cùng đội Obsidian King chiến thắng và bảng thống kê của đội White Sharks biến mất, tách ra và chia đều cho các tay thắng cược. Tôi nhìn xuống danh sách ghi chép lại những con số mà Zero đặt cược.

50 cặp số. Tất cả đều là những khoản tiền nhỏ. Cao nhất là 153 và thấp nhất là 0. Khi nhìn chúng, một suy đoán này lên trong đầu tôi. Ý nghĩ ấy lạ lùng tới nỗi tôi gạt phắt nó đi ngay từ lúc đầu.

Nhưng càng nhìn những con số, tôi càng thấy hợp lý.

Đó là những địa điểm. Kinh độ và vĩ độ.

Nếu như là kinh độ và vĩ độ của những thành phố thì sao? Tâm trí tôi rối bời, khiếp sợ khi cuối cùng cũng tìm được những manh mối quan trọng, những mảnh ghép cuối cùng của một thứ gì đó kinh khủng. Tại sao Zero lại nhắn hàng loạt địa điểm cho những kẻ khác?

Hắn định làm gì?

Trong cơn sửng sốt, tôi đăng xuất để rời Hắc Giới. Ngay khi làm vậy, tôi liếc nhìn Zero ở phía bên kia phòng một lần cuối.

Hắn đang nhìn thẳng vào tôi.

17

Tôi không rõ liệu hắn có nhận ra tôi không. Có thể hắn còn chẳng hề để ý đến tôi, và ánh mắt hắn chỉ là vô tình thôi. Nhưng việc hắn ngoảnh ra nhìn vẫn khiến tôi rùng mình trong lúc nhìn ra ngoài ban công để cố trấn tĩnh. Tôi từ từ thở ra. Sự yên bình của thế giới thực làm tôi gai người sau buổi dạo chơi trong Hắc Giới.

Lẽ nào Zero đang nghi ngờ tôi?

Tôi mở bản đồ và đè danh sách các tọa độ mà tôi ghi chép lại ở Ổ Hải Tặc lên để nó hiển thị rõ ràng trước mặt. Sau đó tôi chú ý tới những đường kinh tuyến và vĩ tuyến ngoài lề bản đồ.

"31,2." Tôi lẩm nhẩm thành tiếng, lướt những ngón tay dọc theo hình chiếu. "121,5." Ngón tay tôi dừng lại ngay tại Thượng Hải.

Tôi làm thêm một cặp số nữa. "34,05… 118,25."

Los Angeles.

40,71 & 74,01 là New York.

55,75 & 37,62 thì là Moscow.

Cứ như thế, tôi đối chiếu từng cặp số với nhau, thỉnh thoảng thêm dấu trừ trước một con số nào đó khi nào tôi dò ra một chốn đồng không mông quạnh hay giữa đại dương. Hóa ra, Zero đã ghi ra

năm mươi thành phố lớn nhất thế giới, và mỗi nơi đều được ai đó trong đám người ở Ổ Hải Tặc đáp lại xác nhận.

Dù chủ ý của Zero có là gì đi chăng nữa thì đây cũng là một kế hoạch trên toàn cầu và tôi có linh cảm rằng mục đích cuối cùng của hắn không chỉ đơn giản là phá rối những giải đấu Warcross.

Phải chăng tính mạng của nhiều người đang gặp nguy hiểm?

Tiếng gõ cửa làm tôi ngừng suy nghĩ. "Ai đó?" tôi nói to.

Không có tiếng trả lời. Tôi ngồi yên tại chỗ một lúc rồi đứng dậy và bước tới nhấn nút để mở cửa.

Ren đang tựa người bên lối vào, cặp tai nghe của gã lủng lẳng quanh cổ. Một nụ cười giả tạo xuất hiện trên gương mặt gã. "Nghe nói cô bỏ bữa trưa," gã nghiêng đầu nhìn tôi. "Đau đầu sao?"

Máu tôi như đông lại, nhưng tôi tự nhủ phải bình tĩnh. Tôi nheo mắt nhìn gã và chống tay lên eo. "Nghe nói anh trốn tập để làm nhạc," tôi đốp lại.

Gã nhún vai. "Tôi có một bản hợp đồng cần phải được hoàn thiện với bên phòng thu, dù có tham gia Warcross hay không. Mấy người kia đang chuẩn bị chơi trò chơi, họ nhờ tôi lên đây gọi cô xuống nếu cô muốn tham gia." Gã hất đầu về phía cầu thang.

Anh vừa làm gì ở Hắc Giới thế hả Ren? Tôi thầm nghĩ khi dò xét khuôn mặt gã. *Mối liên kết giữa anh với Zero là gì? Anh tính làm gì đây?*

"Không phải tối nay," tôi nói dối, hất đầu về phía giường. "Tôi có hẹn để xin giấy phép cho chiếc ván trượt mới rồi."

Ren nhìn tôi hơi lâu một chút rồi nhấc người khỏi cửa và đi về phía cầu thang. “Tân binh nhỏ bận rộn.” Gã nói bằng tiếng Pháp, bản dịch của câu nói ấy hiện lên trên tầm nhìn của tôi.

Tân binh nhỏ bận rộn. Tôi tự hỏi liệu gã có nghi ngờ chuyện tôi theo dõi gã không. Khi gã đã xuống tầng dưới và khuất khỏi tầm mắt, tôi đóng cửa lại và bắt đầu một cuộc gọi tới Hideo. Khi anh nhấc máy, ảo thể của anh hiện lên trong tầm nhìn của tôi.

“Emika,” Lời anh nói khiến tôi thấy vừa phấn khích vừa vội vã.

“Chào anh,” tôi thì thầm đáp lại. “Chúng ta có thể gặp nhau được không?”

Lúc tôi bước vào phòng khách, Asher, Roshan và Hammie đã túm tụm lại trên ghế sô pha và tọng pizza đầy mồm trong khi chơi Mario Kart. Ren ngồi nhìn họ chơi trên một chiếc ghế mềm gần đó. Xe của họ lao vun vút trên con đường bảy màu xuyên suốt Dải Ngân hà.

“Ôi tuyệt vời!” Hammie reo lên khi xế cưng của cô ấy mấp mé vạch đích. “Ván này chị thắng rồi nha mấy em.”

“Còn hơi sớm đó,” Roshan vặc lại. “Đây là cảnh báo cuối cùng.”

“Thế thì đừng nhường em.”

“Anh không thả cho ai bao giờ.”

Ánh mắt tôi lướt qua Ren. Trông gã bình thản và dửng dưng, cặp tai nghe khắc đôi cánh vàng lủng lẳng quanh cổ. Khi thấy tôi, gã liền nở nụ cười lười biếng như thể vẫn luôn ở đây chứ chưa hề đi cá cược ở Hắc Giới cách đây một tiếng.

Hammie rú lên. “Không!” Một con rùa xanh vụt ra từ xó xỉnh nào đó và lao thẳng vào xe khi cô nàng chuẩn bị vượt qua vạch đích. Lúc

cô ấy đang loay hoay khởi động lại xế cưng thì những người khác đã kịp vượt lên. xếp hạng của Hammie rơi từ hạng nhất xuống hạng tám sau khi cô nàng cuối cùng cũng lết được qua vạch đích.

Asher cười phá lên khi Hammie đứng phắt dậy và vung tay lên. Cô ấy lườm Roshan, người đang nở nụ cười hiền lành. “Xin lỗi nhé, cưng à. Như anh đã nói, anh không nhường cưng đâu.”

“Xin cái mứt ý!” cô ấy la lên. “Em muốn trả thù.”

“Trời ạ, Roshan.“Asher vỗ vỗ vai anh. “Thiên thần ngoài đời, quỷ dữ trong game.”

Ren liếc tôi. “Này, Emika,” gã nói. “Cô muốn vào không? Tôi chơi vòng tiếp theo nè.”

Tại sao anh lại có mặt ở Ổ Hải Tặc hả Ren? Anh đã làm gì cùng Zero vậy? Anh có phải là mối nguy với những người trong căn phòng này không? Tuy nội tâm sóng gió là thế, nhưng ngoài mặt tôi vẫn mỉm cười rồi gác chiếc ván điện lên vai. “Tôi định đi thử em ván mới này trong thành phố rồi.”

Bên cạnh Ren, Hammie đang rên rỉ. “Thôi nào, Em.” cô ấy nói.

“Tối nay tớ chỉ muốn tận hưởng chút không khí trong lành thôi.” Tôi nhìn cô ấy đầy áy náy. “Tớ nói rồi mà. Ngày mai nhé, hứa luôn.”

Khi tôi quay đi, Asher gọi với theo.

“Này tân binh!” Tôi quay lại và thấy anh ấy nhìn tôi cực nghiêm túc. “Lần cuối cô được đánh lẻ khỏi đội đấy nhé!”

Tôi lẳng lặng gật đầu khi Asher quay đi. Trước khi có thể ra khỏi nhà, tôi thấy Ren thoáng nở nụ cười với mình.

“Đi chơi vui nhá!” Gã gọi với theo trước khi quay đi.

Tôi lỉnh vào hậu sảnh, ra khỏi cửa, đi giày vào và tới bên chiếc xe sedan màu đen đang đỗ ở lối vào. Với tần suất gặp gỡ Hideo dày đặc vào đêm hôm như thế này thì tôi cũng phải đổi phương tiện chứ. Đây là xe để các tuyển thủ dùng để di chuyển quanh thành phố, nhưng tốt nhất vẫn không nên thu hút sự chú ý. Asher sẽ muốn tôi tham gia mấy hoạt động gắn kết cả đội, nhất là vào những tuần cận kề trận đấu chính thức đầu tiên.

Khi tôi tới được trụ sở của Henka Games thì màn đêm đã buông xuống, và trung tâm thành phố Tokyo biến thành xứ sở nhiệm màu ngập tràn ánh đèn neon. Chính tòa trụ sở trông cũng rất lạ lẫm. Qua lớp kính của tôi, tường được bao phủ bởi những dải ngũ sắc và phần trình chiếu logo công ty cực kì chất. Khi xe dừng lại trước cửa tòa nhà, tôi được hai tay vệ sĩ vận vest đen của Hideo chào đón. Họ đồng loạt cúi chào tôi.

“Lối này, thưa cô Chen,” một người nói.

Tôi ngượng ngùng cúi chào đáp lễ họ rồi đi theo vào bên trong tòa nhà. Chúng tôi cứ đi trong im lặng cho tới khi dừng lại trước cửa văn phòng của Hideo.

Hideo tựa người vào bàn, đầu cúi thấp vẻ trầm ngâm, mái tóc đen đang rối bời. Anh diện sơ mi đen cổ cồn cùng quần âu sọc xám. Tôi nhìn xuống đôi giày của anh. Hôm nay là giày lười màu xanh xám viền chỉ đen. Khuy măng sét của anh không chủ ý tương xứng nhau: một bên là hình trăng khuyết, còn bên kia lại là một vì sao. Sao trông anh lúc nào cũng bảnh thế nhỉ? Nếu có ở đây thì bố tôi hẳn sẽ ấn tượng lắm.

Anh ngước nhìn lên khi chúng tôi bước vào. Chợt nhớ ra mình nên làm gì, tôi nhanh chóng cúi chào.

“Emika.” Anh đứng thẳng người lên. vẻ nghiêm túc trên gương mặt anh dịu lại khi anh thấy tôi. “Chào cô.” Anh liếc nhìn hai tay vệ sĩ. Một trong hai người họ chực mở miệng phản đối nhưng khi Hideo hất đầu về phía cửa, thì anh ta đành thở dài và kéo người còn lại ra khỏi phòng.

“Họ đã ở bên tôi từ năm tôi 15 tuổi.” Hideo nói khi anh đi vòng qua bàn làm việc để tới chỗ tôi. “Xin cô thứ lỗi nếu thỉnh thoảng họ có hơi đề phòng thái quá.”

“Có thể họ nghĩ rằng tôi là mối nguy hại với anh.”

Anh mỉm cười khi tới trước mặt tôi. “Thế có phải vậy không?”

“Tôi đang cố giữ mình lắm đây.” Tôi đáp lại nụ cười của anh. “Hôm nay tôi chỉ đến để thông báo với anh những gì tôi tìm được thôi.”

“Tôi đoán là cô đã tìm ra được điều gì đó thú vị ở Hắc Giới phải không?”

“Không chỉ thú vị thôi đâu.” Tôi nhìn quanh văn phòng. “Tôi mong là anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Tôi có cả mớ thông tin cho anh đây.”

“Tốt quá. Tôi đang nghĩ là chúng ta nên thử thứ gì đó mới mẻ trong buổi gặp mặt tối nay.” Ánh mắt anh lưu luyến nơi tôi. “Cô đã ăn gì chưa?”

Anh đang mời tôi đi ăn tối đó sao? “Chưa ạ.” Tôi cố tỏ ra bình thường.

Anh với lấy chiếc áo gi lê màu xám vắt trên lưng ghế rồi mặc vào. Đoạn anh hất đầu về phía cửa. “Đi với tôi nào.”

18

Chúng tôi dừng chân tại Shibuya, ngay trước cửa tòa cao ốc với cái tên *Rossella Osteria* lơ lửng phía trên nóc nhà. Chúng tôi đi thang máy lên chỗ tầng thượng có một dãy cửa kính đồng loạt hé mở. Tôi bị choáng ngợp trước khung cảnh bên trong, sàn nhà làm bằng kính thật chứ không phải ảnh ảo, và dưới có một đàn cá koi vàng đỏ đang bơi lượn. Những lọ hoa tô điểm bệ đá cẩm thạch ốp xung quanh nhà hàng. Chẳng hề có bóng người nào ở đây.

Người quản lý chạy tới chào Hideo. “Tanaka-sama!” Ông ta nói bằng tiếng Nhật, đầu hạ thấp. Qua cử chỉ lo lắng của ông ta, tôi có thể thấy chính mình trong lần đầu gặp Hideo. “Ngàn lần xin lỗi anh. Chúng tôi không biết là hôm nay anh có khách.”

Ông ta liếc tôi với vẻ lo lắng. Đột nhiên tôi nhận ra ông ta đã lầm tôi là bạn hẹn của Hideo. Mà có lẽ thế thật. Tôi ngượng ngùng đổi chân.

Hideo gật đầu với ông. “Không sao,” anh đáp lại bằng tiếng Nhật rồi liếc nhìn tôi. “Đây là cô Emika Chen, đồng nghiệp của tôi.” Anh đưa tay ra để mời tôi đi trước. “Mời cô.”

Tôi bối rối đi theo người quản lý, cảm nhận rõ Hideo đi ngay sau cho đến khi chúng tôi tới một hiên nhà lộ thiên được tô điểm với các

cột trụ tinh xảo và ánh nến rực rỡ tựa như trong cổ tích. Những cây đèn sưởi ở các quãng nghỉ nhập nhoạng chiếu tia sáng vàng ấm lên chúng tôi và thành phố lấp lánh đèn bên dưới. Khi chúng tôi ngồi xuống, bồi bàn tới đưa thực đơn và nhanh chóng rời đi, nên chỉ còn chúng tôi và hai người vệ sĩ ở đây.

“Sao nhà hàng này lại chẳng có ai thế này?” tôi hỏi.

Hideo còn chẳng thèm động vào thực đơn. “Tôi là chủ ở đây.” Anh đáp. “Cứ mỗi tháng một lần, nhà hàng được đặt sẵn để phục vụ tôi và các thương vụ làm ăn. Tôi đoán là cô sẽ thích vài món Âu.”

Dạ dày tôi sôi ùng ục như để đáp lại. Tôi hắng giọng để che giấu âm thanh kia. Tôi cũng chẳng thấy ngạc nhiên lắm nếu Hideo có sở hữu nửa cái thành phố Tokyo này đi chăng nữa. “Đồ Ý là tuyệt nhất.” Tôi nói.

Chúng tôi đặt đồ, và thức ăn được mang đến rất nhanh sau đó. Không khí ngào ngạt hương húng quế và cà chua. Khi dùng bữa, tôi bật tài khoản cá nhân lên và gửi lời mời tham gia tới Hideo.

“Tôi đã bám theo Ren tới Ổ Hải Tặc.” Tôi nói.

“Và cô đã thấy gì?”

“Gã gặp gỡ kẻ lạ mặt này.” Tôi đặt nĩa xuống và hiển thị Ký ức về những gì mình đã thấy ở Ổ Hải Tặc: kẻ lạ mặt trong bộ giáp đen, bên cạnh là nhân vật đại diện trung gian của hắn đang đặt cược trò Warcross bất hợp pháp.

Hideo rướn người về phía trước để nhìn rõ hơn. “Đây là Zero sao?”

Tôi gật đầu, gõ bàn hai lần. “Tôi gần như chắc chắn đó là hắn.”

“Hắn ẩn thân sau nhân vật mặc giáp và cả nhân vật trung gian này, rồi gửi đi một lượng lớn thông tin tới những kẻ có vẻ như là tay chân của hắn ở Ổ Hải Tặc. Hàng chục đệ tử. Đây không phải chỉ một chiến dịch của cá nhân.”

“Hắn gửi đi loại thông tin nào?”

“Tọa độ các thành phố. Anh nhìn xem.” Tôi kéo bản ghi chép những con số lên, giải thích về hệ thống những khoản cược nhỏ mà Zero dùng để trao đổi với tay chân. Sau đó, tôi hiển thị bản đồ, để nó lơ lửng giữa hai chúng tôi rồi rải đều các tọa độ dọc tấm bản đồ. Ngón tay tôi dừng lại tại tọa độ 35,68 & 139,68. “Tokyo là thành phố được Ren phản hồi. có lẽ những tên còn lại cũng phản hồi bằng tọa độ thành phố mà chúng đang cư trú ngoài đời thực.”

Mắt Hideo nheo lại khi nghiên cứu các địa điểm. “Đây là các thành phố diễn ra sự kiện trực tiếp của giải vô địch.”

Anh liếc tôi. “Cô có biết được là hắn đã tổ chức bao nhiêu buổi gặp mặt trước đó không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Nhưng có vẻ như hắn đứng đầu một nhóm lớn. Tôi sẽ phải chạm mặt hắn lần nữa để có thể biết chắc rằng việc này có ý nghĩa gì. Nhưng cơ hội thu thập thông tin thành công vẫn là rất thấp.”

Hideo lắc đầu. “Cô không cần phải làm vậy. Chúng ta sẽ nhử hắn vào rọ. Trận khai mạc sẽ chính thức diễn ra vào ngày 5 tháng Tư. Chúng ta đều biết là hắn và đồng bọn sẽ theo dõi trận đấu, và Ren là kẻ được chỉ định tại sự kiện ở Tokyo. Khả năng cao là gã sẽ trực tiếp

cập nhật thông tin tới Zero qua liên lạc được mã hóa trong suốt trận đấu."

"Anh muốn tôi xâm nhập vào hệ thống trong thời gian diễn ra trận đấu sao?"

"Đúng vậy. Chúng tôi sẽ cài một thứ vào người cô trong trận khai mạc rồi buộc Ren phải tương tác với cô. Vật đó sẽ vô hiệu hóa tường lửa của gã, và để lộ mọi thông tin giữa gã và Zero."

Đây có vẻ là một kế hoạch ra trò. "Anh định cài thứ gì vào người tôi?"

Hideo thoáng mỉm cười. Tay anh chạm nhẹ cổ tay tôi, ngửa bàn tay lên và ngón cái anh cẩn thận nhấn vào tĩnh mạch. Tôi rùng mình trước cái chạm nồng ấm của anh. Sau đó, anh buông nhẹ tay tôi ra và phẩy tay giữa không trung. Dữ liệu của tôi lập tức hiển thị dưới dạng những dòng văn bản lập lòe màu xanh. Tôi kinh ngạc khi anh đan cài thông tin của tôi vào cùng với thông tin chúng tôi thu được từ Ren và thiết lập một thuật toán ngay trước mắt tôi. Anh uốn nó thành hình nút thắt.

"Cái gì thế?" tôi hỏi.

"Một cái bẫy. Hãy túm lấy cổ tay gã vào một lúc nào đó trong trận đấu. Nó sẽ xuyên được qua tường lửa và tiết lộ thông tin của gã." Nói đoạn, anh lại nắm lấy tay tôi và buộc cái bẫy nhỏ quanh cổ tay tôi như một chiếc vòng. Mạng lưới dữ liệu lấp lánh trên da tôi hồi lâu trước khi biến mất hoàn toàn, có gì đó trong cử chỉ ấy thật thân quen và tôi đột nhiên như thấy bố đang gập người xuống bàn ăn, miệng vui vẻ ngâm nga trong khi lúi húi đo đạc những mảnh vải trên cổ tay.

Gần đó là một chai vang còn non nửa, sàn nhà dưới chân ông phủ đầy sequin và vải vụn.

Tôi giật tay lại, đặt chúng xuống đùi, cảm thấy nhỏ bé trong chốc lát. “Đã hiểu,” tôi nói. Nét mặt Hideo chợt lộ chút dao động. Anh chăm chú nhìn tôi. “Cô ổn chứ?”

“Tôi ổn.” Tôi lắc đầu, cảm thấy khó chịu với chính mình vì đã quá lộ liễu. Chỉ là một ký ức thôi mà. Tôi chực nói vậy với anh để đổi chủ đề nhưng rồi khi ngẩng đầu lên, mắt tôi chạm mắt anh và tôi cảm thấy phòng bị cảm xúc của mình đang dần hạ xuống. “Tôi chỉ đang nhớ đến bố thôi.” Tôi chỉ vào cổ tay. “Ông ấy đã từng đo chiều dài vải bằng cách cuốn vải quanh cổ tay tôi.”

Hideo hẳn đã nhận thấy sự biến chuyển trong giọng nói của tôi.

“Đã từng ư?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Tôi nhìn xuống, mắt dán vào bàn ăn. “Ông ấy mất cũng lâu rồi.”

Hideo im lặng hồi lâu. Nét mặt trầm tư của anh lại trở lại - nét mặt của tất cả những người từng trải qua mất mát. Một bên tay anh siết chặt lại rồi thả lỏng. Tôi nhìn những vết bầm trên đốt tay anh. “Bố cô là một nghệ sĩ.” Anh cuối cùng cũng lên tiếng.

Tôi gật đầu. “Bố thường ngao ngán tự hỏi rằng tình yêu dành cho các con số của tôi tới từ đâu.”

“Và mẹ cô thì sao? Bà ấy đâu rồi?”

Mẹ tôi. Một miền ký ức nhạt nhòa vụt qua tâm trí tôi: bố nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, bụ bẫm của tôi. Hai chúng tôi trông thật bất lực khi bà buộc dây giày và chỉnh trang lại chiếc khăn lụa. Khi bố nói với bà bằng giọng trầm buồn, tôi chỉ biết kinh ngạc đứng đó nhìn chiếc quai

va li của mẹ, bộ móng tinh tươm của bà và mái tóc đen huyền. Tôi vẫn có thể cảm thấy được bàn tay mềm mại, mát lạnh của mẹ trên má tôi, vỗ về một hai lần rồi rụt lại không chút chần chừ. Tôi nhớ mình đã nghĩ là bà thật xinh đẹp. cánh cửa im lìm khép lại sau lưng mẹ. Không lâu sau, thói cờ bạc của bố bắt đầu.

“Bà ấy bỏ đi từ lâu rồi,” tôi đáp.

Tôi có thể thấy rằng Hideo đang cố xâu chuỗi lại điều gì đó về tôi. “Tôi xin lỗi,” anh dịu dàng nói.

Tôi nhìn xuống, khó chịu vì cơn đau thắt nơi lồng ngực. “Sau khi bố mất, tôi lao đầu vào giao diện lập trình ứng dụng của anh ở nhà tình thương. Nó giúp tôi quên đi mọi chuyện.”

Gương mặt Hideo lại toát ra vẻ thấu hiểu, ẩn giấu biết bao buồn thương xưa cũ và một quá khứ tăm tối. “Cô có quên được không?” anh hỏi sau một hồi.

Tôi dò xét ánh nhìn của anh. “Liệu những đốt tay bầm tím ấy có cho anh sự thanh thản không?” Tôi nhẹ nhàng đáp lại.

Hideo nhìn ra ngoài thành phố. Anh không hỏi tại sao tôi lại thắc mắc về những vết bầm, hay tôi đã thắc mắc chuyện này bao lâu rồi. “Tôi nghĩ chúng ta đều biết câu trả lời cho những câu hỏi trên.” Anh lẩm bẩm. Tôi thấy ngợp trước những đợt sóng suy tưởng đang tràn về trong tâm trí, không ngừng đoán già đoán non chuyện gì đã xảy ra với Hideo trong quá khứ.

Chúng tôi ngồi ăn trong bầu không khí tĩnh lặng dễ chịu, vừa ăn vừa chiêm ngưỡng ánh đèn lấp lánh của thành phố. Trời giờ đã tối hẳn, những ngôi sao dần bị át đi bởi ánh đèn neon của thành phố

Tokyo bên dưới. Mắt tôi ngẫu nhiên hướng lên trên, cố tìm kiếm dấu hiệu của một vì tinh tú. Không ăn thua, ở giữa nội đô thế này thì chỉ thấy một hai chấm nhỏ trên trời thôi.

Phải mất một lúc tôi mới nhận ra Hideo đang ngả người trên ghế và nhìn tôi với một nụ cười nhỏ thấp thoáng trên môi. Vùng mắt sâu thẳm của anh khẽ động dưới ánh đèn nhập nhoạng, thu lấy những tia sáng ảo diệu và hơi ấm từ chiếc đèn sưởi.

“Cô đang tìm kiếm thứ gì đó trên bầu trời.” Anh nói.

Tôi cụp mắt xuống và bật cười. “Chỉ là một thói quen thôi. Tôi chỉ được thấy bầu trời đầy sao trong những chuyến đi chơi tới vùng ngoại ô với bố. Từ đó tôi bắt đầu có thói quen để mắt tới những vì sao.”

Hideo ngước nhìn rồi di chuyển các ngón tay thật mau lẹ. Hộp thoại hiện ra yêu cầu tôi chấp nhận một màn hình chung. Tôi đồng ý. Phong cảnh trong tầm nhìn của tôi bắt đầu thay đổi, và bầu trời thực đột nhiên xuất hiện bên trên. Cả một bản đồ sao rải rác vô vàn vì tinh tú, lấm tấm những sắc bạc, vàng, xanh và đỏ, chói lòa tới nỗi che mờ cả Dải Ngân Hà. Trong giây phút ấy, dường như những ánh sao đang đổ xuống đầu chúng tôi, nhấn chìm chúng tôi trong hàng vạn hào quang.

“Một trong những tính năng đầu tiên mà tôi cài đặt vào màn hình thực tế ảo cá nhân khi nâng cấp ấy là một bầu trời đêm trong vắt.” Hideo nhìn tôi. “Cô có thích không?”

Tôi lẳng lặng gật đầu, hơi thở vẫn nghẹn lại nơi cổ họng.

Hideo cười với tôi một nụ cười chân thành đủ thắp sáng đôi mắt anh. Ánh nhìn của anh chầm chậm lướt qua gương mặt tôi. Giờ anh đang đứng thật gần tôi. Nếu muốn, anh có thể vươn người về phía trước và hôn tôi, và tôi như đang vươn người về phía anh với hy vọng rằng anh sẽ thu hẹp khoảng cách giữa hai chúng tôi.

“Tanaka-san.”

Một trong hai vệ sĩ của Hideo lại gần chúng tôi, đầu cúi thấp vẻ thành kính. “Anh có điện thoại.” Anh ta nói.

Hideo nhìn tôi trong giây lát rồi dịch người ra, để lại khoảng trống lạnh lẽo thay thế sự hiện diện của anh. Tôi gần như đổ sụp xuống ghế trong nỗi thất vọng tràn trề. Hideo quay người đi và nhìn lên. Khi thấy vẻ mặt người vệ sĩ, anh gật đầu. “Xin thứ lỗi.” Anh nói với tôi và đứng lên, trở vào trong nhà hàng.

Tôi thở dài. Một cơn gió lạnh buốt thổi qua khiến tôi rùng mình. Tôi lại nhìn về phía bầu trời, nơi những vì tinh tú vẫn đang lơ lửng trong tầm mắt. Tôi tưởng tượng rằng khi anh tạo ra thứ này, khuôn mặt anh cũng đã hướng lên bầu trời và ngóng trông theo những vì sao.

Có lẽ cả hai chúng tôi cần hít thở không khí để nhẹ đầu.

Tôi làm việc cho anh. Anh là khách hàng của tôi. Đây là một phi vụ hệt như những cuộc săn khác mà tôi đã từng thực hiện. Khi xong việc - tức là khi *chiến thắng* — tôi sẽ quay trở lại New York và không bao giờ phải đi săn thêm một lần nào nữa. Ấy vậy mà tôi lại đang đứng đây, chia sẻ một bí mật về mẹ mà tôi chưa từng nghĩ tới sau

chừng ấy năm. Tôi nghĩ về cái nhìn trong mắt anh. Anh đã đánh mất ai trong đời rồi?

Khi tôi bắt đầu nghĩ rằng tối nay mình sẽ không được thấy Hideo nữa, thì bỗng có gì đó ấm áp choàng lên vai tôi. Đó là chiếc áo măng tô màu xám của Hideo. Tôi ngẩng đầu lên và thấy anh tới bên mình. "Cô có vẻ hơi lạnh." Anh nói khi ngồi xuống.

Tôi choàng chiếc áo lên vai. "Cảm ơn anh." Tôi đáp.

Anh áy náy lắc đầu với tôi. Tôi mong rằng anh sẽ nói gì đó để xác nhận mối giao cảm giữa hai chúng tôi ban nãy. Thế nhưng, anh chỉ nói "Tôi e là tôi sẽ phải về sớm. Vệ sĩ của tôi sẽ hộ tống cô tới cửa sau để đảm bảo riêng tư cho cô."

"Ổ, đương nhiên rồi." Tôi cố giấu đi nỗi thất vọng bằng giọng nói hồ hởi.

"Khi nào anh có thể gặp lại em đây?"

Tôi nhìn anh một cái sắc lẹm. Lòng tôi chộn rộn còn tim thì lại bắt đầu đập thình thịch. "À thì…" Tôi đáp, "Ngoài những gì chúng ta đã bàn thì em nghĩ là không còn gì nhiều để báo cáo cho tới khi…"

Hideo lắc đầu. "Không báo cáo gì hết. *Anh chỉ cần em ở bên thôi.*"

Chỉ cần em ở bên thôi. Ánh mắt anh có vẻ thản nhiên, nhưng đôi mắt lấp lánh ấy hướng về phía tôi. "Sau trận khai mạc đi." Tôi lắp bắp.

Hideo nở một nụ cười bí hiểm. "Rất mong được gặp em lần tới."

19

Buổi sáng ngày diễn ra trận khai mạc bắt đầu bằng việc Asher liên tục húc xe lăn vào cửa phòng tôi. Tôi choàng tỉnh, mắt nhắm mắt mở, ú ớ chưa tiêu hóa nổi những lời anh ấy nói.

"Công bố màn chơi rồi đấy!" Anh ấy gào lên khi nhích sang bên để đập cửa phòng Hammie. "Dậy đi! Nhanh!"

Màn chơi. Mắt mở to, tôi bật dậy khỏi giường. Hôm nay là ngày khai mạc.

Tôi dò dẫm trong chăn cho tới khi tìm thấy điện thoại và nhanh chóng kiểm tra tin nhắn. Chỉ có duy nhất một tin nhắn mới và đó là của Hideo.

[Chúc em gặp nhiều may mắn hôm nay. Mà anh lại chúc thừa rồi.]

Chẳng hiểu bụng dạ tôi nhộn nhạo là do lo lắng trước giờ thi đấu hay là do những lời ngọt ngào của anh nữa. Trong mấy tuần gần đây, kể từ sau bữa tối nọ, tôi gần như ngày nào cũng trò chuyện với Hideo. Những cuộc trò chuyện của chúng tôi phần lớn đều ở mức bạn bè, chủ yếu là công việc. Nhưng đôi lúc nói chuyện khuya, tôi lại thấy nhớ nhung giây phút anh ở gần bên tôi.

[Hẹn gặp anh tại sân vận động. Cảm ơn nhé! Tin em đi, sẽ có lúc em cần đến may mắn đó.]

[Tôi nghĩ là cô đang nói đùa, cô Chen.]

[Anh lại trêu tôi rồi, anh Tanaka.]

[À. Ra là cô nghĩ vậy sao?]

[Thế anh muốn tôi nghĩ thế nào?]

[Khích lệ tinh thần, có lẽ vậy?]

Tôi mỉm cười.

[Sự khích lệ tinh thần của anh sẽ khiến tôi xao nhãng khi thí đấu mất.]

[Vậy thì cho tôi xin lỗi trước nhé.]

Tôi lắc đầu.

[Anh khéo mồm thật đấy.]

[Anh nào có vậy. Hẹn gặp em ở sân vận động, Emika.]

Anh chỉ nói có vậy. Chờ mãi mà chẳng có tin nhắn mới, tôi đành gạt bỏ suy nghĩ vẩn vơ và đặt chân ra khỏi giường. Tôi vội vàng mặc quần áo, chải răng, búi vội mái tóc cầu vồng thành một cục và đeo cặp kính NeuroLink vào. Trong giây lát, tôi ngắm nghía hình ảnh phản chiếu của chính mình. Tiếng tim đập thình thịch vang lên bên tai tôi. Tôi tưởng tượng ra cảnh Keira cuộn tròn trên chiếc ghế bành ở New York dõi theo từng bước chân tôi trong trận đấu. Tôi cũng tưởng tượng cảnh lão Alsole trong tư thế tương tự, tít cả mắt vì kinh ngạc.

Đến giờ lên đường rồi. Tôi bật ra tiếng thở run run, xoay người khỏi tấm gương và bước ra ngoài.

Mọi người đều đã có mặt ở đại sảnh và vây quanh Asher để nghe phổ biến kế hoạch hôm nay. Hammie gật đầu khi tôi nhập bọn. Gần

đó, Wikki đang nhanh nhẹn đi phục vụ bữa sáng khoái khẩu cho từng người. Hammie có một phần bánh quế ngập siro, hoa quả và kem tươi. Tôi thì có một bánh taco điểm tâm ăn kèm rất nhiều sốt guacamole. Ren đang xơi một đĩa đầy ụ lòng trắng trứng và rau chân vịt luộc, trong khi Roshan chỉ nhấm nháp một cốc trà quế và khẽ cau mày trước đĩa thức ăn mà Wikki đưa anh ấy.

“Hôm nay thì thôi.” Anh phàn nàn.

Wikki nhìn anh với ánh mắt rầu rĩ nhất mà một cỗ máy có thể bắt chước được. “Ngài có muốn nghĩ lại không? Trứng đánh bông với pho mát dê là món yêu…”

Lời nhắc này khiến Roshan tái mặt. “Hôm nay thì không.” Anh nhắc lại, xoa đầu Wikki. “Không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Ăn đi.” Asher nói với Roshan khi đang chén đĩa trứng bấc của anh ấy. “Hôm nay cậu cần phải ăn một chút nếu muốn đầu óc minh mẫn đấy.”

Tôi cố nghe theo lời khuyên của anh ấy nhưng lại gạt đĩa thức ăn sang bên chỉ sau ba miếng taco điểm tâm vì cứ bận suy nghĩ liên miên.

Hammie vung vẩy chiếc dĩa cắm đầy bánh quế và gật gù trước hình ảnh hiển thị giữa chúng tôi.

“Trận đầu tiên của đội mình có vẻ sẽ yêu cầu tốc độ đây.” Cô nói.

Màn chơi đầu tiên mà ủy ban của Hideo tạo ra cho trận đấu của chúng tôi có những khối băng lấp lánh và một dòng sông băng dữ dằn. Tôi nhìn lên và thấy sơ đổ khu vực xoay vòng trên không trung

để chúng tôi nắm bắt được toàn cảnh. Bên dưới liệt kê một loạt luật lệ.

Roshan cau mặt, chú tâm đọc hết cho chúng tôi nghe. “Đây sẽ là vòng thi tốc độ.” Anh nhặt một mảnh chà là trong trứng lên rồi bỏ vào miệng. “Mọi người sẽ phải dùng ván bay cá nhân để chạy đua về phía trước. Ai bị bật khỏi ván thì sẽ tụt lại đằng sau những người khác một quãng xa, ở độ cao thấp nhất luôn.

Tôi quan sát toàn bộ sơ đồ khu vực khi nó quay vòng, cố ghi nhớ lại địa hình.

Asher ngả người lên chiếc gối kê đầu và nhìn chúng tôi. Mắt anh ấy nhắm tới Ren trước tiên. “Đến lúc thử nghiệm khả năng Đấu Sĩ của cậu rồi đấy.” Anh ấy nói. “Cậu sẽ ở ngay cạnh tôi.” Thế rồi anh ấy nhìn tôi, hất đầu về phía sơ đồ xoay vòng. “Emika cũng sẽ xuất phát bên cạnh tôi. Hammie vượt lên trước cô ấy một chút để thu được càng nhiều tăng lực phẩm càng tốt, và sẽ ném lại cho cô ấy. Roshan trông chừng hai tân binh và đảm bảo họ không bị bỏ lại phía sau trong trường hợp bị tiêu diệt trước. Hãy cùng chiến thắng trận này nào.”

Tôi nhìn Ren. Gã chỉ gật đầu với Asher như thể giành chiến thắng là lý do duy nhất gã có mặt tại đây, như thể gã chưa bao giờ bén mảng tới Hắc Giới để góp sức lật đổ toàn bộ trò chơi vậy. Tôi vô thức xoa xoa cổ tay, chỗ Hideo đã buộc nút thắt vô hình lên.

Chơi thì chơi.

❦

Hôm nay, sân vận động Tokyo Dome được những sắc màu sặc sỡ cùng linh vật tượng trưng cho đội chúng tôi và Demon Brigade bao phủ hoàn toàn. Nhìn qua kính, chúng tôi có thể thấy hình ảnh chú phượng hoàng đỏ đang uốn lượn phía trên sân vận động, bên cạnh là một quân đoàn quỷ dữ trùm áo màu đen và bạc. Ở bốn phía sân vận động, bảng thống kê thành tích của mỗi đội lơ lửng trên không trung. Demon Brigade đã giành chức vô địch trong hai năm. Chúng tôi mới thắng có một lần nhưng là đánh bại chính họ. Tôi nhớ đến những lời nhục mạ mà Tremaine và Max đã nhắm tới tôi. Trận đấu hôm nay sẽ thú vị lắm đây. Bên trong sân vận động trông còn ngoạn mục hơn. Hôm nay, khu vực bên dưới không còn những vòng tròn mà các suất đặc cách ngồi chờ chỉ định như ở trong buổi sơ tuyển nữa. Nền đất bằng phẳng đang trình chiếu hình ảnh một con phượng hoàng màu vàng đỏ bay lượn trước ánh dương rồi nhanh chóng tan biến, nhường chỗ cho một binh đoàn quỷ xương đang nhăn nhở cười trong những chiếc mũ trùm tối tăm. Mười buồng kính được đặt trong một vòng tròn trên nền đất: năm cho chúng tôi, năm cho đám quỷ. Trong những trận đấu chính thức, các tuyển thủ sẽ tiến vào trong đó để các yếu tố như thân nhiệt, áp suất không khí, hiệu năng của NeuroLink, kết nối tới Warcross,… đều chuẩn xác y như nhau. Điều này cũng khiến các tuyển thủ không thể nghe lén mệnh lệnh của đội kia.

Sân vận động giờ đã chật kín. Một giọng nói trầm lắng và vang dội từ xa đang gọi tên từng người trong lúc chúng tôi bước vào sân. Khi được gọi đến, từng cái tên xoay vòng trong ánh lửa ở ngay trung tâm sân vận động. Tiếng hò reo khiến cơ thể tôi rung chuyển lúc cả

đội bước vào giữa sân và đợi tới lượt vào buồng, ở phía đối diện, Demon Brigade xuất hiện. “Jena MacNeil đến từ Ireland, đội trưởng trẻ tuổi nhất trong lịch sử thi đấu chuyên nghiệp!” Họ giới thiệu. “Tremaine Blackbourne đến từ Anh Quốc, Kiến Trúc sư của cô! Max Martin của Hoa Kỳ, Đấu Sĩ của Demon Brigade!” Họ di chuyển xuống dưới. Darren Kinney, Khiên Chắn. Ziggy Frost, Đạo Tặc. Cô ấy thoáng chạm mắt tôi, hơi áy náy nhưng rồi cũng thẳng lưng lên và gật đầu một cách dứt khoát với tôi. Tôi bình thản nhìn đáp lễ. Có thể chúng tôi là bạn ở buổi sơ tuyển, nhưng lại là đối thủ của nhau vào giờ phút này.

Sự chú ý của tôi đổ dồn về Tremaine. Do anh ta đang lườm tôi nên tôi quyết định đáp lại bằng một nụ cười chói lóa.

Giọng nói trong sân gọi tên tôi. Tai tôi ù đi trước hàng loạt tiếng gào rú của đám đông. Những tấm pa nô viết tên tôi bên trên đang điên cuồng phấp phới trên khán đài chật ních. EMIKA CHEN! Họ hò vang. ĐỘI MỸ! ĐỘI PHOENIX RIDERS! Tôi chớp mắt, choáng váng nhìn họ vì sự cuồng nhiệt ấy. Trên sân có tiếng tranh cãi qua lại về trận đấu ngày hôm nay của các bình luận viên.

“Dựa trên những số liệu đã có…” Giọng anh ta rền vang trên sân, “… Chúng ta sẽ được chứng kiến Demon Brigade đánh tan tác Phoenix Riders, đội có xếp hạng thấp nhất trong các giải vô địch.”

“Nhưng Asher Wing là một trong những đội trưởng tài năng nhất của giải đấu.” Một người khác cự lại. “Lựa chọn suất đặc cách cho đội của anh ấy thật bất ngờ và bí ẩn. Tại sao anh ấy lại chọn họ? Chúng ta sẽ phải theo dõi thêm. Nhưng đừng vội đánh giá thấp Phoenix Riders nhé!”

Tôi bước vào buồng kính, cánh cửa khép lại sau lưng tôi. Đột nhiên, cả thế giới trở nên im lặng và tiếng gầm rú của khán giả cùng giọng nói của các bình luận viên dần lặng xuống.

“Chào mừng cô, Emika Chen.” Một giọng nói vang lên trong buồng kính. Một quả cầu đỏ xuất hiện và lửng lơ trước mặt tôi. “Xin hãy nhìn về phía trước.”

Đây chính là thủ tục hiệu chuẩn mà tôi phải thực hiện khi lần đầu đặt chân lên phi cơ riêng của Hideo. Họ muốn đảm bảo rằng mỗi tuyền thủ đều có hiệu chỉnh giống nhau. Tôi làm theo hướng dẫn của giọng nói rồi nhìn sang hai bên và thấy đồng đội của mình đang đứng trong buồng riêng của họ. Tiếng tim đập thình thịch vang lên bên tai tôi.

Ở chính giữa nền đất, ánh sáng nhạt dần đi. Giọng bình luận viên vang lên trong tai nghe của tôi. “Thưa quý vị…” anh ta nói,”… Bắt đầu trận đấu nào!”

Khu vực xung quanh chúng tôi mờ dần đi, và chúng tôi được di chuyển tới một thế giới khác.

Ánh dương lạnh lẽo khiến tôi nheo mắt lại. Tôi giơ bàn tay ảo lên để che mắt. Trong thoáng chốc, ánh sáng từ từ nhạt đi và tôi thấy mình lơ lửng giữa không trung, xa xa là một vùng băng xanh bát ngát với những dòng sông tuyết phủ lấp lánh uốn lượn, những tháp băng oằn mình dưới sức nặng của chính chúng. Bầu trời là một dải lụa sắc tím, hồng và vàng, lửng lơ bên trên là những hành tinh với vành đai vượt xa chân trời. Những đài băng mọc lên từ con sông giữa những quãng nghỉ ngẫu nhiên bao phủ tứ bề. Những đài băng trong suốt bị gió bào mòn tới nỗi oằn cong, thủng lỗ chỗ, thô kệch, trải dài hết tầm

mắt. Đến cả thứ âm nhạc vang lên quanh chúng tôi cũng lạnh lẽo vô cùng. Tiếng chuông đồng ca vang vọng, tiếng gió rít phía sau và những ầm điệu thâm trầm, inh tai và nhịp nhàng hòa quyện với nhau.

Nhưng thứ khiến tôi phải thực sự chú ý là những vách băng cao ngất xung quanh cả nhóm đang dần tạo thành một độc đạo. Ẩn sâu trong lớp băng xanh là đám quái thú khổng lồ: một con gấu Bắc Cực to bằng một tòa cao ốc, một con sói trắng chột có bộ hàm bị đông cứng lại trong tư thế gầm gừ, một con rồng trông như mãng xà, một con hổ răng kiếm, một con bướm đêm dày lông. Tôi rùng mình kinh sự trước kích cỡ của chúng, như thể chúng đang sẵn sàng nhào ra khỏi lớp băng bất cứ lúc nào.

Bụng tôi chùng xuống trong lúc len lén nhìn bên dưới. Tôi vận bộ đồ màu đỏ tươi của Kiến Trúc sư với đôi bốt và mũ áo dày viền lông đỏ và đang đứng trên tấm ván bay nối liền với bốt. Lửa xanh phụt ra từ hai trục lăn gắn liền với ổ xoay. Bên trái tôi, Asher và Ren diện cùng một bộ đồ đi tuyết màu đỏ, lơ lửng giữa không trung trên ván trượt riêng. Đây sẽ là một cuộc đua.

Bên phải tôi, phe địch thủ xuất hiện.

Demon Brigade vận đồ màu bạch kim sáng lóa. Jena cười nửa miệng với Ren và vẫy chào châm chọc. Asher chỉ khoanh tay trước ngực và kệ thây cô ả. Ánh mắt của Max Martin lạnh lùng quét qua chúng tôi một lượt. Nhưng Tremaine mới là người khiến tôi toàn tâm chú ý, bởi cặp mắt xanh khó đoán kia. Anh ta sẽ nhắm vào tôi cho mà xem. Tôi nhớ tới cách mình tập luyện với đồng đội để đối phó với anh ta, và lời cảnh báo của Roshan về khả năng linh hoạt của anh ta.

Gần đó, Roshan nghiến hàm thật chặt. Hai người họ nhất quyết không chịu nhìn nhau.

“Chào mừng các bạn tới trận đấu đầu tiên của giải vô địch!” Giọng nói vang lên qua tai nghe. “Hôm nay, Demon Brigade sẽ đối mặt với Phoenix Riders trong Bạch Giới: vùng đất của tốc độ, sức bền và khả năng ứng biến. Sẽ không có thời gian để các bạn chần chừ đâu!”

Bảo Vật của đội chúng tôi là một viên kim cương đỏ lấp lánh, vừa hiện ra trên đầu Asher. Một viên kim cương bạc hiện lên phía trên Jena. Hàng loạt tăng lực phẩm đủ mọi sắc màu xuất hiện xung quanh khu vực thi đấu. Cái thì lơ lửng trên không trung, cái lại cheo leo trên nóc đài băng hoặc im lìm bên dưới mặt đất. Tôi nhìn hết một loạt, cố tìm ra bất cứ thứ gì đáng giá trong tầm ngắm.

“Emi.” Giọng Asher vang lên bên tai tôi trong hộp thoại riêng của nhóm. “Đài băng gần cô nhất kìa. Thấy tăng lực phẩm Tia Chớp không? Đi lấy đi nhé.”

Tôi thấy một khối đá màu xanh trắng đang lơ lửng ở chính giữa một lỗ hổng trên lớp băng đầu tiên. Tôi nhớ lại sơ đồ khu vực định dạng ba chiều đã xem trước giờ thi đấu, rõ ràng và chi tiết như thể nó vẫn đang lơ lửng trước mặt. Tôi nở một nụ cười nhỏ. “Rõ.” Tôi đáp.

“Quả là một lựa chọn thú vị của Đội trưởng Asher!” Người bình luận viên tán thưởng. “Anh ấy đi kèm với hai suất đặc cách trong trận mở màn mùa giải. Emika Chen và Renoir Thomas hẳn đã gây được ấn tượng với anh trong quá trình luyện tập.”

“Chúc may mắn.” Ren nói trong lúc bình luận viên đang phổ biến những luật lệ quen thuộc của trò chơi. Tôi biết lời chúc ấy dành cho

mình và phân vân không rõ liệu gã có thực lòng hay không. Tôi nở nụ cười gượng gạo với Ren.

“Anh cũng vậy.” Tôi tự nhủ phải nhắm thời cơ để chộp lấy gã.

Chúng tôi đồng loạt vỗ nắm đấm lên ngực hai lần khi bình luận viên nói xong. Thế giới như đứng im. Tất cả những gì tôi nghe thấy là sự im lặng.

Và rồi tiếng hô khai màn vang lên.

“Vào vị trí! Chuẩn bị! Xuất phát!”

Thế giới xung quanh chúng tôi như dần sống dậy. Những đợt gió cuồn cuộn thổi tung lớp tuyết lên trời. Tia lửa trên ván bay của tôi xoay một góc 90 độ và tôi vượt lên như một viên đạn rời nòng súng. Ngay lập tức, bản năng lướt ván của tôi trỗi dậy. Khi những người xung quanh còn đang chấp chới trên ván, tôi liền hạ chân xuống chuẩn bị, cân bằng một cách hoàn hảo. Asher liếc tôi đầy ngạc nhiên. Tuyết rơi trên mặt khiến tầm nhìn của tôi bị lu mờ. Tôi chớp mắt để gạt chúng ra.

Xong xuôi đâu đấy, ván của tôi bắt đầu tăng tốc. Khung cảnh trắng xóa vụt qua mắt tôi và những đài băng dần hiện ra. Bên cạnh tôi là Asher và Ren. Asher bắt đầu vượt lên trước hai chúng tôi. Tôi cẩn thận kiểm tra chiếc ván rồi mới ngớ ra là có hai nút nằm ngay dưới hai gót chân tôi trên ván. Dậm gót chân trước xuống là tăng tốc, còn dậm gót chân sau xuống là phanh gấp. Tôi sẽ phải cẩn trọng bởi nếu phanh gấp quá thì tôi sẽ bị khựng lại giữa không trung và ngã lộn cổ.

Cạnh tôi, Ren đã tách ra và phi thẳng theo hướng Asher.

Tôi nghiến răng rồi quyết định sẽ không bám theo gã. Ren hẳn đã nghe thấy những chỉ dẫn mà Asher dành cho tôi. Nếu tôi theo dõi một cách quá lộ liễu thay vì nghe lệnh của đội trưởng, gã sẽ biết tôi đang có ý đồ gì đó.

Viên kim cương đang tỏa sáng rực rỡ trên đầu Asher. Ngay chính giữa tầm nhìn của tôi là tấm bản đồ xoay vòng, hiển thị mười chấm nhỏ cho thấy vị trí hiện tại của từng tuyển thủ. Tôi suýt mất thăng bằng khi một luồng gió mới ùa đến. Đài băng đầu tiên đang đến gần tôi hơn.

“Luôn và ngay đi Emi!” Asher hạ lệnh trên điện đàm.

Tôi nhìn tăng lực phẩm Tia Chớp đang lơ lửng ngay chính giữa một cái hố khổng lồ trong đài băng. Tôi dồn lực vào chân sau và chiếc ván lao vụt về phía trước. Tôi cúi mình thấp nhất có thể để giúp tăng tốc, phi về phía khối đá.

Tôi túm lấy nó khi chui qua lỗ hổng. Ký ức về sơ đồ ba chiều vụt qua óc tôi. Tôi quan sát cấu trúc từ mọi phía: những kẽ hở gần đó và cách mà địa hình ngả hướng. Trong giây lát, tôi thầm tính toán xem đài băng này sẽ đổ sụp như thế nào nếu giờ tôi phá hủy chúng. Tôi nghĩ thầm phải làm ngay. Tôi lôi từ thắt lưng ra một thanh thuốc nổ và gắn nó vào bên hông khối băng, rồi lao xuống dưới.

“Anh em tránh đường đi!” Tôi nói qua hộp thoại kín của nhóm.

Phía sau tôi, một vụ nổ làm rung chuyển cả thế giới. Tuyết và những mảnh băng bay vụt qua tôi. Tôi rùng mình và hạ thấp chân xuống trên ván. Đài băng mà tôi vừa phá hủy đang rền rĩ vang vọng khắp nơi và tôi nhìn ra sau vai để thấy nó đang đổ nhào về phía cả

mười tuyển thủ. Các thành viên Phoenix Riders khác liền tản ra do đã được cảnh báo trước. Tôi ngoặt gấp sang bên đột ngột, tới nỗi thiếu chút nữa là ngã lộn cổ. Cùng lúc đó, tôi nhắm món tăng lực phẩm Tia Chớp ném thẳng tới nơi đội Demon Brigade đang túm tụm lại với nhau.

Không gian sáng lóa lên với vầng hào quang chói lọi khi tia chớp giáng xuống đầu tất cả bọn họ, ngoại trừ đội trưởng Jena. Đám quỷ sững lại một giây.

Jena chỉ vừa thấy cái bóng khổng lồ của khối băng đang đổ về phía họ trước khi gào lên cảnh báo đám đồng đội. “Né ngay! Né ngay!”

Nhưng đòn tấn công Tia Chớp đã kịp làm họ phản ứng chậm lại. Đội hình họ tán loạn khi đài băng sụp đổ trong một cơn mưa mảnh vụn. Họ hầu hết đều thoát được, ngoại trừ Darren Kidney, Khiên Chắn của đội. Cột trụ sụp xuống va mạnh vào vai khiến anh ta mất kiểm soát, quay mòng mòng trên không rồi biến mất trong lớp bụi trắng xóa. Thanh máu của anh ta tụt xuống 0%.

Darren Kinney | Đội Demon Brigade
Máu: -100% | ĐO VÁN!
EMIKA CHEN hạ đo ván DARREN KINNEY!

Anh ta tái sinh lại khoảng 45 mét phía sau tôi với một thanh máu mới toe.

“Mạng đầu tiên!” Bình luận viên rít lên đầy kinh ngạc trong khi khán giả điên cuồng hò reo. “Công đầu của Emika Chen!”

Hammie hú hét phấn khởi trên điện đàm, Ren thì bật ra chửi thề, còn Roshan có vẻ ngỡ ngàng. Giọng Asher vang lên. “Lần tới nhớ cảnh báo tôi đấy.” Anh ấy gào lên, mặc dù giọng tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Tôi cố tập trung vào khung cảnh hỗn loạn trước mắt. Bảo Vật của Jena lấp lánh ánh bạc trên đầu cô ấy. “Không cần phải cảm ơn đâu!” Tôi hét lên. Xung quanh chúng tôi vang lên tiếng la hét và hò reo của những khán giả vô hình.

“Thật không thể tin được!” Một bình luận viên hét lên. “Một chiêu thức nhanh gọn từ suất đặc cách trong trận đầu tiên của mùa giải, và đó quả là một nước đi tuyệt đỉnh! Chẳng ai có thể chọn cách nào chính xác hơn để đổ cả khối băng về phía đội Demon Brigade. Chúng ta đã đánh giá thấp Emika Chen rồi. Đây hẳn sẽ là một trận đấu kịch tính đây, thưa các quý vị!”

Đột nhiên, một người trong đội Demon Brigade vọt lại gần tôi, rồi xoay ván trượt lại để đối mặt với tôi. Đó là Tremaine. Nụ cười của tôi biến mất khi anh ta nhào tới, chém mạnh vào ngực tôi với lưỡi dao thủ sẵn trong giáp tay. Tầm nhìn của tôi mờ đỏ.

Emika Chen | Đội Phoenix Riders

Máu: - 40%

Ván trượt của tôi chao đảo khi tôi lùi ra sau và suýt mất thăng bằng. Tremaine lại nhào tới. Anh ta nhanh tới nỗi tứ chi như mờ đi. Nếu anh đánh bật tôi khỏi ván trượt, tôi sẽ biến mất và hồi sinh lại ở tít phía sau mọi người. Tôi sẽ vô tác dụng trong một khoảng thời gian dài. Tay tôi lần tìm chiếc búa trên thắt lưng.

Bất thình lình, Roshan xuất hiện từ bên kia, ngay lúc Tremaine bổ một nhát nữa vào tôi. Roshan nheo mắt lại và giơ hai cẳng tay lên bắt chéo như một cây thập tự để kích hoạt giáp tay của anh. Một chiếc khiên xanh khổng lồ phát sáng bật ra theo hình tròn, uốn cong trước cả hai chúng tôi để phòng vệ. Đòn tấn công của Tremaine chạm phải chiếc khiên làm tia lửa bắn tứ tung.

“Trông chừng bé Kiến Trúc sư non choẹt của anh hả?” Tremaine khiêu khích Roshan.

“Đừng ghen ăn tức ở thế.” Roshan đáp. Anh thả tay ra, hạ chiếc khiên xuống trong một khắc và vung nắm đấm lao vào Tremaine. Một chiếc khiên xanh nhỏ hơn phát sáng xung quanh cánh tay của anh đập tới mạnh đến mức Tremaine bật lùi ra sau. Thanh máu của Tremaine bị tụt mất 15%. Ba chúng tôi lao xuống một thung lũng sỏi đá phủ tuyết trắng xóa, rồi vụt lên để tránh những mũi băng nhọn hoắt. Tôi ngoặt gấp, tránh đường để Roshan tiếp tục chiến đấu vơi Tremaine, nhưng anh ta cũng chuyển hướng cùng tôi, đầy quyết tâm hạ gục đối thủ. Tôi kịp nhớ lại địa hình xung quanh và cố để không va vào vách đá.

Một bình luận viên nói nhanh đến độ không kịp thở. “Và Demon Brigade đã cho Đấu Sĩ của mình bám sát Emika!

Roshan xông tới hỗ trợ cô ấy! Nếu Tremaine tóm được Emika tại mũi đá này… cô ấy tránh được! Trong tích tắc! Cứ như thể cô ấy thuộc nằm lòng địa hình này vậy! Roshan đã cho chúng ta thấy lý do tại sao anh ấy lại là một trong những Khiên Chắn xuất sắc nhất! Anh ấy đã không để Kiến Trúc sư đội mình rơi xuống, thưa các quý vị, không thể rơi được vì anh ấy đã tới đây!”

Những tăng lực phẩm vụt qua mắt chúng tôi. Tôi quan sát cho đến khi tìm thấy vật phẩm Tăng Tốc mình cần. Nó tỏa ra thứ ánh sáng vàng kim lấp lánh và lơ lửng gần tôi. Tôi thực hiện một cú lật nghiêng ngoạn mục về phía vật phẩm. Tay tôi vươn ra, suýt nữa là bắt trượt.

Tôi dùng nó ngay lập tức. Thế giới xung quanh chậm lại khi tôi phi thân về phía trước.

Ánh sáng trong màn chơi bắt đầu thay đổi. Đài băng được ánh dương chói lòa thắp sáng dần đổ bóng lên những con sông băng, vách băng xanh trải dọc đường đi của chúng tôi bỗng chuyển màu tối thẫm tựa một điềm gở. Đám quái thú đóng băng bên trong dần tỉnh giấc. Từ góc nhìn của tôi, chúng như đang cựa mình. Mất một lúc để tôi nhận ra vầng dương đang lặn dần. Cứ tình hình này thì chúng tôi sẽ cần một vài vật phẩm để soi đường. Tôi nhìn về phía trước để tìm Ren. Asher đã đưa Bảo vật của đội tôi cho Hammie. Cô nàng vọt lên trước cả bọn. Giờ Asher và Ren đang hợp sức với nhau khi cả hai chuyển hướng sang Jena, kẻ đang kẹp giữa cả Tremaine và Ziggy.

“Có vẻ như chúng ta sắp được chiêm ngưỡng màn đối mặt đầu tiên giữa hai vị đội trưởng!” Bình luận viên hét lên. Jena đã nhìn thấy nước đi của Asher. Cô ta cúi thấp người xuống trên ván trượt và lao vút đi. Hai đồng đội lập tức làm theo. Họ lao xuống cho tới khi gần chạm mặt đất rồi đột nhiên vọt lên, vừa kịp để lướt đi ngay phía trên con sông. Asher và Ren cũng lao xuống dưới. Những chùm tuyết vung lên tứ tán sau lưng họ. Tôi xoay ván lên cao hơn, cố bảo vệ mình khỏi đống tuyết ấy. Đằng trước tôi, Hammie ngoặt đột ngột sang bên phải, nhanh tới nỗi tôi khó mà theo kịp. cô ấy túm lấy một

tăng lực phẩm khác (cái này có màu xanh lơ) rồi xoay một cú chóng mặt để tóm gọn món thứ ba. cô ấy đang hướng đến Tremaine. Tôi nhìn về phía đội hình đang lướt ván trên mặt sông. Nền địa hình từ chỗ này tới đường chân trời đủ để có thể bẫy bọn họ nếu tôi làm đúng cách. Tremaine hẳn cũng đang tính tới chuyện tương tự. Tôi chĩa ván xuống dưới và đi theo họ, áp sát mặt đất.

"Emi." Asher gọi tôi qua điện đàm. "Thổi bay cổng vòm phía trước đi."

"Đã hiểu."

"Ren và tôi sẽ quặt gấp vào phút cuối và lẻn ra sau Jena. Khi cô ta và đồng bọn cố tránh đống đổ nát phía trước, chúng ta sẽ úp sọt cả lũ từ phía sau và đoạt lấy Bào vật."

Tôi gật đầu dù biết Asher không thể thấy tôi. "Tôi sẽ cho nổ tung thứ đó trước khi họ có thể…"

Những lời nói nghẹn lại trong họng khi một dáng hình khổng lồ nhảy xổ ra từ những vách băng bên trái.

Sinh vật này giống một con gấu Bắc Cực tiền sử, nhưng nó lớn bằng một tòa cao ốc và hàm nó rộng mở để lộ hai hàng răng nhọn hoắt, cái nào cái nấy dài gần bằng khối băng cao ngất xung quanh. Mắt nó vằn đỏ. Nó gầm một tiếng long trời lở đất rồi lao về phía tuyển thủ gần nhất.

Tuyển thủ gần nhất là tôi.

Tay chân tôi như vào chế độ tự động. Tôi dậm chân sau xuống để tăng tốc. Cùng lúc đó, tôi ngoặt ván sang bên trái đột ngột tới nỗi xoay trọn 180 độ. Chiếc ván đưa tôi ngược trở lại nơi xuất phát.

Miệng con gấu ngoác sang hai bên tay tôi và hàm nó từ từ đóng lại. Xa chút nữa. Tôi vọt ra khỏi miệng con quái thú ngay lúc hàm nó đóng sập lại và luồng gió hất tôi lao bổ về phía trước. Hai chân trước của con gấu nặng nề hạ xuống làm rung chuyển cả thế giới.

Từ trong lớp bụi, Roshan dần hiện ra và lao tới như thể anh sắp đâm bổ vào tôi vậy. Tôi vô thức giơ hai tay lên, rồi chuyền hướng tấm ván sang bên để nỗ lực hết cỡ cứu lấy bản thân.

Chúng tôi thoát được va chạm trong gang tấc. Anh lướt qua, túm lấy cánh tay tôi rồi phi về phía trước trong lúc con gấu bắt đầu truy sát hai đứa. Trước khi tôi có thể phản đối, anh dồn hết sức ném tôi lên cao và tôi thấy mình bay vọt về phía cổng vòm sừng sững bên trên.

Bên dưới tôi, hàm răng con gấu nuốt trọn Roshan.

Roshan Rhmadi | Đội Phoenix Riders
Máu -100% | ĐO VÁN!

Gần đó, có thêm một con quái thú khổng lồ chui ra từ vách băng. Con sói trắng một mắt. Các tuyển thủ tản ra tứ phía khi nó quay đầu lại, mõm táp liên tục. Nó tóm được Ziggy. Cô ấy biến mất trong miệng con quái thú, tái sinh khoảng 45 mét phía sau, cùng với Roshan. Ren loạng choạng trên ván và xoay vòng một cách mất kiểm soát khi đang cố thoát khỏi cái miệng ngoác rộng của con sói.

Đây là cơ hội để tôi túm lấy gã. Tôi thình lình xoay ván lại và phi đến chỗ Ren. Gã thấy tôi trong tích tắc trước khi tôi va mạnh vào gã, làm cho cả hai văng xa khỏi con sói. Tôi lần tìm cổ tay Ren cho đến khi túm chặt được.

Nút thắt bắt đầu kích hoạt. Tôi thấy nó tỏa ra ánh sáng vàng kim qua tầm nhìn của mình rồi biến mất. Ánh sáng xanh bao lấy Ren trước khi biến mất. Trong nháy mắt, một tệp dữ liệu của hắn nảy vào tầm nhìn của tôi. Tôi mỉm cười. *Xâm nhập thành công.*

"Tránh ra nào." Ren càm ràm, cố vùng ra khỏi tôi. Hành động đó khiến cả hai chúng tôi văng ra khỏi ván trượt và lao xuống nền đất trắng xóa bên dưới. Vạn vật như bừng sáng trong tầm nhìn của tôi và một giây sau tôi hồi sinh lại phía sau những người khác cả một quãng.

"Và cả hai suất đặc cách của đội Phoenix Riders kẹt lại phía sau vì một sai sót vô cùng sơ đẳng!" Một bình luận viên gào lên. Ren nhìn tôi cay cú từ phía sau. Asher chỉ chiết tôi qua điện đàm. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi đã gài được cái bẫy của Hideo lên gã. sự chú ý của tôi chuyển từ Ren trở lại trận đấu.

Tôi cuống cuồng tìm kiếm dấu vết của đồng đội trên sơ đồ. Cuối cùng tôi cũng thấy Asher và Hammie đang lởn vởn gần trung tâm phía cồng vòm, bay lượn thành những vòng nhỏ do bị hai con quái thú khác bao vây. Vài thành viên Demon Brigade cũng đang nhắm đến họ. Tôi lôi thanh thuốc nổ ra và lao về phía chóp cổng vòm. Khi tới gần, tôi gắn thuốc nổ lên đỉnh khối băng. Sau đó, tôi phi xuống dưới và lách sang bên khi khối băng phát nổ. Lại một vụ nổ rung chuyển mặt đất và dư chấn khiến cho ván trượt của tôi rung lắc dữ dội. Xung quanh, tuyết bay lả tả, buộc tôi phải chớp mắt. Đó là thanh thuốc nổ cuối cùng của tôi.

Phía sau tôi, Ren xuất hiện trong làn bụi tuyết, theo sau là Asher và Hammie. Bảo vật của chúng tôi vẫn lơ lửng trên đầu cô ấy. Tôi gọi

rồi ném cho cô ấy cây búa trên thắt lưng đa năng của mình. Hammie giơ tay chụp lấy nó mà chẳng cần quay người, rồi ngoái lại nháy mắt cảm ơn tôi. Khi vừa thoát khỏi móng vuốt con quái thú gần nhất, cô ấy lấy hết sức phi chiếc búa vào mắt nó. Chiếc búa đáp trúng mục tiêu khiến cho con quái thú gầm gừ lùi lại.

Đám quỷ đang nhìn xuống chúng tôi từ phía trên. Giờ họ đang có lợi thế và họ biết điều đó. Ngay cả từ vị trí này, tôi có thể đoán được rằng Jena đang cười đểu. cô ta vẫn đang giữ Bảo vật của đội mình, lơ lửng trên đầu với hào quang ánh bạc lấp lánh. Môi Jena hấp háy khi cô ta ra hiệu.

“Hams.” Asher nói qua điện đàm khi cả bọn tiếp tục lao đi trong bóng tối hun hút. “Ném cho tôi Bảo vật. Tắt đèn trên ván của cô đi.” Mắt anh ấy không rời Jena. “Và cướp lấy Bảo Vật của Jena.”

Hammie nháy mắt với Asher khi cô ấy đưa Bảo vật của đội cho anh ấy. Trong ánh chiều nhá nhem, Bảo vật của đội tôi và đội đối phương đều tỏa ra ánh hào quang màu xanh nổi bật. “Rõ rồi.”

“Hỗ trợ cô ấy đi Roshan. Cắt đuôi chúng đi Ren. Và Emi…”

Nhưng tôi không còn cơ hội để nghe được mệnh lệnh của Asher. Một vụ nổ xảy ra ngay phía trên đài băng gần chúng tôi, thổi bay cả lũ. Tremaine đã ném thuốc nổ vào đâu đó gần chỗ chúng tôi đứng. Một tia sáng mờ ảo vụt qua chúng tôi và lao thẳng vào Ren khiến cho cả hai người bọn họ ngã nhào xuống. Đó là Max. Ren bật ra tiếng gầm tức tối và hất tung tay Đấu Sĩ kia ra khỏi người mình, cùng lúc đó, Hammie lao vụt đi trên tấm ván trượt mà giờ chỉ còn là bộ động cơ đỏ rực lửa. Tôi chẳng còn thời gian nghĩ ngợi xem cô ấy đang hướng đến đâu nữa, vì Jena đã lao ngay về phía chúng tôi cùng

Darren và Ziggy. Asher nhe răng cười lớn rồi phi lên để đón đầu cô ta.

Mắt tôi nhìn con sông phía dưới. Dọc những vách đá, một con rồng trắng cựa mình tỉnh giấc, từng chuyển động của nó phá vỡ lớp băng cầm tù. Tôi nheo mắt lại. Nếu tôi có thể điều khiến con rồng đó… Tay tôi lần tới cuộn thừng lủng lẳng bên thắt lưng và khi Asher cùng Ren tấn công đám quỷ, tôi lướt qua mặt băng, rồi giảm tốc khi lại gần con rồng.

Khi lao xuống, tôi nhận thấy ánh đèn từ một tấm ván đang phóng trên mặt đất trong bóng tối. Tremaine đang bám phía sau tôi và nhanh chóng sáp lại gần. Tôi chỉ có thời gian để nhìn lên trước khi anh ta húc vào tôi. Chúng tôi lao thẳng xuống mặt sông, cú va chạm khiến cả hai văng ra khỏi ván trượt.

Thế giới quanh tôi đảo lộn và tất cả những gì tôi thấy được ấy là tuyết bay lả tả và nền trời đêm. Thế rồi mọi thứ biến mất - giây tiếp theo, cả tôi lẫn Tremaine đều bị tụt lại và hồi sinh tít đằng sau những người khác.

Tremaine ném cho tôi một cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống, vật phẩm Tăng Tốc mà Hammie cho tôi vẫn còn trong túi đồ dự trữ và giờ là lúc tôi lôi nó ra sử dụng. Nó nhanh chóng biến mất trong tay tôi. Thế giới vụt qua mắt tôi và tôi gần như cảm nhận được những cơn gió lướt qua da thịt mình. Ngay khi tôi lôi cuộn thừng ra, con rồng cuối cùng cũng thoát ra khỏi lớp băng, cái mõm ngoác rộng bật ra tiếng gầm rung chuyền mặt đất.

Tôi quăng sợi thừng, cố buộc nút vào đầu mũi nó. Lần một, rồi lần hai. Vào lần thứ ba, tôi tung nút thắt trúng phần chóp mũi. Con rồng

quay đầu về phía tôi rồi bật ra tiếng rít cuồng nộ. Một luồng hỏa khí phun ra từ bộ hàm của nó. Tôi lấy đà từ sợi thừng rồi quăng vào đầu sinh vật khổng lồ này. Sợi thừng của tôi trở thành một chiếc dây cương tạm thời. Bên dưới, Asher và Max đang điên cuồng chiến đấu.

"Lùi lại!" Tôi hét qua điện đàm. Mắt Asher thoáng liếc thấy tôi. Cảnh báo vậy là anh ấy đủ hiểu.

Tôi ghì đầu con rồng xuống trong khi Asher đột nhiên vùng ra và thoát khỏi đó. Con quái thú rít lên đầy giận dữ rồi xông vào Jena, tuyển thủ gần nó nhất. Jena chẳng thể làm được gì ngoài việc giơ tay lên trước khi sinh vật kia nuốt trọn cô ta chỉ với một cú đớp.

Jena MacNeil | Đội Demon Brigade
Máu: -100% | ĐO VÁN!

Khán giả bùng nổ. Tôi khó lòng mà nghe thấy được giọng của bình luận viên qua tiếng hò reo của họ.

Phía đằng sau chúng tôi, Jena tái sinh. Asher đã phục sẵn rồi. Trong nháy mắt, anh ấy lao vào ngay khi Jena vừa xuất hiện. Khi cô ta chưa hiểu mô tê gì, tay Asher đã nắm gọn Bảo vật phía trên đầu.

Trận đấu kết thúc.

Toàn bộ không gian chìm trong sắc đỏ và vàng khi một con phượng hoàng vĩ đại hóa thân thành hàng vạn tia lửa trên nền trời rộng lớn.

Khán đài bùng nổ với những tiếng hò reo hoang dại. "Thật không thể tin nổi!" Các bình luận viên hét lên trong cơn hỗn loạn, lạc cả giọng đi vì phấn khích. "Tất cả đã xong xuôi! Jena MacNeil và Demon Brigade bất bại đã bị Phoenix Riders hạ gục trong cú lội ngược dòng

tuyệt vời nhất mà chúng ta từng được chứng kiến! Ôi Chúa ơi! Đội Phoenix Riders đã chiến thắng!"

Asher hất đầu ra sau, bật ra tiếng hú chói tai rồi giơ nắm tay lên trời.

Đó là khi tôi lại bắt gặp bóng người màu đen kia. Hắn đang đứng trên đỉnh một đài băng, diện đúng bộ giáp đen mà tôi đã thấy ở Hắc Giới. Đó là Zero.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể tôi. Sao tôi lại có thể thấy hắn? *Sao hắn lại ở đây?*

Thế giới xung quanh chúng tôi ngừng đọng. Con rồng mà tôi đã chật vật để kiểm soát đột nhiên hóa đá giữa không trung, rồi biến mất khỏi tầm nhìn. Thế giới xung quanh đen kịt lại. Tôi chớp mắt nhìn sân vận động Tokyo Dome hiện ra trở lại cùng với năm mươi ngàn khán giả đang gào thét điên cuồng. Từ hai phía, đồng đội của tôi bước ra khỏi buồng kính.

"Đó là ngón đòn đỉnh nhất mà anh từng thấy!" Roshan xuýt xoa và tới chỗ tôi trước tiên, rồi vỗ lưng tôi thật mạnh. Tôi chực mở miệng cảm ơn anh vì đã bảo vệ tôi thì Hammie đã lao tới kéo tôi và Roshan vào một cái ôm. Hai thành viên còn lại của đội đến ôm đè lên chúng tôi. Mọi người ép tôi vào, ôm nhau thật chặt rồi cười vang. Máu dồn hết cả lên tai tôi. Ở phía bên kia sân, đám quỷ đang quát mắng lẫn nhau. Tremaine lỉnh đi sau lưng Jena mà chằng thèm liếc nhìn khán giả lấy một lần.

Dù đã có chiến thắng chính thức đầu tiên, nhưng tôi chỉ nghĩ tới việc *Zero đứng ở đó*. Tôi đã thấy hắn. Tôi quay về phía Ren. Gã cũng đang cười đùa, nhưng vẻ mặt có gì đó thật kỳ quái và gượng gạo. Nụ

cười đầy giả tạo. Gã liếc ra sau vai, như thể đã thấy thứ gì đó mà những người khác không thấy được. Thế rồi, gã hết căng thẳng và lại nhăn nhở cười cợt, ôm ấp người khác. *Gã cũng thấy bóng người ấy.*

Vừa tiếp tục ăn mừng, tôi vừa hiển thị tệp dữ liệu thu được từ Ren qua tưởng lửa bị phá vỡ. Hầu như chẳng có gì trong này, cứ như là tôi đã hụt tay trước khi có thể lấy đủ dữ liệu vậy. Nhưng nó vẫn thu được chút gì đó, mà rất có thể là thông tin mà Zero đã trao đổi với Ren. Tên của một chương trình.

proj_ice_HT1.0

Cái gì cơ? Tôi nhăn mặt nghĩ liên miên, cố giải mã cái tên proj_ice. Dự án Băng hà ư? Liệu nó có liên quan gì đến màn thi đấu ở Bạch Giới này không? *HT. HT là gì? Hideo Tanaka chăng?* Dự án Băng hà - Hideo Tanaka. Đây có thể là một tập dữ liệu kết nối Hideo với màn chơi đầu tiên này. Phải không nhỉ? Hoặc là…

Nghĩ tới đây, tôi thót tim kinh hoàng khi chợt nhớ ra ý nghĩa khác của từ "băng hà", *Ôi lạy Chúa!*

Zero muốn ám sát Hideo.

Đúng vào giây phút ấy, mọi ánh đèn trong sân tắt phụt.

20

Sân vận động chìm trong bóng tối, ngập tràn những tiếng hét hoảng hốt của khán giả. Trong cơn hỗn loạn, ban tổ chức cố gắng duy trì trật tự. “Xin quý vị hãy ngồi yên tại chỗ.” Một người nói giọng hết sức vui vẻ. “Chúng ta đang gặp một sự cố nhỏ, nhưng ban tổ chức sẽ cố gắng khắc phục sớm nhất có thể.”

Tôi nhìn vào một tin nhắn báo lỗi hiện lên trong tầm nhìn giữa bóng tối đen kịt.

Đăng Nhập Sai

Tệp dữ liệu đã kích hoạt giờ lại hiện lên, rồi biến mất như đang tự hủy. Tôi lặng người nhìn cái vỏ trống hoác còn lại của dữ liệu mà cái bẫy thắt nút đã thu thập được. Tệp dữ liệu này vốn được lập trình để tự hủy trong trường hợp rơi vào tay người ngoài. Phải chăng nguyên nhân Zero cứ phá hoại các màn chơi trong Warcross là do hắn luôn luôn truyền tin tới đám tay chân bằng cách này? Và nếu đó là sự thật thì còn những ai khác trong các trận đấu là tay chân của Zero nữa?

Nhưng đó không phải chuyện quan trọng lúc này. Trong lúc Hideo và tôi dồn sức mở khóa đống dữ liệu từ Ren thì Zero cũng bận bịu chẳng kém. Chính sự cố trong sân vận động này chứ đâu. Hắn đã cắt nguồn điện.

Cửa an ninh ở hàng ghế trên ban công giờ đã ngừng hoạt động.

Tôi gần như nghẹt thở khi nghĩ tới sự thật ấy. Tôi ngay lập tức gọi điện cho Hideo. “Ra khỏi đó ngay.” Tôi nhanh chóng nói ngay khi cuộc gọi được kết nối. “Tính mạng của anh đang bị đe dọa. Ngay bây giờ. Ra…”

Tôi thậm chí còn chẳng kịp nói hết câu thì đã thấy một tia sáng lóe lên từ hàng ghế ban công. Nó chớp lên một lần, hai lần, rồi mọi thứ trở lại với bóng tối. Mọi người trên khán đài liếc nhìn ánh sáng ấy với vẻ bối rối, nhưng tôi hiểu ý nghĩa của điều đó.

Nổ súng.

“Hideo? Hideo!” Tôi cố kết nối cuộc thoại nhưng không thể. Tôi chửi thề khi phải dò dẫm trong bóng tối. Đội an ninh đã lấy đèn pin ra và những tia sáng le lói ấy chiếu quanh khu vực sân vận động, xuyên thủng bóng tối. Dường như kết nối NeuroLink đã bị ngắt vì không ai hiển thị được mạng lưới sơ đồ trong tầm nhìn để có thể thấy đường đi. Tôi lục lại cấu trúc của sân vận động trong trí nhớ, và lao đi trong bóng tối trước khi ai đó có thể ngăn cản. Có mấy người phàn nàn khi tôi đụng phải họ. Mãi một lúc sau tôi mới tới được cầu thang. Tôi mò mẫm nhảy cóc hai bước một. Khi đi, tôi cố nhắn tin tới Hideo.

Không có hồi âm.

Khi tôi đặt chân tới tầng nghỉ thứ hai, báo động đỏ tràn ngập sân vận động. Ngay cả khi chúng gần như vô hình, tôi vẫn nhắm tịt mắt lại trong bóng tối hun hút. Máy quay an ninh trên đầu tôi bắt đầu hoạt động trở. NeuroLink khởi động lại và trang cá nhân của tôi xuất hiện ở góc màn hình. Giọng nói của ban tổ chức vang lên đầy quả quyết

khi họ cố tập hợp khán giả. “Xin quý vị hãy chú ý khi đi!” Khán giả dường như không nhận ra rằng trong đám đông có một kẻ cầm súng.

Tôi tới phòng an ninh vừa kịp lúc để thấy đám vệ sĩ của Hideo tập trung lại xung quanh khu vực. Mắt tôi điên cuồng kiếm tìm khuôn mặt thân thuộc của Hideo.

Tôi gần như khuỵu xuống vì nhẹ nhõm khi thấy Hideo đang ngồi xổm trong phòng an ninh, vây quanh là đám vệ sĩ và nhân viên của mình. Trông anh vẫn ổn. Bên cạnh anh, Kenn đang lớn tiếng tra hỏi vài tay vệ sĩ với giọng giận dữ.

“Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy?” Tôi hỏi khi chạy tới. “Tên sát thủ đâu?”

Kenn nhận ra tôi và nhìn tôi dữ tợn. “Máy quay an ninh trên này đang phát lại băng ghi hình cũ. Bộ phận an ninh đang tản ra để tóm kẻ thủ ác.”

Tôi quay về phía Hideo. Một trong mấy vệ sĩ của anh đang ngồi trên sàn, tay ôm vai với khuôn mặt nhăn nhó. Tôi nhận ra ông ta là một trong những người trung thành nhất và luôn hiện hữu bên cạnh Hideo. Gương mặt Hideo đầy vẻ lo âu, mắt anh đen sâu thẳm trong cơn cuồng nộ tăm tối như tôi đã thấy trong đoạn Ký ức của anh. Anh nhỏ giọng nói gì đó với người vệ sĩ bị thương, rồi ông lắc đầu và chật vật đứng lên. Bên cạnh ông, một trong những tay vệ sĩ còn lại lắc đầu khi lắng nghe gì đó qua tai nghe.

“Thưa ngài, lực lượng cảnh sát bên ngoài không thể bắt kịp hắn.” Anh ta nói.

Hideo vẫn không rời mắt khỏi người vệ sĩ bị thương. “Tiếp tục tìm kiếm.” Giọng anh thản nhiên đến đáng sợ.

Người vệ sĩ tiếp tục nói. “Họ báo là bị mất dấu hắn ở bãi đỗ xe trống…”

“Vậy thì bới tung cái chỗ đó lên cho tới khi tìm ra hắn.” Hideo giật giọng.

Lần này thì người vệ sĩ chẳng còn ngần ngừ nữa. Khi Hideo nhướn cao mày liếc nhìn, anh ta vội vã cúi đầu. “Vâng, thưa ngài.” Anh ta lủi ra ngoài cùng hai người khác.

“Cậu không nên ở đây.” Kenn nhỏ giọng nói với Hideo. “Đây sẽ là lần cuối tớ khuyên cậu. Tớ sẽ xử lý chuyện ở sân vận động, về nhà đi.”

“Tớ có thể lo liệu được việc này.”

“Cậu biết là có kẻ vừa định ám sát cậu cơ mà?” Kenn phản bác. “Đây không phải dăm ba sai sót nhỏ trong trò chơi. Chúng ta đang nói đến tính mạng của cậu đấy.”

“Tớ vẫn còn sống nhăn đó thôi.” Hideo kiên định nhìn người bạn của mình. “Tớ sẽ ổn thôi. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Có vẻ như đây là một cuộc tranh luận muôn thuở mà Kenn vĩnh viễn chẳng bao giờ có cơ hội thắng thế, và tôi có cảm giác đây cũng không phải lần đầu tính mạng của Hideo bị đe dọa. Kenn rít lên một tiếng đầy khó chịu và vung tay lên. “Hồi còn ở đại học, cậu cũng có bao giờ nghe lời tớ đâu chứ.”

Hideo thẳng người lên khi thấy tôi. “Nếu không nhờ cuộc gọi của em ban nãy…” anh nói… “… thì có lẽ người đang nằm trên sàn đã là

anh rồi."

Một cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể tôi. Trong một khoảnh khắc ngắn, công việc của tôi đã trở nên đáng sợ hơn, chứ không chỉ là một cuộc săn gay cấn đơn thuần nữa. Tôi cứ nghĩ rằng mình đã tới được gần mục tiêu hơn, đã tiến thêm đáng kể, nhưng hóa ra tôi đã bị vướng vào một chuyện khủng khiếp, có thợ săn tiền thưởng nào khác trông thấy những điều vừa xảy ra không? Tôi nhìn vào vết máu trên vai người vệ sĩ. có mùi sắt thoang thoảng trong không khí. Bụng tôi sôi lên nỗi hoảng loạn ngày xưa, trong đầu đầy ham muốn giải quyết vấn đề. *Mọi thứ đều có giải pháp. Tại sao tôi không thể tìm được giải pháp cho việc này?*

Hideo đỡ người vệ sĩ bị thương đứng dậy và nói chuyện với ông bằng giọng nhỏ nhẹ, trong khi một người khác đắp chiếc áo khoác đen lên che kín lại phần vai chảy máu. Hideo thì thầm quá nhỏ nên bộ phiên dịch của tôi không thu lại được, nhưng người đàn ông bị thương nhìn lại anh với ánh mắt cảm kích. "Hãy giữ kín chuyện này." Hideo nói rồi nhìn qua tất cả chúng tôi. "Vụ tấn công đã thất bại. Chúng ta đang truy lùng nghi phạm rồi. Không việc gì phải đánh động đám đông hết."

"Hideo…" Tôi chực mở miệng nhưng ngừng lại trước vẻ mặt của anh.

"Về với cả đội đi." Anh nhẹ giọng nói. "Hãy tiếp tục buổi ăn mừng của em. Tối nay chúng ta sẽ nói chuyện sau."

"Còn anh sẽ tới nơi nào đó an toàn chứ?"

Anh gật đầu khi đám vệ sĩ thay thế đi tới và hộ tống người bị thương đến một lối đi riêng. Tôi chỉ có thể nhìn theo. Hideo thẳng vai,

gương mặt anh bình thản, nhưng đôi mắt lại lạnh tanh, mông lung nhìn về nơi xa xăm. Tay anh siết lại rồi thả lỏng hai bên. Kể cả khi anh không thể hiện rõ, tôi vẫn nhận ra rằng anh đang run rẩy.

Kenn bắt gặp ánh mắt của tôi và nhìn tôi hổi lâu. *Nói chuyện với cậu ấy đi*, tôi có thể cảm nhận được lời khẩn cầu lặng thầm từ anh ấy, một người bạn đã quá hiểu sự phức tạp của Hideo.

“Hideo…” tôi nhẹ giọng,”… anh phải ra khỏi Tokyo và tới nơi nào đó có thể trú ẩn an toàn.”

Đèn trong sân vận động cuối cùng cũng hoạt động trở lại, làm sáng bừng không gian. Tôi cố chớp mắt để không bị choáng. Bên dưới, đám đông đang xì xào bối rối khi tiếp tục di chuyển đến lối thoát hiểm. Không ai biết chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng rồi, không khí căng thẳng nhanh chóng được thay thế bằng tiếng hò reo của những khán giả đang ăn mừng trận đấu. Bộ phận an ninh tiếp tục trấn an đám đông qua loa phát thanh. “Một bóng đèn bán dẫn bị phát nổ ở tầng trên của sân vận động, nhưng mọi việc đã được kiểm soát. Xin quý vị hây chú ý bước đi theo các biển báo thoát hiểm.” Khi dòng người lũ lượt ùa ra ngoài, Hideo quay sang nhìn tôi với đôi mắt đen thẳm quen thuộc, nhưng đầy cuồng nộ, lạnh lẽo và sắt đá.

“Anh không đi đâu hết.” Anh nói rồi quay đi cùng đám vệ sĩ.

21

Tôi từng nghĩ rằng dư luận chú ý tới mình hơi quá mức, nhưng hóa ra, nhiêu đó chẳng thấm tháp gì so với tình hình sau chiến thắng đầu tiên của đội. Khó khăn lắm chúng tôi mới thoát được khỏi sân vận động Tokyo Dome, trong lúc những màn hình khổng lồ đầu tiên vừa xuất hiện trên mấy tòa nhà xung quanh khu vực, với dòng chữ bắt mắt khổng lổ.

ASHER WING & SUẤT ĐẶC CÁCH EMIKA CHEN DẪN DẮT PHOENIX RIDERS TỚI CÚ LỘI NGƯỢC DÒNG ĐÁNG KINH NGẠC

Một trích đoạn quay cảnh thi đấu của tôi được phát lại liên tục bên dưới: mái tóc cầu vồng tung bay trong gió, cả thân người cúi rạp trên đầu sinh vật to lớn kia, tròng thòng lọng vào cổ nó rồi ghìm nó xuống chỗ Penn. Phía trên sân vận động, linh vật phượng hoàng và đàn quỷ đội mũ trùm lơ lửng phía trên tòa cao ốc giờ đã hợp thành con phượng hoàng với đôi cánh rực lửa, sải cánh phủ kín chiều dài sân vận động, đầu ngẩng cao đầy vinh quang.

Cấp độ của tôi từ 28 đã vọt lên 49.

Nhưng tôi chỉ nghĩ tới việc Hideo có thể đã bỏ mạng vào tối nay và chẳng ai biết về gì về vụ ám sất. Đầu tôi lại sục sôi, nhớ lại những

lời Kenn nói. *Cậu ấy sẽ nghe lời cô.* Hideo đã nói gì về tôi để khiến Kenn nghĩ vậy?

Một đám phóng viên xông tới đội vệ sĩ của chúng tôi khi cả hội đang chạy khỏi sân vận động để tới chỗ xe đưa đón. Đột nhiên, tôi không thể thấy gì ngoài một biển đèn chớp và micro.

"Tối nay không tập tành gì nhé!" Asher tuyên bố khi cả bọn cuối cùng cũng tới được chỗ chiếc limousine đang chờ sẵn và chui vào bên trong. Những người khác tiếp tục hò reo trong lúc anh ấy ra lệnh cho chiếc xe không quay lại khu kí túc, mà đưa chúng tôi tới Shibuya. Phía sau xe chúng tôi, một đội vệ sĩ chui vào trong chiếc xe thứ hai và đi theo cả đám. Đám phóng viên thì lẩn vào trong những chiếc xe thùng lảng vàng gần đó hòng bám theo đội tôi. Thay vì nhìn lên và nở nụ cười với các phóng viên bên ngoài cửa xe như Asher, tôi dán mắt vào Ren - gã đang vỗ vai Roshan.

Một tin nhắn của Kenn nhấp nháy trong tầm nhìn của tôi.

[Tối nay cô có lẻn đi được không? Để tới chỗ Hideo ấy?]

[Anh ấy thậm chí còn chẳng thèm nghe anh.]

[Cậu ấy có bao giờ nghe tôi đâu, nhất là khi cậu ấy có ý định riêng. Nhưng tôi không phải thợ săn tiền thưởng. Tôi không phải cô.]

[Tại sao anh ấy lại phải nghe tôi chứ?]

Tôi cảm thấy sự bức bối của Kenn khi anh ấy trả lời.

[Tôi có thể đếm trên đầu ngón tay số người cậu ấy tin tưởng trọn vẹn. Cậu ấy thường xuyên nói chuyện với cô. Cậu ấy còn mời cô ăn tối mà không báo trước.]

[Tôi không phải vệ sĩ của anh ấy. Tôi không thể bào anh ấy phải bảo vệ bản thân được.]

[Cô là thợ săn được cậu ấy thuê, cậu ấy thuê cô để nhận được lời khuyên cần thiết, cô có quyền quan tâm đến an nguy cậu ấy. Cậu ấy sẽ không khước từ cô đâu.]

Tôi rời mắt khỏi cuộc nói chuyện khi nghe thấy đồng đội phá lên cười gì đó. Nay là đêm ăn mừng của chúng tôi và mọi người cũng mong tôi sẽ phấn khởi về chiến thắng này y như vậy. Nếu tôi bỏ đi quá sớm, họ sẽ nhanh chóng bới lông tìm vết, còn Ren sẽ ngờ rằng có gì đó không ổn.

"Nè." Hammie gọi; tôi nhìn lên thấy vẻ mò tò trên gương mặt cô nàng. Hai má cô ấy vẫn ửng hồng vì phấn khích. "Cậu ổn chứ?"

Lạ ghê, chẳng ai trong sân vận động biết chuyên đã xảy ra, rồi tin rằng những tia sáng lóe lên từ hàng ghế ban công là hai bóng đèn bán dẫn phát nổ. Lúc này trông tôi hẳn phải lo lắng lắm. Tôi nở một nụ cười tươi tắn với Hammie, thầm hy vọng rằng nhiêu đó là đủ thuyết phục. "Tớ ổn, chỉ là vẫn hơi sốc thôi."

Hammie nhăn nhở và vung nắm tay lên trời, tí nữa là chạm phải trần xe limo. "Karaoke nào các em!" cô ấy hét lên và những người khác cũng đồng thanh hét phụ họa. Tôi cũng làm theo, ăn mừng theo cách ồn ào nhất có thể để nhấn chìm cơn bão lòng đang âm ỉ. Tôi tự ép bản thân đến nỗi gần như tin rằng mình đang vui thật.

Lát sau, chúng tôi dừng chân tại một quán karaoke nằm ngay tại trung tâm quận Roppongi với những người mặc vest đen đứng gác ở mọi lối vào. Đại sảnh được ốp gương từ sàn lên trần nhà, phản chiếu

lại ánh sáng của những chùm đèn trần trang trí, trong khi cửa vào mỗi phòng karaoke riêng được sơn vàng lấp lánh. Bên ngoài mỗi cánh cửa là ảnh ảo của các siêu mẫu đang tươi cười, chúc mừng từng người chúng tôi bằng tên riêng khi cả lũ đi qua. Tôi nhìn xuống đại sảnh và ghi nhớ lối ra trước khi vào phòng karaoke riêng.

Trong phòng, nhạc đã nổi lên với một âm lượng kinh hoàng. Ren bật cười khi lướt qua danh sách các bài hát với Roshan. Mỗi khi chuyển sang bài hát mới, căn phòng sẽ biến đổi để phù hợp với nó. "My Heart Will Go On" thì biến căn phòng thành mũi tàu Titanic, trong khi bài "Thriller" cho hiện ra những thây ma vận đồ da đang nhảy múa trên một con phố tối tăm. Roshan dù kiệm lời cũng không nhịn cười nổi khi Ren nói gì đó bằng tiếng Pháp trong khi nhái lại điệu nhảy đặc trưng của "Thriller".

Tôi liếc nhanh tới Ren khi ngồi xuống giữa Hammie và Asher. Bộ không ai khác nhận ra vẻ mặt gã khi trận đấu kết thúc sao? Thậm chí giờ điệu bộ của gã vẫn có gì đó căng thẳng, như thể công việc tối nay không được trôi chảy như ý muốn, khác với những người còn lại trong đội.

"Cho Roshan!" Hammie hét lên làm tôi giật cà mình. "Tuyển Thủ Đá-Đít-Tremaine sáng Giá Nhất!"

Roshan sực tỉnh trước cái tên Tremaine, nhưng anh cố cười để giấu. "Cho Hammie!" Anh đáp lại. "Đạo Tặc của Hàng Nghìn Tăng Lực Phẩm."

"Cho Emika!" Asher hô vang. Anh ấy đỏ bừng mặt, cười toe toét. Anh ấy lắc đầu. "Gái ạ, gái quả là một suất đặc cách trâu bò."

"Cho Emika!"

“Cho Emika!”

Tiếng hò reo nhanh chóng vang lên. Mình phải lẻn ra ngoài, tôi thầm nghĩ trong lúc góp vui với mọi người, có thể tôi cả nghĩ nhưng nụ cười vui mừng của Ren dành cho tôi sống sượng hơn hẳn.

Chỉ một lúc sau là cả đám đã phê quắc cần câu. Asher nặng nề tựa người vào Hammie và liên tục nói yêu cô. Cô thì thầm vào tai anh ấy đáp lại. Micro rít lên như phản đối lúc Ren ngân một nốt lệch tông. Khi mọi người lại phá ra cười, tôi túm lấy điện thoại và nhắn cho Hideo.

[Anh đang ở đâu?]

Vài giây trôi qua mà không có phản hồi. Có lẽ Kenn đã đặt quá nhiều kỳ vọng vào tôi, hoặc đánh giá thấp sự lì lợm của Hideo. Tôi cắn môi rồi gửi đi tin nhắn thứ hai.

[Em có thêm thông tin cho anh. Tốt nhất là nên nói chuyện trực tiếp.

Đây là việc khẩn cấp.]

Tin tức từ thợ săn tiền thưởng là điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra để dụ anh gặp tôi. Một hồi lâu trôi qua. Ngay lúc tôi bắt đầu nghĩ rằng Kenn đã đánh giá tôi sai bét thì một tin nhắn được mã hóa xuất hiện. Tôi xác nhận danh tính để mở nó ra, và một dòng địa chỉ nảy vào tầm nhìn của tôi luôn. Địa chỉ của Hideo. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi lưu địa chỉ đó vào bộ định vị GPS và xóa tin nhắn đi.

Bên cạnh tôi, Asher lên tiếng. “Có ai muốn thi uống rượu không? Chúng ta cần gọi bồi bàn tới.”

Tôi bật dậy. “Để em đi tìm cho!” Tôi nói và lượn một vòng đến cửa. Hoàn hảo. Khi bồi bàn đến, họ sẽ phê quá nên không nhận ra rằng tôi đã chuồn đi trước. Nhiêu đó là đủ thời gian để tôi nghĩ ra một cái cớ hợp lý. Tôi ra khỏi phòng và chạy xuống sảnh. Khi đi, tôi bật tấm bản đồ có ghi địa chỉ hiện tại của Hideo lên.

Chấm vàng của anh hiện lên ở đâu đó tại khu vực phía Bắc thành phố. Tôi ngoặt vào một hành lang phụ. Vài phút sau, tôi vào một con ngõ nhỏ hẹp phía sau tòa nhà, chỗ gần mấy cái thùng rác.

Một cơn mưa phùn đã nhuốm ẩm vỉa hè và tôi bị choáng ngợp bởi bầu không khí lạnh lẽo của trời đêm. Ánh đèn neon phản chiếu lên vỉa hè ầm ướt, đổ xuống mặt đất một hỗn hợp màu vàng, xanh lá, xanh biển loang lổ. số 16 màu vàng tươi của tòa nhà lơ lửng trên lề đường, trong khi một đường kẻ lấm tấm vàng dẫn từ chỗ tôi tới góc tòa nhà, ngoặt sang phải và khuất khỏi tầm mắt. Thông báo “Bắt Đầu!” vui mắt và thời điểm đến nơi dự kiến lơ lửng ngay chính giữa tầm nhìn của tôi, chờ tôi đi theo hướng dẫn. Ba mươi phút.

Tôi rùng mình kéo mũ áo để che tóc đi và đeo thêm chiếc khẩu trang màu đen. Tôi cũng tải về một nhân diện ào để cài trang. Bất cứ ai trên phố đăng nhập vào NeuroLink giờ sẽ thấy tôi hoàn toàn xa lạ chứ không phải cô nhóc Emika trên bản tin. vẫn còn hơn là không cải trang. Thế rồi tôi nhảy lên chiếc ván điện và phóng về phía trước theo con đường thẳng màu vàng.

Nửa tiếng sau, tôi tiến vào một khu dân cư cao cấp yên tĩnh trên một ngọn đồi nhìn bao quát ra thành phố. Trên đường, thời gian di chuyển lướt qua tầm mắt tôi, đếm ngược số phút còn lại để tới nơi.

cơn mưa giờ đã nặng hạt, thấm ướt cả tóc và áo khoác. Tôi gồng mình lên để không run rẩy.

Cuối cùng tôi cũng tới nơi. Đường thẳng có chấm vàng dừng lại ngay trước cổng của một căn nhà ấm cúng, sáng sủa với bức tường uốn cong và những con sư tử chạm trổ bên ngoài cửa ra vào. Không biết an ninh tại chỗ ở của Hideo ngày thường ra sao, nhưng tối nay có ít nhất năm chiếc xe đậu bên ngoài và hai người vệ sĩ chờ sẵn gác tại cổng trước để chào đón tôi. có vẻ như những người còn lại đã tản đi khắp căn nhà.

Một người trong số họ tới gần và bảo tôi chìa tay ra. Tôi tắt nhân dạng ảo đi và làm theo lời anh ta. Anh ta cẩn thận soát người tôi, rồi kiểm tra chiếc ván. Khi đã hài lòng, anh ta che ô cho tôi trong lúc tôi chạy tới lối vào.

“Không sao, tôi không cần ô nữa.” Tôi nói. Anh ta liếc tôi sắc lẻm như thể chưa bao giờ nhận được yêu cầu này. Tôi chỉ vào đống quần áo ướt sũng của mình. “Thật đó.”

Anh ta miễn cưỡng hạ ô xuống và chúng tôi im lặng bước đi cho tới khi vào lối chính. Bên trong căn nhà, tôi nghe thấy tiếng chó sủa. Hideo mở cửa. Vệ sĩ của anh chớp mắt vẻ kinh ngạc, như là Hideo chẳng mấy khi làm việc này vậy. Anh vẫn mặc nguyên bộ quần áo lúc trước, nhưng một bên tay áo đã được kéo đến khuỷu trong khi bên tay áo còn lại đã tháo khuy măng sét. Cổ áo anh dựng đứng, cúc trên cùng bật mở và chiếc cà vạt đen vắt cẩu thả qua vai. Tóc anh điểm xuyết vài sợi tóc bạc trắng ướt nước mưa. Trông cái vẻ lo lắng và ngỡ ngàng ấy, tôi đột ngột định thần rằng anh vẫn còn rất trẻ. Thật khó để nhớ được điều này.

“Em ướt hết rồi.” Anh nói.

“Và anh vẫn còn sống.” Tôi đáp. “Vậy là tốt rồi.”

Tay vệ sĩ để chúng tôi lại với nhau. Hideo mở rộng cửa và đẩy tôi vào. Một con chó màu cam trắng béo múp với cặp chân cũn cỡn cùng đôi tai cáo to đang đứng bên cạnh anh. Nó dừng lại trước mặt tôi, vẫy vẫy cái đuôi ú na ú nần và hổn hển ngước nhìn tôi với một nụ cười. Tôi hớn hở xoa đầu nó, rồi cởi đôi giày ướt nhẹp ở mé cửa và bước vào trong. Ngôi nhà sạch không tì vết với trần cao vợi và nội thất thời thượng, đẹp đẽ. Nhạc nhẹ nổi lên từ hệ thống âm thanh ẩn nào đó. Ngạc nhiên thay, tôi chẳng thấy có thư điện tử, màu sắc hay số liệu ở nơi nào trong nhà. Mọi thứ đều là thật. Một ngôi nhà lộng lẫy nhường này đáng giá bao nhiêu ở một thành phố đắt đỏ như Tokyo?

“Em đang run đấy.” Anh nói.

Tôi gạt đi. “Giúp em cởi bỏ đống quần áo này đi là được.” Thế rồi, má tôi đỏ bừng khi nhận ra mình vừa nói gì.“Ý em là, à thì, không phải theo…”

Khóe môi Hideo cong lên thành một nụ cười, xóa đi vẻ nghiêm cẩn của anh. Anh gật đầu ra hiệu cho tôi đi theo. “Anh sẽ mang vài bộ quần áo khô cho em.”

“Em đã xem qua tập dữ liệu của Ren,” tôi bảo Hideo trong lúc chúng tôi đi dọc sảnh. “Rõ ràng là Zero muốn, muốn… ám sát anh trong hôm nay. Vệ sĩ của anh sao rồi?”

“Ông ấy sẽ qua khỏi thôi. Đã từng có nhiều vụ tấn công khủng khiếp hơn hôm nay.”

Những vụ khủng khiếp hơn. “Có tin tức gì về thủ phạm không?”

Hideo vừa lắc đầu vừa xắn ống tay áo còn lại lên đến khuỷu. Anh đang mệt mỏi, vẫn chưa hề hết vẻ u ám. “Kenn nói là nguồn điện đã bị ngắt hoàn toàn và kẻ đó đã tẩu thoát bằng cách lẩn vào đám đông trong cơn hỗn loạn. Anh ấy sẽ xem xét từng ngóc ngách trong sân vận động để tìm bằng chứng. Nhưng anh sẽ không giấu gì em, chúng đã có chuẩn bị rồi.”

Hung thủ vẫn đang tự do. Tôi cố dìm nỗi sợ xuống. “Hôm nay không xảy ra chuyện gì không có nghĩa là Zero không chờ thời cơ để hành động. Đó có thể là một phần trong kế hoạch lớn của hắn.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Chúng sẽ lại tiếp tục thôi. Chúng chắc chắn đã cố ám hại anh từ trước vụ này rồi. còn rất nhiều lúc khác mà anh không được bảo vệ cẩn mật như khi ở trong sân vận động.”

Hideo khẽ mím môi, nhưng đó là phản ứng duy nhất của anh trước câu nói của tôi. Anh dừng lại một phút để nhìn tôi. “Dữ liệu của em có bị tải đi không?”

Tôi ngần ngừ. Tôi chưa từng nghĩ tới tình huống mà Zero có thể thu được thông tin của tôi từ vật kia, và ý nghĩ đó khiến tôi rùng mình, cho dù khi đó tôi đang thấy thật ấm lòng trước sự lo lắng rõ ràng của Hideo. “Khó lắm.” Tôi đáp. “Em ổn. Thêm nữa, em không phải là người mà anh nên lo lắng lúc này. Càng tìm được nhiều manh mối về vụ này, em càng thấy bất an.”

“Hệ thống an ninh của anh thường rất gắt gao. Sau lời cảnh báo của em, họ đã kiểm tra toàn bộ căn nhà để đảm bảo chúng ta được an toàn.”

“Ý em không phải vậy. Hideo! Tối nay anh suýt mất mạng đấy. Anh biết điều đó mà!”

“Ở đây anh được bảo vệ vô cùng cẩn thận. Chỉ trong nhà thôi đã có tám vệ sĩ rồi.” Anh hất đầu về phía kia của căn nhà. “Dù sao thì em có vẻ như càng lúc càng đến gần đích rồi đấy.”

“Em không hiểu tại sao anh lại bình thản đến vậy trước chuyện này.” Tôi càng lúc càng khó chịu. Bào sao giọng Kenn tuyệt vọng quá chừng. “Anh cần phải rời khỏi Tokyo, bởi ở đây không an toàn cho anh. Càng nán lại đây lâu, anh càng dễ gặp nguy hiểm hơn.”

Hideo nhìn tôi nghiêm nghị. “Anh sẽ không rời khỏi thành phố của mình chỉ vì một mối đe dọa mơ hồ.” Anh đáp. Lần đầu tiên kể từ lúc biết anh, tôi thấy một nỗi giận dữ chợt len lỏi trong giọng anh. “Đây không phải lần đầu ai đó nhắm vào anh, và cũng không phải lần cuối.”

Tôi chuẩn bị lên tiếng, nhưng rồi đột nhiên hắt xì hơi một cái. Không khí lạnh trong nhà ngấm thẳng vào đống quần áo ướt và tôi nhận ra răng mình đang va vào nhau lập cập.

Hideo mím môi. “Chúng ta sẽ nói tiếp sau khi em được sưởi ấm. Đi theo anh nào.”

Chúng tôi tới một phòng ngủ rộng rãi với tường kính dẫn ra một khu vườn kiểu Thiền tràn ngập ánh sáng. Một phòng tắm lớn nằm ngay bên cạnh phòng ngủ.

“Cứ thong thả nhé.” Hideo hất đầu về phía phòng tắm. “Khi em thay đồ xong, chúng ta sẽ bàn thêm. Em có muốn dùng trà không?”

Một cốc trà ngon sau vụ ám sát bất thành. Đương nhiên rồi. Tôi gật đầu bởi đã lạnh đơ não. “Có chứ.”

Hideo khép cửa phòng tắm và để tôi lại một mình. Tôi thở dài thườn thượt. Cho tới giờ, tôi đã không thành công trong việc thuyết phục anh về mối nguy anh phải đối mặt. Tôi thở dài và cởi áo khoác, quần jeans và đồ lót, cẩn thận vắt từng món đồ lên thành bồn tắm để hong khô. Tôi chú ý tới hình ảnh phản chiếu của bản thân trong gương. Lớp trang điểm từ trận đấu đấu giờ đã nhòe đi trong nước mưa, và tóc tôi chỉ còn là những dải màu ướt đẫm. Trông tôi hâm đơ thế này, bảo sao Hideo không nghe. Tôi ngó quanh phòng tắm rộng rãi với vòi sen gắn ngay trên trần. Tôi mở vòi và để nước nóng chảy xuống rồi mới bước vào.

Nước tắm gột đi phần nào những suy nghĩ rối bời, và tôi cảm thấy bình tâm hơn chút khi tắm xong. Tôi quấn khăn và cuốn mái tóc ướt nhẹp thành hai bím tóc rối bù.

Một chiếc áo len trắng sữa và quần pyjama rộng rãi đã được đặt trước mặt tôi. Tôi luồn vào chiếc áo len. Nó có mùi hệt như Hideo và to tới nỗi trễ xuống gần đầu gối tôi. Cổ áo lệch sang bên, để lộ một phần bờ vai. Tôi thậm chí còn chẳng cần thử mặc chiếc quần pyjama bởi nó quá dài.

Tôi rảo bước tới mở cửa phòng ngủ và đi ra hành lang để bảo anh rằng mình cần đồ ngắn hơn.

Nhưng anh đã đứng ngay trên đường ra ngoài, một tay cầm cốc trà, tay kia chuẩn bị gõ cửa. “Emi…” Anh lên tiếng khi thấy tôi. Cả hai chúng tôi đều khựng lại.

Hideo chớp chớp mắt. Mắt anh thoáng dừng lại trên chiếc áo len trắng thùng thình rồi nhanh chóng rời đi. “Anh chỉ muốn hỏi là em thích loại trà nào thôi.” Anh nói.

Vai và chân tôi bỗng cảm thấy trần trụi và những vệt ửng hồng trên má tôi giờ đã chuyển sang đỏ hầm hập. Tôi bắt đầu lắp bắp.

“Xin lỗi… Em định hỏi là liệu anh, ừm, có cái quần nào nhỏ hơn không.” Lại một câu ngu ngốc nữa. “Ý em là, không phải là anh có chiếc quần nào nhỏ đến mức vừa cỡ em…” Tôi lại đào hố chôn thân rồi. “Chiếc quần pyjama cứ tụt xuống mãi…” Tôi là một thợ đào đất đại tài. Tôi co rúm lại rồi lắc lắc đầu và ngừng nói, hoa chân múa tay như thể những hành động ấy có thể truyền tải ý nghĩ của mình.

Hideo hơi hơi bật cười. Nếu tôi không nhầm thì má anh cũng ửng hồng đôi chút.

Tôi bừng tỉnh và đóng sầm cửa lại trước mặt anh.

Im lặng một lúc rồi giọng nói quen thuộc của Hideo cất lên. “Xin lỗi về chuyện đó.” Anh nói. “Anh sẽ tìm thứ gì đó hợp với em hơn.” Thế rồi tiếng bước chân anh vang lên trong hành lang.

Tôi về giường, vùi mặt vào lớp ga đệm và rên rỉ.

Một lúc sau, Hideo khẽ hé cửa và quơ quơ một chiếc quần đùi trước mặt tôi. Tôi nhận lấy. Nó vẫn hơi rộng so với tôi, nhưng ít nhất là không bị tụt.

Tôi lẻn ra sảnh, bước vào phòng khách và thấy Hideo đang ngồi đọc sách cạnh lò sưởi ấm áp. Con chó nằm dưới chân anh, nhẹ nhàng ngáy trong giấc ngủ. Cửa sổ nhìn ra vườn, tôi có thể nghe thấy được tiếng mưa rơi lộp độp qua lớp kính. Những bức tường treo đầy chân dung, và trên kệ xếp đầy các cuốn sách sạch sẽ được bài trí gọn gàng. Có những kệ đựng đĩa trò chơi và bàn điều khiển đời cổ, cũng như nguyên mẫu những phiên bản đầu tiên của kính

NeuroLink. Vài mẫu to như viên gạch, nhưng càng về sau chúng càng nhỏ và nhẹ hơn, cho tới khi tôi cuối cùng cũng thấy phiên bản đầu tiên của chiếc kính chính thức chễm chệ ở cuối kệ.

Hideo rời mắt khỏi cuốn sách khi anh nghe thấy tôi lại gần và nhận ra tôi đang quan sát kệ sách của anh. “Mẹ anh chăm sóc các nguyên mẫu NeuroLink cẩn thận lắm.” Anh nói. “Bố mẹ đều đã rất cố gắng để giữ chúng lại.”

Người mẹ làm bác sĩ thần kinh học và người bố sửa chữa máy tính của anh. “Còn mới tinh.” Tôi mải mê ngắm nghía những nguyên mẫu.

“Họ tin rằng đồ vật cũng có linh hồn. Ta đặt càng nhiều tâm huyết vào thì chúng sẽ ngày một đẹp đẽ hơn.”

Tôi mỉm cười trước sự nồng ấm trong giọng anh. “Họ hẳn phải tự hào lắm với những gì anh gây dựng được.”

Hideo chỉ nhún vai, nhưng trông anh có vẻ hài lòng trước nhận xét ấy.

“Anh không sở hữu thiết bị ảo nào trong nhà.” Tôi nói khi ngồi xuống.

Hideo chỉ lắc đầu. “Anh thích nhà mình phải thật. Chìm đắm trong ảo ảnh thì dễ quá.” Anh gật gù với cuốn sách trên tay.

Tôi nhận thấy sự thân mật giữa hai chúng tôi, như thể anh đang áp nhẹ vào da thịt mình.

Tôi hít thật sâu. “Anh nghĩ kẻ thù của mình là ai? Ai đó muốn hại anh như thế này ấy? Có thể là một nhân viên hay đối tác cũ thì sao?”

Hideo nhìn đi chỗ khác. Sau một hồi, anh đáp. “Có rất nhiều người không thích Warcross và kính NeuroLink, hoặc là sợ chúng. Không phải ai cũng thích cái mới.”

“Hài hước là Zero cũng rất sợ chúng…” tôi đáp, “… nhưng hắn lại phải vận dụng hết kiến thức kỹ thuật để cố ngăn anh lại.”

“Hắn ta có vẻ không quan tâm đến logic lắm.”

“Vậy còn Ren thì sao? Anh nên truất quyền thi đấu của Ren ngay lập tức bởi rõ ràng gã có liên quan đến kế hoạch này. Có khi gã còn liên quan trực tiếp đến việc ám hại anh cơ. Nhỡ đâu tệp dữ liệu mà em thấy hôm nay là để cho gã thấy thì sao? Nhỡ đâu gã đã gửi tín hiệu cho kẻ sẽ tấn công anh khi trận đấu diễn ra thì sao?”

Hideo dừng lại một chút ở đoạn này rồi lắc đầu. “Gã là nguồn cung cấp thông tin xác thực và sẽ dẫn chúng ta tới nhiều manh mối hơn. Nếu giờ anh loại bỏ gã thì Zero sẽ biết ngay là chúng ta biết về hắn. Bọn chúng sẽ nghi ngờ chúng ta.”

Tôi thở dài, thầm ước mình đã không cố cãi lại. “Tại sao anh lại không muốn rời khỏi Tokyo? Hôm nay anh có thể đã chết đấy.”

Hideo nhìn tôi, mắt anh phản chiếu ánh lửa. “Và để Zero biết là hắn đã thắng ư? Không. Nếu toàn bộ kế hoạch của hắn chỉ là một mối đe dọa nhắm vào anh thì anh sẽ thấy nhẹ lòng biết bao.”

Cuộc trò chuyện của chúng tôi rơi vào tĩnh lặng. Tôi cố vắt óc nghĩ ra điều gì đó để nói nhưng không có gì hợp lý nên cuối cùng chỉ có thể ngồi trong một bầu không khí gượng gạo kéo dài. Mắt tôi quay lại với kệ sách, rồi đến đống chân dung trên tường, có những bức ảnh chụp Hideo khi anh còn là một nhóc tì giúp việc trong tiệm của

của bố, ngồi đọc bên cửa sổ, chơi trò chơi điện tử, tạo dáng với hàng tá huân chương quanh cổ, mỉm cười trong những tấm ảnh truyền thông khi anh lần đầu đăng đàn. Tò mò ghê. Khi còn là một đứa nhóc, Hideo không có những sợi bạc trắng trên tóc hay mi mắt.

Thế rồi mắt tôi dừng lại trên một tấm ảnh. Trong hình là hai cậu bé.

"Anh có em trai sao?" Tôi buột miệng hỏi. Hideo bỗng im bặt. Đột nhiên, tôi nhớ ra lời cảnh báo mình nhận được ngay trước khi gặp mặt Hideo lần đầu. *Tôi phải yêu cầu cô không bao giờ được hỏi anh Tanaka bất kỳ câu hỏi nào về gia đình anh ấy hoặc những chuyện cá nhân của họ.* Tôi định xin lỗi, nhưng miệng tôi nghẹn lại khi nhận ra còn có gì đó nghiêm trọng hơn thế. Vẻ mặt Hideo lúc này thực kỳ quái. Anh đang sợ hãi. Tôi đã chém một đường rạch sắc lẻm, nứt toác, sâu hoắm vào vết thương cũ của anh.

Sau một hồi lâu, Hideo hạ mắt xuống và nhìn ra ngoài những ô cửa lấm chấm dấu mưa. "Anh từng có một đứa em trai." Anh đáp.

Anh Tanaka không bao giờ trả lời những câu hỏi về gia đình mình. Nhưng anh vừa mở lòng với tôi đôi chút mà. Tôi có thể cảm nhận được sự xa cách trong câu nói ấy, có thể thấy được sự khó chịu khi anh phải trài lòng. Phải chăng anh chưa bao giờ mời ai đến nhà riêng, nơi điểm yếu của anh được treo ngay trên tường? Tôi nhìn anh, đợi anh nói thêm gì đó. Khi anh không lên tiếng, tôi nói điều duy nhất nghĩ ra được. "Em xin lỗi."

Hideo bỏ qua bằng cách nghiêng người về phía bàn uống trà. "Em có nói là muốn dùng trà nhì?" Anh lảng tránh tôi theo đúng cái

cách đã làm vào buổi tối mà tôi gặp anh ở trụ sở. Giây phút yếu lòng mà anh trao cho tôi đã biến mất, ẩn sau lớp phòng vệ cảm xúc.

Đây là đoạn hồi ức vẫn ám ảnh anh, tôi nghĩ và chợt nhớ lại cái khoảng lặng buồn đau khi tôi nói với anh về bố mình. Dù quá khứ đã xảy ra chuyện gì, anh vẫn chưa thể quên đi được, và thậm chí đó lại chính là lý do anh từ chối đi lánh nạn. Tôi lặng lẽ gật đầu rồi ngẩng lên khi anh rót trà vào hai cốc. Anh đưa tôi cốc trà và tôi đón lấy bằng cả hai tay để tận hưởng hơi ấm và mùi hương trong trẻo của nó.

"Hideo." Tôi nhẹ nhàng mào đầu, cố thử lần nữa. Tôi cố gắng không nói về thứ đang che phủ quá khứ của anh. Mắt tôi khẽ liếc vết sẹo mờ trên những khớp ngón tay kia. "Em không muốn thấy anh bị thương. Anh không đứng bên cạnh em trong Ổ Hải Tặc nên chưa cảm nhận được sự quái gở của kẻ này. Em vẫn chưa biết được mục đích của hắn, nhưng hắn rõ ràng là rất nguy hiểm. Anh không thể mạo hiểm tính mạng như vậy được."

Hideo hơi mỉm cười. "Em lặn lội tới đây hôm nay chỉ để thuyết phục anh rời khỏi Tokyo thôi phải không?"

Lời bông đùa của anh lại khiến tôi đỏ bừng mặt mũi và làm tôi tự khó chịu với chính mình. Tôi đặt cốc xuống và nhún vai. "À thì, em không nghĩ đó là một vấn đề mà em có thể thảo luận với anh qua điện thoại. Em muốn cảnh báo anh mà không bị đồng đội nghe lén."

"Emika." Anh nói. "Em không cần phải viện cớ để tới gặp anh đâu. Anh rất trân trọng nỗ lực bảo vệ anh của em. Hôm nay em đã cứu mạng anh mà." Cái nhìn trong mắt anh làm tôi quên biến những gì định nói. Anh đặt cốc trà xuống và lại gần tôi. Hành động ấy khiến tôi run lên. "Anh mừng là em ở đây."

Tôi nhìn mắt anh, cố gắng để điều hòa lại nhịp tim. “Thật ư?”

“Có lẽ anh đã quá ý nhị rồi.”

Cho tới thời điểm hiện tại, tôi thường cho rằng tất cả những suy diễn của mình về lời ăn tiếng nói của Hideo đều là phóng đại. Nhưng lần này thì khó mà hiểu sai được. Kenn đã nói Hideo thường xuyên kể về tôi. Tôi nuốt nhẹ nước bọt để tránh lộ. “Về cái gì cơ?” Tôi thì thầm.

Mi mắt Hideo hạ xuống, lộ ra sự ngọt ngào và do dự trong mắt anh. Anh đang chần chừ. Thế rồi anh khẽ phẩy tay và một màn hình trong suốt lại hiển thị trong tầm nhìn của tôi.

Kết nối với Hideo? câu hỏi hiện lên.

“Để anh cho em thấy thứ này.” Anh nói. “Đây là một hệ thống liên lạc bí mật mới mà anh đang nghiên cứu để em có thể liên lạc với anh.”

Tôi trầm ngâm nhìn vào cửa sổ màn hình đang lơ lửng rồi chấp nhận nó.

Bốn góc màn hình của tôi tỏa ra ánh sáng xanh nhạt. “Nó có công dụng gì?” tôi hỏi.

Gửi cho anh một ý nghĩ đi, Emika.

Đó là giọng nói dịu dàng, ấm áp và trầm lắng của Hideo vang vọng trong tâm trí tôi. Tôi kinh ngạc khôn tả. Khi tôi nhìn anh, anh hoàn toàn không mở miệng hay thực hiện bất cứ động tác gõ phím nào. Thần giao cách cảm thông qua NeuroLink là bước tiến hóa tiếp theo của công nghệ nhắn tin, một mối liên kết gần gũi, bí mật đang

nối hai chúng tôi lại với nhau. Tôi kinh ngạc trước sự lạ thường của nó rồi ngập ngừng gửi cho anh một suy nghĩ.

Anh đang ở trong tắm trí em đó ư?

Chỉ khi em đồng ý để anh vào. Em có quyền ngắt Kết Nối của chúng ta bất cứ khi nào.

Tôi không thể khép được nụ cười vừa bồn chồn, vừa phấn khích. Cách đây một thập kỷ, Hideo đã bắt đầu chế tạo một thứ có khả năng thay đổi thế giới. Ấy vậy mà giờ anh vẫn không ngừng làm việc đó, năm này qua năm khác. Tôi lắc đầu, hơi khó tin.

Phát minh này thật siêu phàm.

Hideo mỉm cười, tâm trạng u ám lập tức được gỡ bỏ trong giây lát. Anh không nghĩ là em nhận ra anh thích ở bên cạnh em đến nhường nào. Vậy nên anh sẽ kể cho em nghe một bí mật.

Đột nhiên, tôi nhận ra mình không chỉ nghe thấy suy nghĩ của anh trong tâm trí qua Liên Kết mới giữa hai chúng tôi… Tôi có thể cảm nhận được điều gì đó. Tôi có thể cảm thấy được dấu vết xúc cảm của anh qua liên kết này. Ôi, tôi chợt nhận ra mình không hề ý thức được điều này rồi nghẹn cả thở.

Tôi có thể cảm nhận được khao khát, một luồng nhiệt bập bùng, âm ỉ dành cho tôi.

Anh muốn hôn em… Hideo truyền suy nghĩ tới tôi và tới gần …từ cái đêm mà anh thấy em trong chiếc váy trắng.

Từ đêm tiệc tại Sound Museum Vision. Tôi đột nhiên nhận ra vai của mình đang phơi trần. Dòng chảy cảm xúc thầm lặng của anh chạy qua NeuroLink của cả hai khiến tôi mơ màng và tự hỏi liệu anh

có thể cảm thấy được nhịp đập gấp gáp, chập chờn của trái tim tôi, luồng nhiệt chảy tràn trong máu tôi không. Anh chắc hẳn đã cảm nhận được vì khóe miệng anh nhếch lên chút xíu.

Tôi đột nhiên cảm thấy tự tin với liên kết mới trong ánh đèn nhập nhoạng và không gian ngày càng nồng ấm này.

Rồi sao? Tôi hỏi anh.

Rồi… Ánh mắt anh chạm môi tôi. Có lẽ chúng ta nên giải quyết khúc mắc đó.

Tôi chỉ còn có thể nghĩ tới sự gần gũi, đôi mắt thẫm màu, hơi thở thấp thoáng của anh trên làn da tôi. Một tia sáng lấp lánh trong ánh mắt anh, lóe lên sự nồng cháy và khao khát, tựa như ham muốn dưới vực thẳm hun hút ẩn bên trong. Anh chần chừ khổ sở một hồi rồi nghiêng đầu về phía tôi. Làn môi mềm mại của anh áp lên môi tôi và trước khi tôi kịp nhận ra, anh đã hôn tôi rồi.

Mắt tôi khép hờ. Ban đầu, anh rất nhẹ nhàng, kìm nén cảm xúc và đưa một bàn tay lên cẩn thận đỡ lấy khuôn mặt tôi. Tôi tựa vào tay anh ra hiệu rằng tôi muốn nữa, mơ mộng về những gì anh sẽ làm tiếp theo. *Anh có hiểu em muốn gì không?* Một tiếng ậm ừ thích thú vang lên trong họng anh như để trả lời. Anh vươn người lại gần, ghì tôi xuống ghế sô pha và hôn tôi mạnh bạo hơn. Liên kết giữa hai chúng tôi đã phóng đại cảm xúc lên gấp mười lần. Tôi cố hít thở vì thấy hơi ngột ngạt trước luồng nhiệt nóng bỏng của đam mê nơi anh đang chạy qua cả hai chúng tôi và niềm khao khát của chính tôi đáp lại anh. Tôi có thể cảm thấy suy nghĩ của anh, bàn tay anh lướt nhẹ trên làn da tôi, ve vuốt cặp đùi trần của tôi. Cả cơ thể tôi run lên. Tay anh vùi vào tóc tôi, nâng đầu tôi hướng về phía anh. Trong suy nghĩ

rối bời, tôi nhận ra mình đã vòng tay quanh cổ anh và kéo anh lại gần cho tới khi cả cơ thể tôi áp sát vào anh. Anh thật ấm áp với những thớ cơ trên tay và khuôn ngực rắn chắc bên dưới lớp áo. Tiếng mưa lộp độp trên kính tiếp tục vang lên một cách lặng lẽ ở phía sau.

Hideo dứt ra trong một giây ngắn ngủi, môi anh lửng lơ ngay phía trên môi tôi. Hơi thở của anh mềm mại và nhọc nhằn, hai mày nhíu lại, ngọn lửa đam mê vẫn bùng cháy trong mắt. Những xúc cảm của anh chạm vào tôi, hòa làm một và khiến anh rũ bỏ hoàn toàn vẻ kín đáo, xa cách và chỉn chu, để lộ phần bản năng táo bạo và hoang dại. Tôi rùng mình trước cơn bão xúc cảm, không biết nên tập trung vào đâu mà chỉ muốn uống trọn tất cả cùng một lúc, vật lộn để tìm ra câu từ hoàn hảo nhất.

Thôi được rồi. Tôi thở gấp. Chắn chắn là anh đã quá ý nhị rồi.

Nụ cười bí ẩn của anh trở lại. “Anh sẽ đền bù cho em.” Anh thì thầm vào tai tôi và hôn tôi thêm lần nữa. Tôi cắn nhẹ một lần vào môi dưới của anh để trêu ghẹo. Hideo kinh ngạc gầm lên và dứt khỏi môi tôi để hôn lên quai hàm. Môi anh chạy dọc trên cổ, khiến tôi run lên. Bàn tay ấm áp của anh lần vào áo tôi, chạy dọc tấm lưng trần và âu yếm dải xương sống. Tôi có thể cảm thấy được những vết chai thô ráp ở đầu ngón tay anh trên da mình. Hàng triệu ý nghĩ vụt qua tâm trí tôi. Tôi cong người lại về phía anh, lờ mờ nhận ra mình đã nằm xuống ghế sô pha, đầu tựa lên phần tay vịn. Cơ thể Hideo đang dồn sức nặng lên cơ thể tôi để đẩy tôi nằm xuống. Môi anh di chuyển từ cổ xuống xương quai xanh của tôi, âu yếm những hình xăm, rồi tới đôi vai trần.

Đột nhiên, một cảm giác lo lắng lạ lùng của anh đâm xuyên qua thân nhiệt ấm nóng của chúng tôi. Tôi thất vọng tràn trề khi Hideo chỉ để lại một nụ hôn cuối cùng lên da tôi. Anh thở dài, thì thầm một tiếng rủa loáng thoáng vào tai tôi rồi dứt ra. Tôi nằm chỏng chơ trên ghế, vẫn chưa hiểu nổi chuyên gì vừa xảy ra. Tôi chậm rãi chống khuỷu tay dậy và nhìn anh. Anh giúp tôi đứng lên và tay anh giữ nhẹ tay tôi trong giây lát. NeuroLink giữa chúng tôi đã ổn định trở lại, cứ rung động cho tới khi bình yên và tĩnh lặng.

"Anh đã kéo em vào quá nhiều rắc rối rồi." Cuối cùng anh nói.

Tôi cau mày, hơi thở vẫn còn đứt quãng. "Em đâu có phàn nàn gì." Tôi rướn lại gần anh. "Em sẽ bắt được Zero. Em sẽ hoàn thành công việc mà anh đã thuê em làm."

Anh nhìn tôi trong giây lát rồi chỉ lắc đầu và mỉm cười. Tường chắn cảm xúc anh luôn giữ bên mình giờ đã sụp xuống, chỉ để lại phần con người bên trong. *Anh muốn nói gì đó với tôi.* Tôi có thể thấy đấu tranh nội tâm trên gương mặt anh. "Anh sẽ không giữ em lại nữa đâu," anh nói. Trái tim anh lại quay về sau bức tường ấy. "Đồng đội của em hẳn sẽ muốn được ăn mừng cùng em." Thế rồi, anh giơ tay lên và ngắt liên kết của chúng tôi. Dòng cảm xúc biến mất đột ngột và những dư âm trong giọng nói của anh khiến tôi thấy trống rỗng. Một nút nhỏ giữ lại phía góc tầm nhìn để sau này chúng tôi có thể tái kết nối.

Tôi cố gật đầu đồng ý để anh khỏi phải thấy vẻ thất vọng trên mặt tôi. "Phải rồi," tôi lẩm bẩm. "Em nên quay lại ăn mừng thôi."

Anh hôn lên má tôi. "Anh sẽ nói chuyện với em vào ngày mai." Anh nói. Nhưng khi anh rời đi, tôi biết là khoảng cách giữa hai chúng

tôi đã vĩnh viễn thay đổi.

Tôi gật đầu như thể vẫn đang mơ, như thể không ngừng “nghiện” anh được. “Vâng ạ.”

22

Trong những ngày sau đó, các đội tuyển khác đã chơi trận đầu tiên. Andromeda hạ gục đội Bloodhounds trong thời gian kỷ lục. Sân đấu ảo của họ là một mê cung đầy hầm mộ dễ bắt lửa. Đội Winter Dragons đánh bại Titans trong một khu rừng đầy bẫy. Stormchasers thì chiến thắng Royal Bastards trên đường phố ngập tràn ánh đèn neon của một cảng không gian. Đội Gyrtalcons vượt mặt Phantoms, Cloud Knights cho Windwalkers hít khói, còn Cloud Knights hủy diệt hoàn toàn Sorcerers, và Zombie vikings khiến mọi người ngạc nhiên khi đánh bại được Sharpshooters.

Tôi xem và phân tích từng trận với các đồng đội. Tôi lại tập luyện với họ khi vòng thứ hai bắt đầu. Chúng tôi đã đánh bại nhóm Stormchasers trong một trận đấu căng thẳng. Asher và Malakai, đội trưởng nhóm Stormchasers, đã phải đấu tay đôi trên đỉnh của một tòa tháp bị bỏ hoang. Trong khi đó, bọn tôi vừa phải chiến đấu vừa phải leo ngoài bề mặt tháp để lên tới đỉnh.

Mỗi ngày, tôi tiếp thu cả đống dữ liệu của những người chơi khác. Tôi dò xét thấy nhiều dấu hiệu từ Ren khi gã di chuyển quanh khu ký túc. Gã chẳng nhìn tôi bao giờ. Tôi tự hỏi không hiểu gã có nghi ngờ không.

Đêm đến, tôi mơ nằm trên giường của Hideo, được cuộn mình vào trong chăn của anh. Hai tay tôi vuốt dọc theo tấm lưng trần của anh, còn anh ôm lấy hông tôi. Tôi mơ thấy ai đó đột nhập vào nhà khi chúng tôi đang ngủ. Tôi lay anh dậy để thấy một hình thù không rõ mặt trong bộ giáp đen đứng cạnh giường. Tôi tưởng tượng tin tức sáng hôm sau thông báo rằng Hideo đã chết. Tôi giật mình tỉnh giấc, thở hổn hển.

❦

[Chào buổi sáng, người đẹp.]

Tôi thức dậy lúc trời còn tối, một ngày mây bão vần vũ bên ngoài, có tin nhắn của Hideo. Ánh sáng trong phòng tỏa màu xanh xám, tim tôi còn đang đập thình thịch sau một đêm mơ mộng mệt mỏi. Tôi đọc tin nhắn của anh vài lần trước khi chắc chắn rằng anh ấy còn sống khỏe. Sau đó, tôi tựa đầu lại xuống gối và thở phào nhẹ nhõm. Tôi nở một nụ cười nhỏ ở khóe môi.

[Xin chào!]

Rồi tôi kéo áo ngồi dậy và đi vào phòng tắm để đeo kính áp tròng. Khi quay trở lại, tôi thấy một yêu cầu đang nhấp nháy, hỏi xem tôi có muốn kết nối NeuroLink với Hideo không. Tôi đồng ý. Vài giây sau, một Hideo ảo xuất hiện ở trong phòng của tôi. Anh đang mặc dở áo, để lộ bờ ngực trần. Tôi cười toe toét, ý bảo anh cứ để thế đi. Anh rót một tách cà phê trong lúc chú chó hạnh phúc chạy vòng quanh chân anh. Chắc chưa ai được thấy Hideo như thế này, đầy nam tính, thoải

mái, tóc còn ướt nhẹp, quần nỉ thì trễ ở hông. Ánh sáng nhợt nhạt chiếu qua cửa sổ làm nổi bật đường nét trên tóc và khuôn mặt anh.

Anh ấy mỉm cười khi nhìn thấy tôi. “Trước khi em thắc mắc…” Anh nói, hất đầu sang một bên mà camera không quay tới. “Vệ sĩ của anh đang đứng ngay bên cửa.”

Tôi mỉm cười và lắc đầu. “Mừng vì cuối cùng anh đã biết sợ chết.” Tôi chợt tỉnh táo hẳn lên. “Chắc anh vẫn chưa nghĩ nhiều về việc rời Tokyo?”

Hideo nhấm nháp cà phê. “Vòng hai bắt đầu tuần này. Nếu anh không ở đó, mọi người sẽ đồn đoán linh tinh.”

Tôi thở dài. “Cứ suy nghĩ đi nhé. Anh?”

Một vệ sĩ gọi anh. Hideo quay đầu ra một chút. Máy phiên dịch thông báo: “Anh Tanaka, phóng viên đã sẵn sàng phỏng vấn rồi.”

Hideo gật đầu nhẹ với người vệ sĩ. “Chờ tôi chút,” anh nói. Anh đi về phía tôi, đứng sát cạnh rồi cúi xuống về phía tôi. Nếu anh ấy đang đứng trong căn phòng bây giờ, tôi có thể cảm thấy hơi thở của anh trên cổ mình. “Anh hứa sẽ nghĩ thêm.” Anh thì thầm. “Nhưng em phải hiểu cái khó của anh khi em vẫn còn ở đây trong thành phố.”

Ngón chân của tôi cuộn lại. Tôi rùng mình vui sướng. Thông qua liên kết, tôi có thể nói rằng cảm xúc của tôi đang đến với anh ấy như những gợn sóng. Anh hết thuốc chữa rồi. Tôi nghĩ với anh ấy.

Chỉ vào lúc sáng thôi.

Em nhớ là anh cũng hết thuốc chữa vào ban đêm đó.

Hideo hạ mắt xuống và ánh sáng chạm tới lông mi anh. Một nụ cười nở trên môi. *Anh muốn hôn em ngay lúc này.*

Nếu em không cho phép thì sao? Tôi ghẹo.

Em làm anh đau lòng đấy, Emika.

Tôi cười. *Có khi em muốn hôn người khác ấy.*

Một sự ghen tuông lóe lên. Đôi mắt anh tối sầm lại. Dù không thật sự ở bên nhau, tôi vẫn có thể cảm nhận được khao khát ấm áp của anh thông qua Liên Kết. Tối nay qua chỗ anh đi.

Trong lòng tôi xao xuyến. Nhưng còn đồng đội của em…

Anh đảm bào với em rằng tối nay sẽ rất tuyệt vời.

Xao xuyến trong tôi chuyển ngay thành cảm giác khấp khởi. "Đến nhà anh á?" Tôi thì thầm, không thể che giấu nụ cười của mình.

Anh do dự. sự bất định trở lại trên khuôn mặt anh. Và trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ anh sẽ lắc đầu và thay đổi ý định một lần nữa. Tuy nhiên, một lúc sau, anh làm tôi ngạc nhiên với một cái gật đầu. *Hãy đến chỗ anh đêm nay. Anh sẽ đưa em tới thăm ngôi nhà cũ của anh.*

Nhịp tim của tôi nhanh dần. Đây là một bí mật khác từ quá khứ của anh. Tôi có thể nghe thấy điều ấy từ giọng nói của anh, cảm nhận điều ấy thông qua liên kết NeuroLink của chúng tôi. Tôi gật đầu. *Được ạ.*

Cả hai chúng tôi đăng xuất khỏi liên kết. Tôi thở hắt, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Lúc tôi đi xuống cầu thang, trời bên ngoài đã mưa to lên rồi. Hammie và Asher đang ngồi trên chiếc ghế sô pha dài trong phòng khách, tranh luận rất lặng lẽ về cách tốt nhất để phá vỡ hàng phòng ngự của Cloud Knights. Asher choàng hẳn cánh tay sang mặt sau

của sô pha để chạm nhẹ vào vai của Hammie. Thế mà cô ấy cứ để yên. Roshan đang chơi trò chơi và phát trực tiếp trên các kênh mạng xã hội của mình. Không thấy Ren đâu cả. Các phòng ngủ thật yên tĩnh, nhường chỗ cho tiếng mưa rơi trên trần kính của giếng trời.

“Emika.”

Tôi suýt nữa là giật bắn lên trời khi nghe giọng của Ren. Tôi dứ dứ nắm đấm theo bản năng, quay lại nhìn thấy gã đang đứng sau lưng mình ở hành lang. Gã đứng quay người, như đang muốn về phòng. Tôi thở hắt ra và bỏ nắm đấm xuống. Tôi nên cảm nhận được gã ở đó chứ nhỉ. Tôi rất giỏi cảm nhận không gian một căn phòng mà. “Anh làm tôi sợ chết khiếp,” tôi thốt lên.

Gã chỉ hơi nhướn mày khi thấy tôi như thế, rồi trả lời bằng tiếng Pháp. Dòng chữ trắng trong suốt dịch lời gã trước mắt tôi. “Cô luôn sẵn sàng đấm những ai làm cô giật mình à?”

Tất cả những nghi ngờ của tôi về Ren sau khi theo dõi gã trong vài tuần qua hẳn đã khiến tôi phải thót tim khi gã xuất hiện. “chỉ những người ẩn nấp trong hành lang tối thôi.”

“Cô có rảnh một lát không?” Gã nói, gật đầu bảo tôi tiến tới. “Tôi muốn hỏi cái này.”

“Vụ gì?”

Ren lặng lẽ nhìn tôi. “Về Hideo.”

Tôi chớp mắt, thoáng bối rối tìm một câu trả lời. Mắt của tôi lướt nhanh đến Ren. Gã đang quan sát tôi kỹ càng. Gã đã nhận thấy gì trong biểu hiện của tôi chăng? Gã cố tình làm tôi bất ngờ để để xem phản ứng của tôi sao? Tôi nhanh chóng định thần lại và nở một nụ

cười bổi rối. “Sao thế? Cuối cùng thì tôi cũng đã được lên báo lá cải rồi à?” Tôi nói với giọng điệu trêu chọc hơi thái quá.

Ren cười đáp lại. “Kiểu thế.” Lời nói của gã làm tôi rùng mình. “Nào. Chúng ta có thể trò chuyện trong phòng.”

Gã sẽ nghi ngờ nếu tôi không chịu đi theo, vì vậy, tôi theo gã xuống hội trường dẫn đến khu của mình. Không sao cả, tôi tự nhủ. Bên cạnh đó, có thể đây là cơ hội thực hiện nhiệm vụ trong lúc săn mồi mà tôi thường không làm: nói chuyện trực tiếp với một con mồi tiềm năng.

Tôi chưa bao giờ xuống đây, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra căn phòng nào là của Ren từ hành lang. Tôi có thể cảm thấy âm thanh bị bóp nghẹt, trầm, đều đặn, vừa đủ lớn để nghe được.

Cửa trượt mở ra khi Ren đứng trước nó. Đó là một phòng lớn với đèn chiếu sáng màu xanh neon mờ. Gã bước vào trong. Tôi chần chừ một lúc trước khi đi cùng gã.

Phòng của Ren trông hoàn toàn khác so với phòng tôi. Có vẻ như gã đã tự điều chỉnh cho vừa ý. Bức tường xếp từ các ô vuông có đệm. ở giữa phòng có một cái bàn hình vòng cung với hệ thống màn hình nổi, hiển thị mấy thứ như máy đo âm thanh, số liệu và biểu đồ mà tôi chưa thể giải mã được. Một bàn phím nhạc và một bảng điều khiển các nút trượt cũng được gắn vào bàn đá. Cặp tai nghe có cánh vàng của Ren nằm trên bàn làm việc. Căn phòng vang lên một nhịp điệu rất trầm, làm cho mặt đất và trái tim tôi đập cùng một nhịp. Đôi mắt của tôi lướt quanh phòng của gã trong sự choáng váng, dù tôi đang đi săn tìm manh mối.

Tôi lặng lẽ mở hồ sơ đã bẻ khóa được của Ren và thông tin sáng lên xung quanh gã.

“Anh muốn nói chuyện về Hideo à?” tôi hỏi.

Gã gật đầu, ngồi xuống và xoay một vòng trên ghế.

Gã đeo tai nghe vàng vào quanh cổ. “Ừ. Khi chúng ta gặp nhau lần đầu, cô nói là đã nghe nhạc của tôi rồi nhỉ? “

Tôi gật đầu. “Tôi hâm mộ nhạc của anh từ lúc anh ra mắt ở Pháp.”

“Ồ.” Gã nở một nụ cười mà tôi rõ là thật hay không, và sau đó chơi một vài nốt trên phím đàn. “Tôi không biết là cô đã biết tôi từ lâu như vậy.”

Tôi không biết là cô đã biết tôi từ lâu như vậy. Ngay lập tức, một tiếng chuông cảnh báo vang lên trong đầu tôi. “Anh khá kín tiếng,” tôi trả lời, bắt đầu cẩn trọng hơn. “Giống như không muốn nhiều người hiểu mình ấy.”

Ren tựa lưng vào ghế và đặt chân lên bàn.

“Nhạc phẩm thời kì đầu của tôi đều là tiếng Pháp. Hóa ra cô cũng nói chung ngôn ngữ với tôi?”

Tôi nhìn gã khi gã đeo tai nghe lên, trái tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn. *Hóa ra cô cũng nói chung ngôn ngữ với tôi?* Gã đang nói về tiếng Pháp, hay là về ngôn ngữ bẻ khóa? “Chuyện này liên quan gì tới Hideo?” Tôi hỏi, cố gắng quay lại chủ đề ban đầu. “Anh ấy cũng hâm mộ anh à?”

“Tôi đang sáng tác một ca khúc làm món quà tặng anh ta sau khi mọi chuyện kết thúc.” Ren tiếp tục, giọng gã dịu dàng. “Để cám ơn anh ta đã cho tôi vào vòng sơ tuyển. Tôi muốn nghe ý kiến từ một

người biết rõ Hideo và cả nhạc của tôi, để xem liệu anh ta có thích món quà này không." Lúc đó, gã nhìn tôi với vẻ mong chờ. "Cô có vẻ khá thân với anh ta."

Gã biết. Làm sao gã biết được chứ? Tôi cố cười, nhún vai. "Tôi á?" Tôi nói vui vẻ.

"Thì mấy tờ báo lá cải bảo thế."

"Chà." Tôi trả lời, mắt nhìn thẳng vào gã. "Chúng ta đều có bạn bè có 'cơ to', nhỉ?"

Ren nhìn tôi chằm chằm một lúc, rồi cũng quay đi. "Đây. Nghe thử xem. Tôi cần cô giúp."

Ren đã từng nói trong một cuộc phỏng vấn rằng gã không đánh giá cao ý kiến từ người ngoài về tấc phẩm của mình. Giờ đây, gã đang đưa tôi tai nghe và tôi không biết phải làm gì. Khi gã cười khích lệ, tôi với tay ra đón lấy tai nghe rồi đặt lên tai.

Một âm bass sâu nổi lên, rồi một tiếng đàn viôlông mịn, hay tuyệt đè lên trên, đi kèm một âm thanh như chuông nhỏ. Một giọng nữ bắt đầu cất lên. "Hãy phóng qua Tokyo trong phút chốc / Yeah, cứ như là chúng ta chẳng còn ở lại thành phố này được bao lâu," cô ta rền rĩ. Khi lắng nghe, tôi liếc nhìn Ren. Đó là một ca khúc về Tokyo.

Thế rồi, tôi nghe thấy một câu khiến tôi điếng người. *Kết thúc thật ấn tượng nào / Yeah kết thúc thật ấn tượng.*

Đó là ca khúc đã được phát ở ổ Hải Tặc.

Gã đang gài tôi. Tôi nhìn nhanh Ren và nhận thấy gã đang nhìn tôi ngẫm nghĩ gì đó. Gã đã sáng tác ca khúc được phát trong trò Darkcross và giờ gã bảo tôi nghe để xem tôi có thấy nó quen không.

Dựa vào cách gã nhìn tôi lúc này, hẳn là gã đã biết là tôi từng nghe bài hát này trước đây rồi. Và điều đó có nghĩa là gã biết tôi đã ở Ổ Hải Tặc cùng lúc với gã.

Gã biết tôi đang theo dõi gã. Gã biết tôi đang theo dõi Zero.

Ren nhận lại tai nghe. Mắt gã nhìn tôi không rời. “Cô có nghĩ rằng Hideo sẽ thích không?”

Những lời này thật mờ ám. Tôi cố gắng trông bình thường nhất có thể. “Hay lắm. Có lẽ anh ấy sẽ đưa nó vào các vòng đấu năm tới.”

“Có khi anh ấy sẽ đưa nó vào vòng đấu chung kết trong năm nay ấy chứ.”

Ren nói, mỉm cười với tôi. Gã nghiêng người về phía trước, đặt khuỷu tay lên đầu gối, và nhìn tôi không chớp mắt. “Chúng ta phải kết thúc thật ấn tượng chứ nhỉ?”

Tôi mỉm cười gật đầu với gã, dù lời này nghe như một mối đe dọa. Tim tôi đập nhanh hơn. Kết thúc thật ấn tượng nào. Ren đã nhại lại câu hát trong ổ Hải Tặc và dù có thể gã không có ý gì cả, tâm trí của tôi lại nghĩ đến một kiểu khác. Dù nhóm của Zero đang có kế hoạch gì - cái kế hoạch có liên quan đến nhiều thành phố trên toàn cầu, liên quan đến cuộc sống của Hideo - thì điều đó sẽ xảy ra vào ngày diễn ra vòng đấu chung kết.

Và giờ, gã biết tôi cũng có liên quan.

23

Vài giờ sau, khi đã ngồi trong xe riêng cùng với Hideo, tôi vẫn chưa hết run sau cuộc trò chuyện với Ren. *Gã có thể đã nói thẳng với tôi.* Bản nhạc đó rõ là có chủ đích. Gã biết tôi đã theo dõi gã trong Hắc Giới, hoặc chí ít là gã biết tôi có mặt ở Ổ Hải Tặc.

Nếu Hideo có nhận ra tôi đang trăn trở, thì anh ấy cũng không hỏi gì. Anh ấy cũng có vẻ lơ đãng vì chuyện riêng. Ngay cả khi không có NeuroLink để kết nối, tôi vẫn cảm thấy anh luôn có mang trong lòng sự bất an, điều khiến đôi mắt anh luôn mông lung khi anh buông tôi ra vào đêm đó. Tôi suy nghĩ có nên nói với anh về cuộc trò chuyện với Ren hay không, nhưng sau đó quyết định thôi, vẫn còn quá mơ hồ. Tôi cần tìm hiểu kỹ hơn.

Xe chầm chậm đi trong mưa. Vài giờ sau, chúng tôi đến ngoại ô Tokyo, nơi có những ngọn đồi thoai thoải và những tòa nhà ba tầng mái cong gọn gàng, thanh lịch sơn màu đen đỏ trên con phố chật hẹp. Những cây thông đứng dọc hai bên đường. Người đi bộ duy nhất đang lang thang trên vỉa hè, còn một người làm vườn cẩn thận cắt tỉa cây ở hàng rào gần đó. Ngoài âm thanh xén lá của chiếc kéo, mọi thứ thật yên tĩnh. Chiếc xe đi đến một ngôi nhà cuối phố, nơi có những bụi cây và đá tròn tô điểm cho con đường phía trước. Ven

đường là những chậu hoa xếp gọn gàng. Đèn ở hiên nhà đang bật, mặc dù mới là cuối giờ chiều.

Hideo ấn chuông cửa. Một giọng nữ nghe không rõ lắm đáp lại. Một lúc sau, cánh cửa mở ra. Đó là một người phụ nữ có tuổi mặc áo len và đi dép gọn gàng. Bà chớp mắt với chúng tôi qua cặp kính có phần phóng đại đôi mắt. Sau đó, khuôn mặt bà sáng bừng lên khi bà thấy Hideo. Bà cười khẽ, quay lại gọi ai đó bằng tiếng Nhật rồi nắm tay anh.

Hideo cúi xuống chào. Anh cúi thấp hơn hẳn mọi khi. "Mẹ." Anh nói rồi ôm bà thật nồng ấm. Anh nở một nụ cười ngượng ngùng khi bà vươn tay ra bẹo nhẹ lên má anh như thể anh là một cậu bé. "Đây là mẹ anh."

Mẹ của anh ấy! Một cảm giác ấm áp tràn ngập trong tôi. Tôi đỏ mặt và cúi xuống thấp nhất có thể như Hideo. Anh gật đầu với tôi. *"Oka-san,"* anh nói với mẹ. *"Kochira wa Emika-san desu."*

"Đây là Emika." Máy dịch cho tôi.

Tôi bẽn lẽn chào và lễ phép cúi đầu nhanh. Bà mỉm cười ấm áp, xoa nhẹ lên má tôi và thốt lên điều gì đó về mái tóc của tôi. Sau đó, bà đưa chúng tôi vào trong, tránh xa khỏi thế giới bên ngoài.

Chúng tôi để lại giày tại cửa, rồi xỏ đôi dép mà mẹ của Hideo đưa cho. Bên trong căn nhà thật sáng sủa, ấm cúng và vô cùng gọn gàng, treo đầy khung ảnh và cây xanh, chậu đất và các tác phẩm điêu khắc kim loại có hình thù kỳ lạ. Một cái chiếu và một tấm thảm tre bao phủ sàn phòng khách, bên trên là một chiếc bàn thấp có ấm trà và vài cái chén. Một cánh cửa trượt mở dẫn tới một khu vườn tươi tốt, đậm chất Thiền. Bây giờ tôi mới hiểu vì sao Hideo thiết kế ngôi nhà của

anh ở Tokyo như thế. Nó nhắc nhở anh ấy về mái ấm thực sự của mình. Lúc tôi sắp sửa bình phẩm về căn nhà đáng yêu này thì một giọng nói robot phát ra từ một cái loa gắn đâu đó trên trần nhà.

"Xin chào, Hideo-san." Giọng nói vang lên. Trong nhà bếp, cái lò bên dưới ấm đun nước tự động bật lên mà không cần ai chạm vào.

Một lát, bố anh đến chào hỏi chúng tôi. Tôi kiềm chế cơn ghen tị khi thấy hai người xuýt xoa hỏi thăm con trai của họ nhiệt tình theo đúng kiểu bố mẹ không thể gặp con cái thường xuyên.

Mẹ Hideo bảo phải cho chúng tôi ăn nhẹ và vội chạy đi, bỏ lại cặp kính trên bàn. Ngay lập tức, Hideo nhấc cặp kính lên, theo mẹ vào bếp và nhẹ nhàng nhắc nhở bà đeo lại kính. Sau đó, anh mở tủ lạnh và nhận ra không có đồ gì có thể làm đồ ăn nhẹ. Mẹ của Hideo cau mày bối rối, nói với anh rằng bà chắc chắn có đồ ăn. Hideo hạ thấp giọng, trìu mến đặt hai tay lên vai bà, trấn an rằng anh sẽ bảo người tới hàng tạp hóa ngay lập tức. Bố anh nhìn họ từ hành lang, ho một tiếng như kiểu bị bệnh mạn tính. Tôi nghĩ lại. Bố mẹ của anh ấy không già, nhưng họ có vẻ yếu hơn những người bằng tuổi. Điều này khơi dậy vài kỷ niệm buồn của tôi.

Khi Hideo quay về phía tôi và thấy tôi đang nhìn, anh chỉ nhún vai. "Nếu anh không nhắc, thì hệ thống của ngôi nhà sẽ nhắc mẹ." Anh nói. "Nó sẽ theo dõi họ khi anh không ở đây. Họ không chịu thuê nhân viên phục vụ ấy." Giọng anh thật nhẹ, nhưng tôi vẫn cảm nhận một nỗi buồn ở sâu bên trong đó.

"Bố mẹ anh sống ở đây suốt à?" tôi quyết định hỏi.

"Kể từ khi ở London về." Hideo chỉ những đồ trang trí trên bàn. "Mẹ anh đã học cách làm chậu đất từ hồi nghỉ làm ở khoa thần kinh,

còn các tác phẩm điêu khắc kim loại là của bố anh. Chúng được hàn bằng các bộ phận máy tính còn sót lại trong cửa hàng sửa chữa của ông."

Tôi dừng lại để chiêm ngưỡng một tác phẩm điêu khắc. Lúc đó tôi mới nhận ra mỗi tác phẩm đều mô tả cuộc sống riêng tư của họ, dù hình khối nom khá trừu tượng. Một cặp đôi đang nắm tay đi. Cảnh một gia đình. Một số tác phẩm điêu khắc mô tả cảnh bố mẹ với hai chàng trai. Tôi nhớ lại bức chân dung trong nhà riêng của Hideo. "Chúng đẹp quá."

Hideo có vẻ hài lòng. Thế nhưng tôi có thể cảm thấy là càng đứng ở đây lâu thì anh càng dễ quay lại với góc tối của mình, cứ như thể là trở về nhà đã cho anh nguồn sức sống cần thiết. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc. Rồi anh gật đầu với tôi. "Emika." Anh nói, nở một nụ cười nhỏ. "Em đã thử onsen từ khi tới Nhật chưa?"

"Onsen á?"

"Tắm suối nước nóng ý."

"Ồ." Tôi hắng giọng, má tôi đỏ ửng lên. "Chưa ạ."

Hideo chỉ về phía cửa. "Muốn thử không?"

❦

Khi Mặt Trời bắt đầu lặn, Hideo đưa tôi đến một nhà tắm nằm giữa những cây hoa anh đào nở rộ, từ đó nhìn ra một dây núi. Tôi nhìn anh thật kỹ. Tâm trạng của anh ấy đã được cải thiện kể từ khi chúng tôi đến đây, nhưng vẫn chưa hoàn toàn quay về trạng thái

bình thường. Tôi bước đi lặng lẽ bên anh đến gần nhà tắm, tự hỏi làm thế nào có thể làm anh vui lên.

“Anh hay đến đây lắm hả?” tôi hỏi trong lúc chúng tôi đến lối vào nhà tắm.

Hideo gật đầu. “Đây là onsen riêng của anh.”

Nước ở suối nước nóng đầy tĩnh lặng, một làn hơi ấm phủ kín bên trên. Những tảng đá nhẵn bao quanh rìa con suối, hoa anh đào từ trên cây rụng xuống mặt nước. Một phía của con suối nhìn ra một dãy núi, với các rặng núi in dấu những tia nắng cuối cùng. Phía bên kia thì nhìn ra một con sông.

Khi tôi quấn áo choàng tắm bước tới, Hideo đã ở dưới nước. Tôi hơi vui vì cái nóng có thể che bớt khuôn mặt đỏ ửng của mình, vốn đã sắp sửa bùng cháy khi nhìn thấy mái tóc ẩm ướt và cơ bắp của anh. Tôi hắng giọng. Hideo lịch sự quay đi chỗ khác để tôi cởi bỏ áo choàng tắm và ngâm mình xuống nước nóng. Tôi nhắm mắt lại và phát ra một tiếng rên khoan khoái.

“Em sẽ không bao giờ đi khỏi đây.” Tôi thì thầm trong lúc Hideo đến gần tôi.

Anh ấy vuốt những lọn tóc ẩm ướt phía sau vai tôi, đẩy chúng về một góc, phía tay nắm lấy mép bờ suối gần tôi. Khuôn mặt của tôi cũng nóng y như làn nước vậy và tôi cảm nhận rõ ràng hai tấm da trần của chúng tôi đang cọ vào nhau.

“Cái này có ý nghĩa là gì?” Hideo thì thầm, lướt tay dọc theo chiều dài cánh tay đầy hình xăm. Ngón tay anh vạch ra những đường ướt dọc trên da tôi.

Trong cơn ngây ngất, tôi nhìn xuống và duỗi thẳng cánh tay để có thể nhìn thấy toàn bộ hình xăm. “À. Bông hoa này là hoa mẫu đơn, loài hoa bố em thích nhất.” Ngón tay tôi lướt ra khỏi cổ tay và ngón tay của Hideo theo sau.

“Sóng biển gợi em nhớ đến California, vì em sinh ra ở San Francisco.”

Bàn tay của Hideo dừng lại gần khuỷu tay tôi, chỗ có hình xăm một khối điêu khắc phức tạp vươn ra khỏi những con sóng. “Còn đây?”

“Một cấu trúc của Escher.” Tôi trả lời. “Em mê ổng lắm.”

Hideo mỉm cười. “Đẹp đấy.”

Tôi cũng mỉm cười, cảm nhận rõ cái chạm ấm áp của anh trên cánh tay tôi.

Tay tôi đi cao lên dọc theo hình xăm, tạm dừng lại ở chỗ vài chiếc lông vũ vẽ cách điệu đang bay lên trời. Trên bầu trời đó là một khoảng trống có nhiều hành tinh, với các vành đai nghiêng như chiếc đĩa than cổ điền. Trên đó có xăm một giai điệu.

“Khúc ca ‘Nữ hoàng bóng đêm’ của Mozart đây.” Tôi chốt. “Bởi vì em thích mô tả mình như thế.”

“Hừm.” Hideo nghiêng người để hôn dọc theo cổ tôi. Tôi rùng mình. “Một thợ săn tiền thưởng lang thang trong Hắc Giới.” Anh thì thầm. “Quá hợp!”

Tôi nhắm mắt lại. Môi tôi hé mở để chìm đắm trong sự ấm áp của vòng tay quấn quanh, của những nụ hôn trên làn da ẩm ướt của tôi. Những vết sẹo thô ráp trên ngón tay anh lướt qua eo tôi để kéo tôi lại

gần. vẻ nhút nhát trong đôi mắt làm anh như trẻ lại, càng kéo trái tim tôi đến gần với anh hơn. Tôi không nhớ nổi chúng tôi đã bắt đầu hôn nhau, rồi tạm dừng lại từ khi nào, hoặc khi nào thì anh dựa vào tôi ra vẻ yếu đuối, rồi thì thầm tên tôi. Chúng tôi như thể đang sống trong làn sương của cái nóng và hoàng hôn. Tôi không cảm nhận được thời gian trôi qua, nhưng tối hôm đó đến nhanh chóng mặt và chẳng mấy chốc bóng tối đã phủ lên chúng tôi. Giờ chúng tôi im lặng, tựa đầu vào những tảng đá xếp dọc suối và ngắm những chiếc đèn lồng soi sáng mặt nước lóng lánh. Trên trời, các ngôi sao đang nhấp nháy xuất hiện. Đó là những ngôi sao thực sự, không phải là hình ảo. Mới chỉ qua hoàng hôn một chút, nhưng tôi đã có thể nhìn thấy nhiều sao hơn tất thảy số sao tôi từng thấy trong đời. Chúng trải kín trên bầu trời như một tấm thảm ánh sáng.

Hideo cũng hướng mặt về phía các ngôi sao. Cuối cùng anh cất tiếng. “Sasuke lúc ấy đang chơi trong công viên”. Lời của anh lọt thỏm trong không gian trống rỗng. Tôi quay đầu về phía viên đá để nghe anh rõ hơn. Anh có vẻ nghĩ ngợi, tâm trí anh giờ đang ở đâu đó xa xôi lắm.

Đây là lý do tại sao chúng tôi đến nơi này. Đây là bí mật nặng nề của anh. Tôi nhẹ nhàng quay đầu về phía anh, chờ anh tiếp tục nói. Anh dường như đang đấu tranh nội tâm, tự hỏi liệu việc để tôi lọt vào thế giới của anh có phải là một sai lầm lớn hay không.

“Đã có chuyện gì xảy ra thế?” tôi thì thầm.

Anh thở dài, nhắm mắt lại một lúc và thực hiện một chuyển động nhanh gọn bằng một tay. Một màn hình xuất hiện giữa chúng tôi. Hideo đang chia sẻ một trong những Ký ức của anh ấy với tôi.

Tôi chấp nhận mà không nói một lời. Ngay lập tức, suối nước nóng, màn đêm và cảnh trí xung quanh chúng tôi biến mất. Thay vào đó, Hideo và tôi đứng ở rìa của một công viên trong một buổi chiều mùa thu vàng, ánh mặt trời lấp ló sau những kẽ lá. Một vài chiếc xe ô tô đỗ dọc theo vỉa hè. Những chiếc lá đỏ cam rụng xuống đất, rải rác trên thảm cỏ xanh những màu sắc ấm áp. Cách chúng tôi không xa, hai cậu bé đang tiến vào công viên. Tôi ngay lập tức nhận ra một trong hai là Hideo hồi còn nhỏ, còn người kia thì chắc là em trai anh ấy.

“Anh chưa phát minh ra NeuroLink khi chuyện này xảy ra đúng không?” Tôi nói khi nhìn hai đứa bé bước vào công viên. “Làm sao anh tạo ra được Ký ức này?”

“Anh nhớ mọi chi tiết về ngày đó.” Hideo trả lời.

“Anh khi đó chín tuổi. Sasuke mới bảy.” Anh gật đầu về phía hình ảnh của hai anh em. “Bố cục của công viên, vị trí của mọi cây cối, lá vàng, nhiệt độ, hướng của từng tia nắng,… Anh nhớ tất cả như thể chuyện chỉ mới xảy ra vài phút trước. Vì vậy, anh đã tái tạo khoảnh khắc này của bản thân thành một Ký ức, rồi bổ sung thêm chi tiết mới mỗi năm.”

Bây giờ chúng tôi đi theo điểm nhìn của Hideo thời trẻ. Cậu nhóc đang bình tĩnh bước đi, đôi giày phát ra tiếng lạo xạo, còn cổ áo khoác thì dựng lên cao để cản gió lạnh. Cậu giựt một chiếc khăn màu xanh sáng ra khỏi ba lô của mình. Chạy trước cậu vài bước là Sasuke, nom rõ ràng là ít tuổi hơn. Cả hai đều cười toe toét, hai đôi bốt kêu loẹt quẹt trên lá khô khi chúng chạy về phía trước. Chúng nói vơi nhau bằng tiếng Nhật.

“Yukkuri, Sasuke-kun!” cậu Hideo nhỏ tuổi hét lên với em trai, vẫy chiếc khăn màu xanh trong không khí. Tôi đọc bàn dịch tiếng Anh hiện lên trước mắt. “Chậm lại, Sasuke! Đeo khăn đi. Không thì mẹ đánh đòn anh đấy.”

Sasuke lờ đi. Nó mang theo một cái giỏ đầy trứng nhựa, tất cả đều có màu xanh. “Được rồi, lần này anh là màu đỏ.” Nó gọi với lại chỗ Hideo. “Em là màu xanh. Nếu em cướp được tất cả đồ của anh trước khi ánh nắng chạm tới cái cây đằng kia thì em sẽ giành được chiếc xe mô hình yêu thích của anh.”

Hideo đảo mắt và thở dài khó chịu khi chúng chạy đến khu vực trung tâm công viên. “Nhưng đó là một chiếc trong cả bộ mà!” cậu cựcãi lại, dù không hề nói lời từ chối. Cuối cùng cậu cũng bắt kịp em trai mình. Mặc kệ Sasuke phản đối, Hideo vẫn bắt nó đứng yên để quấn khăn quàng màu xanh quanh cổ và dựng cổ áo lên cao hơn. “Bọn mình không thể ở lại chơi lâu hơn được. Bố cần bọn mình giúp việc ở cửa hàng trước bữa tối, còn mẹ thì phải ở phòng thí nghiệm cho đến tận khuya.”

Sasuke bĩu môi kiểu trẻ con. “Được rồi,” nó lầm bầm.

Hai anh em tách nhau ra và đi đến hai phía đối diện của công viên. Khi đi, Hideo lấy ra một túi trứng đỏ bằng nhựa từ ba lô của mình. Cả hai bắt đầu tung trứng khắp nơi, cố gắng hết sức để giấu chúng đi.

Một quả trứng màu xanh xuất lên trong tầm nhìn và Hideo ngẩng lên thấy Sasuke đang nở một nụ cười ngốc nghếch. “Em ném mạnh quá!” Cu cậu hét lên. “Anh ném lại đây đi?”

Hideo nhặt lấy quả trứng và ném về phía em trai. Quả trứng bay qua khoảng trống và biến mất vào trong lùm cây của công viên, nơi có những cây tre trồng dọc theo một con suối nhỏ. cậu cười khi Sasuke cau mày bực dọc. “Đợi chút, Hideo.” Nó gọi anh trai, rồi cúi người xuống cây để lấy trứng. Hideo quay lại và tiếp tục giấu mấy quả trứng khác. Vài phút sau, cậu ngoái đầu lại.

“Em xong chưa thế?” cậu gọi.

Không có tiếng trả lời.

Hideo đứng thẳng dậy, chìm trong ánh sáng ấm áp của mặt trời chiều. “Sasuke!” cậu gọi vào bụi cây. Âm thanh duy nhất đáp lại cậu là những tiếng suối chảy nhạt nhòa và tiếng lá vàng bay trong không khí. Gió rít qua những cây tre đung đưa.

vài giây trôi qua, Hideo thở dài và bắt đầu bước đến phía em trai mình đứng lúc nãy. “Nào. Không có nhiều thời gian đâu.” cậu nói. “Sasuke! Nhanh lên!”. Chúng tôi đi cùng cậu qua những tán cây, những bụi cỏ cao quá mức. Thỉnh thoảng, chúng tôi đi chậm lại khi tới các tán lá quá dày.

“Sasuke?” Hideo lại gọi, giọng nghe có vẻ khác, sự bực dọc đã biến mất, thay vào đó là một nỗi niềm khó hiểu. Cậu dừng lại ở giữa lùm cây, nhìn quanh như không thể tin rằng có một người vừa mới ở đây. cậu tìm kiếm trong từng bụi cây nhỏ. Cậu gọi lại. Bây giờ cậu có vẻ lo lắng hơn. Sau đó, sự sợ hãi ập đến. Không có dấu hiệu của một ai khác ở đây. Cứ như thể cậu em đã không còn tồn tại nữa.

“Sasuke?” Giọng Hideo trở nên gấp gáp, hoảng loạn. Cậu bước đi nhanh như chạy, cậu vội đi ra khỏi bụi cây và quay trở lại khu đất

trống, hy vọng rằng em trai mình đã lang thang trở lại đó mà không nghe thấy cậu. Nhưng khoảng sân của công viên vẫn trống không, những quả trứng nhựa màu xanh đỏ của hai đứa trẻ vẫn rải rác khắp bãi cỏ, chỉ đợi trò chơi bắt đầu.

Hideo dừng lại ở giữa khoảng đất trống. Đoạn Ký ức này bỗng trở nên hỗn loạn, thế giới trở nên lờ mờ xung quanh chúng tôi khi cậu bé Hideo quay ngoắt các phía để tìm kiếm khắp mọi ngõ ngách của công viên. Tầm nhìn phía trước lắc lư dữ dội khi cậu chạy đi. Hơi thở của cậu hổn hển, thổi những làn sương mỏng ra bầu không khí lạnh lẽo. Khi tôi nhìn thoáng qua khuôn mặt của cậu phàn chiếu vào tấm kim loại trên một chiếc xe đậu ở đó, đôi mắt của cậu mở to và tối tăm, hai đồng tử giãn ra đầy kinh hãi. “Sasuke! Sasuke!”. Càng kêu, tiếng gọi ngày càng to như tiếng thét. Hideo gọi mãi cho đến khi lạc giọng.

Cậu đột ngột dừng lại, hổn hển hít thở và lấy hai tay ôm chặt đầu. “Bình tĩnh nào. Có khi Sasuke về nhà rồi.” cậu thì thầm. Rồi cậu gật gù, tin vào điều đó. “Nó về nhà sớm mà không nói gì. Nó đang ở nhà thôi.” Không chút do dự nữa, cậu bắt đầu chạy về nhà, nhìn quanh các vỉa hè một cách chăm chú, tìm kiếm cái lưng nhỏ của một cậu bé đeo khăn quàng màu xanh sáng. “Làm ơn, làm ơn.” Tôi nhận thấy cậu ta thì thầm với chính mình khi chạy. Tiếng thì thầm lặp đi lặp lại, nhẹ như một làn gió.

Cậu ta chạy miết cho đến khi về nhà, nơi mà tôi giờ có thể nhận ra. Cậu gõ mạnh cửa cho đến khi bố cậu mở ra với vẻ mặt ngơ ngác. “Hideo. Con đang làm gì vậy?” ông nhướn cổ nhìn vỉa hè đằng sau Hideo. “Em con đâu?”

Nghe câu hỏi đó, Hideo rùng mình. Tôi có thể thấy rằng trong khoảnh khắc đó, cậu biết em trai mình sẽ không bao giờ về nhà nữa. cậu biết có một điều khủng khiếp đã xảy ra. Đằng sau cậu, Mặt Trời đã bắt đầu lặn, nền trời chuyển từ vàng sang màu hổng.

Tôi chợt nghĩ rằng cảnh đó quá đẹp cho một ngày thế này.

Ký ức kết thúc. Tôi giật mình khi suối nước nóng xuất hiện trở lại quanh tôi và Hideo. Màn sương mù yên bình của nước nóng và ánh sáng đằng xa lóe lên qua những tảng đá. Tôi nhìn anh. Anh không nói gì cả, thậm chí không nhìn tôi luôn. Anh thậm chí còn chưa quay lại thực tại vì gương mặt anh thật xa xăm và khó gần. Anh đang sợ hãi. Lất sau, anh ấy mở lên một Ký ức khác. Nó cũng giống như cảnh mà chúng tôi vừa xem, nhưng anh đã biến đổi cảnh quan của công viên, dịch chuyển vị trí con suối chút đình,… Anh tiếp tục mở Ký ức thứ ba. Nội dung vẫn giống hai Ký ức trước, nhưng vị trí của hai anh em đã thay đổi.

“Anh không biết đã nhớ đi nhớ lại cảnh này bao nhiêu lần trong đầu rồi.” Cuối cùng anh nhẹ nhàng nói với tôi. Anh lật sang một Ký ức khác, rồi cái nữa, mỗi cái đều có một vài chi tiết thay đổi. có khi, cảnh quay cho thấy Hideo ngoái lại sớm hơn vài giây và gọi Sasuke trở lại trước khi nó đi vào lùm cây. Cái khác lại thấy Hideo bảo Sasuke ra khỏi công viên và trở về nhà trước khi hai đứa bắt đầu chơi. Còn một cái khác cho Hideo cùng đi với Sasuke để tìm quả trứng nhựa, chứ không phải để thằng bé tự làm. Trái tim tôi đau đớn mỗi khi xem một thay đổi mới. Đây như một địa ngục sâu thẳm của anh ấy. “Anh có thể nhớ từng chi tiết về ngày hôm đó… ngoại trừ các chi tiết quan trọng: Nó đã đi đâu? Lúc nào thì anh không nghe thấy tiếng bước

chân của nó nữa? Ai đã bắt cóc nó đi? Anh nghĩ về những gì có thể đã xảy ra nếu anh làm điều này hoặc điều nọ.

Hoặc nếu mọi thứ thay đổi một chút." Anh lắc đầu. Anh nghiến chặt đến nỗi tôi sợ anh có thể nghiến vỡ hàm. "Anh không biết, vì vậy, anh tiếp tục tạo ra các bản Ký ức mới."

Anh ấy đang tự hành hạ mình. Tôi đau nghẹn trong cổ họng khi anh ấy mở ra một Ký ức khác diễn ra trong đêm ấy, với nhiều ánh đèn pin nhảy múa trong công viên. Giọng của bố mẹ anh vang xa, hoảng hốt và đứt nhịp. Sau đó, chuyển sang cảnh cậu nhóc Hideo đang quỳ trước mặt bố mẹ thổn thức, kích động không kiềm soát được và cầu xin tha thứ, kể cả khi họ cố đỡ cậu đứng dậy. cảnh lại chuyển sang Hideo nằm cuộn tròn trên giường im lặng, lắng nghe tiếng khóc nỉ non của mẹ phát ra từ phòng ngủ của bố mẹ anh. Cảnh lại chuyển sang lúc anh thức dậy mỗi sáng và nhìn vào gương để thấy một lọn bạc mỏng đang mọc trên mái tóc đen của anh. Tôi khóc. Nỗi đau làm anh bạc tóc. và dù không phải là anh, tôi vẫn hiểu. Thậm chí không cần có Liên Kết kết nối cảm xúc của chúng tôi bây giờ, tôi vẫn có thể cảm thấy nỗi hổ thẹn bất tận đang che phủ trái tim anh.

Tôi cố tưởng tượng cảnh bố tôi biến mất một ngày và không bao giờ quay trở lại. Đó sẽ là một nỗi buồn vô tận. Phải sống với một bí ẩn chưa được giải đáp như một con dao găm mãi trong tim. Tôi nghĩ về ngọn đèn trước cổng tại lối vào nhà cha mẹ anh, lúc nào cũng bật ngay từ buổi chiều. Tôi tưởng tượng nỗi đau đó và cảm thấy tim mình đang rỉ máu.

Ký ức dừng lại, một khoảng thời gian dài trôi qua trong tiếng nước gợn lên tảng đá. Khi Hideo nói, giọng anh dịu nhẹ, chùng

xuống như một ám ảnh tội lỗi. “Họ không bao giờ nói về Sasuke sau khi nó mất tích. Họ tự đổ lỗi, hổ thẹn với bản thân họ và cam chịu trong im lặng. Hàng xóm và cảnh sát tôn trọng cha mẹ anh nên cũng ngừng nói về Sasuke. Họ không dám nhìn vào ảnh của nó. Anh chỉ có thể giữ lại những gì mình có. Hiện tại, hình bóng nó chỉ tồn tại trong các tác phẩm điêu khắc của họ. Mẹ già hẳn đi chỉ qua vài đêm. Bà từng nhớ rõ mọi thứ, lại còn lãnh đạo cả nhóm nghiên cứu thần kinh của bà nữa. Nhưng giờ thì bà lẫn lộn linh tinh và quên mất việc bà đang làm. Bố thì cứ ho mãi mà không khỏi, ông thường xuyên bị ốm.” Đôi mắt của Hideo dõi theo quỹ đạo của chòm sao Song Tử, với những ngôi sao tạo thành hình cặp song sinh. “Còn với anh thì… Sasuke rất thích chơi trò chơi. Bọn anh đều chơi mỗi ngày, bày ra tất cả các loại với nhau. Nó thông minh hơn anh, đạt điểm cao chót vót trong mọi kỳ thi, và đáng lý ra có thể dễ dàng vào mọi học viện ưu tú trên đời.”

Giờ thì tôi đã hiểu. “Anh phát minh ra NeuroLink vì em trai anh. Warcross thì được lấy cảm hứng từ trò chơi mà Sasuke chơi trong công viên. Anh đã tạo ra Warcross cho nó.”

Anh dừng lại. NƯỚC gợn sóng khi anh quay sang tôi. “Mọi thứ anh làm đều là dành cho nó.”

Tôi cọ tay mình vào tay anh. Không có lời nào thích hợp để nói lúc này, vì thế tôi giữ im lặng. Tôi chỉ lắng nghe thôi.

“Anh không kể chuyện về nó, Emika à.” Hideo nói sau một hồi im lặng. Anh nhìn đi chỗ khác. “Anh đã không kể chuyện về nó trong nhiều năm nay rồi.”

Đây không phải là một Hideo thiên tài, giàu có và nổi tiếng. Anh ấy giờ như một cậu bé, chờ đợi mòn mỏi ngày cậu em trai của mình trở lại, thiếp đi mỗi đêm rồi mơ thấy một cơn ác mộng, mãi mãi tự hỏi sao lúc đó không làm một điều gì đó khác đi. Một người chưa từng trải qua sự mất mát sẽ khó có thể hiểu cách nó làm con người ta thay đổi ra sao. Nhưng đối với những người từng trải, thì không cần nói lời nào là cũng đủ hiểu.

Hideo tách ra khỏi mép bờ suối rồi hất đầu về phía bậc thang dẫn trở lại nhà tắm. Anh ấy đưa tay cho tôi. Tôi nắm tay anh, mắt lại chớp giật khi thấy những vết sẹo trên khớp ngón tay anh. “Muộn rồi.” Anh nhẹ nhàng nói.

24

Tối đó, chúng tôi dùng bữa cùng bố mẹ Hideo. Tôi nhìn Hideo cẩn thận chiên thịt, thái rau, đặt cơm trong nồi hấp. Trong khi đó, mẹ anh lo lắng về làn da của tôi. “Cháu nhợt nhạt quá.” Bà khẽ nói, cười rạng rỡ với tôi. “Hideo, sao con không chăm chút cho em ấy? Nhớ đưa cho em ấy một cái bát lớn nhé. Ăn vào má sẽ hồng hào lên đấy.”

“Mẹ à…” anh thở dài nói. “Đừng thế nữa.”

Bà nhún vai. “Mẹ nói cho con biết, bạn con cần chất dinh dưỡng để hoạt động trí não cho tốt. Con còn nhớ những gì mẹ bảo về các tế bào thần kinh sử dụng năng lượng được cung cấp từ máu không?” Tôi cười sượng sùng với Hideo trong lúc bà giảng giải về máu.

Hideo dọn bàn, đem thức ăn ra, rồi còn rót trà cho chúng tôi nữa. Bữa tối ngon đến nỗi tôi ước nó có thể kéo dài mãi mãi. Những miếng thịt gà xào nhỏ, mềm mại đến hoàn hảo, gạo lấp lánh với một quả trứng chiên bên trên, rau ngâm chút giấm để trang trí, bánh mochi mềm làm từ bột gạo nếp nhồi với dâu tây và đậu đỏ ngọt để tráng miệng và kết thúc là một tách trà xanh nóng. Trong lúc ăn, bố mẹ của Hideo nói nhỏ bằng tiếng Nhật với nhau, thỉnh thoảng cười với tôi như thể họ nghĩ rằng tôi chú ý tới cử chỉ lén lút của họ.

Tôi hích Hideo. “Hai bác nói gì vậy?” Tôi thì thầm.

“Không có gì đâu.” Anh trả lời, má đỏ ửng lên. “Anh thường không có thời gian để nấu ăn, thế thôi, vì thế mà bố mẹ mới thủ thỉ với nhau.”

Tôi cười. “Nhưng anh nấu bữa tối cho em mà?”

Một nụ cười bẽn lẽn từ nhà sáng tạo của Warcross. “Chà…” anh nói, “anh muốn làm điều gì đó cho em, chẳng mấy khi mà.” Anh nhìn tôi với vẻ mong đợi. “Em có thích không?”

Ván trượt điện 15.000 đô la trong hộp quà tặng bằng da lộn. Bay trên phi cơ riêng. Tủ đầy quần áo đắt tiền. Ăn tối tại nhà hàng của anh. Thế nhưng, tất cả vẫn không làm tim tôi thổn thức bằng cái nhìn chân thành, đầy hy vọng trên khuôn mặt anh khi chờ câu trả lời về món ăn anh nấu cho tôi.

Tôi cầm bát, tựa vào vai anh. “Cũng tạm chấp nhận.” Anh chớp mắt ngạc nhiên, rồi dường như nhớ lại những gì anh đã từng nói với tôi trong cuộc gặp đầu tiên. Anh bật cười.

“Để anh lấy cho.” Anh nói rồi ngả người ra sau.

Ngay cả khi anh ấy nói chuyện thoải mái với bố mẹ, tôi vẫn không ngừng suy nghĩ về lời của anh khi nãy, rằng Sasuke là một chủ đề cấm kị với họ. Nỗi đau và sự hổ thẹn của họ sâu đậm đến mức họ thậm chí không chịu nổi việc treo trong nhà chân dung của cậu con trai thứ. Bảo sao tôi chưa bao giờ nghe chuyện này trong các phim tài liệu về Hideo. Bảo sao anh có một chính sách công ty nghiêm ngặt trong việc không nói về gia đình mình.

“Bố mẹ không muốn chuyển nhà.” Hideo nói với tôi trên đường trở lại Tokyo. “Anh đã cố gắng thuyết phục họ hàng ngàn lần, nhưng

họ không muốn rời khỏi ngôi nhà cũ đó. Vì thế, anh cố gắng hết sức để giữ an toàn cho họ."

"Giữ an toàn?" Tôi hỏi.

"Luôn có vệ sĩ trông chừng họ." Dĩ nhiên rồi. Tôi không để ý lắm, nhưng giờ tôi nghĩ người qua đường trên vỉa hè và người làm vườn ở hàng rào không phải là ngẫu nhiên.

Chiếc xe tới phía sau kí túc xá của Phoenix Riders lúc gần nửa đêm. Tôi nhìn chằm chằm vào lớp phủ trên tấm cửa sổ màu, hiện hình ảnh một chiếc xe trống để không ai có thể nhìn thấy bên trong.

"Em sẽ sớm gặp lại anh thôi." Tôi thì thầm, rồi miễn cưỡng rời đi.

Anh tiến lại gần hơn, tay chạm vào cằm và hôn tôi. Tôi nhắm mắt và hôn anh.

Thế rồi, anh dừng lại hơi sớm. "Chúc em ngủ ngon." Anh thì thầm.

Tôi cố không ngoái lại khi ra khỏi xe. Nhưng ngay cả khi chiếc xe đã rời đi, hình ảnh của anh vẫn còn ở đây. Có điều gì đó trong mắt anh tối nay chỉ thể hiện cho vài người thấy, dẫu vẫn có những bí mật khác phía sau. Tôi tự hỏi phải làm sao mới có thể khám phá thêm được.

❦

Tuần đó cứ thế trôi qua. vào sáng thứ sáu, âm thanh quen thuộc từ chiếc xe lăn của Asher đập vào cửa đánh thức tôi khỏi một giấc ngủ bồn chồn trong phòng tập thể. "Trận thứ ba!" Anh phấn khích hét lên. Tiếng của anh nhỏ dần theo tiếng vọng xuống hành lang. "Đi

nào! Chúng ta sẽ đánh bại Cloud Knights trong thời gian nhanh kỷ lục! “

Tôi vuốt mặt, thấy hơi uể oải. Tâm trí tôi đang tù túng, và tim tôi vẫn đập mạnh sau một cơn ác mộng. Tay chân tôi có cảm giác nặng nề khi tôi lết ra khỏi giường. Trong khi tôi mặc quần áo, một tin nhắn của Hideo xuất hiện trước mặt tôi.

[Chúc em may mắn. Anh sẽ theo dõi từ phía ban công.]

Tôi lắc đầu. Anh đang trêu tức những kẻ muốn tấn công mình.

[Em tưởng anh sẽ tránh xa các tầng trên chứ.]

[Họ đã sửa camera an ninh, sắp xếp lại sân vận động và vấn đề bảo mật đã được kiểm soát chặt gấp đôi. Có ngu mới tấn công ở chỗ này một lần nữa. Anh sẽ ổn thôi.]

Biết là không nói được cái ông này mà.

[Thôi được rồi, cẩn thận nhé! Nhớ theo dõi xung quanh đấy!]

[Mắt anh sẽ dõi theo em.]

Nỗi lo lắng dai dẳng kéo dài trong tâm trí tôi, nhưng lời nói của anh ấy làm tôi phải tủm tìm cười. Tôi đi xuống cầu thang.

Các thành viên khác trong đội Phoenix Riders trò chuyện sôi nổi trên đường đến sân vận động. Tôi cảm thấy thật lạc lõng. Ren dường như không đối xử với tôi khác đi, nhưng sự thờ ơ của gã càng làm tôi bực hơn. Có lẽ tôi nên nói với Hideo về gã. Có thể gã sẽ bị loại khỏi trận đấu hôm nay. Tôi nheo mắt quan sát khi Ren nói đùa với Asher. Không, còn lâu gã mới có thể lật mặt tôi. Tôi sẽ tiếp tục lợi dụng gã để đi đến cùng.

Sân vận động hôm nay hơi mờ ảo. Khi bước vào đấu trường và đi đến khu riêng, tôi cảm thấy như đang đi trong sương mù vậy. Tiếng loa phát thanh xa xăm, còn xung quanh là tiếng reo hò từ khán giả. Tôi ngẩng đầu lên hàng ghế phía ban công. Chắc chắn là Hideo đang ở đó, với các vệ sĩ vây kín quanh anh.

Thế rồi, không gian tối sầm lại. Tôi thấy mình được chuyển tới một nơi khác.

“Chào mừng bạn đến với màn Tàn Thành!”

Tiếng nói của bình luận viên dần biến mất khi thế giới ảo dần xuất hiện xung quanh chúng tôi. Ánh sáng mờ chiếu xuống từ bề mặt đại dương ở phía trên. Tôi thấy mình đang trôi nổi trên một thành phố hoang tàn, đẹp đẽ với những bức tường san hô đầy màu sắc bao bọc. Những cột đá dựng lên trên nền đất. Các gò đá có ở mọi nơi, trông như đã từng là những nhà hát lớn và nhà tắm công cộng. Ánh sáng màu ngọc lam tỏa sáng từ bên trong các khe hở, tạo thành các dải phát sáng như một con đường cần đi. Các tàn tích trải dài ngút tầm mắt, những đốm sáng từ Mặt Trời nhảy múa trên bề mặt, và trôi lững lờ ở bên là những viên ngọc tăng lực phẩm sáng chói. Tiếng reo hò của đám đông xung quanh là điều duy nhất giữ chúng tôi không bị chìm đắm hoàn toàn vào trong thế giới này.

Tôi nhìn hai bên. Các đồng đội đều ở đây. Chúng tôi mặc trang phục màu trắng sáng với chân chèo dưới cẳng và vây gắn trên cánh tay. Tôi nhìn xuống tay mình. Lòng bàn tay tôi có trang bị các nút bấm. Tôi thử nhấn vào chúng thì nhân vật đại diện của tôi giật về phía trước một chút. Đây là cách để di chuyển.

Các đối thủ của chúng tôi xuất hiện ở phía bên kia của đống tàn tích. Đội Cloud Knights mặc trang phục màu vàng sáng, càng nổi bật hơn trên nền xanh của nơi này. Tất cả chúng tôi hướng mắt về phía họ, ngoại trừ Ren. Tôi thấy gã đang nhìn xuống đổng đổ nát như tìm kiếm thứ gì đó. Hàm tôi siết chặt. Phải theo dõi gã.

"Vào vị trí! sẵn sàng! Chiến!"

Trận đấu bắt đầu. Asher ra lệnh cho chúng tôi thông qua bộ phát tín hiệu và chúng tôi tản ra ngay lập tức. Ở phía bên kia, đội Cloud Knights lặn xuống đống đổ nát, sẵn sàng quyết chiến bên trong mê cung của tàn tích. Chúng tôi cũng lặn xuống. Tôi siết chặt nắm đấm của mình xuống những nút bấm trên lòng bàn tay. Tôi tiến vào dòng nước nhanh như cắt, tạo ra một đường mòn phía sau. Một thông báo xuất hiện ở giữa tầm nhìn, cho thấy lượng oxy tôi đang có.

Khi đến điểm để tách nhóm, các đồng đội của tôi trở thành những chấm nhỏ trên bản đồ hiện ra trước mắt. Nhưng người duy nhất mà tôi để ý là Ren. Gã bơi xa khỏi người khác và hướng tới một đống cột nhà đã đổ sập tạo thành hang động. Sau vòng đấu đầu tiên, tôi không đi theo lệnh của Asher nữa, và bắt đầu dõi theo Ren.

"Emi." Asher ca thán qua bộ kết nối. "Cô có thể đi theo chỉ dẫn của tôi một lần được không? Tôi nói đi vào khu trung tâm, về phía hí trường bị sụp đổ."

"Em thấy một đường đi có lợi hơn." Tôi nói dối, tiếp tục đi theo ý mình. "Đừng lo."

Asher làu bàu như đang cãi nhau. Nhưng rồi anh ấy cũng thôi, như thể đã nhớ nước đi thành công của tôi trong trận trước. "Đi lẻ

duy nhất lần này thôi nhé.” Anh nói. “Nghe chưa?”

“Vâng, thưa Đội trưởng!”

Anh ấy không nói gì nữa. Ánh sáng lờ mờ xung quanh chúng tôi, chỉ có toàn những tia sáng bạc và xanh nhạt trên nền đá. Tôi nhìn thẳng vào Ren. Gã đang di chuyển trước mặt tôi ở khoảng cách an toàn và vừa quẹo vào một ngã rẽ. Gã đang đi đâu thế nhỉ?

“Và có vẻ như các thành viên Cloud Knights đã chiếm được tăng lực phẩm đầu tiên của cuộc chơi!” Giọng nói của bình luận viên vang vọng quanh chúng tôi. “Viên Tàng Hình màu bạc vàng!”

Đáng lẽ tôi phải tập trung vào trò chơi bây giờ. Nhưng tôi lại đang tiếp tục cuộc săn. Mức oxy của tôi bắt đầu cạn. Cảnh báo chỉ còn 25% nhấp nháy bên trái trong bảng hiển thị trước mắt. ở phía trước, tôi thấy một chỗ ở giữa những tảng đá có bong bóng không khí đang thoát ra ổn định. Nhưng nếu tôi dừng lại bây giờ, tôi có thể không bao giờ bắt kịp Ren. vì vậy, tôi bỏ qua, rồi đẩy mình tiến lên. Tôi đã ở rất gần rồi.

Đột nhiên, mọi thứ xung quanh tôi đều thay đổi. Các tàn tích dưới nước biến mất.

Tôi không còn trôi nổi trong đại dương nữa, mà lại đứng trong một hang động đầy bí ẩn. Ánh sáng đỏ tươi lờ mờ chiếu sáng cả không gian. Tiếng reo hò của khán giả lịm đi. Tôi chớp mắt. Chuyện gì xảy ra thế? Tôi điều chỉnh tai nghe của mình, có trục trặc không? Cứ như thể tôi đột nhiên bị loại khỏi trò chơi vậy. Tôi thậm chí không nhìn thấy đồng đội của mình trên bản đồ nữa.

“Xin chào?” Tôi nói, nhìn xung quanh. Giọng tôi vang vọng.

Nếu trò chơi của tôi bị trục trặc, thì tôi nên cởi bổ ống kính ngay bây giờ và cảnh báo cho ban tổ chức. Trận đấu sẽ bị tạm dừng để sửa chữa. Nhưng tôi lại tiếp tục nhìn xung quanh, tim đập ngày một nhanh hơn. Không. Đây không phải là một tai nạn. Màu đỏ của không gian này trông giống với Hắc Giới.

Tôi vừa chớp mắt thì đã thấy một người cao lớn đứng trước mặt tôi. Hắn mặc một bộ áo giáp đen vừa vặn mà tôi giờ đã quá quen thuộc. Khuôn mặt của hắn ẩn giấu hoàn toàn phía sau chiếc mũ tối tăm. Mặt hắn hướng thẳng về phía tôi. Trong giây lát, chúng tôi chỉ nhìn chằm chằm nhau trong im lặng.

Nhân vật trung gian của Zero. Hoặc tay chân của hắn.

Hoặc có thể chính là hắn.

Tôi cất giọng. “Ngươi là người Hideo đang truy đuổi,” tôi nói, dấn lên một bước.

“Và cô là người đang theo dõi ta. Tay sai bé bỏng của Hideo.” Giọng hắn nghe có vẻ trầm và bị làm méo bên trong hang động này.

Chính là hắn. Hắn biết tôi là ai. Hắn biết tôi đang làm gì. Ngay lập tức, tôi nghĩ về khoảnh khắc thấy hắn xuất hiện trong trận đấu trước. Phải chăng hắn đã cài đặt để kiểm tra xem tôi có thể nhìn thấy hắn không? và giờ hắn đã phá hoại trận đấu này để có thể nói chuyện trực tiếp với tôi.

“Đồng đội của ta sẽ thấy ta bị kẹt.” Tôi nói. Lời nói của tôi vừa mạnh mẽ vừa khó chịu khi nhớ lại vụ ám sát hụt Hideo. “Ngươi không thể cứ thế mà phá hoại các màn chơi ảo được.”

Zero tiến lại gần tôi, cơ bắp của hắn dịch chuyển bên dưới lớp giáp đen. Đến khi cách tôi có một gang tay, hắn nhìn xuống tôi. “Đây là những gì mà đồng đội của cô hiện đang nhìn thấy.”

Một cửa sổ bật lên ở trong tầm nhìn của tôi. Những tàn tích dưới nước hiện ra. Tôi thấy bản thân mình phớt lờ những mệnh lệnh của Asher và loanh quanh trong một khu vực cách xa người khác, thu thập những tăng lực phẩm lặt vặt. Tôi thấy mình rõ là đã bị mắc kẹt trong một bong bóng chân không.

“Bây giờ, cô đang tự nhốt kín mình trong một hang động dưới nước ở đóng đổ nát. và cô đang cạn oxy rất nhanh.”

“Sao ngươi lại ở đây?” Tôi nói. “Ngươi muốn gì?”

“Ta ở đây để đề nghị cô chuyện này.” Hắn trả lời. Giọng hắn vang vọng quanh tôi.

“Một đề nghị à?”

“Nói thế nào nhỉ? Một thỏa thuận. Thỉnh cầu. Gợi ý. Tùy cô nghĩ.”

Máu tôi nóng lên. “Ta đã gây sự gì với ngươi? Mà ngươi phải tới nói chuyện trực tiếp với ta? Chuyện gì hả? Hay là tức giận vì có người sắp lật mặt được ngươi?”

“Ta giận ư?” Lời nói của tôi làm hắn bật cười, một tiếng cười rất nhỏ. “Tài năng của cô thật uổng phí nếu cô làm việc cho hắn. Hideo trả cô bao tiền mà cô trung thành với hắn vậy? Cứ khi nào hắn gọi là cô lại tới? Hay cô muốn ở bên hắn vì điều gì khác?”

“Cuốn hút thật đấy,” tôi nói bằng giọng khô khốc.

“Nếu ta có nhiều tiền hơn cả hắn thì sao?”

Tôi nheo mắt lại. “Ngươi đang đề nghị thuê ta thật đấy à?”

“Ai cũng đều có một mức giá. Cô ra giá đi.”

“Không.”

Zero lắc đầu với tôi. “Chọn cẩn thận vào.”

“Ta vẫn luôn cẩn thận.”

“Thế à?” Hắn cúi xuống để tôi thấy khuôn mặt nhân vật của mình phản chiếu trên chiếc mũ giáp của hắn. “Theo như ta biết, cô sống khá mạo hiểm ở thành phố New York. Bởi vì cô đã mạo hiểm lựa chọn… mối quan hệ của mình.”

Tôi rùng mình. Hắn đã tìm hiểu quá khứ của tôi à? Hắn có đang theo dõi tôi không? Hắn có biết chuyện về Hideo và tôi không? “Còn ngươi chọn nhầm người để đối đầu rồi đấy,” tôi nghiến răng đáp.

“Ta vừa khen cô đấy chứ.”

“Thế là khen ư?”

“Ta ít khi đưa ra đề nghị với ai, Emika ạ. Tuy nhiên, cô nghĩ sao cũng được.”

Tôi nắm chặt tay thành một nắm đấm. “Này, ngươi cứ giữ lấy lời đề nghị hào phóng đó cũng được.” Tôi hạ giọng khi tiến về phía hắn. “Và hãy cút đi.”

Hắn cúi gần tới tôi. “Con người ta hay coi bản thân là dũng cảm.”

Và khi nhìn xuống, tôi kinh hoàng nhận ra rằng phần tay của bộ đồ tôi mặc đang chuyển sang màu đen, dù ban đầu là màu trắng sáng giống của đồng đội. Những tấm áo giáp đen kẹp vào quanh cổ tay tôi, nuốt trọn lấy toàn bộ cánh tay, leo lên vai tôi. Chúng kéo tới ngực và cổ, rồi tới eo và chân của tôi. Tôi nghẹt thở và tránh xa khỏi hắn, hy vọng việc này sẽ dừng lại. Nhưng trong khoảnh khắc này, tôi

không còn giống một Kiến Trúc sư nữa. Tôi trông như một thợ săn mặc đồ đen dưới trướng hắn.

“Tránh xa ra.” Tôi gầm gừ. “Trước khi ta giết ngươi.”

“Cô mới là người tìm đến ta đấy,” hắn trả lời.

Lời nói của hắn khiến tôi giận dữ hơn. “Ta cho ngươi thêm một cơ hội để tự thú. Có lợi cho cả đôi bên.”

Hắn quan sát tôi, với một sự im lặng thật đáng sợ. Cuối cùng, hắn bắt đầu quay đi. “Cô sẽ hối tiếc vì điều này.” Sau đó, trước khi tôi có thể chửi vào mặt hắn, thì hắn đã đi mất dạng. Các hang động cũng biến đi.

Tôi đột ngột quay về với trận đấu. Tiếng gầm của khán giả vang dội trở lại, tiếp theo là giọng nói như bị sốc của bình luận viên và tiếng lẩm bầm của đồng đội vang lên trong tai tôi. Tôi hoảng hốt nhìn xuống, ngỡ là đang mặc bộ giáp đen giống như của Zero. Nhưng nó cũng đã biến mất. Tất cả như thể đều là ảo giác. Bộ đồ màu trắng của tôi vẫn còn nguyên vẹn.

“Emi?” Asher hét lên. “Cô đang làm cái gì thế?”

“Bỏ đi.” Giọng của Hammie vang lên, hoảng loạn. “Cô ấy bị dơ rồi. Bây giờ em sẽ đi đến chỗ có Bảo vật!”

Tôi thấy mình đang trôi nổi, đóng cứng toàn thân, mắc kẹt bên dưới một đống tàn tích. Tôi chỉ có thể thấy trận đấu đang diễn ra thông qua một cái lỗ nhỏ. Asher đang cố gắng vô ích để chống lại ba thành viên Cloud Knights. Anh ấy sắp mất Bảo vật rồi. Tôi cố gắng chui ra khỏi cái lồng dưới nước này, nhưng không thể. Tôi nhận ra mình không còn oxy nữa, bởi thanh hiển thị oxy báo có màu đỏ. Ý

của Hammie hóa ra là vậy. Tôi đã chết, bị loại khỏi trận đấu cho đến khi hồi máu. Chuyện gì đã xảy ra?

“Thật không thể tin nổi!” Bình luận viên hét lên. “Sau chiến thắng đáng kinh ngạc đầu tiên, nhóm Phoenix Riders có thể sẽ bị loại sớm nếu họ không cầm cự được.”

Hammie dịch chuyển tức thời ở giây cuối cùng, xuất hiện như một bóng ma. Cô ấy nhào tới phía Bảo vật của nhóm Cloud Knights trước khi họ nhận ra sự hiện diện của cô ấy, bởi họ đang nhắm vào Asher. cả hai đội đều nắm Bảo Vật của đội kia gần như cùng lúc. Đám đông vỡ òa trong tiếng hét.

Vài giây trôi qua trước khi điểm số cuối cùng xuất hiện.

“Phoenix Riders đã giành lấy chiến thắng trong một phần nghìn giây!” bình luận viên hét lên.

Thế giới ảo biến mất xung quanh tôi và thế giới thực trở lại trong tầm nhìn, với đấu trường và đám đông đang la hét. Tôi thấy Asher giận dữ chạy ra khỏi buồng của mình.

Khuôn mặt anh ấy tỏ rõ vẻ khó chịu. Anh ấy trừng mắt nhìn tôi. Các đồng đội khác của tôi cũng vậy. Tôi ngước lên hình chiếu ba chiều khổng lồ trong sân vận động đang phát lại vài phân đoạn của trò chơi. Tôi thấy tôi đã lờ những người khác đi và phá hoại các chiêu thức của họ. Tiếng la ó hòa lẫn với tiếng cổ vũ trong đám đông. Một số người đang la ó yêu cầu đấu lại, họ không công nhận rằng chúng tôi đã giành chiến thắng vòng này.

“Cái quái gì thế?” Asher nói khi đến gần tôi. “Đó là màn thi đấu đáng xấu hổ nhất của một người chơi chuyên nghiệp mà tôi từng

thấy, cô cố tình buông trận đấu như thế."

Tôi có thể nói gì đây? Hình dáng đáng gờm và tĩnh lặng của Zero vẫn ám ảnh tâm trí tôi. "Em xin lỗi." Tôi bắt đầu nói, "Em…"

Asher quay đầu lại với vẻ chán ghét. "Chúng ta sẽ nói chuyện sau khi về kí túc xá." Tôi nhác thấy Roshan lắc đầu bối rối, còn Hammie thất vọng nhìn lảng đi chỗ khác. Chúng tôi đã thắng, nhưng mọi người không thấy vui gì. Tôi nhìn về phía Ren và thấy gã đang quan sát tôi. Khóe mép gã nhếch nhẹ lên một chút. Tôi nghiến chặt hàm. Gã biết.

Đột nhiên, các hình chiếu ba chiều trong đấu trường thay đổi. Đám đông lặng đi một lát. Tôi cũng lặng đi. Đồng đội của tôi cũng dừng lại.

Sau đó, tất cả mọi người la hét và nhảy cẫng lên. Khi họ làm thế, tôi chỉ biết đứng sững sờ im lặng, nhìn chằm chằm vào tấm ảnh chụp đang chiếu lên công khai cho mọi người trên đấu trường và có lẽ cho tất cả những ai đang xem trận đấu này. Tất cả mọi người *trên thế giới*. Tôi không biết ai đã chụp được, hay bằng cách nào. Nhưng tôi biết chuyện này có liên quan đến Zero. Đây là khởi đầu của cuộc tấn công nhắm vào tôi.

Hình chiếu toàn ảnh hiển thị một bức hình khổng lồ chụp tôi bước ra khỏi nhà của Hideo vào ban đêm. Anh ấy cúi xuống hôn tôi, tay nắm chặt tay tôi. Không thể nhầm lẫn.

Lộ rồi.

25

THÀNH VIÊN PHOENIX RIDERS CƯỚP ĐƯỢC TRÁI TIM TỶ PHÚ!

HIDEO TANAKA CHƠI BÀI ĐẶC CÁCH

SUẤT ĐẶC CÁCH CÓ BẠN TRAI TỶ PHỦ

ĐỘC QUYỀN:

HÌNH ẢNH BỊ LỘ ĐẦU TIÊN CỦA HIDEO VÀ EMIKA

Khi chúng tôi về ký túc xá, tôi đi thẳng vào phòng mà không nói lời nào với bất cứ ai. Tôi sợ phải nhìn vào điện thoại của mình. Bởi lẽ, dù đã tắt chế độ báo tin nhắn mới, nhưng tôi vẫn thoáng thấy các dòng tiêu đề tin tức đang phát sóng cho công chúng trên các rạp vải gần sân vận động Tokyo Dome. Tôi cuộn tròn trên giường, tim đập thình thịch. Nhìn hình ảnh nhòe nhòe đó, có lẽ nó đã được chụp bằng ống kính máy ảnh công nghệ cao từ một ngọn đồi hẻo lánh.

Sau một lúc, tôi ngập ngừng bật máy và mở tin nhắn của Hideo. Tin của anh bật lên ngay lập tức.

[Ở yên trong nhà nhé. Anh đang cử thêm bảo vệ cho khu vực đội em.]

Tôi chuẩn bị trả lời thì tiếng gõ cửa vang lên. Giọng của Hammie vang lên. “Cậu định ở trong đó mãi à? có lời giải thích nào cho chúng

tớ không?”

Tôi ngồi lại trên giường, cúi đầu xuống, tập trung tinh thần. Rồi tôi thở dài và đứng dậy. “Tớ ra đây.” Tôi đáp lại và bước ra. Khi mở cửa, tôi nhìn vào đôi mắt nheo nheo của Hammie. cô ấy chiếu lên một trang bìa báo lá cải. Tờ báo đó đăng hình chụp lén của Hideo và tôi, cùng với tiêu đề: TÌNH YÊU HAY GIAN TRÁ?

“Dưới tầng!” cô ấy nói, phủi tay một lần để xóa tờ báo khỏi tầm mắt của tôi. Hammie quay ngoắt về phía cầu thang trước khi tôi đáp lại. Tôi do dự, rồi cũng theo cô ấy.

Dưới giếng trời, Roshan đang kích hoạt tấm chắn sáng trên kính cửa sổ để tránh sự dòm ngó của giới báo chí. Nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng các nhiếp ảnh gia đang chụp điên cuồng, đèn chớp của máy ảnh phản chiếu trên ô kính. Trước khi cửa sổ tối đi hoàn toàn, tôi nhìn thoáng qua sân chính dẫn tới cổng an ninh. Một đám săn tin đã có mặt ở đó, một số người còn vượt qua hàng rào an ninh. Hai lính canh đuổi theo một phóng viên và người quay phim đang chạy thục mạng về phía ký túc xá của chúng tôi. Điên loạn như muốn nuốt sống nhau vậy.

Roshan tạm thời quay lưng lại với đám đông bên ngoài để tập trung vào tôi. Nỗi nghi hoặc thay thế luôn biểu hiện dịu dàng thường ngày của anh. Asher cau có nhìn tôi. Tôi ngồi trên chiếc ghế dài với Hammie, cố gắng tránh ánh mắt của Ren. Nhưng ngay cả khi làm vậy, tôi vẫn có thể cảm thấy sự nhạo báng của gã hướng về tôi.

“Khi nào em mới định nói với bọn anh?” Roshan bắt đầu.

“Em…” tôi lắc đầu. “Chuyện phức tạp lắm.”

“Thế à?” Hammie nói, khinh bỉ liếc nhìn khung cửa sổ tối đen. “tất cả những lần cậu không muốn đi chơi với chúng tớ, có phải vì cậu phải đi gặp Hideo Tanaka không? Chúng ta là một đội, Emi à! Nhưng rõ ràng cậu không nghĩ là chúng tớ nên biết về mối quan hệ hạng sang của cậu.”

Tôi cau có với cô ấy. “Chuyện xảy ra giữa Hideo và tớ chẳng liên quan gì đến tình bạn của chúng ta hết.”

Asher nhìn tôi khó chịu. “Có liên quan đấy. Chúng ta vừa lọt vào vòng vô địch, nhưng giờ thì mọi người nghĩ rằng chúng ta đã thắng không công bằng. Họ nghĩ rằng vì Hideo thích cô nên các giám khảo đã phải trao chiến thắng cho Phoenix Riders.”

“Không, rõ là chúng ta đã thắng.” Roshan xen vào. Anh ấy quan sát tôi, ngầm có ý bảo tôi phải biện giải cho mình.

“Mối quan hệ với người quyền cao chức trọng như vậy thì quá khó nói. Đúng không? Bọn anh đang lắng nghe, Emika, nhưng em phải nói rõ cho bọn anh biết.”

Ước gì mọi người biết chuyện này nghiêm trọng ra sao. “Sao em phải khơi ra làm gì? Đây là cuộc sống cá nhân của em. Em không nghĩ mình phải đưa chuyện đó vào các buổi tập.”

“Nhưng cậu có đưa vào đấy chứ,” Hammie nói. “Cậu luôn sẵn sàng bỏ qua chúng tớ hoặc về sớm vào mỗi buổi tập. Và còn màn thi đấu đáng thương hại hôm nay nữa, thế là thế nào đây?”

Asher gật gù với lời của Hammie rồi tiếp tục nhìn tôi. “Cô lờ đi mọi thứ tôi nói. Cô nói cô hiểu chuyện hơn tôi. Tôi đã cho phép vì tôi có niềm tin vào cô, bởi vì cô đã chứng tỏ bản thân mình trước đây,

nhưng…" anh dừng lại, tỏ vẻ thất vọng. "Tôi là đội trưởng của cô. Cô là lựa chọn số một của tôi. Tôi đã làm việc chăm chỉ để xây dựng đội ngũ tầm cỡ thế này. Ngay cả khi đội giành chức vô địch năm nay, còn ai sẽ tin rằng chúng tôi thắng bằng sức của chính mình nữa? Tôi còn đoán trước luôn được lời bọn báo lá cải rồi. *Phoenix Riders đi ké thành viên tới chiến thắng.*"

"Cho em xin…" Tôi cao giọng trong bối rối. "Chỉ là trò chơi thôi mà. Em…"

"Chỉ là trò chơi á?" Hammie ngắt lời. Mọi người xung quanh tôi căng thẳng hẳn lên, và tôi biết mình đã nói sai. Đó chính là điều chính tôi luôn ghét phải nghe. Khi tôi định sửa lời, thì cô ấy rướn về phía trước và lườm tôi. "Vậy tại sao cậu lại ở đây? Tại sao cậu thi đấu trong Warcross nếu nó dưới tầm cậu? Chẳng phải cậu sống ở cái máng nước của New York trước khi đến đây sao?"

"Cậu biết là tớ không có ý như thế mà."

"Vậy thì cậu nên bỏ thói quen nói những điều không muốn nói. Tớ giỏi trò Warcross. Nó giúp tớ mua nhà cho mẹ mình, đưa em tớ vào học một trường đại học tốt." Cô ấy dừng lại để duỗi tay ra. "Đó là lý do mọi người yêu Warcross phải không? Tại sao tất cả chúng ta đều phát cuồng vì NeuroLink? Tại sao cậu sử dụng nó? Bởi vì nó có thể làm mọi thứ?"

"Ý tớ không phải là thế." Tôi nhắc lại. "Có quá nhiều điều cậu không hiểu. Khi có thứ lớn lao hơn cả chức vô địch bị đe dọa, thì nó đúng chỉ là một trò chơi."

Tôi đã không dự tính cơn giận bùng nổ cho chính xác, và giờ tôi hối hận ngay tấp lự. Hammie có vẻ hoài nghi. Gần đó, Ren tò mò

nhìn tôi. Gã như đang thách tôi nói nhiều hơn.

“Chờ đã.” Roshan nói, ngoắc ngón tay một cái. “Vậy đây không chỉ là một mối tình thoáng qua. Ý em nói nhiều thứ lớn hơn bị đe dọa là sao?”

Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi có thể xả ra mọi chuyện ngay lúc này, nhưng tôi dừng lại vì đã nói quá nhiều. Ren vẫn ở đây với chúng tôi. Zero vừa đe dọa tôi. Không nên đặt những người khác vào vòng nguy hiểm. Tôi lẩm bẩm chửi thề và đứng dậy. “Em xin lỗi.”

Hammie tựa khuỷu tay lên đầu gối. “Cậu có nhiều điều không muốn nói với chúng tớ. Và tớ không thể hiểu tại sao.”

“Cô còn giấu điều gì?” Asher hỏi, giọng bây giờ rất trầm lặng.

“Em có lý do riêng.”

Ánh mắt của Roshan có vẻ thông cảm. Mép của Ren nhích nhẹ thêm một lần, rất khó nhận ra, và đôi mắt của gã khó chịu với tôi. Tôi thẳng lưng nhìn lại, không cho gã cảm giác thỏa mãn đe dọa được tôi. Rồi tôi quay đi và trở về phòng mình. Asher gọi tên tôi, nhưng tôi không trả lời.

Cẩn thận đấy, Emika.

Giọng nói vang vọng trong tôi. Tôi đang đi thì đứng khựng lại.

Đứng trước góc nhìn ảo của tôi là Zero. Hắn ở cuối hành lang dẫn đến tầng hai. Hình bóng phủ sau bộ giáp đen và chiếc mũ sắt của hắn quay về phía tôi. Miệng tôi khô khốc khi nhìn thấy hắn.

Tôi đã cảnh báo cô rồi, hắn nói.

“Ngươi đang làm gì ở đây vậy?” Tôi nói với giọng khàn đặc.

Đằng sau tôi, tôi nghe thấy Hammie bước về phía mình. “Em.” Cô ấy nói. “Cậu đang nói chuyện với ai thế?”

Zero chỉ bình thản nhìn chằm chằm vào tôi. *Hãy kiểm tra Ký ức của cô.*

Thế Giới Ký ức của tôi.

Đột nhiên, tim tôi thắt lại. Tôi gõ lệnh nhanh và mở ra một cửa sổ để tìm kiếm Thế Giới Ký ức của mình, vốn đầy những kỷ niệm về bố mà tôi đã phân loại cẩn thận và dành nhiều thời gian để xem lại. Không, đừng. Khi bật được lên, tôi thấy mình đông cứng lại.

Kho dữ liệu trống trơn. Tùy chọn tạo Thế giới Ký ức Mới bay lơ lửng.

Tôi run rẩy. Không thể thế được. Tôi đã đặt mọi lớp bảo mật, đặt chúng thật sâu vào tài khoản để không có gì có thể xảy ra, đảm bảo an toàn trên điện toán đám mây, sao chép nhiều bản để đề phòng. Tôi điên cuồng tìm kiếm các bản sao nhưng chúng cũng biến mất. Hình ảnh bố vui vẻ ở bàn ăn khi ông cắt vải. Hình ảnh bổ tự làm đồ trang trí Giáng Sinh với tôi. Hình ảnh bố chỉ cho tôi cách trộn sơn. Cảnh bố chia sẻ đậu phông rang với tôi ở công viên Trung tâm, lang thang trong các hội trường của viện bào tàng, cả kỷ niệm sinh nhật của tôi.

Zero đã xóa sạch tất cả.

Tôi sững sờ, đau đớn với vết thương lòng.

Đừng ngáng đường ta, và ta có thể sẽ trả lại cho cô. Bằng không, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Bàn tay tôi cuộn lại thành nắm đấm. Cơn giận của tôi sắc bén như một lưỡi kiếm hướng về hình thù bọc thép trước mặt. Tôi mất vài giây mới nhận ra rằng mặt mình đang nhòe nước mắt. Đằng sau tôi, Hammie đến gần. “Emi, có chuyện gì vậy?” cậu ấy nói.

Đầu Zero nghiêng nhẹ. Như để chế giễu tôi. *Quá muộn rồi.*

Và ngay sau đó, một vụ nổ xé tan kí túc xá của chúng tôi.

26

Rò rỉ ống dẫn ga. Báo chí lý giải về vụ nổ như thế đấy.

Tôi còn không hiểu chuyện gì đã xảy ra cho tới khi xem TV lúc nằm trong bệnh viện. Bên ngoài nhìn vào thì thật khủng khiếp: khu kí túc của Phoenix Riders đang bình thường thì có một tiếng nổ chói tai và một quả cầu lửa vàng khè phun lên từ mái vòm giếng trời. Cửa sổ vỡ tan, kính bay khắp mọi nơi. Khi ngọn lửa bùng lên không kiểm soát được, nhả khói đen lên trời, các ký túc gần đó sáng đèn và thành viên của các đội khác chạy đến. Một số người la hét. Những người khác ngây người, tay ôm đầu. Nhưng đa phần họ đều chạy đến cửa sổ và gọi tên chúng tôi. Ngay cả Tremaine, kẻ chuyên bắt nạt đáng ghét, cũng ở đó và giúp Roshan kéo Asher qua cửa sổ.

Sau đó, xe cứu hỏa và xe cứu thương cùng đến. Ánh đèn nhấp nháy lấp đầy màn hình TV. Một người đưa tin đứng trước ký túc của chúng tôi để phỏng vấn Hammie. Cô ấy đang quấn một tấm chăn quanh mình, nom khá đờ đẫn. Asher và Roshan thì bị thương do kính cắt, nhưng kỳ diệu là tất cả đều sống sót.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là chúng tôi không bị sốc nặng.

“Cô Chen có khách.” Một y tá vừa nói vừa ngó qua cửa phòng tôi.

Tôi ngồi dậy, tay ôm lấy chân rồi khẽ gật đầu với cô ấy. Tay chân tôi bị tê liệt. “Được rồi.” Tôi trả lời. Cô ấy rời đi và một lúc sau thì trở lại cùng hai người khác.

Đi trước là Roshan, tay đang cầm một cái hộp, theo sau là Hammie. Họ trông giống như đã mất ngủ nhiều ngày. Tôi cất tiếng chào họ, nhưng Hammie chỉ lắc đầu và ôm lấy tôi. Tôi khóc, cánh tay của tôi vẫn bị đau nhói do những vết trầy, trong khi lưng tôi đau nhức vì vụ nổ đã thổi bay tôi ra ngoài, “Ối!” Tôi rên rỉ. Nhưng được ôm thế này vẫn dễ chịu hơn là cơn đau. Thế là tôi dựa vào cô ấy.

“Ash gửi lời hỏi thăm đấy.” cô nói. “Anh trai và bố mẹ đang chăm anh ấy trong phòng bệnh.”

“Tớ xin lỗi.” Tôi thì thầm, nước mắt trào lên. Vụ nổ đã làm tôi mít ướt hơn. “Tớ rất xin lỗi, Ham…”

“Cậu không nhớ gì sao?” cô ấy nói, ngả lại một chút để nhìn tôi. “Cậu đã dìu tớ đến cửa sau rồi mới gục xuống. Đừng xin lỗi nữa.”

Vụ nổ, ngọn lửa, khói bụi, ký ức hồi tưởng mờ nhạt về việc tôi hét tên Hammie khi chúng tôi đang dìu nhau. Tôi lắc đầu liên tục.

Roshan cầm chiếc hộp với khuôn mặt ảm đạm. “Bọn anh đã gắng cứu vãn tất cả những gì có thể.”

Khi mở hộp, tôi thấy các món đồ trang trí Giáng Sinh đã vỡ tan thành từng mảnh, cùng những mẩu giấy cháy xém có vẻ như là tranh của bố tôi. Tôi sờ những thứ còn sót lại đó, cảm thấy như không thể nuốt trôi nỗi đau trong tim được nữa.

Tôi lấy tay lau mắt. “Cảm ơn mọi người.” Tôi trả lời rồi đặt chiếc hộp cẩn thận bên cạnh.

Roshan nghiêng tới. “Bọn anh biết Ren đang bị cảnh sát thẩm vấn. Anh thì không tin chuyện có vụ rò rỉ ga.”

“Cậu biết nhiều điều về vụ này phải không, Emi?” Hammie nói thêm, chăm chú nhìn tôi. “Cậu phải cho chúng tớ biết có chuyện gì. Chúng tớ đáng được biết chứ.”

Tính mạng của mọi người cũng bị đe dọa. Dù vậy, tôi vẫn ngại ngần. Kể hết mọi chuyện chỉ gây nguy hiểm hơn cho họ thôi. Họ có thể rơi vào tầm ngắm của Zero chứ. Họ không đòi tham gia vào vụ này, không bước vào giải vô địch để săn lùng tội phạm, cũng không được trả công để đặt mình vào chỗ nguy hiểm thế này.

Hammie quan sát tôi như đang đánh cờ vua. “Cậu giống tớ vài năm về trước,” cô ấy nói. “Tớ luôn đề nghị giúp đỡ người khác, nhưng lại từ chối những ai muốn giúp mình. Mẹ tớ hay mắng tớ vì cái tính đó. cậu có biết bà nói gì với tôi không? *Khi con từ chối lời giúp đỡ, con có ý nói với mọi người rằng con sẽ chẳng giúp đỡ họ khi cần đâu. Rằng con khinh thường họ vì họ cần sự giúp đỡ của cọn. Tức là, con thích được hơn người.* Đó là một sự xúc phạm với bạn bè và đồng đội của cậu đấy, Emi. Vì vậy, đừng làm như thế. Hãy để chúng tớ biết.”

Những lời của Hammie đánh trúng tâm can tôi. Dù đã cố gắng nói dối, nhưng tôi biết rằng cả hai người họ đều có thể nhìn thấy sự thật lộ ra trên khuôn mặt tôi. Họ biết rằng tôi liên quan tới một thứ ngoài khả năng của mình.

Một thứ có thể đã giết chết họ.

Tôi đã quen làm việc đơn độc. Nói với họ tất cả thì có gì là tốt đâu? Tôi có đang kéo họ vào cuộc săn này với tôi không?

Nhưng đây không phải là cuộc săn bình thường và Hideo không phải là một khách hàng tầm thường. Nên nếu mạng sống của chúng tôi đang gặp nguy hiểm, thì việc đặt niềm tin vào đồng đội của mình hay không chưa phải đã là vấn đề lớn nhất.

Chúng tôi đồng loạt quay về phía TV khi tên tôi được nhắc đến. Người dẫn chương trình đứng bên cạnh một bức hình của tôi khi đang ăn mừng chiến thắng đầu tiên với đồng đội.

“Sáng nay, Hideo Tanaka thông báo chính thức là sẽ loại hai người chơi khỏi Phoenix Riders, đội chơi hàng đầu Warcross. Đó là Đấu Sĩ Renoir Thomas, và Kiến Trúc sư Emika Chen. Chưa có lời giải thích nào về quyết định này, mặc dù có suy đoán…”

Loại ra khỏi đội. Tôi thấy không khí như bị hút sạch khỏi phổi.

Roshan và Hammie quay về phía tôi. “Loại khỏi đội?” Hammie thì thầm.

Roshan thì yên lặng hơn, nhìn vào mắt tôi. Anh ấy dường như đã sẵn sàng nói điều gì đó, nhưng rồi quyết định dừng lại.

Tôi ngần ngừ một chút rồi kéo Roshan và Hammie lại để ôm. Tôi thì thầm vào tai họ. “Tối nay nhé. Em hứa. Bây giờ em không thể nói ra được.” Ngừng lại một chút, tôi nói tiếp. “Hai người mang cho em cái hộp này là đã giúp em nhiều lắm rồi.”

Roshan cau mày, còn Hammie gật đầu nhẹ một cái.

Cô ấy cố mỉm cười. “Đồng ý.” cô nói. Câu trả lời nghe có vẻ như đáp lại lời tôi, nhưng tôi cũng biết là cô ấy hiểu ý tôi.

“Cô Chen.” Y tá nói khi bước vào. “Cô có một vị khách khác.”

Roshan và Hammie nhấm nháy nhìn tôi.

Rồi họ đứng dậy và ra khỏi phòng. Một lát sau, y tá mở cửa rộng hơn để đưa vị khách mới của tôi vào.

Hideo tiến tới, mặt có vẻ tức giận pha lẫn lo lắng. Anh nhìn tôi không rời và biểu cảm của anh dần trở nên nhẹ nhõm.

“Em tỉnh rồi.” Anh nói khi ngồi xuống bên giường tôi.

“Anh không thể làm như thế được.” Tôi chỉ vào TV. Tâm trí tôi vẫn đang quay cuồng. “Loại khỏi đội? có thật không? Tại sao anh không nói với em?”

“Chẳng nhẽ em muốn anh giữ em lại và mạo hiểm tính mạng của mọi người?” Hideo trả lời. “Bọn anh không biết em bao lâu nữa mới tỉnh lại. Anh buộc phải ra quyết định.” Đôi mắt của anh tối sầm vì giận, dù có vẻ như anh đang giận bản thân mình. Biểu hiện này của anh làm tôi nhớ tới cách anh ấy nói về em trai.

“Còn chuyện không dè chừng lời đe dọa thì sao?”

“Đó là khi Zero chưa đe dọa đến em và những người chơi khác.”

“Thế loại em ra khỏi giải đấu có cản trở được kế hoạch của Zero trong trận chung kết không?”

“Không.” Hideo siết chặt hàm. “Nhưng anh vẫn không muốn em tham gia. Đưa em vào trò chơi này chỉ là để em có thể tiếp cận thông tin tốt hơn, nhưng anh nghĩ em đã thu thập mọi thứ em có thể rồi.” Anh thở dài. “Đó là lỗi của anh. Anh nên đưa em ra khỏi đội từ lâu rồi.”

Tôi nghĩ về việc từ bỏ cả đội và phá hỏng cơ hội chiến thắng của họ… Tôi nhắm mắt lại, cúi đầu xuống. Hít thở nào. “Em nghe nói Ren đang bị cảnh sát tra khảo.”

“Gã đã bị tạm giam và thẩm vấn.”

Tôi bắt đầu lắc đầu. “Anh sẽ không mọi được gì từ Ren bằng cách đó đâu. Bắt giữ gã ta sẽ chỉ cảnh báo Zero rằng anh đang nhắm đến hắn, và rồi hắn sẽ hoạt động kín kẽ hơn. Thôi nào Hideo. Lần sau em mà thâm nhập một giải đấu ở Hắc Giới, em sẽ không…”

“Em sẽ không làm gì cả.” Hideo ngắt lời. Mắt anh tối sầm và đầy kiên định. “Anh sẽ cho em nghỉ việc.”

Tôi chớp mắt. “Anh đuổi em sao?”

“Anh vẫn sẽ trả tiền cho em.” Anh trả lời.

Tại sao giọng anh nghe xa cách vậy? sự căng thẳng khiến anh lạnh lùng, thậm chí có phần hẳn học.

Đầu óc tôi quay cuồng. Nhưng mỗi cánh cửa đều có một chìa khóa mà. Tôi không thể rời khỏi đây. “Không phải về chuyện tiền thưởng,” tôi nói.

“Em đã nhận được rồi. Số tiền hiện đang ở trong tài khoản của em.”

Mười triệu. Tôi lắc đầu ghê tởm. “Anh dừng ngay việc đó đi. Sao anh cứ nghĩ rằng ném tiền vào người khác là họ sẽ làm những gì anh muốn?”

“Bởi đó là lý do duy nhất mà em đến đây từ lúc đầu.” Hideo nói, giọng nghiến lại. “Anh đang cho em những gì em muốn thôi.”

“Anh thì biết em muốn cái quái gì?” tôi cao giọng phản pháo. Tôi có thể cảm thấy má mình nóng bừng lên. Những kỷ niệm về bố, rồi hình ảnh bản thân tôi cuộn tròn trên giường cố gắng tìm một lý do sống ở nhà tình thương, chúng xuất hiện trong suy nghĩ của tôi. Thế Giới Ký ức của tôi giờ đã bị Zero xóa đi. Tôi không thể nhìn lại những ký ức về bố nữa. “Anh nghĩ em chỉ ở đây vì tiền? Anh nghĩ rằng viết một tấm séc là có thể sửa chữa mọi sai lầm à?”

Mắt Hideo chớp chớp. “Có lẽ chúng ta hiểu nhau không nhiều như anh nghĩ.”

“Hoặc có thể anh không hiểu gì về em hết.” Tôi nheo mắt nhìn anh. “Em đã thấy Zero đứng trong kí túc của chúng em trước khi quả bom phát nổ. Hắn không xuất hiện ở đó để đe dọa chỉ vì hắn thích thế, hay do hắn biết em là ai. Chúng ta đã theo dõi Ren và có bằng chứng là gã có liên quan tới kế hoạch của Zero. Việc anh bắt giam Ren sẽ khiến Zero cảm thấy bị đe dọa. Hắn nghĩ là ta sắp hạ màn, nên đã phản công mạnh bạo. Vụ đặt bom chứng tỏ hắn đang mạo hiểm đánh tiếng cho chính quyền nhằm đẩy em ra khỏi đường đi của hắn. Chúng ta đã dồn hắn vào chân tường. Chúng ta đang trên cơ.”

“Điều đó có nghĩa hắn đang rất khó lường.” Hideo chốt lại. “Đây là kẻ mà chúng ta vẫn chưa biết gì cả, và anh không muốn thấy một quả bom nào khác phát nổ chỉ vì anh muốn em đi bắt hắn.”

“Anh đuổi em đi đâu có nghĩa là hắn sẽ ngừng tấn công.”

“Anh biết. Đó là lý do tại sao anh đã hủy mọi sự kiện ở đấu trường.”

“Tất cả sao? Trên toàn thế giới?”

“Anh sẽ không để hàng ngàn người tụ tập trong các sân vận động trên toàn thế giới gặp nguy hiểm. Họ có thể theo dõi các trận còn lại của giải đấu thoải mái ở nhà.”

Không, tôi không thể từ bỏ vào lúc này. Tôi bắt đầu thấy cơn hoảng loạn quen thuộc ngày trước. Nỗi sợ hãi khi nhìn thấy bức tường chắn giữa vấn đề và giải pháp, sự bất lực khi nguy hiểm bủa vây người tôi yêu. có điều gì đó khó hiểu ở đây, kiểu có thứ gì đó mới đột nhiên thay đổi suy nghĩ của Hideo. “Anh luôn biết công việc này có rủi ro. Tại sao anh lại loại em ra vào lúc này? Anh sợ nhìn thấy em bị thương à?”

“Anh sợ em dính líu tới thứ ghê gớm hơn mà em không biết khi tham gia vào việc này.”

“Đây là việc em làm.” Tôi nhấn mạnh. “Và em biết em đang làm gì.”

“Anh không nghi ngờ tài năng của em.” Hideo trả lời đầy khó chịu. Anh có vẻ như muốn nói nhiều hơn, nhưng chỉ dừng lại và lắc đầu. “Ngay lúc này đây, tất cả những gì anh muốn làm là giảm thiểu mọi rủi ro, đảm bảo không ai bị hại.” Anh nhìn tôi. “Em đã làm xong việc rồi, Emika. Em đã cung cấp đủ thông tin về thời điểm hắn thực hiện kế hoạch và em đã theo dõi một kẻ liên quan đến hắn. Thế là đủ để giữ an toàn cho khán giả. Anh cũng đã loại hết những thợ săn còn lại. Giờ cứ để cảnh sát lo liệu.”

“Nhưng anh vẫn chưa bắt được Zero. Thế không được gọi là hoàn thành công việc, vì vậy, em muốn nghe một lời giải thích rõ ràng hơn.”

“Anh đã nói cho em rồi đó.”

“Không, anh chưa nói.”

“Em muốn có một lời giải thích rõ ràng hơn à?”

“Đúng.” Giọng tôi vang lên. “Em nghĩ rằng mình xứng đáng được biết.”

Cơn giận hiện lên trong mắt Hideo. “Anh đang yêu cầu em phải rời khỏi đây.”

“Em không nhận lệnh từ chủ cũ,” tôi phản pháo.

Hideo nheo mắt lại. Đột nhiên, anh nghiêng người về phía trước, đặt tay lên sau cổ tôi và kéo tôi lại. Anh ấy hôn tôi say đắm. Mọi lời muốn nói của tôi tự nhiên dừng lại. Đó như một con dao cắt ngang qua cơn giận của tôi.

Anh lùi lại, thở gấp. Tôi giật mình tới nỗi cũng chẳng biết làm gì ngoài thở gấp. Anh tựa trán vào tôi, rồi nhắm mắt lại. “Rời khỏi đây đi.” Giọng anh khàn khàn, thống thiết và giận dữ. “Đi mà!”

“Có chuyện gì mà anh không nói với em?” Tôi thì thầm.

“Anh sẽ là kẻ vô lương tâm nếu giữ em lại.” Giọng anh trầm hơn. “Nếu em không tin vào lý do nào khác, ít nhất hãy tin điều này.”

Trước đây, tôi thường ngồi trên giường và đọc ngấu nghiến các bài viết về Hideo, tự hỏi gặp anh thì sẽ ra sao, làm sao để thành công như anh, thế nào thì mới làm việc và nói chuyện như anh. Làm sao để được như anh. Nhưng bây giờ, khi Hideo đang ở trước mặt tôi và phơi bày một tâm hồn mong manh bên trong, thì tôi lại chỉ biết nhìn chằm chằm đầy bối rối.

Có gì đó chưa rõ ràng, có gì đó anh ấy không nói với tôi. Liệu có phải Zero cũng đang đe dọa anh ấy không? Hắn có đe dọa tôi trước mặt Hideo và khiến Hideo yêu cầu tôi rời đi không? Tôi lắc đầu và ôm chặt đầu gối. Tâm trí của tôi quay cuồng.

Anh ấy quan sát tôi một lúc. “Em và đồng đội sẽ được chuyển đến nơi an toàn. Anh sẽ gặp em sau khi giải đấu kết thúc.” Rồi anh đứng lên và rời khỏi giường tôi.

27

Đêm đó, tôi ngủ không ngon. Giường bệnh không gập đúng cách, nên tôi không cảm thấy thoải mái dù đã sửa bao nhiêu kiểu. Khi tôi lim dim, những kỷ niệm cũ khi tôi lên tám tuổi, khi tôi vẫn sống ở thành phố New York, tràn vào trong giấc mơ.

Một ngày, tôi về nhà với cuốn sổ nắm chặt trong tay. “Bố ơi, xem này!” Tôi hét lên khi đóng cánh cửa lại. Nhà trường đã để cho khối lớp Ba của tôi trang trí bìa cuốn sổ lưu bút năm đó, và tôi đã tốn cả tuần để nắn nót vẽ những vòng xoáy cầu kỳ trên góc tờ bìa.

Mất vài giây thì tôi mới nhận ra căn phòng rất lộn xộn. Những dải giấy màu nước trải khắp nơi, quần áo cắt xén thành từng đống nhỏ trên sàn, cọ vẽ và xô chậu đặt bừa phứa trên bàn ăn. ờ góc phòng, chiếc váy bố đang làm được ghim vào bức tượng bán thân bằng hàng chục chiếc đinh. Tôi ném ba lô xuống trước cửa và nhìn bố đang chạy qua trước mặt, giữa hai môi ông ngậm vài chiếc ghim.

“Bố ơi!” tôi nói. Khi ông không nói gì, tôi lên giọng. “Bố!”

“Con về trễ rồi.” ông cau mày nhanh rồi quay lại nhịp công việc của mình. “Lấy giúp bố món đậu Hà Lan trong tủ ra để rã đông đi.”

“Xin lỗi bố. Con phải làm nốt bài tập về nhà ở thư viện. Nhưng mà bố nhìn này!” Tôi giơ quyển sổ và cười. “Đây này.”

Tôi nghĩ chắc chắn là mắt ông sẽ nhìn ngay thấy những vòng xoáy trên bìa, rồi nở nụ cười quen thuộc và nhanh chóng tới gần nhìn cho rõ. *Ôi, Emi.* Ông sẽ nói thế. *Nhìn nét vẽ của con kìa!*

Nhưng không, ông lờ tôi đi và ghim một phần khác của bộ váy lên bức tượng. Tay ông run nhè nhẹ khi làm việc, còn miệng ngâm nga một giai điệu tôi biết nhưng không thể nhớ nổi. Tôi dính phốt gì sao? Tôi nghĩ nhanh một danh sách những điều có thể tôi đã làm sai, nhưng rõ là không có.

"Bố làm gì cho bữa tối thế?" Tôi cố gợi chuyện lúc đặt quyển sổ xuống quầy bếp. Ông không trả lời. Tôi nhặt lại những cây cọ vẽ nằm rải rác trên bàn ăn, đút trở lại vào lọ rồi lau sạch bàn bằng một miếng vải ấm. Máy tính xách tay của ông mở trên bàn và tôi thoáng thấy một trang web với những con số đậm màu đỏ, cùng những hình ảnh xúc xắc, thẻ bài và một biểu tượng mà tôi lúc ấy chưa biết là dấu hiệu của băng đảng.

Trên đó ghi: -3.290 đô la.

"Bố ơi!" Tôi hỏi. "Đây là cái gì?"

"Không có gì." ông trả lời mà không thèm ngoái đầu lại.

Tôi lúc đó chưa hiểu rằng đó là một trang web đánh bạc của một đường dây tội phạm, nhưng tôi vẫn biết dấu trừ ở trước những con số màu đỏ có ý nghĩa gì. Tôi thở dài thật to. "Bố ơi. Bố nói rằng sẽ không tiêu tiền như thế mà."

"Bố biết rồi."

"Bố nói sẽ không chơi nữa."

"Emika."

Tôi không hiểu ý cảnh cáo trong giọng nói của bố. “Bố đã hứa rồi mà!” Tôi nói to hơn. “Bây giờ bố sẽ không có tiền nữa. Bố đã nói…”

“Im ngay!”

Giọng ông rít lên như roi vọt. Tôi đông cứng lại, lưỡi tôi khô khốc không phát ra lời, khuôn mặt đơ ra đầy choáng váng với câu nói của bố.

Cuối cùng thì ông cũng nhìn tôi với ánh mắt giận dữ, đỏ hỏn do khóc. Trong chớp mắt, tôi hiểu chuyện đã xảy ra. Chỉ một điều có thể biến bố từ một người đàn ông dịu dàng và nhẹ nhàng trở nên giận dữ và độc địa như thế.

Chắc là bố nghe tin từ mẹ.

Lúc này, đôi mắt giận dữ đã bắt đầu trào nước. “Bố không có ý đó.” Ông nói, lắc đầu như thể đang bối rối. “Emi.”

Nhưng giờ đến lượt tôi tức giận. Trước khi bố nói gì, tôi bước ra và siết chặt môi. “Mẹ đã nhắn tin cho bố, phải không? Mẹ lại nói gì lần này? Rằng mẹ nhớ bố à?”

“Emika.” ông cố với lấy tay tôi, nhưng tôi gạt đi và vội vã đi về phía phòng mình. Một tiếng ù ù cứ vang vọng trong tai tôi. Điều cuối cùng tôi nhìn thấy trước khi đóng sầm cửa là cảnh bố tôi đang đứng quay lưng cùng bộ váy trễ vai đính trên tượng của ông. Rồi tôi bò lên giường và bắt đầu khóc.

Vài giờ trôi qua. Cánh cửa phòng tôi tự nhiên hễ ra một chút và bố tôi ngó vào, tay cầm một cái đĩa đầy pizza. “Bố vào được không?” ông nói khẽ.

Tôi lườm bố từ dưới tấm chăn khi ông bước vào và đóng cánh cửa phía sau lại. Mắt bố thâm quầng. Đó là lần đầu tiên tôi nhận ra bố đã mệt mỏi thế nào vì không được ngủ ngon mấy ngày trước, ông ngồi xuống mép giường và giơ chiếc đĩa về phía tôi. Tôi muốn cứng đầu để tiếp tục giữ vẻ bực mình, nhưng bụng tôi lại sôi ùng ục khi có mùi cà chua và phô mai đun chảy. Tôi ngồi dậy và vớ lấy một miếng bánh.

"Cuốn sổ đẹp lắm, Emi ạ." Bố nói sau khi tôi ngoạm một miếng pizza. ông nở một nụ cười mệt mỏi. "Bố có thể thấy con đã làm việc chăm chỉ đến mức nào mà."

Tôi nhún vai, vẫn chưa hết giận ông, rồi lấy lát bánh pizza thứ hai. "Vậy hôm nay có chuyện gì?" Tôi chỉ ậm ừ.

Ông im lặng một lúc lâu.

"Lần này mẹ muốn gì?" tôi hỏi. Nhưng tôi đã biết tỏng. Cứ sáu tháng một lần, mẹ tôi sẽ liên lạc với bố vì nhớ ông quá, nhưng rồi sẽ biến mất ngay sau đó. Mẹ chưa bao giờ nhắc đến tôi.

Sau khi tôi hỏi thêm lần nữa, bố cuối cùng cũng lấy điện thoại ra, đưa cho tôi mà không nói gì. Tôi nhìn xuống.

Mẹ tôi gửi cho ông một tấm ảnh chụp hình bàn tay bà. Trên ngón tay là một chiếc nhẫn kim cương rực rỡ, cắt thành một khối vuông đẹp tuyệt.

Tôi nhìn lại đôi mắt mệt mỏi của bố tôi.

Mẹ thật đẹp. Mà đã đẹp thì luôn được tha thứ mọi tội lỗi.

Chúng tôi ngồi nhìn nhau một lúc mà không nói một lời. Sau đó, tôi lặng lẽ chạm vào tay bổ. ông cúi gằm hổ thẹn, tránh nhìn tôi. "Bố

xin lỗi, Emi.” ông nói nhỏ. “Bố rất tiếc. Bố thật là ngốc.”

Tôi chỉ lắc đầu. Và khi tôi vòng tay quanh cổ ông thì ông ôm chặt lấy tôi, như cố gắng níu giữ cuộc sống mà mẹ đã bỏ lại phía sau.

❦

Tôi tỉnh dậy sau cơn mê, tay đang bóp thành nắm đấm. Thời gian trên điện thoại tôi hiển thị 3h34 sáng, TV trong phòng vẫn đang bật và chiếu qua các tin tức.

Tôi nằm im. Phải mất một lúc tôi mới thả lỏng tay mình và nằm êm ái xuống giường. Tôi xem tin tức mà không chú ý nhiều. Phóng viên đã bắt đầu thảo luận về các suất đặc cách thay thế cho tôi và Ren.

“Brennar Lyons, cấp 72, một bất ngờ đến từ Scotland, người sẽ đại diện cho Phoenix Riders làm Kiến Trúc sư mới của họ. Và Jackie Nguyen, một Đấu Sĩ…”

Giọng của phóng viên dần biến thành tạp âm trong lúc tôi nghĩ tới các đồng đội. Họ đang nghĩ gì? Báo chí đưa tin Ren bị loại sau khi cảnh sát bắt quả tang gã chơi bạc. Còn tôi thì được đưa tin là đã bị đe dọa tính mạng sau khi mối quan hệ với Hideo bị lộ.

Hideo. Tôi nhớ đi nhớ lại lời tuyên bố của anh ấy rõ ràng như thể tôi đã lưu trữ qua Ký ức.

Mắt tôi tìm đến chiếc hộp mà Roshan và Hammie đã đưa cho tôi trước khi rời đi. Tôi vớ lấy nó, mở ra để lướt ngón tay lên những mảnh vỡ các trang trí và các tấm vải bạt. Nhịp tim của tôi vẫn cao, ngực tôi vẫn đau.

Tôi đấm mạnh xuống giường. Zero sẽ thoát. Tôi nghĩ lại tất cả những gì chúng tôi đã cố gắng tìm ra được cho đến nay. Tọa độ các thành phố lớn nơi giải đấu Warcross sẽ được tổ chức. Các bản vá bị phá hoại từ bên trong màn chơi ở các giải vô địch. Một tập tin đã tự hủy, một vụ ám sát và một bản nhạc mà Ren đã sáng tác ra, có khả năng sẽ được phát lên trong trận Warcross cuối cùng.

Rất nhiều manh mối. Tôi suy nghĩ liên tục cho đến khi loạt tin tức trên TV kết thúc và tua lại từ đầu.

Thế rồi, một tin nhắn mới xuất hiện trước mắt tôi.

Suy nghĩ của tôi phân tán trong giây lát, và tôi liếc nhìn thông báo. Tin nhắn này sao mà đến đây được? Nó không đến từ nhóm người tôi cho phép gửi tin. Mà còn không có thẻ gắn nào cả. Tôi do dự, rồi với tay ra gõ vào nó.

Dành cho cô, từ một thợ săn khác.

Đó là tất cả lời nhắn. Tôi thở hắt một hơi mà không biết là mình đang cố nén nó lại. Từ một thợ săn khác? Bằng cách nào đó, một trong những thợ săn tiền thưởng khác đã tìm ra cách để bẻ khóa tường lửa của tôi. Người này biết tôi là ai.

Đầu tôi hướng tới máy quay an ninh ở một góc trần. Tôi tự hỏi liệu người này có đang đột nhập vào nó để quan sát tôi không, và rồi tôi lại chú ý vào tin nhắn. Nó có một nút ghi Chấp Nhận Lời Mời gắn liền. Tôi ngồi thẳng dậy rồi quyết định ấn chấp nhận với ngón tay run run.

Một ảo thể xuất hiện cách tôi vài mét, với đôi tay phủ kín giáp và bao tay. Đôi mắt xanh dương của anh ta sáng rực rỡ. Tôi bừng tỉnh

khi nhìn thấy khuôn mặt ấy.

Đó là Tremaine.

Anh ta nhướn mày lên khi thấy biểu hiện sốc ra mặt của tôi.

“Xin chào, Trái Đào.” Anh ta nói, nở một nụ cười rạng rỡ nở. “Thật là vinh dự.”

“Tôi…” Tôi lắp bắp. “Anh là một trong các thợ săn khác được Hideo thuê à?”

Anh ta làm bộ cúi chào. “Tôi cũng rất ngạc nhiên khi phát hiện ra cô.”

“Làm sao tin nhắn của anh vượt qua tường lửa của tôi?”

“Cô đâu phải là người duy nhất có mánh lới.”

“Tại sao anh liên lạc với tôi? Sao lại lộ mặt?”

“Thư giãn đi, Emika. Tôi đã tìm thấy thứ mà cô có thể quan tâm.” Trước khi tôi kịp hỏi tiếp, anh ta đưa tay lên và quẹt một cái. Một tập tin xuất hiện giữa chúng tôi, lơ lửng trong không khí giống như một khối màu xanh phát sáng.

“Cô có phần còn lại của tập tin này,” anh ta nói.

Tôi cau mày nhìn khối lập phương phát sáng và chợt nhận ra rằng đó là một mảnh khác của proj_ice_HT1.0. Chính là cùng một tập tin mà tôi lấy từ Ren trước vụ ám sát hụt Hideo. “Làm sao tôi dám chắc là anh không cài virus vào đó?”

Anh ta thực sự bị xúc phạm trước câu hỏi của tôi. “Cô không nghĩ tôi có thể tìm cách làm điều đó bớt lộ liễu hơn à? Tôi đang cố giúp cô đấy, đồ đần.”

Tôi cau mày, nghiến răng lại. “Tại sao? Chúng ta là đối thủ cơ mà.”

Anh ta mỉm cười, đặt hai ngón tay lên trán và chào tôi kiểu nhà binh. “Đó là trước khi Hideo đuổi việc cả hai chúng ta. Tôi đã nhận được khoản tiền bồi thường, vì vậy tôi không có nhiều động lực để tiếp tục cuộc săn lùng này. Tôi được thuê một vụ lớn hơn và cần tập trung ngay bây giờ.” Anh ta nghiêng đầu về phía tôi. “Nhưng tôi dám chắc là cô vẫn muốn bảo vệ Hideo phải không?”

Tôi đỏ mặt, rất khó chịu.

Anh ta hất đầu về phía tập tin lơ lửng. “Tôi nghĩ nên tặng lại những gì mình đã thu thập được. Món quà từ một thợ săn khác. Nên nếu cô tìm ra Zero, cô sẽ biết ai là người có công giúp cô.”

Tôi lắc đầu, không muốn chạm vào tập tin. “Tôi không tin anh.”

“Và tôi cũng không ưa cô cho lắm. Nhưng chúng ta cũng làm gì có thời gian để thù hằn nhau nhỉ?”

Chúng tôi nhìn nhau một lát, rồi cuối cùng tôi cũng với tay ấn chấp nhận tập tin. Ngay lúc đó, tôi nghĩ rằng một thứ kiểu như virus xuất hiện trong tầm nhìn của tôi. Nhưng không có gì xảy ra. Các tập tin có vẻ sạch.

Có lẽ anh ta nói thật.

Tôi nhìn lại Tremaine. “Anh đã giúp Roshan đưa Ash ra khỏi ký túc của chúng tôi.”

Nghe thế, anh ta có vẻ lay động. Tôi tự hỏi liệu anh ta thay đổi có phải vì khoảnh khắc đó không, khi anh ta - với tư cách thợ săn tiền thưởng - bỗng hiểu ra sự thực.

Tremaine nhún vai rồi quay đi. “Chỉ cần nhắn Roshan là tôi có ghé qua đây thôi.” Anh ta lầm bầm. Trước khi tôi kịp nói gì, anh ta đã biến mất, để tôi lại một mình trong phòng nhìn chằm chằm vào chỗ mà ảo thể vừa đứng.

Sao có thể như thế được?Tôi nghĩ về bữa tiệc khai mạc, khi anh ta và Max Martin chế nhạo tôi. Dữ liệu của anh ta trông hoàn toàn bình thường, ngụy trang không khác biệt lắm với người chơi bình thường. Tôi thậm chí còn không thấy bất kỳ tường lửa nào được cài đặt để bảo vệ thông tin. Anh ta có lẽ đã thiết lập một hệ thống thông tin giả mạo phức tạp để đề phòng những người xâm nhập. Anh ta cũng có thể đã theo dõi tôi. Anh ta đã ở ngay trước mặt mà tôi không hề để ý. *Gã quỷ khôn lỏi*, tôi tự nhủ.

Tôi nheo mắt nhìn tập tin, cố gắng tìm hiểu nó. Nó rõ ràng đã bị cắt xén, giống như mảnh mà tôi có.

Tôi nhìn lại đồ đạc trong hộp.

Đồ trang trí Giáng Sinh và bức tranh của bố đã bị phá hủy, nhưng không có nghĩa là không còn một số dấu vết nhỏ bị bỏ lại. Nếu có đủ mảnh ghép, bạn có thể thấy vật thể ban đầu là gì.

Tôi mở ra thanh công cụ và gõ nhẹ ngón tay lên đùi. Một thanh cuộn xuất hiện. Tôi lướt qua lướt lại cho đến khi tôi tìm được ngày thi đấu Warcross đầu tiên của đội chúng tôi.

Rồi tôi dừng lại.

proj_ice_HT1.0.

Tôi gõ vào. Thế là, một thông báo lỗi hiện lên cho biết tập tin này không còn tồn tại nữa. Nhưng lần này, tôi chạy một dòng mã để mở

các tập tin. Phòng bệnh xung quanh tôi biến mất và tôi đắm mình trong một khu vực toàn những "mã lệnh ma" đứt đoạn.

Tất cả đều vô nghĩa, đều bị hỏng một phần giống như tệp mà Tremaine đã gửi. Tôi kéo phần mà anh ta gửi, nối chúng thành một và chạy cả hai tập tin với nhau. Đột nhiên, tôi có đủ thông tin để mở tệp.

Đó là một Ký ức.

Tôi đang ở trong kho Ký ức của người khác - một không gian rộng lớn, lờ mờ. Một ga tàu? Dù là nơi nào, đây đúng là một nơi có thực. Mạng nhện giăng rải rác giữa các cổng tò vò, các tia sáng cắt xuyên qua bóng tối xuống sàn bên dưới. Nhiều người tụ tập ở đây thành vòng tròn, nhưng họ im lặng và ẩn mặt trong bóng tối. Những người khác xuất hiện dưới dạng ảo thể, như là họ đã đăng nhập từ những địa điểm rất xa.

"Ca khúc đã viết xong." Ai đó lên tiếng. Tôi giật mình, nhận ra rằng lời nói đến từ người tôi tạm mượn cơ thể để trải nghiệm. Đó là giọng nói của Ren. Đây là một tệp Ký ức của Ren.

Một hình thù trong bóng tối gật nhẹ đến mức khó mà nhận ra. "Liên kết chưa?" Hắn nói. Lời nói của hắn như một lời thì thầm, nhưng do kiến trúc đường hầm uốn cong lên vòm trần nhà, tôi có thể nghe thấy những lời nói ấy rõ ràng như thể hắn đang đứng ngay bên cạnh mình.

Từ điểm nhìn của tôi, Ren gật đầu. "Bài nhạc ấy sẽ được bật ngay khi màn chơi trận chung kết hiện ra."

"Cho ta nghe."

Nội lực trong giọng nói của nhân vật bí ẩn làm tôi đông cứng. Đây là Zero bằng xương bằng thịt.

Ren làm theo. Một giây sau, nhạc bật lên qua tai nghe của tôi, một nhịp điệu quen thuộc. Khi tới đoạn điệp khúc, gã dừng lại rồi đưa lên một đoạn mã sáng để cả đám nhìn thấy. “Cái này sẽ đếm ngược trên hai Bảo vật đã bị gài sẵn,” gã nói.

Tôi thở hắt. Các Bảo Vật được gài sẵn? Hai đội thi đấu trận chung kết sẽ chơi với các Bảo vật bị gài?

Gài để làm gì?

“Tốt.” Zero nói. Hắn lần lượt nhìn mọi người quanh phòng. Khi ấy, mỗi kẻ đều đưa lên một bản sao đồng bộ với nhau và kiểm tra tiến trình của chúng. Từ điểm nhìn của tôi, Ren cũng đưa ra một bản. Mắt tôi mở to khi đọc. Đây là những gì tôi đang tìm kiếm.

Nó ghi chi tiết những gì Zero sẽ làm.

Trong trận chung kết, Zero sẽ thay thế hai Bảo vật bằng những phiên bản giả có gài bẫy. Những Bảo vật bị lỗi. Trong đó sẽ có một con virus quét qua tất cả người dùng NeuroLink đang hoạt động.

Đó là lý do tại sao Zero đã thu thập thật nhiều dữ liệu bên trong mỗi màn chơi Warcross. Lý do tại sao hắn chỉ định vị trí cho tay sai của mình. Chúng sẽ đảm bảo rằng virus sẽ kích hoạt ở mọi vị trí, mà không có lá chắn bào mật nào có thể ngăn chặn.

Tôi thở gấp, mắt tôi lướt nhanh trên những dòng chữ. Virus đó sẽ làm gì? Phá hủy NeuroLink chăng? Hắn muốn gì khi phá hủy nó? Nó sẽ gây hại gì cho những người đăng nhập vào trận chung kết? Hắn không rảnh mà vô tình chọn thời điểm này để giải phóng một loại

virus. số lượng người dùng NeuroLink trên toàn thế giới sẽ đạt đỉnh chính ở thời điểm này.

Tại sao một kẻ có tài công nghệ như Zero lại muốn phá hủy công nghệ này?

Trong Ký ức, Ren lại lên tiếng. “Có kẻ mà ông nên kiểm tra,” gã nói. “Emika Chen. Suất đặc cách còn lại trong đội tôi.”

Zero quay sang hắn. “Ngươi tìm thấy được gì rồi?”

“Cô ta đã gặp Hideo bên ngoài giải đấu nhiều lần. Cô ta đang đánh hơi đường đi nước bước của ông. Nếu cô ta tìm ra điều gì và cảnh báo hắn, thì hắn sẽ tìm cách ngăn chặn kế hoạch.”

Tôi ớn lạnh lướt khi nghe lời gã. Ren đã phát hiện ra tôi trước và cảnh báo Zero về tôi, thậm chí có thể cùng lúc tôi cảnh báo Hideo.

“Ta sẽ điều tra cô ta,” giọng Zero bình tĩnh. “Chúng ta sẽ theo dõi hành tung của chúng và nếu cô ta cố báo tin cho hắn, ta sẽ biết ngay. Chúng ta luôn có thể ám sát cả đôi.”

Ký ức kết thúc. Khung cảnh xung quanh tôi mờ dần cho đến khi trở lại phòng bệnh. Tim tôi đập thình thịch. Tôi lắc đầu, tự nhiên cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết.

Ám sát cà đôi. Cuộc họp này có lẽ có từ trước vụ ám sát Hideo đầu tiên. Tôi đã chia sẻ thông tin và thế là chúng đã cố giết anh ấy. Rồi Zero xuất hiện trước mặt tôi, cảnh báo tôi hãy bỏ chuyện này đi mà tham gia cùng hắn. Rồi vụ đánh bom ở kí túc. Zero không ngại gì việc giết cả tôi.

Theo thói quen, tôi cố kết nối với Hideo.

Tôi nên gửi tất cả thông tin cho anh ấy ngay bây giờ, nói cho anh mọi thứ về kế hoạch dùng virus, các Bảo vật giả của Zero. Nhưng nếu tôi liên lạc với anh, Zero có thể sẽ biết. Và nếu hắn thấy Hideo có biện pháp trong trận cuối để ngăn chặn kế hoạch này, thì Zero sẽ biết rằng tôi đã liên lạc với anh. Hắn có thể thay đổi kế hoạch và mọi thứ tôi đã khám phá sẽ thành công cốc.

Tôi phải ngăn chặn điều này mà không đánh động tới Zero, mà không có Hideo dính vào. Điều đó có nghĩa là tôi phải tìm đường vào trận chung kết và ngăn Zero gài bẫy vào những Bảo vật giả.

Tôi thở dài và run rẩy.

Có lẽ tôi đang nghĩ quá lên. Nhưng trong lòng, tôi vẫn khẽ nhắc mình rằng nếu tôi dừng lại ngay bây giờ, chỉ cần rời đi như Hideo đã bảo, thì Zero có thể sẽ trả lại tôi tất cả mọi tập tin Ký ức.

Nhưng tôi không thể chịu được chuyện bỏ đi. Nếu tôi làm thế, điều gì sẽ xảy ra chứ? Tôi nhìn lại chiếc hộp ở bên cạnh. Tôi tập trung vào các mẩu còn sót lại của những thứ quý giá này. Trong đầu tôi toàn là cảnh Zero ẩn sau lớp mặt nạ bảo tôi phải làm những gì. cơn giận của tôi lại nổi lên và tôi cuộn chặt tay thành nắm đấm.

Hideo muốn tôi từ bỏ cả vòng chơi chính thức lẫn cuộc săn. Zero đã cảnh báo tôi hãy tránh xa kế hoạch của hắn.

Nhưng tôi chưa bao giờ giỏi việc làm theo lệnh. Tôi là thợ săn tiền thưởng, và nếu phần thưởng của tôi còn tự do, thì tôi vẫn phải hoàn thành vụ này.

Tôi ra khỏi giường, đi đến góc phòng bên dưới chiếc máy quay an ninh, với tay lên để giật dây điện ra. Màn hình tối sầm lại. Sau đó

tôi gọi Roshan và Hammie. Khi họ trả lời, giọng tôi vang lên gấp gáp.

“Sẵn sàng biết sự thật chưa?” tôi nói.

“Sẵn sàng.” Roshan trả lời.

“Tốt. Vì em cần cả đội giúp đây.”

28

Đương nhiên bây giờ không phải thời điểm lý tưởng để đăng nhập lại vào Hắc Giới. Sau khi suýt chết trong vụ nổ, không còn đi săn nữa, bị một tin tặc và nhóm của hắn dõi theo, tôi từ thợ săn trở thành món tiền thưởng. Tôi có thể sẽ bị xử nếu chúng thấy tôi quay lại con đường cũ. Thậm chí có thể có những kẻ muốn ám sát tôi, mà có khi tôi còn thuộc danh sách mục tiêu ám sát trong Ổ Hải Tặc.

Nhưng tôi không còn nhiều thời gian.

Giờ thì đôi bốt ảo của tôi đang giẫm qua những vũng bùn trên Con Đường Tơ Lụa đầy ổ gà. Tôi đi qua những con phố có những biển quảng cáo neon đỏ, trên đó liệt kê tên và thông tin của những người đã bị lộ danh tính trong Hắc Giới. Đoạn này đông đúc hơn, nhiều đối tượng nặc danh tụ tập trước ngõ hẻm và cửa ra vào, tạo ra một khu chợ đêm. Ngoài những dãy đèn treo trên đầu, tôi còn có thể nhìn thấy một thành phố phản chiếu, lộn ngược từ trên trời xuống.

Tôi cẩn thận liếc nhìn các quầy hàng mình đi qua. Một sổ mặt hàng ảo trên Warcross được bày bấn gọn gàng trên bàn, từ nhẫn vàng đến áo choàng lấp lánh, giày da và áo giáp bạch kim, thuốc gây mê chữa bệnh và rương kho báu. Những chỗ khác thì bấn các mặt hàng bất hợp pháp ngoài đời. Một người chào mời vũ khí ngoài

luồng, hứa hẹn giao hàng trong đêm cho ai mua từ 30 khẩu trở lên. Một người bán ma túy có gian hàng thiết kế chuyên nghiệp như các trang mua sắm trực tuyến, ở đó, người ta có thể thêm một lượng cocaine và ma túy đá vào giỏ hàng của mình, nhận các gói hàng giao đến tận nhà sau hai ngày và để lại đánh giá cho nhà cung cấp mà không sợ lộ danh tính. Một gian hàng bán thuốc giảm cân không được Sở Y tế chấp thuận, còn một chỗ khác lại mời chào giảm giá để xem đoạn video 18+ phát trực tiếp của một cô gái nổi tiếng. Tôi nhăn nhó và nhìn đi chỗ khác, có cả những gian hàng bán tác phẩm nghệ thuật và ngà voi bị đánh cắp, đổi tiền ảo ra bitcoin và yên Nhật. Tất nhiên là có chỗ cá cược Warcross và Darkcross.

Tôi thấy họ đang cá cược nhau trận chung kết với số tiền cực lớn. Một con số di chuyển qua từng gian hàng báo hiệu có bao nhiêu người hiện đang cân nhắc mua tại đó. 10.254 người. Riêng ở hàng cờ bạc nhỏ này đã có hơn mười ngàn người đang đặt cược. Tôi tưởng tượng có bao nhiêu người đang đặt cược tại các nhà cái lớn hơn ở Ổ Hải Tặc. Tôi rảo bước nhanh hơn vì nhận ra đó là dấu hiệu có bao nhiêu người kết nối NeuroLink trong trận chung kết.

Tôi dừng lại ở một quầy để đổi số tiền khổng lồ sang ngân phiếu. Tôi thấy đau lòng khi phải đổi số tiền lớn thế này, nhất là khi vài tháng trước tôi còn cố bấu víu vào nó để sống hết đời. Nhưng dù sao tôi vẫn phải chuyển tiền. Tôi nhìn vào các con số trước mắt đang thay đổi. Rồi tôi tiếp tục đi. Cuối cùng, tôi đến đoạn Con Đường Tơ Lụa giao với Hẻm Lớn. Khi tôi nhìn xuống con hẻm, tôi thấy chỗ mà tôi đang tìm - Bách Hóa Lục Bảo - nơi có những tăng lực phẩm đắt, quý và rất hiếm.

Bên ngoài nó được trang trí bằng những dải băng đen vàng rộng lấp lánh dưới những dây đèn như một rạp xiếc khổng lồ. Các vạt của cổng lều cong về hai bên, lộ ra một cái lỗ đen ngòm với tấm thảm nhung trải dài bên dưới. Nhìn thôi đã làm tôi sởn tóc gáy. Bố cùng tôi từng đi bộ trong rừng vào nửa đêm và khi đi qua khoảng trống có một thân cây xương xẩu, tôi suýt nữa đã lên cơn hoảng loạn. Mọi thứ trong bóng tối trông giống như bộ phận cơ thể của một con quái vật vậy. Lối vào rạp xiếc này cũng làm tôi sợ như thế khi nghĩ tới cảnh bước vào một màu đen vô định, tiềm ẩn bao hiểm nguy. Thực tế, lối vào đáng sợ này là một lớp vỏ bảo mật của họ, để ngăn chặn những người chỉ ngắm mà không mua. Nếu bạn sự đi vào, thì chắc là bạn chưa đủ gan để mua hàng.

Một cặp song sinh đứng ở hai bên lối vào. Họ nghiêng người về phía tôi khi tôi đến gần, khuôn mặt của họ sơn trắng và đôi mắt của họ toàn màu đen. “Mật khẩu!” Họ đồng thanh nói, đôi mày cau lại y hệt nhau. Đồng thời, một ô trống trong suốt xuất hiện lơ lửng ở giữa tầm nhìn của tôi.

Tôi nhập mật khẩu cho riêng hôm nay, một chuỗi 35 chữ cái, số và ký hiệu lộn xộn. Cặp song sinh xem xét một lúc và sau đó di chuyển qua một bên, lặng lẽ giơ cánh tay dài chỉ tôi vào tiệm bách hóa. Tôi hít một hơi thật sâu và bước về phía trước.

Phía bên trong tối đen toàn tập. Tôi tiếp tục bước đi và đếm bước chân mình. Khi đi được mười bước, tôi dừng lại và quay sang bên phải. Tôi đi thêm tám bước nữa. Dừng lại, rẽ trái mười lăm bước. Tôi tiếp tục bước đi kiểu phức tạp như thế này cho đến khi tôi bước hai mươi bước về phía trước và dừng lại hẳn. Đối với những ai không

biết cách vượt qua lớp bảo mật thứ hai này, họ sẽ bị mắc kẹt hoàn toàn trong bóng tối. Sau đó, họ sẽ mất vài tuần để lấy lại nhân vật và tài khoản đã mất.

Tôi giơ tay gõ. May thay, một âm thanh vang lên như thể tôi đang gõ trên gỗ. Một cánh cửa trượt lên và tôi bước vào sân khấu chính khổng lồ trong rạp xiếc sáng choang với hàng trăm bóng đèn lơ lửng.

Ở đây có khay kệ khắp nơi, chúng trưng ra các lọ thủy tinh bên trong có tăng lực phẩm: ngọc đỏ và cẩm thạch trắng, bóng bông cầu vồng và khối lập phương sọc xanh, tinh cầu kẻ carô đen trắng và bong bóng trong suốt. Một số tăng lực phẩm chỉ xuất hiện một lần trong trò chơi và không bao giờ trở lại, số khác thì là nguyên mẫu vẫn đang được phát triển ở Henka Games nhưng bây giờ lại nằm ở đây trong tay các tin tặc. Một dòng chữ vàng đính vào từng vật phẩm ghi giá khởi điểm của nó. Đột Tử: 46.550 ngân phiếu. Người Ngoài Hành Tinh: 150.000 ngân phiếu.

Các nhóm ẩn danh tụ tập bàn tán trước những tăng lực phẩm hiếm. Robot an ninh lượn xung quanh phòng, nom giống như mấy quý bà có hàm răng bằng máy, mặt nạ mũi dài, tay cầm chiếc dù màu đen. Tôi quan sát chuyển động của chúng. Chúng luôn di chuyển theo một kiểu, dù hơi ngẫu nhiên. Một biểu tượng giỏ hàng trôi vào trong tầm nhìn của tôi, cùng một dòng mà tôi có thể nhập số tiền vào. Sau khi nhìn thèm khát từng lọ, tôi cuối cùng đã tìm ra một cái trên bệ, bên trong là một viên bi giống như quả cầu pha lê đông lạnh, có những chiếc lông băng giá trang trí trên bề mặt.

Đông Cứng Toàn Đội: 201.000 ngân phiếu. Theo mô tả đính kèm, nó sẽ làm toàn bộ đội địch đứng im trong vòng 5 giây.

Nhiều người đứng quanh lọ này đều cầm thẻ và tôi nhận ra là có một phiên đấu giá đang diễn ra. Tôi nhập cuộc, nhận thẻ từ một robot an ninh gần đó. Có năm con robot đang tuần tra cuộc đấu giá này, hai trong số đó vừa đến từ một phiên đấu giá khác. Người bán đấu giá là một con nhóc đứng bên cạnh lọ thủy tinh, đội một chiếc mũ cao gần bằng nó. “Hai trăm năm mốt nghìn phiếu!” Nó nói to và nhanh. “Có phải ai đó nói hai trăm năm hai không?” Ai đó giơ thẻ của họ lên. “Hai trăm năm mươi hai! Có ai hai trăm năm mươi ba không?”

Phiên đấu giá tiếp diễn tới khi chỉ còn hai người mua. Tôi nhìn họ cẩn thận. Giá cao nhất hiện là 295.000 ngân phiếu và người thứ hai đang do dự xem có nên tăng lên 300.000. Đứa nhóc tiếp tục hét số, chờ ai đó sẽ lấy. Không ai lấy cả. Người đặt giá cao nhất đứng thẳng lên, ưỡn ngực ra phấn khích.

“Không ai trả giá ba trăm ngàn?” Con bé nói, nhìn quanh. “Hai trăm chín mươi lăm lần thứ nhất, lần thứ hai…”

Tôi giơ thẻ lên và gọi. “Bốn trăm.”

Mọi người sốc run hết cả lên. Tiếng lầm rầm nổi lên trong đám đông. Con bé chỉ vào tôi và mỉm cười. “Bốn trăm!” Nó kêu lên. “Bây giờ chúng ta đang lên! Ai có bốn trăm lẻ một không?” Nó nhìn quanh lều nhưng không ai nhúc nhích. Một người khác lườm tôi hăm doạ nhưng tôi cẩn thận không nhìn lại.

“Bán!” Con bé vỗ tay về phía tôi. Biểu tượng giỏ hàng của tôi đột nhiên cập nhật, số 1 hiện lên và số lượng ngân phiếu của tôi giảm đi 400.000. Đồng thời, tăng lực phẩm Đông Cứng Toàn Đội biến mất khỏi lọ thủy tinh trên bệ. Các người khác bắt đầu đi ra, miệng lẩm

bẩm gì đó. Tuy nhiên, người thua phiên đấu giá và các robot an ninh vẫn chằm chằm nhìn tôi.

Tôi cảm ơn người bán đấu giá, sau đó đi xem các lọ còn lại. Tôi còn có thể tiêu một triệu ngân phiếu nữa và tôi cần thu thập nhiều tăng lực phẩm nhất có thể.

Tôi tham gia phiên đấu giá thứ hai, xoay quanh một tăng lực phẩm trông giống một con vật đen tròn, mềm mềm, đang gầm gừ, có hai móng đệm lớn. Vua Bảo vật. Nếu Bảo Vật của đối phương nằm trong tầm nhìn của bạn thì cái này sẽ tự động dịch chuyển Bảo vật vào thẳng tay bạn, khiến bạn chiến thắng ngay lập tức.

Lần này, giá khởi điểm là 500.000 phiếu.

Một lần nữa, nhà đấu giá lại gọi, giá tăng lên nhanh chóng rồi sau cùng chỉ còn vài người tham gia. Tôi là một trong số đó. Giá thầu tăng lên 720.000 lúc tôi cạnh tranh với một người khác, và hắn ta có vẻ không chùn bước. Cuối cùng, tôi thất vọng khi phải bỏ ra một số tiền mà tôi biết là nhiều hơn so với giá trị thực của nó.

“Bán. Tám trăm tám mươi” Người bán đấu giá kêu lên. 880.000 ngân phiếu.

Tôi nhăn nhó nhìn sự hao hụt mà nó gây ra cho túi tiền của mình, rồi kiểm tra ba lô để đảm bảo cả hai vật phẩm đều được lưu trữ đúng cách. Trong đời thực, tôi quét thử để xem có ai đang cố gắng đột nhập vào kho của tôi không. Người chơi lắm tiền đôi khi sẽ đến đây và mua về một sổ mặt hàng lớn. Kẻ khác sau đó sẽ chờ đến khi người giàu này sơ hở, rồi đột nhập vào kho của họ để ăn cắp các vật phẩm. Một vài kẻ đã chú ý tới tôi sau hai lần mua hàng và sự quan tâm của họ khiến tôi dựng tóc gáy.

Tôi còn không tới 200.000 ngân phiếu, không đủ mua thứ gì đủ giá trị để sử dụng trong trận chung kết. Vì vậy, tôi nhìn xung quanh tự hỏi có thể nhắm vào ai để lấy cắp một tăng lực phẩm có giá trị hơn. Cuối cùng, tôi sáng mắt lên khi thấy vật phẩm ở một phiên đấu giá đang diễn ra. Tôi chưa bao giờ nghe nói về vật phẩm này trước đây, nên tôi đoán đó là một nguyên mẫu hoặc một vật bất hợp pháp do người dùng tự tạo ra.

Làm Chúa: 751.000. 14 người đang đấu giá.

Tăng lực phẩm này cho bạn sức mạnh tạm thời để thao túng bất cứ thứ gì trong một màn đấu Warcross. Hoàn hảo.

Phiên đấu giá sắp xong, chỉ còn hai người đang so kè nhau. Lần này, tôi chỉ đứng sau lũ robot an ninh để quan sát các mức giá liên tục leo thang. Cuối cùng, mức đấu giá bị kẹt ở số tiền gần một triệu ngân phiếu do một người đang do dự.

"Có ai một triệu không?" Người bán đấu giá hét lên. "Một triệu tròn? Không ai à?" ông ta đếm ngược. Khi có vẻ như không ai khác chịu mức đó, ông ta chỉ về phía người chiến thắng. "Bán. Chín trăm chín mươi!"

Kẻ thắng là một gã đàn ông cao lớn mặc chiếc áo kẻ sọc. Khi gã ta cất tăng lực phẩm đó và quay đi, tôi tiến lại gần hơn mà không làm đấm robot an ninh chú ý. Trong thế giới thực, tôi đang gõ phím dữ dội, cố gắng tìm một khoảnh khắc mà gã đó chỉ có một mình và dễ bị tấn công. Các robot an ninh tiếp tục xoay vòng vị trí ngẫu nhiên, một số vừa bảo vệ phiên đấu giá này và hiện đang đi tới một phiên đấu giá khác.

Cuối cùng, tôi đã thấy cơ hội - một khoảng trống nơi hai robot an ninh vừa đi mất và để lại một lối đi hẹp dẫn tới gã. Tôi đi về phía gã, tăng tốc để đến gần hơn. Sau đó, ngay khi gã chuẩn bị quay lại, tôi lao về phía trước và thó luôn lấy va li của gã.

Một nhân vật bình thường sẽ không có sức mạnh để làm một việc như vậy. Nhưng tôi đã mã hóa nhân vật của mình từ nhiều năm nay để thành thạo kiểu đánh cắp này. Vì vậy, khi chạm vào chiếc va li, tôi chỉ cần xoay cổ tay là nó đã thuộc về tôi.

Tuy nhiên, gã đó cũng không phải loại kém cỏi. Chẳng ai tiêu một triệu ngân phiếu cho tăng lực phẩm lại kém cỏi cả. Ngay lập tức, hai nhân vật ở gần đó quay về phía tôi. Gã có vệ sĩ riêng ở đây cơ đấy. Tôi xoay ra khỏi tầm với của chúng rồi chạy vội đến lối ra. Nếu tôi có thể quay trở lại bên trong đường hầm đen, nơi lũ robot an ninh không thể tới, thì tôi có thể thoát ra khỏi đây với các vật phẩm này.

Một trong hai tên vung ra con dao găm và nhào tới, sẵn sàng đâm tôi. Tôi né qua, nhưng gã thứ hai tóm được chân tôi và làm tôi chới với. Tôi lộn nhào và ngã ra sàn nhà. Tôi vùng dậy, và cùng lúc đó cũng gõ điên đảo. Nhưng tôi không thể làm gì thêm để tăng cường bảo mật cho mình, vì đơn giản là không có thời gian. Xung quanh tôi, các robot an ninh đã nhận ra và tụ lại ngay lập tức gần lối vào để phong tỏa khu vực. Thêm một đám robot khác vội vã chạy tới tôi, đôi mắt chúng nháy lên, mấy chiếc dù đen xoay như những lưỡi dao sắc nhọn. Tay tôi bị chúng kẹp chặt. Tôi vùng vẫy khi gã đàn ông cúi xuống để nắm lấy tay cầm chiếc vali. Hai vệ sĩ của gã giật lấy ba lô của tôi.

Đột nhiên, một robot an ninh chém cây dù vào gã đàn ông. Tôi phải kêu lên thành tiếng vì nó vừa chém đứt cánh tay gã. Dù chúng chỉ là những điểm ảnh, nhưng gã đàn ông vẫn ngã xuống phía sau, tay trái bị cắt lìa. Tôi ngạc nhiên nhìn con robot, nhưng nó bỏ qua tôi và tấn công hai vệ sĩ của gã kia trước khi đánh nót các robot an ninh khác.

“Chạy đi, Em!” nó hét lên với tôi.

Tim tôi nhảy dựng lên. Đó không phải là robot. Đó là giọng của Roshan.

Tôi lồm cồm bò dậy và lao về phía lối ra. Một robot khác chặn cho tôi chạy thoát. Đó là Hammie. Sau đó là con robot thứ ba. Asher! Điều này khiến lũ robot khác khựng lại, dường như chúng không sẵn sàng tấn công đồng minh. Tôi len qua giữa hai robot an ninh đang đổ xô vào đám đánh lộn, nhưng vẫn không chắc làm thế nào để xử lý ba robot bị điều khiển. Sau đó, tôi chạy tới chỗ lối ra, và mọi âm thanh đằng sau tôi tan biến.

Tôi lại đếm bước chân và đi ra ngoài, xông qua cổng lều phía trước để tới chỗ con hẻm hẹp. Cặp song sinh đứng ở lối vào không chú ý đến tôi. Tôi vội vã bật lên một hộp thoại và đăng xuất khỏi Hắc Giới. Mọi thứ xung quanh tôi chuyển sang màu đen và ngay sau đó, tôi trở lại phòng cá nhân ảo của mình.

Tôi vẫn còn cái va li. Tôi vẫn còn ba lô. Đồ vẫn ở đây.

Tôi lập trình để mở khóa va li. Tôi phải làm nhanh để khỏi thu hút sự nghi ngờ. Sau vài lần thử, chiếc va li cuối cùng cũng mở ra. Bên

trong là tăng lực phẩm Làm Chúa có màu xanh dương thật đẹp, những đám mây xoáy của nó nhòe đi dưới tầm nhìn của tôi.

Tôi nhìn chằm chằm, tim đập thình thịch. Tôi cẩn thận cất ba tăng lực phẩm mới vào trong kho của mình sau hàng tấn tường lửa. Thế rồi, tôi chờ trong phòng ảo của mình, gửi lệnh đánh dấu địa điểm và cứ vài giây lại gửi lời mời một lần tới tài khoản của các đồng đội.

Mãi mà không ai xuất hiện. Chúng khóa mọi thứ rồi chăng? Họ có bị bắt không?

Roshan hiện ra, tiếp theo là Hammie. Cuối cùng là Asher. Họ đã bỏ lớp cải trang đi, không còn giống như các robot an ninh nữa. Tôi cười òa lên. Tôi chưa bao giờ làm việc cùng ai khác trong những cuộc săn trước đây. Nhưng bây giờ, với các đồng đội ở bên cạnh, mọi thứ có vẻ như dễ dàng hơn nhiều.

Asher nói. “Sao rồi?” Anh ấy nhướn mày. “Tôi hy vọng cô thu lại được gì đó tốt sau bao rắc rối vừa rồi.”

Tôi gật đầu, rồi mở kho để họ thấy đống vật phẩm.

Mắt Asher mở to, trong khi Roshan lầm bầm “Tremaine có lẽ đã nói thật.”

“Dù sao thì…” Hammie nói thêm, “… trận chung kết sẽ thú vị lắm đây.”

“Nếu những thứ này mà không giúp chúng ta đánh bại Zero nữa, thì chẳng có gì làm được đâu.” Tôi nói.

29

Diễn ra lúc có nhiều bê bối, trận chung kết giữa Phoenix Riders và Andromeda được dự kiến sẽ là màn tranh tài được đón xem nhiều nhất trong lịch sử Warcross. Tin tức hôm nay không có gì khác, ngoại trừ cảnh quay các trận thi đấu. Mỗi nhà đài với ngôn ngữ khác nhau trên toàn cầu đều cố gắng cạnh tranh đưa tin trước tiên, có cảm giác như cả thế giới đều dừng lại để xem Warcross. Ở khắp Tokyo, các cửa hiệu và nhà hàng đóng cửa như thể đang trong ngày nghỉ toàn quốc. Những người không đăng nhập ở nhà có thể tụ tập tại nhiều quán cà phê Internet và quán bar. Cả thành phố sáng rực lên với các biểu tượng, chúng phân cụm tại các khu vực mà hầu hết mọi người đã tụ tập.

Tôi bước khỏi cửa sổ phòng khách sạn và quay lại ngồi trên sô pha. Tôi đang phải sống dưới danh tính giả ở khách sạn trong một phố trung tâm. Theo như tôi biết, Hideo nghĩ là tôi đã quay lại New York vì sau cuộc trò chuyện trong bệnh viện, anh ấy chỉ gửi cho tôi một tin nhắn.

Đừng can dự, Emika. Xin hãy tin anh.

Tôi nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ trong suốt đếm ngược thời gian hiển thị gần giữa tầm nhìn của tôi. Chỉ vài tuần trước, tôi vô

tình hiện ra giữa trận khai mạc cho giải đấu năm nay. Bây giờ chỉ có vài phút nữa là bắt đầu màn chơi. Năm phút trước khi tôi cần phải đột nhập vào trò chơi. Chỉ khác là lần này, tôi làm có chủ đích. Tôi kiểm tra kỹ mọi thứ, đảm bảo rằng đã bật chức năng ghi hình. Tôi đang lưu trận hôm nay thành một Ký ức mới trong tài khoản của mình. Nếu biến cố xảy ra trong trận đấu ngày hôm nay là do Zero, ít nhất tôi cũng có một bản ghi để nghiên cứu.

Đó là nếu như virus của hắn ta không tấn công tôi đầu tiên.

Cuối cùng thì vài chữ hiện ra trước tầm nhìn của tôi.

Giải vô địch Warcross Lần VIII
Chung kết
PHOENIX RIDERS đấu ANDROMEDA

Tôi hít một hơi thật sâu. “Được rồi.” Tôi thì thầm. Đoạn, tôi dùng một ngón tay gõ vài từ và thế giới xung quanh tôi tối sầm đi.

Tôi nghe tiếng gió rít vun vút trước khi kịp thấy gì. Thế rồi, màn thi đấu dần xuất hiện trong tầm nhìn. Tôi đang đứng trên một mỏm đá, nhìn xuống cái hồ tròn vành vạnh, bao quanh là bức tường kim loại cao hàng trăm mét. Khi nhìn về phía sau, tôi nhận ra rằng ở phía bên ngoài bức tường là đại dương sâu thẳm.

Ở giữa cái hồ tròn có mười cây cầu thép không gắn với nhau, kéo dài tới các bức tường, nhìn tổng thể như một ngôi sao. Mỗi cây cầu đều dẫn đến một cánh cửa nhà kho cao bằng kim loại, dính vào tường và cách đều nhau. Mỗi cánh cửa có các robot an ninh đứng hai bên. Tôi nhìn các tăng lực phẩm xuất hiện trên các bức tường thép và men theo bờ hồ - các khối cầu sặc sỡ nằm khắp nơi phía

trên và dưới mấy cây cầu. Tôi kiểm tra lại tăng lực phẩm trong kho của mình, vẫn đủ hết.

Hãy phóng qua Tokyo trong phút chốc / Yeah, cứ như là chúng ta chẳng còn ở lại thành phố này được bao lâu.

Tiếng nhạc dạo đầu khiến tôi dựng tóc gáy. Bài hát mới của Ren dùng để kích hoạt các Bảo vật bị gài.

Kết thúc thật ấn tượng nào / Yeah kết thúc thật ấn tượng.

Tôi phải mất một lúc mới chú ý đến tiếng reo hò của khán giả xung quanh. Giọng nói của các bình luận viên phấn khích hơn bao giờ hết.

"Thưa quý vị!" Họ tuyên bố. "Chào mừng đến với màn thi đấu Vòng Bạc!"

Bên dưới, các đấu thủ nhấp nháy rồi dần xuất hiện. Mỗi người đứng trên một cây cầu, gần trung tâm của hồ nơi chúng không kết nối với nhau. Đội Andromeda khó mà lẫn đi đâu được trong bộ lễ phục đỏ tươi. Đội trưởng của họ, Shahira, có khăn quàng cổ ghim chặt và viên hồng ngọc Bảo Vật của đội cô treo trên đầu. Trong khi đó, Đấu Sĩ của họ, Ivo Erikkson, có mái tóc vuốt ngược, đang đứng cau có. Tôi nghẹn ngào vui mừng khi nhìn về phía đồng đội của mình. Họ bận đồ màu xanh dương, tương phản hoàn toàn với những bức tường thép xung quanh. Asher (mang viên kim cương Bảo vật màu xanh trên đầu), Hammie, Roshan. Sau đó, hai người mới bổ sung. Jackie Nguyen thay thế cho Ren. Và Brennar Lyons, Kiến Trúc sư mới của họ, thì đánh thay cho tôi.

Sẵn sàng chưa? Asher liên lạc qua kênh mã hóa mà tôi đã thiết lập riêng cho anh ấy. Thông điệp của anh có màu trắng trong suốt xuất hiện ở dưới chế độ xem của tôi.

Tôi gật đầu dù không chắc lắm. **Hy vọng thế**, tôi trả lời. Tôi bật kho lên để nhìn tăng lực phẩm quý giá của mình.

Khi anh vào được, hãy đưa Bảo vật cho em.

Được.

Sau đó, tôi tập trung vào Brennar và quét kỹ thông tin của anh ta. Nếu tôi cố gắng nhảy đến vị trí của anh ta, tôi phải chắc chắn rằng mình có thể thành công trong lần thử đầu tiên. Điều gì sẽ xảy ra hôm nay nếu Phoenix Riders không giành chiến thắng? Điều gì sẽ xảy ra nếu Zero khởi động kế hoạch của hắn?

Bình luận viên đang giới thiệu các đấu thủ. Tôi tiếp cận dữ liệu của Brennar nhưng lại phải thốt ra một tiếng thất vọng. **Em không thể chen vào đó trước khi trận đấu diễn ra**, tôi nói với Asher. **Anh ta chưa kích hoạt.**

Tôi sẽ theo dõi, anh ấy trả lời. **Tôi sẽ cảnh báo nếu thấy bất cứ điều gì.**

Tôi hít một hơi thật sâu và nhìn xuống trận địa. Mỗi người chơi đứng ở rìa cây cầu của họ, nhìn xuống mặt nước bên dưới rồi nhìn chằm chằm vào nhau. Không ai có thể tiếp cận được nhau, bởi tất cả đều bị một quãng ở giữa trung tâm dài 15 mét phân cách. Tôi có thể thấy môi của Asher mấp máy, anh đang hướng dẫn đường đi cho đồng đội. Tôi chú ý sang cánh cửa kim loại khổng lồ dính liền trong bức tường thép tròn. Đèn đỏ bắt đầu nhấp nháy ở đầu mỗi cửa. Bên

trong giữ cái gì? Zero đang ở đâu? Tôi sởn gai ốc khi biết rằng Zero đang theo dõi trận đấu ngay lúc này, mà có khi đang theo dõi giống như tôi. Chờ thời cơ phá đám.

“Chuẩn bị! Sẵn sàng! Chiến!” Bình luận viên hét lên. Các khán giả vô hình hò reo như sấm.

Đồng thời, một tín hiệu chói tai nổ ra, vang vọng khắp không gian đó. Nó xuất phất từ chiếc đèn đỏ nhấp nháy ở đầu mỗi chiếc cửa thép. Người chơi bị xoay vòng. Hammie là người đầu tiên chạy về phía cánh cửa dọc theo cây cầu của mình. Tôi hạ thấp xuống, lơ lửng trên các cây cầu để nhìn rõ hơn.

Các cánh cửa đồng loạt rung chuyển rồi bất đầu được kéo lên, tạo ra âm thanh váng tai do sức nặng của chúng. Hammie chạy nước rút. cô ấy hét gì đó về phía đồng đội trong lúc các thành viên Andromeda cũng đang chạy trên cầu. Khi cánh cửa mở ra rộng hơn, tôi nhìn thoáng được có gì bên trong.

Chân kim loại, dày như các tòa nhà. Khớp crôm tròn, dây gân thép. Rồi khi cánh cửa mở cao hơn, một cái rương giống như thùng với thiết kế đa dạng, hai bên là hai cánh tay mạnh mẽ. Ở trên, kính trong suốt lót phần đầu kim loại. Tôi choáng rớt hàm khi nhìn dần lên. Mười con robot đang chờ có người tới điều khiển.

Nước trong hồ và cả ở ngoài đại dương nổi sóng dữ dội, lộ ra một cơn bão đen ngòm nguy hiểm kéo đến từ chân trời. Tôi nhấp đúp vào điểm nhìn của mình để thấy Brennar đang chạy về phía robot của mình. Thế giới phóng to trước mắt và đột nhiên tôi đứng ngay phía trên, nhìn anh ta đến gần cánh cửa thép. Anh ta bắt đầu trèo lên cái thang bên cạnh con robot.

Trên cây cầu khác, Hammie đã trèo đến đỉnh con robot của mình và giờ đang đứng trên đầu nó. cô ấy tìm mãi rồi cũng thấy lối vào, mở ra và nhảy vào, biến mất khỏi tầm nhìn của tôi. vài giây sau, tròng mắt con robot sáng lên, làm tấm kim loại xung quanh ánh lên màu xanh. Một tiếng rít nghe như động cơ tuabin phản lực đang mạnh dần. Con robot của cô ấy động đậy, các khớp di chuyển ngon lành như thể chính Hammie là robot. Nó nâng một chân. Rồi nâng cái kia. Cây cầu rung lên sau mỗi bước chân.

Asher là người thứ hai đến chỗ con robot. Khi anh ta bước vào, Bảo Vật cũng biến mất khỏi tầm nhìn. Tôi thở dài thất vọng. Shahira cũng sẽ chui vào robot. Nghĩa là nếu tôi muốn sử dụng tăng lực phẩm Vua Bảo vật để lấy cắp Bảo Vật của cô ấy, thì tôi sẽ phải lôi cô ấy ra khỏi con robot. Shahira nhảy vào con robot của mình ngay sau Asher và tiếp sau đó là Pranco, Kiến Trúc sư của Andromeda. Tôi nhìn xuống Brennar. Anh ta gần đến nơi, nhưng rõ là chậm hơn những người khác bởi anh ta bị đưa vào trận đấu cuối cùng mà không có thời gian để luyện tập. Dù vậy, anh ta cũng không phải dạng vừa. Anh ta leo tới đỉnh con robot, nhảy vào và khởi động. Đôi mắt của nó bật đèn, phát ra màu xanh tươi sáng.

Tôi bày ra sơ đồ lưới lên trên Brennar và robot của anh ta, thế là dữ liệu đổ vào một khối mã màu xanh lá cây đang xoay xoay trước mắt tôi. Tôi phải căn thời gian chính xác. Bằng không, tôi có thể bị dịch chuyển tới bên ngoài con robot của anh ta và bị lộ trước toàn bộ khán giả. Zero sẽ biết ngay tôi đang ở đâu và làm gì. Khi đã tôi là một người chơi thực, tôi sẽ phải di chuyển nhanh. Trong đời thực, Brennar sẽ biết ngay khi anh không thể kiểm soát nhân vật ảo của

mình nữa. Anh ta sẽ báo cho bộ phận an ninh và họ sẽ tạm dừng trò chơi. Họ sẽ tìm và đuổi tôi ra.

“Shahira đang đi tấn công!” Bình luận viên kêu lên và tôi quay sang nhìn Shahira đang chạy trên cây cầu về phía khoảng trống trung tâm. Khi đến cuối cây cầu, robot của cô ấy cúi xuống như một con báo đã sẵn sàng để nhảy. Sau đó, nó vọt một cú thật cao lên không trung và đôi cánh sắc lẻm gắn bên mình tung ra hoành tráng, cô ấy phóng lên không trung chỉ với một cú nhảy. Khi bay lên, cô ấy bắt lấy vật phẩm tăng tốc để nhảy qua khoảng trống ở giữa và lên được cây cầu mà robot của Asher đang đứng, cây cầu lắc lư sau cú hạ cánh của cô ấy và âm thanh vang vọng khắp không gian.

Tôi gõ nhanh hơn. Tôi phải vào được trận này này. Khi robot của Brennar tiến về phía trước, tôi thiết lập một hình ảnh lưới ảo của anh ta bên trong. Sau đó, tôi bay xuống gần để tiếp cận được robot của anh ta. Tôi lơ lửng ngay trước mắt con robot. Thông qua đó, tôi có thể thấy hình ảnh mờ của Brennar bên trong, sẵn sàng nào, tôi tự nói với bản thân.

Sau đó, tôi gõ một lệnh. Trong một giây, Brennar thấy tôi lơ lửng bên ngoài robot. Anh ta chớp mắt lia lịa vì sốc.

Thế giới ảo vụt qua và khi mở mắt ra, tôi đang ở trong buồng lái của con robot. Quan trọng hơn, tôi đang ở trong cơ thể của Brennar, với toàn quyền kiểm soát nhân vật ảo của anh ta.

Chào đội trưởng. Tôi nói với Asher.

Mừng cô trở lại, anh ấy trả lời. Và một giây sau, anh ấy quay về phía robot của Hammie, sẵn sàng chuyển cho cậu ấy Bảo Vật của đội. Cô ấy cũng đã sẵn sàng, chờ đợi bước tiếp theo của anh. Sau

vài bước tiến, cô ấy đã đứng về phía anh, tay hai con robot nắm chặt. Một luồng ánh sáng chiếu lên cả hai một lúc và sau đó người chơi đều được thông báo rằng Bảo vật giờ đã nằm trong tay của Hammie.

Cô ấy không lãng phí một giây nào. Khi Shahira xông xuống chỗ Asher, Hammie vọt đến chỗ tôi. Tôi nắm lấy tay robot của cô ấy. Một luồng ánh sáng khác và Bảo vật của chúng tôi bây giờ đang trong tay tôi. Đám đông gầm lên phấn khích.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi chạy mã vô hiệu hóa Bảo Vật trong tay. Phải mất một vài giây. Đoạn, tôi nghĩ nó sẽ không thành công.

Thế rồi, Bảo Vật sáng lên một tia điện. Một đoạn mã bị cắt xén xuất hiện trước mắt tôi. Bảo vật chuyển sang màu đen. Tôi chạy mã phân tích nó một lần nữa rồi mỉm cười khi nó không phản hồi. Vô hiệu hóa.

Đếm ngược bắt đầu. Tôi chỉ có một hai phút trước khi Brennar báo cho mọi người về những gì xảy ra với anh ta, và rồi bộ phận an ninh sẽ loại tôi ra khỏi cuộc chơi. Tôi không biết khi nào thì Zero sẽ biết việc tôi đã làm với Bảo Vật của đội tôi - hoặc liệu hắn có biết không. Nhưng giờ không phải lúc nghĩ về chuyện đó. Tôi xem xét bên trong buồng điều khiển.

Bộ điều khiển bên trong con robot thật đẹp và còn đơn giản tới mức ai vừa ngồi vào cũng có thể hiểu ngay lập tức. Vũ khí lắp đặt riêng cho cánh tay và vai. Khi tôi di chuyển cánh tay và chân của mình thì robot cũng di chuyển cánh tay và chân của nó. Tôi tìm Shahira. Cô ấy đang độc chiến với Asher trên không trung ở giữa hồ, trong khi Pranco cũng đang hướng tới Asher hòng áp đảo anh ấy. Những người khác đang chú ý tới tôi.

Tôi phải đẩy Shahira ra khỏi robot của cô ấy.

Đông Cứng Toàn Đội, dùng để vô hiệu hóa đội đối phương. Vua Bảo vật, dùng để đánh cắp Bảo vật của Shahira. Và Làm Chúa, để vĩnh viễn thay đổi khung cảnh. Tôi chạy về phía trước dọc theo cây cầu của mình, nhìn toàn cảnh để sẵn sàng kích hoạt tăng lực phẩm Đông Cứng Toàn Đội. “Bên trái kìa!” Asher đột nhiên hét toáng lên.“Nó chuyển hướng sang em đấy.”

Tôi giật mình và xoay đầu robot của tôi đúng lúc thấy robot của Ivo Erikkson đang nhào xuống tôi, hàm của nó mở rộng ra để cắn. Tôi chỉ còn thời gian đứng vững chơ.

Hắn đâm sầm vào tôi. Kim loại đập vào nhau chan chát trong khi cả hai chúng tôi đều lăn mấy vòng trên cầu và rơi xuống hồ. Cú đánh làm tôi chỉ còn thấy mỗi lớp nước mờ bên ngoài tấm kính, sử dụng tăng lực phẩm ngay, bản năng của tôi mách bảo, nhưng tôi cố gạt đi. Nếu tôi làm thế lúc này, Shahira sẽ rơi xuống nước và chìm, sau đó khởi động lại trên cầu. Thế nên, tôi nhắm trực tiếp vào đầu con robot của Ivo rồi bấm nút phóng.

Một tên lửa bắn thẳng vào nó, làm đầu nó giật ngửa về sau. Hắn thả tôi ra. Robot của tôi giờ đã nổi lên mặt nước. Không thể lãng phí thời gian. Tôi lấy tăng lực phẩm Làm Chúa ra và kích hoạt.

Cả thế giới đột ngột dừng lại như thể phim bị dừng giữa khung hình. Từ điểm nhìn của tôi, một con số trong suốt đếm ngược số giây tôi cần phải thay đổi cảnh quan. Tôi lướt phím. Tôi nhảy ra khỏi nước và ngồi lên một cây cầu, rồi ghép chúng lại với nhau để khép kín khoảng trống ở giữa. Kim loại kêu lên ken két khi những cây cầu trôi khỏi trụ. Tôi nhìn về phía Shahira và Asher vẫn đang bị khóa lại giữa

không trung. Tôi vỗ tay và đẩy họ ra xa nhau. Robot của Shahira bị tách khỏi Asher, giải phóng cho anh ta. Đồng thời, tôi đưa cô ấy lại gần hơn, đáp xuống cây cầu nối liền chúng tôi.

Xung quanh chúng tôi vang lên tiếng khán giả thở gấp ngạc nhiên. Giọng nói của bình luận viên đầy vẻ bối rối. “Một tăng lực phẩm đã được kích hoạt. Chúng tôi không rõ Brennar lấy nó từ đâu, nhưng anh ấy đã sử dụng một tăng lực phẩm chưa bao giờ xuất hiện kể từ khi giải đấu ra đời! Chúng tôi đang chờ để có thêm thông tin.”

Bên an ninh biết có gì đó không ổn. Hideo cũng biết. Và điều đó có nghĩa là Zero cũng có thể biết. Bộ đếm thời gian trên tăng lực phẩm đã hết. Thế giới bình thường trở lại. Robot của Shahira cúi xuống, lắc đầu một chút để định hướng lại. Tôi lập tức kích hoạt viên tăng lực thứ hai của mình, Đông Cứng Toàn Đội.

Robot của cô ấy ngay lập tức dừng hình. Xung quanh chúng tôi, toàn đội Andromeda cũng bị đóng băng luôn. Thông qua bộ phát của Brennar, giọng nói của Asher dội tới. “Làm đi!” Anh hét lên.

Nhưng tôi không có thời gian để giải thích. Tôi nhảy khỏi buồng lái và nắm lấy cửa che trên đầu. Tôi đẩy nó lên. Mưa quất vào mặt, lấm chấm trước mắt làm tôi nhận ra rằng cơn bão ở đường chân trời giờ đã chạm tới đây. Tôi quên chưa thay đổi điều này khi có quyền kiểm soát môi trường xung quanh. Tôi ra hẳn bên ngoài. Đồng đội đứng vòng quanh tôi, lưng của họ quay ra ngoài để bảo vệ tôi.

Tôi nép trên đầu con robot của mình và hướng tới của robot đang đứng im của Shahira. Qua đôi mắt của nó, tôi có thể thấy cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi, đôi mắt mở to, không thể di chuyển. Tôi nhảy xuống vai con robot của tôi và chạy dọc theo sải tay của nó. Trên

không, giọng nói của bình luận viên vang lên trong cơn bão. “Brennar đang đi lẻ và sử dụng tăng lực phẩm thứ hai! Chúng tôi đang cố gắng tìm ra…”

Họ có thể sẽ dừng trò chơi bất cứ lúc nào. Tôi ngạc nhiên là họ đã không dừng. Hideo đang làm gì? Tập trung nào. Tôi đến bàn tay con robot của mình và nhảy vọt một bước lên cánh tay của Shahira. Mưa làm bề mặt kim loại trơn trượt và tôi suýt ngã ra ngoài khi đáp xuống. Tay của tôi cố níu, rồi tôi cố đứng dậy và tiếp tục chạy trên cánh tay. Tôi trèo lên đầu của con robot. Khi khán giả lầm rầm bối rối và hoang mang, tôi giật mở chiếc cửa ngay khi tăng lực phẩm hết tác dụng.

Tôi nhìn xuống Shahira qua cánh cửa mở. Cô ấy đã hết bị đóng băng và quay đầu về phía tôi. Bảo vật của cô ấy tỏa sáng sắc đỏ ngay trên đầu. Tôi lấy tăng lực phẩm thứ ba của mình. Vua Bảo vật.

Tôi kích hoạt nó.

Nhưng tôi không thể. Tôi chớp mắt vì sốc. Tôi bị đóng băng từ đầu tới chân, đứng yên với tăng lực phẩm trong tay mà không thể nhúc nhích. Bên dưới tôi, Shahira nheo mắt và nhảy ra khỏi robot. cô ấy đứng trước mặt tôi. Tôi nhận ra rằng cô ấy đã sử dụng một tăng lực phẩm lên tôi và khiến tôi bị đóng băng.

“Ta đã cảnh cáo cô rồi, Emika.” cô nói.

Dù đó là giọng của Shahira, nhưng tôi biết rằng người thực sự đang nói chuyện với tôi không phải cô ấy.

Đó là Zero, đang ở bên trong cơ thể cô ấy.

Tôi vùng vẫy trong vô vọng khi Shahira tiếp cận tôi, dáng đi của cô giờ đây cũng ghê gớm như Zero. Bảo vật của cô tỏa sáng rực rỡ trên đầu. Rất gần. Cô ấy đi vòng qua tôi một lần, giống như Zero từng làm trong ổ Hải Tặc và sau đó cô ấy vươn ra và nắm lấy tăng lực phẩm của tôi.

Không! Tôi muốn hét lên mà không thể. Shahira cầm tăng lực phẩm của tôi như thể chúng tôi đang cụng ly. “Chơi thì chơi chứ nhỉ?” cô ấy nói. Shahira quay lưng lại và bắt đầu chạy về phía robot của Asher.

Tại sao Hideo không dừng trò chơi lại? Chắc chắn bây giờ mọi người đã có thể thấy rằng trò chơi có vấn đề. Khi khán giả gầm lên hỗn loạn cổ vũ, có những tiếng la ó và cả những tiếng hét hoài nghi, tôi mất đà về phía trước sau khi tăng lực phẩm đã hết tác dụng. Tôi thở hổn hển rồi bắt đầu chạy thục mạng theo Shahira. Dù bất cứ điều gì xảy ra, tôi không thể để cô ấy sử dụng nó với Asher. Tôi không thể cho phép các vật Phẩm của Zero được kích hoạt. Tay tôi chật vật lấy sợi dây thừng ở thắt lưng.

“Này!”

Tất cả ngoái nhìn và thấy con robot của Hammie đang lao về phía chúng tôi. Cô ấy giậm mạnh chân xuống nước, tạo ra từng đợt sóng đập vào cây cầu. Nắp trên đầu robot bật tung ra và Hammie nhảy vọt ra dưới cơn mưa nhạt nhoà. Cô ấy cầm một tăng lực phẩm màu xanh lục sáng đã chụp trước đó rồi liệng về phía Shahira.

Một vụ nổ bùng lên sáng chói, rất gần vị trí của Shahira. Cô ấy dừng lại ngay tắp lự, nhưng vẫn bị vụ nổ thổi bay lên không trung, ở phía bên kia, robot của Franco đang chạy trên nước, gồng mình lên

trước những cơn gió mạnh. “Hammie!” tôi hét lên, nhưng đã quá muộn. Franco chộp lấy Hammie bằng một cánh tay robot, nắm chặt rồi ném cậu ấy đi. Hammie bay lên không trung, rồi rơi tõm xuống đại dương phía bên ngoài bức tường. Franco dùng tay còn lại bắt được Shahira và cứu cô ấy khỏi ngã.

Robot của Asher đang di chuyển thật nhanh, nắm đấm sẵn sàng cho Franco. Tôi dừng lại một giây để cúi xuống né. Tôi thấy Asher bay cao tít trên đầu tôi, mắt con robot như một dấu chấm đỏ xa xa trên bầu trời. Anh ấy đập mạnh vào sườn Franco tới mức chấn động đó làm tôi khụy xuống. Nước ầm ầm chảy tới khi những con sóng tạo ra từ cú đánh của Asher trào qua cánh tay robot bị vỡ của tôi. Tôi gạt nước từ mắt và nhìn lên. Franco tấn công lại Asher, mỗi đòn đều tạo ra tiếng va chạm kim loại chói tai. Ở giữa đó, tôi thấy Shahira. Cô ấy đang chạy trên cánh tay của Franco về phía Asher. Tôi chạy về phía cô ấy.

“Đi nhờ không?” Giọng của Roshan vang lên trong bộ thu tín hiệu của tôi. Tôi quay lại và nhìn thấy nắm tay robot của anh ấy vọt đến, nắm tôi lên và khum tay che cho tôi. Robot của anh đang bay, đôi cánh kim loại đập mạnh đến nỗi chúng tạo thành một xoáy nước trong hồ. Tôi bay lên không trung tới nơi Franco và Asher đang kẹp chặt nhau.

Gần đó, robot của Ivo đang đến chỗ chúng tôi, hướng thẳng về Roshan. Chúng tôi gần lắm rồi. “Buông em ra đi!” Tôi gọi Roshan và đập vào lòng bàn tay con robot.

Anh ấy làm theo lời tôi bào và thả tôi ra. Tôi rơi xuống vai Asher. Cùng lúc đó, Shahira chạy đến vai bên kia. Cả hai chúng tôi đều leo

lên vội vã. Mưa rớt mạnh như đe dọa đẩy ngã tôi xuống dưới. Tôi cố bám chặt và leo lên nhanh hơn. Franco đấm tiếp một cú lên ngực Asher, khiến tôi văng sang một bên và chỉ có thể níu bằng một tay. Tôi đu người trở lại. Đi tiếp.

Tôi leo đến đỉnh đầu của robot cùng lúc với Shahira. Cô ấy hướng về phía cái nắp đậy ở buồng lái. Nếu cô ấy mở nó ra và nhìn thấy Bảo vật của Asher, cô ấy sẽ có thể sử dụng tăng lực phẩm, và chúng tôi sẽ thua ngay. Tôi nghiến chặt hàm và dồn lực vào chân. Rồi tôi chạy về phía cô ấy. Mọi thứ dường như đang xảy ra như một thước phim quay chậm.

Shahira giật tung nắp đậy trên đầu.

Cô ấy giơ tay lên để sử dụng tăng lực phẩm.

Tôi dùng hết sức bình sinh nhảy tới.

Tay tôi chạm vào tăng lực phẩm. Tôi giật nó ra khỏi tay cô ấy - khỏi tay Zero - ngay khi cô ấy định sử dụng. Làm ngay. Tôi nhìn về Bảo vật của Shahira. Trước khi cô ấy có thể ngăn cản, tôi ném tăng lực phẩm tới. Mắt cô ấy mở to.

Tăng lực phẩm nổ ra một quả bóng khói đen nuốt trọn cả hai chúng tôi. Trong bóng tối, Bảo vật của Shahira xuất hiện trong tay tôi. Ngón tay tôi tóm chặt quanh nó cùng lúc tôi chạy mã vô hiệu hóa. Nó tỏa sáng dữ dội, bắn những vệt điện ra mọi hướng. Sau một giây sau, nó chuyển sang màu đen.

Nó là của tôi. Trò chơi kết thúc.

Khán giả vỡ òa trong tiếng reo xung quanh chúng tôi. Âm thanh điếc tai át hết mọi thứ. “Kết thúc!” Giọng nói của bình luận viên bối rối

vang lên giữa tiếng ồn. “Nhưng chờ chút đã mọi người, chuyện gì đã xảy ra trong đấu trường ngày hôm nay? Đây là một vụ hack chưa từng có trong trận chung kết! Chúng tôi đang chờ để biết thêm…”

Kết thúc. Tôi siết chặt lấy Bảo vật. Đây có phải là nó không? Tôi bật một tiếng cười nghẹn ngào, mọi lo lắng đè lên ngực tôi tan biến. Giọng nói của Asher vang lên qua bộ tín hiệu của tôi, anh gào thét sảng khoái, nhưng tôi không thể hiểu anh ấy đang nói gì. Tôi không thể tập trung vào bất cứ điều gì ngoại trừ việc trận đấu đã kết thúc.

Thế rồi một điều kỳ lạ xảy ra.

Một tia điện chạy xuyên người tôi như một sốc tĩnh điện. Tôi nhảy dựng lên. Tiếng thở hổn hển đồng loạt vang lên trên khán đài như thể lúc đó mọi người đều cảm thấy cùng một cảm giác, số và dữ liệu nhấp nháy trên đầu mỗi người chơi, sau đó biến mất.

Cái gì thế? Tôi đứng đó chớp mắt, không chắc chắn điều gì vừa xảy ra. Một cảm giác sợ hãi xâm lấn tôi.

Trước mặt tôi, nhân vật của Shahira biến mất và Zero xuất hiện trong bộ giáp kèm mũ đen dưới bầu trời giông bão. Hắn nhìn tôi. “Chính cô đã kích hoạt nó.” Hắn nói với giọng nhẹ nhàng và giận dữ.

“Kích hoạt cái gì? Ngươi tiêu rồi!” tôi hét. “Kế hoạch của ngươi đi tong rồi.”

Có vẻ tôi nói gì đó làm Zero ngạc nhiên. “Cô không biết rồi.”

Không biết? Biết gì?

Hắn đứng thẳng người và nói. “Kế hoạch của ta là để ngăn chặn Hideo.”

30

Là sao?

Tôi lắc đầu đầy khó hiểu. Nhưng trước khi tôi kịp nói gì, Zero biến mất và thế giới vòng Bạc xung quanh tôi đơ ra, rồi tan biến dần. Trong chớp mắt, tôi trở lại căn phòng khách sạn và trận đấu đã kết thúc. Tôi ngồi thừ ra một lúc, hoang mang vì sự im lặng quanh mình. Mọi thứ xảy ra quá đột ngột. Tôi đã làm xong việc, và dù tôi chưa tìm ra Zero là ai, tôi biết rằng mình đã ngăn chặn kế hoạch của hắn, bất kể đó là kế hoạch gì.

Cô không biết rồi. Kế hoạch của tôi là để ngăn chặn Hideo.

Thế là thế quái nào? Tôi không biết vụ gì? Một cảm giác lo lắng dai dẳng xâm lấn tâm trí tôi.

Bỗng nhiên, một tin nhắn hiện lên trước mắt tôi. Là của Asher. Tôi ấn vào xem và khuôn mặt đầy phấn khích quen thuộc của anh ấy xuất hiện như thể đang ở trong phòng tôi. “Emi!” Anh kêu lên. “Em thành công rồi! Chúng ta đã thắng!”

Tôi gượng cười với anh ta và lẩm bẩm điều gì đó, nhưng những lời của Zero vẫn ở trong đầu tôi.

[Em đang ở đâu?]

Tin nhắn của Hideo.

“Em sẽ gọi lại sau.” Tôi nói rồi kết thúc cuộc gọi với Ash để trả lời lại Hideo. Nếu có thể gặp trực tiếp, anh ấy sẽ giải thích được điều Zero đã nói. Tôi sẽ kể lại mọi chuyện và anh sẽ hiểu ngay Zero đang nói đến điều gì.

Chỉ nửa giờ sau, cánh cửa phòng tôi mở ra và Hideo bước vào phòng cùng các vệ sĩ. Anh lắc đầu với họ một cái và họ đồng loạt dừng lại ngay lập tức, tuân thủ nhanh như thể đã được lập trình sẵn. Họ quay ra ngoài, để chúng tôi lại một mình. Tôi đã không gặp Hideo trong vài ngày nay - ít ra là không gặp trực tiếp - và trái tim tôi lại loạn nhịp khi ở bên anh ấy. Tôi nhón chân tới. *Anh ấy có thể giải thích chuyện này.*

Hideo đứng cách tôi một mét và cau mày nghiêm nghị. “Anh đã bảo em đi đi mà.”

Ánh mắt anh có gì đó khiến tôi ngập ngừng. Tôi nhớ lại lời Zero, như thấy chúng lơ lửng chắn giữa hai chúng tôi. “Zero đã đột nhập vào trong trò chơi.” Tôi nói. “Hắn ta đã cài virus vào các Bảo vật. Trước khi biến mất, hắn nói với em rằng hắn làm thế để ngăn chặn kế hoạch của anh.” Tôi cau mày. “Em không hiểu ý hắn là gì.”

Hideo im lặng. Tôi nói tiếp vì sợ phải im lặng. “Em nghĩ kế hoạch của hắn là phá hủy NeuroLink để làm hại tất cả những người kết nối với nó, nhưng em không biết tại sao hắn lại muốn thế.” Tôi nhìn chằm chằm vào Hideo, mong nghe câu trả lời của anh. “Anh có biết không?”

Hideo cúi đầu. Lông mày anh nhíu lại và cử chỉ của anh thể hiện rõ rằng anh không sẵn lòng đáp lời tôi.

Không thể nào mà Zero lại nói đúng được? còn gì tôi chưa biết đây?

“Hắn nói về chuyện gì thế?” Tôi nói, giọng dịu xuống.

Hideo cuối cùng cũng nhìn tôi lần nữa. Khuôn mặt anh lộ vẻ ám ảnh; chàng trai tò mò và nghịch ngợm giờ đã bị che khuất. Tôi vẫn thấy sự nghiêm túc quen thuộc trên khuôn mặt anh, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy thái độ e sợ lộ rõ, khác hẳn với bản chất trầm lặng của một nhà sáng tạo như anh. Sau một hồi, anh thở dài và vuốt tóc. Một màn hình quen thuộc xuất hiện giữa chúng tôi.

Liên kết với Hideo?

“Để anh cho em xem,” anh nói.

Tôi ngần ngại. Rồi tôi cũng nhắn chấp nhận lời mời.

Một chút cảm xúc của Hideo trào tới tôi khi liên kết NeuroLink được thiết lập. Anh ấy đang thận trọng như bị đè nén, nhưng vẫn rất lạc quan. Lạc quan về điều gì?

“Chúng ta luôn tìm cách cải thiện cuộc sống bằng máy móc,” Hideo nói. “Thời gian qua, anh đã phát triển ra trí thông minh nhân tạo hoàn hảo, một thuật toán khi được thực hiện qua NeuroLink có thể sửa sai cho chúng ta tốt hơn mọi lực lượng cảnh sát.”

Tôi cau mày nhìn anh. “Sửa sai cho chúng ta? Anh đang nói gì vậy?”

Hideo đưa lên một màn hình mới giữa chúng tôi. Đó là một hình bầu dục đầy màu sắc, xanh đỏ tím vàng, liên tục di chuyển. “Em đang nhìn vào tâm trí của một người dùng NeuroLink.” Anh giải thích rồi

gạt màn hình đi. Hình bầu dục được thay thế bằng hình khác có màu sắc chuyển động riêng. “Đây là một người dùng khác.” Anh lại gạt đi. “Đây nữa.”

Tôi hoài nghi nhìn chằm chằm. “Đây là trí não của tất cả người dùng? Anh có thể nhìn vào suy nghĩ của họ? Nhìn vào bộ não của họ?”

“Anh còn có thể làm nhiều hơn thế.” Hideo tiếp tục. “NeuroLink luôn giao tiếp với bộ não con người, vậy nên cái ảo của nó mới thật đến thế. Đó là điều làm cho chiếc kính này trở nên đặc biệt. Em biết mà. Cho đến giờ, anh vẫn dùng nó theo giao thức thông tin một chiều, tạo ra một mã lệnh đơn giản và hiển thị những gì bộ não người dùng muốn. Khi di chuyển cánh tay, đoạn mã sẽ di chuyển cánh tay ảo. Bộ não của người dùng sẽ kiểm soát.” Anh nhìn thẳng vào tôi. “Nhưng thông tin vẫn luôn truyền theo cả hai chiều.”

Tôi cố hiểu điều anh ấy đang nói. Phát minh của Hideo sử dụng bộ phát hiệu ứng 3D tốt nhất thế giới - bộ não con người - để tạo ra ảo ảnh thật đến kinh ngạc.

Giao thức kết nối máy tính và não bộ tốt nhất thế giới.

Tôi lắc đầu, không muốn tin lời nói của anh. “Anh đang muốn nói điều gì?”

Hideo nhìn tôi một lúc lâu trước khi trả lời. “Phút cuối của trận chung kết đã kích hoạt để cho NeuroLink kiểm soát tâm trí của toàn bộ người dùng.”

NeuroLink có thể kiểm soát người dùng.

Tôi như nghẹt thở khi hiểu ra. Người dùng đáng lẽ phải kiểm soát NeuroLink bằng tâm trí của họ chứ. Ta gõ câu lệnh để cho bộ não biết nó phải làm gì. Nhưng khi nhập nhiều lệnh đến một mức nhất định, bộ não có thể bị kiểm soát vĩnh viễn. Hideo đã tạo ra một thuật toán để làm điều này.

Tôi lùi lại một bước, tựa mình vào bàn bên cạnh. “Anh kiểm soát suy nghĩ của mọi người bằng mã lệnh của anh?”

“Kính Warcross đều miễn phí,” Hideo nhắc tôi. “Chúng được chuyển đến cho gần như tất cả mọi người, ở hầu khắp thế giới.”

Tin tức về các lô hàng ống kính bị đánh cắp hiện ra trong đầu tôi. Bây giờ tôi đã hiểu tại sao Hideo không hề lo lắng về các lô hàng bị mất. càng phân phối ra nhiều thì càng tốt.

Hideo đưa ra hình ảnh tâm trí của một người dùng khác. Lần này, màu của hình bầu dục có màu đỏ và tím đậm. “NeuroLink có thể cho biết khi nào cảm xúc của người dùng chuyển sang giận dữ. Nó có thể cho biết khi nào họ đang có mưu đồ bạo lực với độ chính xác đáng kinh ngạc.” Anh thay đổi điểm nhìn của chúng tôi sang người sở hữu bộ não này. Đó là một người đang lôi một khẩu súng lục ra khỏi áo khoác, trán vã mồ hội khi anh ta chuẩn bị xông vào một cửa hàng tiện lợi.

“Điều này đang xảy ra trong thời gian thực sao?” Tôi cố gắng nói.

Hideo gật đầu. “Trung tâm thành phố Los Angeles.”

Ngay khi người đó đến lối vào cửa hàng tiện lợi, hình bầu dục màu đỏ sẫm biểu lộ tâm trí của anh ta đột nhiên lóe sáng. Khi tôi nhìn vào, thuật toán mới của NeuroLink khởi động lại màu sắc. Màu đỏ

tươi biến thành hỗn hợp xanh lục, xanh lá và vàng. Trên điểm nhìn, người đàn ông khựng lại. Anh ta ngừng rút súng. Khuôn mặt trống rỗng kỳ lạ của anh ta khiến tôi rùng mình. Sau đó, khi khuôn mặt bình tĩnh trở lại, anh chớp mắt tỉnh lại, ra ngoài và đi xuống phố, quên hẳn cửa hàng tiện lợi.

Hideo cho tôi xem video của các sự kiện xảy ra đồng thời trên khắp thế giới. Bản đồ màu của hàng tỷ tâm trí, tất cả đều được kiểm soát bởi một thuật toán.

"Theo thời gian, mã màu sẽ thích ứng với tâm trí của mỗi người. Nó sẽ tự tinh chỉnh, tự cải thiện, cài các phản xạ tự động vào mỗi hành động cụ thể mà người đó có thể làm. Nó sẽ biến thành một hệ thống an ninh hoàn hảo."

Xét theo cảnh quay này, người dùng không hề biết điều gì đã tác động đến họ, và thậm chí hệ thống còn ngăn cản họ nghĩ về điều đó." Nếu như mọi người không muốn thế thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ ngừng sử dụng NeuroLink và mắt kính của họ?"

"Em còn nhớ điều anh nói khi anh đưa em một cái không?"

Tôi nhớ lại lời anh ấy nói ngay khi anh dứt lời. Tròng kính đặt lên bề mặt cầu mắt một lớp phim mỏng có độ dày bằng một nguyên tử. Tấm phim này sẽ hoạt động như một ống dẫn truyền giữa cơ thể và kính.

Tấm phim trên mắt sẽ giữ người dùng kết nối với NeuroLink, ngay cả khi họ tháo kính ra.

Tôi đã hiểu lầm các kế hoạch của Zero. Hắn muốn loại bỏ hệ thống này bằng virus trong các Bảo vật gài. Hắn đã muốn ám sát

Hideo để ngăn anh thực hiện ý đồ. Hắn ném bom ký túc xá của chúng tôi để loại tôi ra khỏi trò chơi, không để tôi thực hiện mục tiêu cuối cùng của Hideo. Và có lẽ đây là lý do mà Hideo đã không dừng trận chung kết khi thấy có sự cố. Anh muốn tôi ngăn cản Zero để tôi có thể khởi động kế hoạch của anh ấy.

Anh làm điều này vì Sasuke. Anh ta đã tạo ra tất cả những thứ này để không ai có số phận giống như em trai anh, không có gia đình nào phải trải qua những gì anh đã trải qua. Tôi nhớ về cuộc nói chuyện ấy. Anh đã tạo ra Warcross cho nó. và anh ấy đã đáp rằng Mọi thứ anh làm đều là dành cho nó.

Kenn có biết về kế hoạch này không? có phải mọi người đều theo nó không?

"Anh không thể làm thế," giọng tôi khàn đặc.

Anh ta chẳng quan tâm. "Tại sao không?" Hideo hỏi.

"Anh nói thật đấy à?" tôi buông một tiếng cười nhát. "Anh muốn trở thành một… độc tài? Anh muốn kiểm soát mọi người trên thế giới?"

"Không phải anh." Hideo nhìn chằm chằm tôi như lần gặp đầu tiên. "Sẽ ra sao nếu một thuật toán lên ngôi độc tài? Một cái mã? Sẽ ra sao nếu mã đó có thể khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn, ngăn cản chiến tranh chỉ bằng một đoạn chữ, cứu mạng người nhờ hệ thống tự động? Thuật toán không có bản ngã. Nó không thèm khát quyền lực. Nó được lập trình chỉ để làm việc đúng đắn, công bằng. Nó giống như luật lệ chi phối xã hội của chúng ta, ngoại trừ việc nó cũng có thể thực thi luật lệ đó ngay lập tức, mọi nơi, mọi lúc."

“Nhưng anh kiểm soát thuật toán mà.”

Mắt anh nheo lại. “Đúng thế.”

“Không ai chọn anh cho việc đó.” tôi cáu.

“Mọi người thì giỏi chọn các lãnh đạo lắm nhỉ?” Anh ấy bật lại.

“Nhưng anh không thể làm thế! Anh đang tước đi một thứ nằm ở cốt lõi của con người!”

Hideo bước tới gần hơn. “Điều gì khiến chúng ta trở thành con người thế? Lựa chọn giết người và cưỡng bức? Để gây chiến, đánh bom và hủy diệt? Để bắt cóc trẻ em? Để hạ sát người vô tội? Đó có phải là một phần nhân tính không nên bị lấy đi không? Nền dân chủ có ngăn chặn được điều này không? Chúng ta đã cố gắng sử dụng luật pháp, nhưng người thực thi pháp luật không thể ở mọi nơi mọi lúc. Họ không thể thấy hết mọi thứ. Nếu anh có thể thì sao? Anh có thể đã ngăn chặn người đã bắt cóc Sasuke. NeuroLink có thể ngăn chặn bất cứ ai muốn bắt cóc một đứa trẻ khác. Anh có thể làm 90% dân số không tội phạm, cho phép cơ quan thực thi pháp luật tập trung vào 10% còn lại.”

“Tức là anh có thể kiểm soát 90% dân số.”

“Mọi người vẫn có thể sống theo ý họ, theo đuổi ước mơ, tận hưởng thế giới tưởng tượng, làm mọi điều họ muốn. Anh không can thiệp vào những điều đó. *Họ có thể làm bất cứ điều gì họ muốn, miễn là không phạm tội. Không có gì trong cuộc sống của họ thay đổi, ngoại trừ điều này. Vậy thì tốt quá chứ sao?*”

Mọi lời Hideo nói có vẻ mâu thuẫn và tôi đứng giữa hai dòng nước, không chắc nên tin vào điều gì. Tôi nghĩ về thành phố của tôi,

việc tôi thành thợ săn tiền thưởng vì cảnh sát không bắt kịp với tình trạng tội phạm gia tăng ở New York. Tôi nghĩ có khi điều đó đang xảy ra ở khắp mọi nơi. Họ có thể làm bất cứ điều gì họ muốn, miễn là không phạm tội. Không có gì trong cuộc sống của họ thay đổi, ngoại trừ điều này.

Ngoại trừ việc họ không còn tự do.

“NeuroLink là một phần thiết yếu của cuộc sống hàng ngày.” Hideo nói. “Mọi người làm việc và kinh doanh nhờ nó, rồi bị chìm đắm trong các hoạt động giải trí mà nó mang lại. Họ muốn sử dụng nó.”

Và tôi nhận ra rằng anh ấy nói đúng. Tại sao mọi người cần từ bỏ thế giới ảo hoàn hảo chỉ vì quyền tự do? Tự do làm gì nếu bạn sống trong một hiện thực khốn khổ? Nó sẽ giống việc khuyên tất cả mọi người từ bỏ Internet, và ngay cả khi nổi da gà vì biết mình đang đeo kính NeuroLink ngay lúc này, tôi vẫn thấy nhói lòng khi nghĩ đến việc không bao giờ đăng nhập vào NeuroLink nữa, như là tôi không muốn chấp nhận sự thật vậy.

Ngay cả khi không có tấm phim gắn vào mắt, mọi người sẽ không bao giờ ngừng sử dụng nó. Có lẽ họ thậm chí sẽ không tin rằng nó đang kiểm soát họ. và ngay cả khi họ bắt đầu tranh luận với nhau về những tác động khi bị NeuroLink điều khiển, cuộc sống của họ đã quá phụ thuộc vào nó rồi. Bất cứ ai không đăng nhập vào NeuroLink từ bây giờ rồi cũng sẽ sử dụng nó sau này, và thuật toán mới này sẽ được kích hoạt ngay khi họ làm vậy. Cuối cùng, tất cả mọi người sẽ cài đặt nó trong tâm trí. và điều đó sẽ cho Hideo quyền kiểm soát tất cả mọi người.

Có lẽ không ai thèm quan tâm.

“Thế còn biểu tình thì sao?” Tôi nhấn mạnh. “Thế còn việc đấu tranh cho lẽ phải, việc phạm sai lầm hay việc tôn trọng quyền bất đồng của mọi người? Làm thế có ngăn được luật lệ bất công không? Chính xác thì nó sẽ củng cố thứ luật lệ gì?” Tôi siết chặt nắm tay. “Làm sao mà trí thông minh nhân tạo của anh có khả năng đánh giá mọi người trên thế giới hoặc hiểu tại sao họ lại làm thế? Làm sao anh biết anh sẽ không đi quá xa? Anh sẽ không thể một mình mà mang lại hòa bình thế giới đâu.”

“Ai cũng nói vì hòa bình thế giới cho sướng mồm thôi.” Hideo nói. “Toàn để đáp lại cho mấy câu hỏi vô nghĩa, để làm họ có vẻ tốt đẹp hơn thôi.” Đôi mắt của anh lạnh thấu xương. “Anh mệt mỏi vì sự kinh khủng của thế giới này. vì thế, anh sẽ ép nó phải kết thúc.”

Tôi nghĩ về lúc tôi đánh nhau với lũ trẻ ở trường sau khi bố tôi qua đời và hét lên những điều mà sau này khiến tôi hối hận. Tôi nghĩ về những gì tôi đã làm để bảo vệ Annie Pattridge. Mã của Hideo lẽ ra đã ngăn cản tôi. Thế có tốt không? Tại sao tôi lại thấy đau quặn như bị một con dao xoắn trong ngực khi nhận ra rằng đây là lý do anh ấy đưa tôi đến Tokyo? Anh bảo tôi rời khỏi đây không biết bao nhiêu lần.

“Anh lừa dối em.” Tôi nói giọng quả quyết.

“Anh không phải là người tấn công em.” Đôi mắt của Hideo mềm mỏng và kiên định. “Anh không phải là người phá hủy những thứ quý giá của em. có tồn tại cái ác thật sự trên thế giới này, nhưng anh không phải nó. “

Zero đã phá hủy những thứ quan trọng của tôi - những mảnh ghép quá khứ, đồ trang trí và tranh của bố. Ký ức của tôi. Hideo là người đã cho tôi cách lưu trữ những ký ức đó, là người đã cứu tôi khỏi cảnh bị đẩy ra đường, anh là người thương tiếc em trai, yêu thương gia đình và tạo ra những thứ tuyệt đẹp.

Zero làm theo tín niệm bằng vũ lực. Hideo làm theo tín niệm bằng cách ngăn chặn bạo lực. Một phần rồ dại trong tôi hiểu nguyên do kế hoạch của anh ấy, cho dù vẫn thấy ghê tởm.

Hideo thở dài và quay đi. “Khi thuê em, anh chỉ muốn ngăn chặn một tin tặc mà anh biết đang cố cản trở anh.

Anh không biết rằng…” Anh do dự, rồi bỏ lửng câu nói. “Anh không muốn em tiếp tục làm việc mà không hiểu rõ tầm quan trọng của nó.”

“Thì em vẫn tiếp tục làm việc cho anh. Anh không cản trở và cũng không nói cho em biết tại sao.”

Những lần mà anh do dự, miễn cưỡng đưa cả hai tiến xa hơn. Lúc anh quyết định để tôi đi. Lúc tôi bị loại khỏi đội Phoenix Riders. Anh đã cố gắng một mình tiếp tục kế hoạch. Tôi thấy kính áp tròng trên mắt mình lạnh như thể chúng là những thứ xa lạ và thù địch với mình. Tôi nghĩ về phiên bản Warcross đã bị tôi bẻ khóa để sử dụng. Tôi có an toàn không?

Hideo nghiêng lại gần đủ để môi chúng tôi chạm vào nhau. Một phần bản năng trong tôi rất muốn thu hẹp khoảng cách giữa hai đôi môi. Mắt anh rất tối, gần như đen kịt cùng khuôn mặt u ám. *Mọi vấn đề đều có giải pháp, phải không? Anh muốn chứng minh cho em là*

anh có lý trong kế hoạch này. Lông mày anh nhíu lại. Anh có thể cho em thấy mặt tốt của nó nếu em muốn. Đi mà.

Thông qua liên kết, tôi có thể cảm nhận được sự chân thành của anh, tham vọng cháy bỏng làm điều đúng đắn và mong muốn chứng minh điều đó với tôi. Khi tôi nhìn vào ánh mắt của anh, tôi nhận ra chàng trai thông minh, hiếu kỳ, đầy nhiệt huyết mà tôi từng gặp lần đầu ở văn phòng, người đã chia sẻ sáng chế mới nhất của anh ấy cho xã hội. Đều cùng một người mà. Làm sao có thể cùng một người được? Biểu cảm của anh lộ vẻ không chắc chắn.

Đừng đi, Emika. Anh ấy nói.

Tôi nghẹn ngào. Khi trả lời, tôi nói bằng tông giọng thật bình tĩnh, hơi lạnh lùng của mình. “Tôi không thể ủng hộ anh chuyện này.”

Tôi như có thể cảm nhận được trái tim anh rạn nứt, đâm thẳng vào nơi anh đang mạo hiểm mở lòng với tôi, nơi anh đã cho tôi thấy vết thương chưa lành bên trong. Anh đã tâm sự với tôi, nghĩ rằng có lẽ tôi là người sẽ ủng hộ anh. Sao tôi lại không ủng hộ cơ chứ, khi mà chúng tôi hiểu nỗi mất mát của nhau. Chúng tôi đã thực sự hiểu nhau,… hay chỉ là chúng tôi nghĩ thế thôi. Anh đột nhiên trông thật cô độc và yếu đuối, ngay cả trong lúc đang quyết tâm.

“Emika.” Anh nói trong nỗ lực cuối cùng để thuyết phục tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi cắt đứt liên kết NeuroLink. Dòng cảm xúc của anh ấy đột ngột bị cắt ngang. “Tôi sẽ ngăn cản anh, Hideo.”

Mắt anh nhìn xa xăm, những bức tường cảm xúc quen thuộc lại dựng lên che chắn, cho đến khi anh nhìn tôi theo đúng kiểu đã nhìn trong lần gặp đầu tiên. Anh hơi ngả ra, nhìn kỹ khuôn mặt của tôi như

thể đây là lần cuối cùng. “Anh không muốn làm kẻ địch của em.” Anh nói khẽ. “Nhưng anh vẫn sẽ làm điều này dù có em hay không.”

Tôi có thể cảm thấy trái tim mình tan vỡ, nhưng tôi vẫn cố đứng vững. Anh và tôi đều không nhượng bộ, vì vậy chúng tôi tiếp tục đứng trên hai bờ đối nhau. “Vậy thì anh sẽ phải làm một mình rồi.”

31

Các con phố của Tokyo vẫn trống trải hơn mọi khi. Tôi lướt qua trên ván trượt, tóc bay phần phật phía sau, gió làm mắt tôi chảy nước.

Mọi thứ trở nên quá đỗi phức tạp. Cách đây không lâu, tôi đã lướt qua khu trung tâm đông đúc của thành phố New York chỉ mong kiếm đủ tiền để khỏi bị tống ra đường. Hideo lúc đó ở trên bìa tạp chí, xuất hiện thoáng qua trong một bài báo, bức ảnh trên TV, một dòng tít trên báo lá cải. Bây giờ thì anh ta là người có hàng ngàn khuôn mặt khác nhau mà tôi đang cố gắng ghép lại để thấu hiểu.

Những dòng tít quanh tôi có vẻ là cáo buộc rằng kết quả trận chung kết không công bằng, rằng trò chơi đã bị gài thêm các tăng lực phẩm lậu. Người hâm mộ đang kêu gọi tổ chức lại trận đấu. Các thuyết âm mưu lan tỏa khắp các cộng đồng hâm mộ, nào là một số nhân viên đã gài các tăng lực phẩm đó vào cho vui, nào là công ty Henka Games muốn tăng tỷ suất khán giả, nào là người chơi đã bằng cách nào đó đã tìm ra bí mật của màn đấu ở trận chung kết. Nếu sự thật có lẫn vào đó, thì cũng chẳng ai có thể nhận ra sự khác biệt.

Mọi người tiếp tục công việc mà không nhận ra một thay đổi kinh khủng là NeuroLink bây giờ có thể kiểm soát cuộc sống của họ. Thế có gì khác biệt không? Chẳng phải tất cả chúng ta đã kết nối với thế giới này từ lâu tới mức mê nó hơn đời thực sao? Chúng ta có sẵn sàng từ bỏ nó không? Tôi ngoảnh mặt đi khi bước ngang qua một chiếc xe cảnh sát. Hideo có thể lùng bắt tôi bây giờ bằng cách báo với cảnh sát? Anh có làm thế với tôi không? Khi nào thì anh hết kiên nhẫn? Khi nào anh sẽ quay lưng với tôi hoàn toàn?

Tôi phải tìm cách ngăn Hideo trước khi anh ngăn tôi lại.

Tôi móc chiếc điện thoại cũ bị nứt của tôi ra; chương trình bẻ khóa có thể tìm ra các đồng đội ở Phoenix Riders mà không bị thuật toán NeuroLink mới nhòm ngó. Họ đang tụ tập trong một căn hộ ở vùng ngoại ô, mà tôi đoán là nhà của Asher.

Một tin nhắn không rõ nguồn xuất hiện trên điện thoại của tôi. Rất có thể là Hideo. Tôi phớt lờ nó, chớp chớp giọt nước mắt chực trào ra rồi thúc tấm ván trượt tới tốc độ cao nhất dọc theo một đoạn đường cao tốc trống trải.

Khi Mặt Trời bắt đầu lặn và dát vàng thành phố, tôi dừng lại ở một ngã tư yên tĩnh thuộc ngoại ô Tokyo, nơi thành thị nhường chỗ cho những ngọn đồi và các con phố thưa thớt. Tôi chằm chằm vào một căn nhà ba tầng có cổng, trang trí đơn giản bằng gỗ tối màu và trắng.

Asher chào tôi ở cửa. Anh ấy nhanh chóng đưa tôi vào bên trong rồi dẫn đến phòng khách nơi Hammie và Roshan đã tập hợp. Hai người đứng lên chào đón tôi. Hammie ôm chầm lấy tôi. Một giây sau, tôi nhìn lướt qua những người khác trên chiếc ghế dài ở một số đội khác. Ziggy Prost và Abeni Lea trong đội Cloud Knights. Tremaine

cũng ở đây, đang cách xa Roshan dù cả hai ngồi quay về phía nhau như thể họ vừa nói chuyện một lúc trước, sự căng thẳng của họ dường như đã giảm đi, nếu không muốn nói là hoàn toàn biến mất.

"Chúng ta làm gì bây giờ?" Hammie hỏi khi tất cả chúng tôi đã ngồi yên vị. Một sự im lặng kéo dài.

Tôi cũng ngồi xuống. "Tớ đã chạy một bản Warcross bẻ khóa," tôi trả lời. "Tớ không nghĩ rằng mình bị ảnh hưởng như người khác, có thể tớ có thể tìm cách để các bạn cũng dùng được luôn."

Tôi kể họ nghe từ đầu, việc Hideo đã thuê tôi sau lần đột nhập ấy, về những cuộc gặp gỡ thường xuyên với anh, những gì đã xảy ra khi Zero xuất hiện trong trận chung kết. Tôi kể đến tận lúc đèn đường bật sáng và Asher cũng phải bật đèn phòng khách lên.

"Tớ thấy hắn vô tình nhảy ra trước mất mình." Tôi kết lại. "Trong khoảnh khắc cuối cùng khi tất cả đều cảm thấy sốc tĩnh điện ấy, đó là lần đầu tiên tớ nhìn thấy dữ liệu của hắn."

Tremaine nhìn tôi. "Cậu cũng thấy Zero à? Không phải chỉ mình tôi sao?"

Những người khác cũng chen vào. "Tôi cũng thấy hắn." Asher nói. "Hắn có một chiếc mũ giáp mờ đục và một chữ [vô danh] trên đầu. Áo giáp đen toàn thân."

Hammie và Roshan cũng thấy.

Mọi người đều thấy Zero trong khoảnh khắc ấy. Điều đó có nghĩa là hắn đã bị lộ ra bên ngoài trò chơi do tôi bẻ khóa, tức là tất cả các dữ liệu của hắn đã bị phơi bày. Tất cả các dữ liệu của hắn!

Đột nhiên, tôi ngồi thẳng người lên và bắt đầu gõ phím. Tôi mở tài khoản Warcross lên, rồi đến mục Thế Giới Ký ức. Có một Ký ức ở đó, Ký ức của tôi về trận chung kết. “Mình cần xem lại cái này.” Tôi lẩm bẩm khi những người còn lại xúm lại quanh tôi. Tôi truy cập vào Ký ức, chia sẻ nó với mọi người để họ có thể nhìn thấy những gì tôi thấy. Thế giới trong giây lát biến mất, đưa tôi trở lại Ký ức mà tôi đã ghi lại. Tôi thấy trận đấu bắt đầu và sau đó là những cây cầu, những con robot nổi lên, trận chiến diễn ra sau đó. Tôi tua nhanh đến cuối, rồi tôi cho đoạn ký ức chạy tiếp sau khi cú sốc tĩnh điện, khi Zero đột nhiên đứng trước mặt tôi. Tôi dừng lại.

Dữ liệu của hắn. Tôi đã ghi lại hết.

Tôi có thể thấy tài khoản thật của hắn.

“Emika.” Asher nói với tôi khi xem Ký ức. “Em có thể tìm ngay ra hắn là ai không?”

Tay run run, tôi lướt qua tài khoản cá nhân của Zero.

Và chắc chắn là đây rồi. cú kích hoạt đã làm hắn bị lộ trong một tích tắc, nhưng thế là quá đủ cho tôi. Tôi nhìn chằm chằm vào thông tin tài khoản đang hiển thị trước chúng tôi, lơ lửng ở giữa phòng khách.

Có một cái tên, một tên người thật, lơ lửng cùng với một bức ảnh ngoài đời của Zero. Tôi không cần phải đọc tên mà vẫn biết đó là ai. Đó là một người trông hao hao Hideo nhưng trẻ hơn, một cậu bé giống hệt Hideo cách đây vài năm. Một cậu bé trạc tuổi tôi. Tôi nhìn lại cái tên, và không tin vào mắt mình.

Sasuke Tanaka

#

Tối đó, tôi ra đứng ở sân trước. Tôi cần hít thở không khí trong lành. Đèn đường bên ngoài ngôi nhà của Asher tỏa ra một mạng lưới ánh sáng trên vỉa hè; tôi tập trung vào đó để giải tỏa tâm trí và tìm một khoảnh khắc yên bình. Sau đó, tôi nhìn lên trời tìm kiếm các vì sao. chỉ có thể nhìn thấy từ đây một vài chấm rải rác đại diện cho phần còn lại của Dải Ngân hà không có hình hài rõ ràng. Tôi không quan tâm. Thật vui khi được nhìn thấy thế giới thực hơn là phiên bản nâng cao của NeuroLink.

Sasuke. Sasuke.

Hàng sa số câu hỏi nảy ra trong tâm trí tôi. Hideo không thể nào biết về điều này. Nếu biết thì anh đã nói, thậm chí có thể sẽ ngừng luôn kế hoạch của mình. Nhưng sao có thể thế được? Sasuke đã mất tích từ nhiều năm trước, bị một kẻ nào đó bắt cóc. Tại sao cậu ta lại xuất hiện trở lại để xâm nhập hệ thống và ngăn chặn Hideo? Tại sao cậu ta không xuất hiện trước mặt Hideo để tiết lộ danh tính thực sự? Cậu ta còn nhớ cuộc sống trong quá khứ của mình không, có biết rằng Hideo là anh trai của cậu ta không? Ai kiểm soát cậu ta? cậu làm việc cho ai? Tại sao lại giữ bí mật danh tính của mình?

Mà cậu ta có thật không?

Tôi ngồi xuống lề đường và co đầu gối lên cằm. Hideo sẽ ra sao khi phát hiện ra? Anh ấy sẽ dừng kế hoạch lại nếu biết chứ? Liệu tôi có muốn anh dừng lại không? Điều gì tệ hơn đây, một thế giới mà Hideo đấu tranh chống lại bạo lực, hoặc một thế giới mà Zero đấu tranh bằng bạo lực?

Tôi tự hỏi Hideo đang nghĩ gì và tôi cố lắm mới không bật NeuroLink để được lắng nghe cảm xúc của anh, để gửi cho anh một tin nhắn và nghe thấy giọng anh.

Một tin nhắn. Tôi ngó xuống điện thoại của mình, nhớ lại ghi chú mã hóa mà tôi nhận được trước đó lúc chiều. Một giọng nói bên trong vẫn thôi thúc tôi không nên mở ra, không cân nhắc những điều mà Hideo cố thuyết phục tôi nghe theo. Nhưng ngón tay tôi vẫn lướt qua tin nhắn và sau một lúc, tôi quyết định mở nó ra.

Không phải của Hideo, mà là của Zero.

[Lời đề nghị vẫn còn hiệu lực đấy.]

Một tiếng ting nhỏ thông báo rằng tôi vừa mới tải xuống thứ gì đó vào tài khoản của mình. Bàn tay của tôi bị đóng băng trên những tập tin mới.

Đó là những Ký ức của tôi. Thế Giới Kỷ ức của tôi. Tôi bật ra một tiếng thở gấp khi thấy các tập tin khác nhau, mọi Ký ức của bố tôi mà Zero đã bị đánh cắp lúc đầu giờ đang trở lại như thể chưa bao giờ mất đi.

Hắn ta đã trả lại.

Bàn tay tôi bắt đầu run rẩy. Rồi tôi nhắm mắt lại và quàng tay quanh chân, sung sướng như thể chết đi sống lại. Khi tôi mở mắt ra, chân tôi đã ướt nhẹp.

Lời đề nghị vẫn còn hiệu lực đấy.

Lời đề nghị của hắn ta. Tại sao hắn lại trả cho tôi những gì chính hắn đã lấy đi? Sao hắn dám vờ trả lại cho tôi chúng như một món quà, như thể đang ban ơn cho tôi? Tôi hình dung lại bóng dáng của

hắn ta trong cái hang màu đỏ đó, cả giọng nói trầm và thấp. Tôi hình dung tấm lại áo giáp màu đen bao quanh tay, chân, bao quanh toàn thân mình, biến đổi tôi thành người khác.

"Này."

Tâm tư tôi phân tán vì câu chào ấy. Tôi nhanh chóng lau mắt và quay đầu lại, thấy Tremaine đã đứng bên cạnh tôi. "Chào." Tôi lẩm bẩm, giấu điện thoại đi. Tremaine chú ý đến cử chỉ của tôi, và anh ta có liếc xéo tôi nhưng cũng không bình luận gì thêm. Hôm nay có quá đủ bí mật bị tiết lộ rồi.

"Một thợ săn tiền thưởng khác liên lạc với tôi." Anh ta nói, vươn vai lên. Đèn đường chiếu ánh sáng lên làn da nhợt nhạt của anh ta.

Mắt tôi chạm mắt anh ta. "Một người của Hideo à?"

Tremaine gật đầu. "Tôi nghĩ mình đã gặp anh ta khi ở Hắc Giới. Anh ta ngồi với những kẻ khác để cùng xem xổ số ám sát. Nếu chúng ta hợp tác, chúng ta có thể tìm tới anh ta và yêu cầu trợ giúp. Chỉ có ba chúng ta là những người hiểu cách hoạt động của Warcross và đã từng làm việc cho Hideo trước đây."

Tin nhắn của Zero vang lên trong suy nghĩ của tôi. Tôi quay đi và gật đầu. "Vậy thì chúng ta sẽ đi vào Hắc Giới. Chúng ta sẽ tìm cách liên hệ với anh ấy. Chúng ta có thể giải quyết vụ này."

"Để ngăn chặn Hideo à?" Tremaine hỏi. "Hay Zero?"

Tôi nghĩ về cái nhìn mạnh mẽ của Hideo, về tư duy thiên tài của anh ấy. Tôi nghĩ về cách anh tựa đầu yếu ớt vào tôi và thì thầm tên tôi. Tôi nghĩ về cách anh ấy nhìn lên các vì tinh tú, tìm kiếm một cách để vượt qua quá khứ của mình. Tôi nghĩ về những lời mà chúng tôi

đã nói. Sau đó, tôi nghĩ về giọng nói ngạc nhiên của Zero, sự giận dữ của hắn khi đối mặt với tôi trong trận chung kết, cách hắn ta đã đánh cắp kỷ niệm của tôi. Cách hắn ta trả lại chúng.

Ai cũng đều có giá cả, hắn nói. *Cô ra giá đi.*

Tremaine chìa tay xuống chỗ tôi, và sau một lúc, tôi nắm lấy đu người đứng lên. Rồi chúng tôi cứ đứng đó bất động, nhìn những ánh đèn đường của Tokyo. Chân tôi cứ thế bước khỏi căn nhà và hướng về phía thành phố, trong lúc tim tôi phân vân giữa những sự lựa chọn, không chắc bây giờ mình nên đi về đâu.

LỜI CẢM ƠN

Tất cả các cuốn sách tôi viết đều có một phần bản thân tôi gửi gắm ở trong, nhưng Warcross thì đặc biệt cực giống tôi. (Một chú corgi của tôi cũng xuất hiện trong truyện, cái mông béo của nó đi như vịt theo sau Hideo dọc hành lang ấy. Yêu em lắm, Koa.) Tuy nhiên, tôi không thể viết câu chuyện này mà không có sự giúp đỡ của những người tốt bụng nhất tôi biết.

Tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành tới Kristin Nelson, đại diện của tôi, vì những phác thảo ý tưởng và phản hồi tuyệt vời với Warcross từ ngày đầu tiên, cũng như tất cả các cuốn sách trước đây của chúng ta. Tôi thật sự không biết mình sẽ làm gì nếu không có chị.

Cảm ơn những biên tập viên tuyệt vời và độc đáo của tôi, Jen Besser và Kate Meltzer, vì đã thúc tôi chỉnh sửa nhiều lần và đảm bảo chất lượng nội dung tốt nhất có thể cho cuốn sách này. cảm ơn Anne Heausler, thiên tài sửa lỗi morat với bộ não khiến tôi phải trầm trồ. cảm ơn vì mọi thứ.

Đây là cuốn thứ bảy của tôi làm cùng với đội ngũ tuyệt vời tại Putnam, Puffin và Penguin Young Readers. Sau mỗi lần, tôi lại ngạc nhiên và khiêm nhường hơn khi thấy tất cả những điều các bạn làm: Marisa Russell, Paul Crichton, Theresa Evangelìsta, Eileen Savage,

Katherine Perkins, Rachel Cone-Gorham, Anna Jarzab, Laura Flavin, Carmela laria, Venessa Carson, Alexis B. Watts, Chelsea Eought, Eileen Kreit, Dana Leydig, Shanta NeWlin, Elyse Marshall, Emily Romero, Erin Berger, Brianna Lockhart và Kara Brammer. Sao tôi có thể may mắn đến mức được làm việc cùng các bạn chứ? Không biết nữa, nhưng tôi vẫn luôn biết ơn. Đặc biệt là Wes (nhóm Cream Design) với hình bìa ba chiều thật ngoạn mục.

Cảm ơn Kassie Evashevski, người đại diện mảng phim. Tôi cảm thấy thật vui khi được đồng hành với chị. Xin cảm ơn Addison Duffy vì đã luôn giúp đỡ và thật tuyệt khi được gặp trực tiếp chị!

Gửi những người bạn cực ngầu, thân thương và can trường mà tôi yêu quý: Amie Kaufman, Leigh Bardugo, Sabaa Tahir và Kami Garcia. cảm ơn vì đã lắng nghe tôi kể về Warcross từ trong giai đoạn trứng nước, giúp tôi định hình câu chuyện này, cùng những lời tốt đẹp về cuốn sách khiến tôi hạnh phúc.

Cảm ơn những người bạn tuyệt vời của tôi với những đóng góp vô giá: JJ (S. Jae-Jones), một trong những người đầu tiên đọc Warcross; Tahereh Mafi, người trả lời tất cả các câu hỏi của tôi (mấy kiểu thời trang bóng bầy trong cuốn sách này được lấy cảm hứng từ cô ấy); Julie Zhuo, với sự hiểu biết sâu sắc về công nghệ của bạn và cho tình bạn của chúng ta (hơn 28 năm rồi!); Yulin và Yuki Zhuang, những người tốt bụng nhất trần đời đã đưa tôi và Amie đi xung quanh Tokyo và chia sẻ mọi điều về thành phố; Mike Sellers, với kiến thức vô tận và sự giúp sức của bạn; Sum-yan Ng và David Baser, người đã cùng họp bàn tròn với tôi trên phố khuya và đưa ra rất nhiều lời khuyên hữu ích; Adam Silvera, người cực “ngầu” biết mọi

thông tin về thành phố New York. Đặc biệt cảm ơn "tín đồ ẩm thực" Ryh-Ming Poon với hiểu biết sâu sắc của bạn trong lĩnh vực này.

Think Tank (nhóm 8 thực tập sinh, trong đó có tôi khi mới chập chững ngâm cứu trò chơi điện tử) cũng xứng đáng được vinh danh: sáu tháng đó là những kỷ niệm đáng nhớ bậc nhất trong cuộc đời tôi. Hầu hết mọi điều tôi biết về trò chơi đều là học được từ các bạn. (Nhất là cái màn Mario Kart được đề cập trong cuốn sách với cái mai rùa màu xanh hoành tráng được ném ngay tại vạch đích, đó chính là một trận chúng tôi đã chơi thật ngoài đời. Vui thật.)

Cảm ơn chồng tôi, đồng môn ở Think Tank. Cảm ơn Primo Gallanosa tuyệt nhất trần đời vì đã đọc 120.582.015 phiên bản truyện Warcross, cũng như nảy ra tất cả ý tưởng trò chơi thú vị để làm cho tôi cười.

Xin gửi lời cảm ơn mẹ tôi, người hoàn toàn không giống mẹ của Emika, nhưng sự bền bỉ, máu lửa và trí tuệ của Emika hoàn toàn dựa trên con người của mẹ. Mẹ là người tài giỏi, vị tha và giàu cảm hứng nhất mà con biết. (Kỹ năng nấu ăn của Hideo cũng đương nhiên là của mẹ rồi).

Lời cảm ơn tới những thủ thư, giáo viên, người bán sách, độc giả và những người làm về sách trên toàn thế giới: Cảm ơn, cảm ơn các bạn, cảm ơn tất cả những gì bạn đã làm. Chia sẻ những câu chuyện với các bạn là niềm vinh dự sâu sắc nhất mà tôi có được.

Lời cuối cùng, xin gửi tới tất cả các nữ game thủ trên đời. Các bạn chính là nguồn cảm hứng cho cuốn sách này.

"Và đối với Hideo Tanaka… kể từ ngày hôm đó, cùng với tất cả những người khác trên thế giới, tôi phát cuồng về anh. Tôi dõi theo

anh như thể sợ rằng chỉ cần mình chớp mắt, hay chỉ cần quay đi trong một giây, anh có thể bắt đầu một cuộc cách mạng mới bất cứ lúc nào.”